

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK ROMANCE

CORRUPT

Morally

MORALLY QUESTIONABLE BOOK 1

VERONICA LANCET

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CORRUPT

Morally

OceanofPDF.com

BU YAYININ HİÇBİR BÖLÜMÜ, incelemeler için yapılan alıntılar dışında, yayıncının ve yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, fotoğraf, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının ve yazarın izni olmaksızın yüklenemez ve orijinal olarak yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, gerçek olaylarla ya da mekânlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterler ve isimler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Ahlaken Yozlaşmış
(Ahlaken Sorgulanabilir Kitap
1)
Telif Hakkı© Veronica Lancet 2020

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Çalma

Listesi

Prolog

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm

Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü

Bölüm

Bölüm On Dört

Bölüm Bölüm On

AltıOn Beş

On Bölüm Yedinci

Bölüm Bölüm

Yirminci BölümOn

Sekizinci On

Dokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dört Bölüm

Yirmi Bölüm Yirmi

Altı BölümBeş

Yirmi Yedinci Bölüm Yirmi

Sekizinci Bölüm Bölüm

Otuzuncu BölümYirmi

Dokuzuncu

Otuzbirinci Bölüm

Bölüm Otuz İki Otuz
Bölüm Üç Otuz Otuz
Otuz Bölüm Bölüm
Bölüm Altı Bölüm Dört
Beş
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Sekiz Otuz
Bölüm Otuz Dokuz
Kırk
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk İki
Bölüm Üç Bölüm
Bölüm Bölüm Altı
Bölüm Dört Beş
Bölüm Kırk Yedi
Sonsöz I
Epilog II
Sonsöz Sırada
ne var? Sözlük

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SEVGİLİ OKUR,

Bianca'nın karakteri, sosyopatların popüler (medya) tasvirlerinden yola çıkmak yerine, Antisosyal Kişilik Bozukluğu (ASPD) için ders kitabı tanımına göre modellenmiştir. Diğer tüm bozukluklar gibi, için de bir spektrum vardır ve Bianca *her* bir özelliği sergilemeyebilir. birlikte, [MayoClinic](#) ASPD için aşağıdaki tanımı önermektedir.

Bazen sosyopati olarak da adlandırılan antisosyal kişilik bozukluğu, bir kişinin sürekli olarak doğru ve yanlışla saygı göstermediği ve başkalarının haklarını ve duygularını görmezden geldiği bir zihinsel bozukluktur.

Antisosyal kişilik bozukluğu olan kişiler, başkalarını düşmanlaştırma, manipüle etme veya onlara kötü davranma eğilimindedir.

başkalarına karşı sert veya duygusuz bir kayıtsızlıkla davranırlar.

Davranışlarından dolayı suçluluk veya pişmanlık duymazlar.

Antisosyal kişilik bozukluğu olan bireyler genellikle yasaları ihlal ederek suçlu olurlar. Yalan söyleyebilir, şiddetli veya dürtüsel davranabilir ve uyuşturucu ve alkol kullanımıyla ilgili sorunları vardır. Bu özellikler nedeniyle, bu bozukluğa sahip kişiler tipik olarak aşağıdakilerle ilgili sorumlulukları yerine getiremezler aile, iş veya okul.

TETİKLEYİCİ UYARILAR: Bu kitap anormal davranışlarla ilgilidir ve bu nedenle şunları içerir: kan (gore), zorbalık, yamyamlık, çocuk istismarı, ölüm, uyuşturucu bağımlılığı, silahlar, grafik şiddet, grafik cinsel durumlar, kaçırma, hafif BDSM, cinayet, fuhuş, intihar, tecavüz, ciddi yaralanma, işkence.

Lütfen dikkatli olun!

OceanofPDF.com

Çalma Listesi

FABRI FIBRA FT. GIANNA Nannini - In Italia

Faydee ft. Valderrama-AWAY

Gatilleros ft. Tito - Cosculluela

HOMIE - Эгоист (SL Remix)

Jackson Wang - 100 Ways

Maître Gims - Habibi

MARUV - Eğer Onu

İstiyorsan MARUV - Siren

Şarkısı Minelli x INNA -

Discoteka

Miyagi & Andy Panda-Minor

Monatik ft Lida Lee-Добеги

Monsta X ft. French Montana - KİMİ SEVİYORSUN?

Morandi-Kalinka

Sexion d'assaut - Désolé

Pussycat Dolls-React

Trevor Daniel, Selena Gomez - Geçmiş

Yaşam Артем Пивоваров-Дежавю

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

20 YIL ÖNCE,

"Sana sınıf öğretmeninin ne dediğini söyledi mi?" Babam anneme gülümsüyor; bakışlarına gurur yansıyor.

Babam beni okuldan almaya gelmişti ve sınıf öğretmenim ona dört öğretmenim tarafından yaklaşan münazara yarışmasında okulu temsil etmek üzere aday gösterildiğimi söylemişti.

"Ne?" Annem mutfakta dolaşıp yemek hazırlıyordu. "Bir sonraki Ulusal Münazara Şampiyonu'na bakıyorsunuz." Babam başarılarımı şişirmeye kararlı görünüyor. Başımı sallamadan önce onu şakacı bir şekilde itiyorum.

"Onu dinlemeyin. Ben sadece yarışmaya katılacağım." "Tebrikler, tatlım! Bu hala büyük bir şey! Ulusal bir yarışmaya katılacaksın. rekabet."

"Ve o da kazanacak."

"getirme baba!" Ben itiraz ediyorum, o da hemen parmaklarıyla dudaklarına bir çizgi çekerek susmasını işaret ediyor. Sanki!

"Tatlım, git üstünü değiştir ve yemekten önce ellerini yıka!" "Evet, anne!" Annemle babama son bir kez baktıktan sonra merdivenlerden yukarı Daha rahat bir şeyler giy.

Babam her zaman başarılarım konusunda çok alçakgönüllü olduğumu söylerdi, ama ben ilgi odağı olmayı sevmezdim. Ona asla söylemezdim ama diğer ebeveynlerle konuşurken başarılarımı sıralamaya başladığında utanırdım. Gurur duymasını anlıyorum ama bu yaklaşımı okulda işimi kolaylaştırmadı. İneklerin ineği olmak yeterince zordu, ancak ebeveynler bile çocuklarını ineklere zorbalık yapmaya teşvik ettiğinde, bu çok fazlaydı.

Benim

Gerçi ailemin bu konuda hiçbir fikri yok. Okuldaki en yüksek notlara sahip olduğum için bana kraliyet ailesi gibi davranılması gerektiğini düşünüyorlar. Bunun tam tersi olduğunun farkında değiller. Kirli kıyafetlerimi ya da çürüklerimi kazaya meyilli olduğum gerçeğine bağlamak zorunda kaldığım kaç kez oldu sayamıyorum bile. Tek başıma bırakılamayacak kadar beceriksiz olduğumu düşünüyorlar.

Göğüs kafesimdeki çirkin mor lekeyi ortaya çıkarmak için tişörtümü çıkarırken iç geçirdim. Popüler çocuklardan biri olan Mark, kız arkadaşı Stacy'yi çalmaya çalıştığını düşünmüş ve bana bir ders vermeye karar vermişti. Futbol takımının geri kalanı da bu dersi vermek için ona katılmıştı.

Ders. Gündelik bir gömlek giymek için kendimi zorlarken irkildim. Aslında Stacy ile sadece bir kez konuşmuştum ve o da herkesin merak ettiği bir ev ödevinin çözümünü *bana* soran kişiydi. Dürüst olmak gerekirse ondan hoşlanmıyorum bile. yüzden ona asıldığımı nasıl düşündü anlamıyorum.

Hemen ellerimi yıkadım ve akşam yemeği için aşağıya indim. Annemle babamın bir yabancıyla konuştuklarını duyduğumda merdivenlerin . Bölmek istemediğim için durdum ve merdivenlere oturdum.

"O biliyor, Michael." Yabancı söylüyor ve babamın etrafta volta attığını duyabiliyorum.

"Sana onu rahat bırakmanı söylemişim canım. Şimdi ne olacak? Gitmek zorunda mıyız? Bizi rahat bırakmayacak."

"Jimenez gidip kendini becerebilir. Bunu da kazanmasına izin vermeyeceğim. Zaten çok yaptı. Bunu herkesten çok sen biliyorsun Paulina." Sesi yalvarır gibi ama annem sözünü kesiyor.

" de bu. çok iyi biliyorum. Bu işin peşini bırakmalıyız. Endişelenmemiz gereken bir oğlumuz var. Ya bize bir şey olursa?"

"Bu yüzden Greg'i buraya çağırdım." Kâğıtlar karışıyor ve babam devam ediyor. "İşte derlediğimiz tüm liste. Eğer bize bir şey olursa, bunu halka açıkla."

"Emin misiniz?" Adam soruyor ve ben tam olarak kim olduğunu görmek için zorlanıyorum. Başım aniden korkuluklara çarpıyor ve gürültü onları varlığımdan haberdar ediyor. Gizlice dinlediğim için kendimi suçlu hissederek odama koşuyorum ve Kapıyı kapat. Umarım beni azarlamazlar.

Bir süre sonra annem beni yemeğe çağırıyor. Konuşmalarını dinlediğimden bahsetmiyorlar ama gergin görünüyorlar. Annem araba yoluna bakmak için perdeyi çekistirmeye devam ediyor.

"Michael" Babamın adını söylerken sesi titriyordu.

"Emin misin?" Adam sorar ve kadın başını sallar, ağzı aralıktır, kaşları çatılmıştır.

"Tatlım, babanla benim birkaç saatliğine evde bir şeyler yapmamız gerekiyor. Neden bisikletini alıp Bay Lawrence'a gitmiyorsun, yavru kedileriyle oynarsın?"

"Anne," diye itiraz ediyorum. "Geç oldu. Bay Lawrence'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum." "Bunun için endişelenme." Dedi, konuyu geçiştirerek. "Gel, sarıl bana ve git." Omuzlarım yenilgiyle çöküyor ve ona sarılıyorum. Babam kapısını açtı.

Ben de ona sarılıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum, ufaklık." Dedi, sesi yenilmişti.

"Baba?" Bir şeylerin ters gittiğini hissederek soruyorum.

"Git, git, arkadan!"

Arkama son bir kez baktıktan sonra bisikletimi alıp kasabanın içlerine, Bay Lawrence'ın evine doğru sürüyorum. Kapıyı açmadan önce birkaç kez çaldım.

"Annem yavru kedilerle takılmak için söyledi," diyorum isteksizce, neredeyse bu saatte kapısında olmama kızacağından korkarak. Ama kızmadı. Bana genellikle yavru kedilerin olduğu odayı gösteriyor ve istediğim kadar kalabileceğimi ve ayrılmadan önce kapıyı kapatmamı söylüyor.

Bay Lawrence ailemin bir arkadaşı ve büyük bir hayvansever. Her zaman kedi ve köpekleri kurtarmak için etrafta dolaşır ve zaman içinde kürklü arkadaşlardan oluşan rengarenk bir ekip. Beş beyaz kedi yavrusu yeni eklendi ve onları bir çöp kutusundan kurtardığından beri onlarla oynamaya geliyorum.

İçlerinden biri inanılmaz derecede sevimli. Ona Spot adını verdim çünkü beyaz kürkünün üzerinde, tam kafasının üstünde küçük siyah bir leke var. Spot ayrıca bana özel bir yakınlık duyuyor gibi görünüyor çünkü benden çekinmeyen tek hayvan o.

Bir Bay Lawrence odaya geldi ve bana bir çanta kedi maması teklif etti. Kaşlarımı çattım.

"Bu ne için?"

Bana ailemle konuştuğunu ve aramızdaki bağı gördükleri ve bazen çok yalnız olduğumu düşündükleri için Spot'u yanlarında tutmama izin verdiklerini söyledi. Yalnızlık kısmı sinirime dokunuyor ama Spot'u eve götürebileceğim için duyduğum heyecan bunun önüne geçiyor.

"Teşekkür !" Bay Lawrence'a söyledim ve ona sarıldım.

Diğerleriyle vedalaştıktan sonra Spot'u ve malzemeleri ön sepetime koyuyorum ve miyavlamasına gülümsüyorum. Spot'u odamla tanıştırmamın heyecanı ile eve doğru pedal çeviriyorum.

"Anne! Baba!" Ön kapıyı açıp Spot'u yere yatırarak etrafta dolaşmasına izin verirken bağıriyorum. Cevap vermiyorlar. Tuhaf.

"Anne?" Tekrar soruyorum ve Spot'un mutfığa doğru gittiğini görüyorum. Gülümsüyorum ve onu takip ediyorum.

Beni yıllar sonra bile hafızamdan bir manzara karşılıyor. Annem yemek masasında bir sandalyenin üzerinde, ağzı

ağız açık, gözleri şaşkınlıkla kocaman. Başının tepesinde tek bir delik var ve gözlerinin arasından kırmızı bir sıvı sızıyor. Nefesim kesiliyor ve ilk içgüdüm ona doğru koşmak oluyor ama koşarken bir şeye takılıp düşüyorum.

Gözlerimi kaldırdığımda Spot'un yerdeki kanı yaladığını görüyorum. Bakışlarım, kan gölünün içinde yere yığılmış babamı görene kadar devam ediyor.

"Daaa... d?" Yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için ona doğru sürünerek inliyorum. Yüzünü kucağıma alıyorum, titreyen ellerimle nabzını kontrol ediyorum. Hiç nabız yok.

"Hayır... Hayır" diye yüksek sesle hıçkırarak başımı sallıyorum. Böyle bir şey olamaz. Hayır.

Polis daha sonra buna soygun dedi ama çalınan bir şey yoktu. Netlik aylar sonra geri döndüğünde, yabancıyla yaptığım konuşmayı hatırladım- Jimenez'in yaklaşan tehdidi.

Ve o zamandan beri peşinden gidiyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Bianca

ŞİMDİKİ GÜN

Tüfeğimin kabzasını ayarladım ve bölgeyi taramaya başladım. Potansiyel tehlikelere karşı tam bir tarama yapmak için belirlenen saatten daha önce burada olmam biliyordum. Yerim için, toplantının yapılacağı limandan birkaç blok ötede küçük bir otel seçmiştim. Bölgeyi birkaç gün önce keşfetmiş, açılırları ve menzili hesaplamıştım; böylece her türlü tehlikeye karşı tam olarak hazırlıklı olacaktım.

Sonuç. Atış becerilerim mesafe rekorları kırmazdı ama ordu tarafından eğitilmiş herhangi bir keskin nişancıya karşı koyabilirdim. Hayatım boyunca bir keskin nişancı tarafından eğitildim. Küçüklüğümden beri korumam olan Drew eski bir asker.

O aynı zamanda benim hiç sahip olmadığım babam, her ne kadar kendi babam hala hayatta olsa da. Anahtar kelime *hala*. Drew, etrafta faaliyetlerimi sorgulayacak kimse beni eğitmek için yıllarını harcadı ve ben de derslerimi ciddiye aldım.

Rıhtımlara ve potansiyel tetikçilerin saklanabileceği alanlara bakarken turnayı gözünden vurdum. Saat on ikide ve iki adam yüzüstü yatmış, silahlarını hazırlamışlardı. Tüfeklerinin pozisyonu bana başka bir hedefe bakmadıklarını, sadece şimdi gelecek olan hedefe baktıklarını söylüyor.

İki siyah araba nakliye konteynerlerinin arasına yanaşır. Birincisinden üç kişi iner: iki kötü görünümlü adam korumalar ve sonra özel dikim takım elbiseli daha kısa bir adam. Bu Martinez olmalı. Bu toplantı ve amacı hakkında her şeyi biliyorum, bu yüzden buradayım. Bir kartelle iş yapıp onların güvenlik güvencelerini yerine getirmelerini bekleyemezsin. Bunu ben bile biliyorum. Tıpkı ikinci arabadan inen adamın, bunun bir cinayet olabileceği ihtimalini düşünmediğini bildiğim gibi.

bir tuzak olabilir. Ne de olsa lanet olası bir kartelin ikinci adamından bilgi satın . Şık bir gömlek ve dar bir pantolon giymiş. fiziğini vurguluyor ve şu anda bile içimi yakıyor.

Odaklan, diyorum kendime.

İkinci adam Theo'nun elinde bir evrak çantası var. Birkaç şey alır Martinez'e doğru adım atıyor ve konuşuyorlar. Onları duyabiliyorum ama bunu bilmiyorlar ya da bilmeleri gerekmiyor. Theo bavulu açıp sıra sıra paraları gösteriyor, Martinez de ceketinden bir flaş bellek çıkarıyor. Her şey mahvolmak üzere. Hızla diğer adamlara dönüyorum ve gergin pozisyonlarını not ediyorum. Ateş etmek üzereler.

Parmağım alıştırılmış bir hızla tetiğe basıyor. Bir kez, iki kez. Öldüler. Silah sesleri diğerlerini başka bir keskin nişancının varlığına karşı uyardı. Korumalar şimdi atış pozisyonundalar ve önümüzdeki birkaç saniyenin çok değerli olduğunu biliyorum. Hedef belirlendi ve hedef vuruldu. Bir korumayı hakladım ve Theo'nun siper aldığını gördüğüme sevindim. Diğer koruma umurunda değil ama Martinez hayatta kalamayacak. Theo'nun hayatını tehdit etmeye cüret etti ve bu onu ölü bir adam yapar.

Birkaç nefes alıp etrafımı tarıyorum. O orospu çocuğunu saklamış. Arabanın arkasına sığınmış olması gerektiğini bilerek; onu açığa çekmek için rastgele birkaç el ateş ediyorum. O almalı çünkü korumasının uyarılarına aldırmadan sağındaki bir konteynere doğru koşuyor. Hiç tereddüt etmeden kafatasına bir kurşun , öldürücü bir atış.

Rahatlamış bir şekilde nefes . Araba tekerleklerinin gıcirtısı Theo'nun uzaklaştığını haber veriyor.

Evet, koş!

Kendimi dizlerimin üzerine çekerek tüfeğimi parçalara ayırıyorum ve siper olarak kullandığım keman kılıfına yerleştiriyorum. Çabucak çatıdan aşağı inip

Kılık değiştirdiğim merdiven. Peruğu takıyorum, düz kaküllü zarif bir bob. Bir çift gözlük ve sahte diş telleri ekliyorum. Sonra ceketimi çıkarıp bölgedeki okullardan birinin lise üniformasını giyiyorum. Kimse sorgulayamaz. Bu kıyafetle artık tamamen reşit görünmüyorum. Keman çantamı alarak otelden çıkıyorum ve bir taksi çağırıyorum.

Çin Mahallesi'nde duruyorum ve arabamı bıraktığım Midtown'a gitmek için başka bir taksiye binmeden önce yarım saat dolaşıyorum. Direksiyona geçtikten sonra hızla kılık değiştiriyorum ve tüm malzemeleri bırakmak için boş daireme gidiyorum. Gerektiğinden fazla oyalanmadan bir kez daha arabama atlayıp eve gidiyorum.

Çatı katına girer girmez, bir ses beni selamlıyor.

"Sevgilim?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve kocamın yüzünde garip bir ifadeyle bana doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum.

" var?" Beni kollarının arasına alıp yarın yokmuş sarılırken soruyorum.

"Sadece seni gördüğüme sevindim." Saçlarıma fısıldıyor, alnımı, gözlerimi, burnumu ve son olarak dudaklarımı öpüyor. Sanki az önce üzücü bir deneyim yaşamış gibi bitkin görünüyor.

"Ne?" Öpücüklerin arasında idare ediyorum. "Seni özledim." Diye geveledi.

"Seni seviyorum, Theo!" Onu göğsüme bastırıyorum, bu sevgi gösterisine neyin yol açtığını çok iyi biliyorum.

"Ben de seni seviyorum canım." diye mırıldanıyor, beni yatak odamıza götürüyor ve benimle tatlı tatlı sevişmeye başlıyor.

Theo'nun olanlardan dolayı sarsıldığını söyleyebilirim. Suç ve şiddete karşı her zaman tutucu ve inatçı olmuştur. Bu yüzden asla bilmemeli. Kocam, onun güvende olduğundan emin olmak için yaptığım şeyleri asla bilmemeli.

Asla.

" GÖRÜNÜYORSUN" Aynaya bakıyor, gömleğimin yakasındaki kurdeleyi ayarlıyorum. Theo arkamdan geliyor, sırtıma oturuyor ve beni ürpertiyor. Bu kesintiye gülümsüyorum ve onu öpmek için başımı eğiyorum.

"Sen de." Onun görünüşüne bakıyorum. Her zaman yakışıklıydı ama en çok bana gözlerinde sevgiyle baktığında çekici oluyor çünkü *onun benim* olduğunu biliyorum. Kısa koyu kahverengi saçları şimdiye kadar hissettiğim en ipeksi dokuya sahip ve ellerimi saçlarında gezdirmek için her fırsatı değerlendiriyorum. Ama bana yıllar önce kendimi unutturan onun gözleriydi. Ne tam kahverengi, ne de tam yeşil, sıcaklık ve zeka ile parlıyorlar. Şimdi koyu mavi bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş, ofis için hazırlanmış.

"Eve ne zaman geliyorsun?" Yüzümde bir gülümsemeyle soruyorum.

"Yediden sonra. Birkaç toplantım var. Bütün gün Vakıfta mı olacaksın?"

"Evet, birkaç hafta içinde bir etkinliğimiz var, bu nedenle tüm harcamaları onaylamam gerekiyor."

"Seninle gurur duyuyorum." Elleriyle kalçalarını tutuyor ve beni döndürerek nefes nefese bir öpücük veriyor.

"kadar yeter. Geç kalacaksın."

"Senden bir öpücük daha alacaksam her zaman geç kalırım," diye sinsice cevap veriyor. Ona şakacı bir yumruk atıyorum.

"Seni seviyorum, şimdi git."

"Ben de seni seviyorum tatlım!" Evrak çantasını kapıp gitmeden önce bana son bir kez bakıyor.

Tatlım. Aşkım. Bazen *beni* gerçekten seviyor mu yoksa onun için ben miyim diye merak ediyorum. Eğer gerçek beni bilseydi *beni* sevebilir miydi? Cevabım hayır ve bunun acı bir şekilde farkındayım.

Onu ilk gördüğümde on altı yaşındaydım. Quantico'dan yeni mezun olmuştu ve babamın verdiği ziyafetlerden birinde farklı işveren adaylarının arasına karışmıştı. Orada olmamam gerekiyordu ama yapmamam gereken bir şeyi ilk kez yapmıyordum.

O gece Theo'ya saplantımın başladığı geceydi ve hiç bitmedi. Verandada saklandığım yerden onu balo salonunda gördüğümü hatırlıyorum. Kendinden yaşça büyük iki adamla sohbet ediyordu ve kibirden yoksun o sert yüz ifadesi ilgimi çekmişti.

Döndüğünde ve yüzüne baktığımda, geleceğimin gözlerine yansıdığını gördüm. Hiç şüphesiz onun benim olduğunu ve bir gün ona sahip olacağımı biliyordum. Onun hakkında her şeyi öğrenmem ve planımı uygulamaya koymam uzun sürmemişti. Onunla resmi olarak tanışmam için üç yıl daha geçmesi gerekecekti.

Belediye başkanlığına yeni başlamıştı ve destek için babama bakıyordu ve ben de onun tanıdığı ve örnek aldığı bir adamın genç kızıydım. Bu koşullar tesadüfi olmuştu, çünkü ben ve onun tercihleri hakkında zengin bir bilgi birikimine sahipti. Bu bilgileri kendimi onun hayalindeki kadına dönüştürmek için kullandığımı söylemekten utanmıyorum.

Masum, tatlı, savunmasız.

Theo'nun kurtarıcı kompleksi vardı. Ve benim sadece zor durumdaki genç kızını oynamam gerekiyordu. İnatçı babam ve görünüşte kısıtlı yetiştirilme tarzımla bu çok da zor değildi. Benim sinmiş halime bir kez bakmış ve hemen beni kurtarmaya gelmişti.

Narin ve besleyici kadınlardan hoşlanırdı. Ben ikisi de değildim.

Ama ben kendimi öyle biri haline getirdim.

İki yıl süren düzensiz karşılaşmaların ardından bir yıl süren yavaş bir flört dönemine girdiğimde onu kazandığımı biliyordum. Şimdi, üç yıllık evlilikten sonra, masum kişiliğim ikinci bir deri haline gelmişti. Ancak bunu beslemek hâlâ zordu. Bir çocuk yetiştiriyor olması da yardımcı olmadı ve onu daha ne kadar erteleyebileceğimi bilmiyorum.

Kendimi bir anne olarak görmüyorum ama her şeyden öte onu başka bir varlıkla paylaşmak istemiyorum. O benim, *sadece* benim. Son bir yıldır denediğimizi sanıyor ama ben gizlice aşılıyordum.

Kocamın öğrenmesi halinde beni asla affetmeyeceği o kadar çok şey var ki.

Aynaya son bir kez baktıktan sonra çantamı alıp dışarı çıkıyorum.

Son beş yıldır, babamın kurduğu evsizlikle mücadele vakfında çalışıyorum. Neden? Eminim şimdiye kadar tahmin etmişsinizdir. Evsizlik Theo'nun çok önem verdiği bir konu.

Ergenlik çağındayken anne ve babası öldükten sonra, koruyucu ailelerden kaçmak için bir süre sokaklarda . Zekası ve kararlılığı sayesinde liseyi bitirdi ve ardından üniversiteye girdi, başarı bursları aldı ve kendini desteklemek için yarı zamanlı işlerde çalıştı. Başlangıçta avukat olmak istiyordu çünkü dünyada çok fazla adaletsizlik görüyordu.

Ama Theo küçük ölçekli bir adam değildi. O bir vizyonerdi. Herkesi kurtarmak istiyordu ve bu yüzden kolluk kuvvetlerine girmişti. Şimdi NYPD'nin baş komiseri ve belediye başkanının güvenilir bir arkadaşıydı. Ve ben, hayırsever çabalarım ve bağlantılarım sayesinde, onun için *mükemmel* bir eştim. Bu imajı korumaya niyetliydim.

Vakfa uğrayıp tüm belgeleri kontrol ettim. Ona Vakıf'ta olacağımı söylediğimde tam olarak yalan söylemiyordum; sadece bütün gün. Direktör olarak çok fazla sorumluluğum ve yetişmem gereken işler var. Bundan zevk almıyorum ve güven fonumun büyüklüğü göz önüne alındığında, çalışmamam *bile* gerekir. Ama evden çıkmam gerektiğinde mükemmel bir örtü oluyor. I

Personel ile birkaç toplantıya katıldım ve bugünlük iznimi aldım.

Arabama binip şehir merkezindeki boş daireme gidiyorum. Rahmetli annemin adına kayıtlı, on sekiz yaşındayken aldığım bir mülk. Bir daireden öte, benim ve kötü alışkanlıklarım için bir sığınak. Saat neredeyse öğleni geçtiği için trafik berbat, bu yüzden daireye ulaşmam biraz zaman alıyor.

Evin üç yatak odası var ama sadece bir tanesi işlevsel. Bir yatak odasını cephaneliğe dönüştürdüm ve tüm paha biçilmez eşyalarımı barındırıyor: silahlarım, tüfeklerim, bıçaklarım ve koruyucu . Ayrıca izleme teknolojisi ve dinleme cihazları da var.

Diğer yatak odası artık devasa bir dolap ve tüm kılık değiştirmelerimi içeriyor. Farklı kıyafetlerin bulunduğu duvar boyunda bir gardırop ve başka biri olmak istediğinizde büyük fark yaratan peruk ve tamamlayıcı aksesuarların bulunduğu başka bir panel vardır. Birkaç mankene giydirilmiş Kalbimde yer eden kılıklar. Ortadaki en hatırladığım: pembe bob kesim bir peruk, popoyu zar zor dar mor bir elbise, file çoraplar ve bir çift çizme. Theo'yu ilk kez tattığımı sevgiyle hatırlarken gözlerimi kapatıyorum.

Tüm genç beyaz yakalı işçiler gibi o da East Village'daki bu striptiz kulübüne sık sık gitmeye başlamıştı. Theo tanıdığım en dürüst adam olabilir, ama o bile bir çift memeye ve davetkâr bir gülümsemeye karşı koyamaz. İşte o zaman günlük hayattaki tüm ciddi tavırlarına rağmen yatak odasında sert ve baskın olduğunu fark ettim. Beni pazar gününe kadar yedi kez sikmişti ve ben hâlâ daha fazlasını istiyordum. Ama tüm bu uzun ilişkimize rağmen, onun için sadece bir fahişeydim.

Bianca Ashby.

Çünkü Bianca Ashby asla bir striptiz kulübüne adım atmayacaktı; asla kabalaşmayacaktı; her zaman porselen bir bebek gibi davranılacaktı.

Bianca Ashby sikilmedi; sadece onunla sevişildi.

Muhtemelen Theo'nun beni nasıl gördüğüne dair en büyük pişmanlığım bu. Hiçbir zaman yatakta tatlı ve şefkatli olmaktan başka bir şey yapmaya çalışmadı. Biraz daha baharatlı bir şeyler denemeyi önerdiğimde bile kaşlarını kaldırıp şakayla karışık pornoyu keşfedip keşfetmediğimi sormuştu ve gerçek hayatta seksin pornodaki gibi olmadığını söylemişti. Ondan sonra, bunun tartışmalı bir konu olduğunu fark ederek konuyu bir daha açmadım. Onun için çok kırılındım. Arzunun diğer geleneksel olmayan yönlerinden bile her zaman korunmalıydım.

Yatak odasına doğru ilerledim ve yatağın altında uzun süreli kötü alışkanlıklarımdan bir diğerini barındıran bir kutu aradım. Muhtemelen en çok bundan utanıyordum. Kutuyu hızla alıp açtığımda sayısız küçük beyaz toz paketiyle karşılaştım. Bir tanesini cebime attım ve her şeyi yerine koydum. Titreyen parmaklarımla yatağın yanındaki masanın üzerine bir miktar pudra koydum ve küçük bir pipet kullanarak iki sıra içime çektim. Burnumdaki toz kalıntıları temizledikten sonra oturup bilgisayarımı açıyorum.

Birkaç yıl önce, son nefesime kadar bir bağımlılığım olduğunu inkar ederdim. Şimdi, birkaç kez yoksunluk semptomlarına katlandıktan sonra, nihayet kabul ettim. Ben bir bağımlıyım.

HER ŞEYİN NASIL BAŞLADIĞI ÇOK KOMİK. Ne yazık ki, en kötü yoksunluk semptomlarını yaşıyana kadar kokaine ne kadar bağımlı olduğumu fark etmemiştim. O zamana kadar kendime bunu yapabildiğim için ve uğraşlarım söz konusu olduğunda bana tek başıma odaklanma imkanı verdiği için aldığımı söylemiştim. İlk kez denediğim zamanı hala hatırlıyorum.

On dokuz yaşındaydım ve Theo'nun sık sık gittiği striptiz kulübünü yeni öğrenmiştim. Tam zamanlı olarak üniversiteye gittiğimde, onu yakalamayı umarak sık sık kulübe giderdim. Yönetimi bana bir garsonluk pozisyonu vermesi için ikna etmiştim. Final sezonuydu ve ben bütün günümü ders çalışarak, bütün gecemi de o lanet kulüpte geçiriyordum. İlk tam haftanın sonunda, ayaklarımın üzerinde zar zor durabiliyordum ve Theo hala gelmemişti. Molalarımın birinde, gecenin soğuk havasının beni uyandırmasını umarak kulübün dışına çıkmıştım. Bir adamdan sigara aşırımtım ve o da sürekli esnememi yorumlamıştı.

"Bende tam aradığınız şey var." Dedi ve cebindeki beyaz rengi gösterdi. Soru sormak için kaşımı kaldırdım ve o da kulübün yanındaki sokağı işaret etti. Şimdi, karanlık ara sokakta tanımadığın bir adamla gitmenin güvenli olmadığını biliyorum. Yani, bu saldırı için bir poster senaryosu. Ama o noktada yorgundum ve belki biraz da meraklıydım. Onunla birlikte gittim ve tozu elinin arkasına nasıl ve kokladığını gördüm. Hareketlerini taklit ettim,

ve gücün devreye girmesi uzun sürmedi. O pisliğin ellerini üzerime koyması da uzun sürmedi. Yani, gerçekten mi? Ne bekliyordum ki?

"Ne oluyor lan?" Eli belime ve yukarı doğru gittiğinde tükürdüm. "Oh, hadi ama, bunun bedava olduğunu düşünmedin mi?" Sırıttı.

"Ne kadar? Ben öderim." Elini ittim ve ona parayı vermeye hazırlandım, ama sonra cevap verdi.

"Ben para istemiyorum. İstiyorum" dedi bana bakarak. Eli bu kez doğrudan göğsüme gitti ama bunu bekliyordum. Eğitimli içgüdülerim, sihirli tozla birleşince devreye girdi ve kolunu arkasından bükte. Ayağımı kullanarak dizlerinin arkasına tekme attım ve onu yere ittim. Diğer elim doğrudan botuma gitti ve oradan küçük bir bıçak çıkardım. Boynuna doğru tutarak kıs kıs güldüm.

"Sana nakit vereceğimi söylemiştim."

Ama bunu düşündükçe daha da . Çizmelerimle tendonlarını daha sert . "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin? Kimse bana dokunamaz, anlıyor musun?" *Theo'ndan başka hiç kimse...* Sözcükler söylenmedi.

Bıçağı hâlâ boynuna tutuyordum ve etine saplanıp kan damlamaya başladığında fark etmedim bile.

"Lütfen..." adam neredeyse feryat başlamıştı ve onun merhametikle çıkardığı ses beni heyecanlandırdı. Ya da belki de uyuşturucunun etkisiydi?

"Bana verdiğin şey neydi?"

"C -C-Kokain. " Kekeledi ve ben de onu son bir kez ittim. Önüne geçerek bıçağı yavaşça gömleğine sildim ve ona şöyle dedim.

"Bir dahaki sefere bir kadın hayır derse, hayırdır." Hararetle başını salladı. "Fikrimi değiştirmeden kaç." Korkmuş bir tavşan gibi kaçmıştı. Bıçağımı kınına sokarak kulüpteki yerime döndüm ve İşte, gecem en iyiye döndü. Theo oradaydı.

Belki de sihirli toza olan aşkı, onu Theo ile ilk cinsel ilişkiyle ilişkilendirdiğim için gelişti. Belki de o kulübe her gittiğimde kendime söylediğim şey buydu. Sonunda, eğer tozsuz çok fazla gün geçirirsem, ellerim titrerdi. Eğitimli bir katil için titremek olabilecek en kötü şeydir. Ondan sonra bir zorunluluk haline geldi ve bağımlılığım pekişti.

Vazgeçebilir miyim? Evet, bırakabilirim. Ama bu muhtemelen rehabilitasyon anlamına gelir ki bu da evden uzak kalmam ve Theo'nun son birkaç yıldır tam olarak neyin peşinde olduğumu öğrenmesi anlamına gelir.

Yüksek sesle iç çekiyorum ve dalgın düşüncelerimden sıyrılıyorum. Bilgisayarımın ekranına bakıyor, dark web üzerinden iletişime geçtiğim bir silah tedarikçisinden cevap bekliyordum. Elime almak için can attığım yeni bir deneysel tüfeği vardı. Sorun neydi? Kesinlikle yasal değildi ve Amerika'ya ulaşan birkaç sevkiyatın, parçaların nadirliği ve fiyat aralığı nedeniyle bir aracı tarafından şahsen teslim edilmesi gerekiyordu. Bu oyuncak bana kesinlikle biraz pahalıya patlar.

İlgilenirseniz önümüzdeki hafta New York'ta adamlarım var.

Metni okudum ve olası bir buluşma yeri hakkında düşünmek için bir dakikamı ayırdım. Buluşmalar için aynı yeri iki kez kullanmaktan nadiren hoşlanırım, ancak bu, bir bölgeyi keşfetmek ve güvenlik protokollerini sağlamak için çok kısa bir süre. Geçmişte kullandığım bir oteli kullanmak zorundayım. Hemen Hotel Empire'da karar çünkü buranın düzenini oldukça iyi biliyorum ve ihtiyaç duymam halinde birkaç çıkış yolum var. Bir telefon görüşmesi yaptım ve gelecek hafta için 204 numaralı odayı sahte kimlikler.

Hotel Empire Oda 204 14 Mayıs :00 Tamam

Cevabını gördükten sonra bağlantıyı kapatıp dizüstü bilgisayarımı bir kenara koydum, içimde heyecan kabarıyordu. Bir haftadan kısa bir süre içinde oynayacak yeni bir oyuncağım olacaktı. Son satın aldığımdan beri çok uzun zaman geçmişti.

birkaç gün önce o suçlular üzerinde. Mükemmel bir tüfektir, ancak o karşılaşmada birkaç yakın kaza olduğu için yeniden doldurmak için biraz daha hızlı bir şeye ihtiyacım vardı. Umarım bu yeni tüfek daha iyi performans gösterir.

Odadan çıkarken hemen saate baktım ve fark ettim ki saat üçü biraz geçtiğinden beri izini kaybettim. Cephaneliğime gittim ve yeni aldığım takip cihazını ve bazı yeni silahları aldım.

Gözetim malzemeleri. Theo hakkında her zaman bir şeyler bulurum ama sonuncusu kaybolmuş olmalı çünkü bir süredir hareketlerini izleyemiyor ya da telefonunu dinleyemiyorum. Aslında Martinez'le görüşmesinden beri. Başımı sallıyorum, cihazları bulmuş olabileceği düşüncesini aklıma bile getirmek istemiyorum. Kırılmış olmalılar ya da belki de Onları mı? Sadece yenilerini takmam gerekiyordu.

Belki bazı insanlara Theo'yu sürekli izlemem yanlış gelebilir. Yine de, Amerika'nın en büyük uyuşturucu baronlarından birini yakalama konusundaki takıntısını bildiğimden, güvenliğini sağlamanın tek yolu bu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Theo

"BURAYA BAKIN." MARCEL, güvenilir dostum, işaret ediyor.

Rıhtım ve bir haritasına bakıyoruz. Marcel iki gün önce ne olduğunu bilen tek kişi.

Martinez'le buluşmaya gitti.

Ancak bu karşılaşmada en şaşırtıcı olan şey şuydu
Martinez'in adamları birileri tarafından vurularak öldürülmüştü. Marcel saatlerce yalnız gitmemin güvenli olmadığını ve beni uyardığını söyleyerek sitem etmişti. Haklıydı da. Tüm bu durum hakkında çok safmışım. Çatışmalar durduktan sonra Martinez'in cesedinden flaş belleği alarak ek bir risk almıştım. Yaptığım şeyden gurur duymuyorum ama Adil bir takas niyetiyle oraya gitmişti. Takviye getiren oydu.

Ama asıl soru adamlarını *kimin* vurduğuydu. Yakınlarda kimseyi göremediğim için uzaktan gelmişti. Daha da önemlisi, hedef Sadece Martinez'in adamları. Acımasızca itiraf etmeliyim ki, o her kimse muhtemelen hayatımı kurtardı.

Ama neden?

Marcel açığa göre tetikçinin muhtemel yerlerini işaret ediyor ve bunlardan biri rıhtımdan birkaç blok ötedeki bir otel.

"Gerçekten olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, ya da yanındaki Ukrayna restoranı. Çok uzak değil ama çok yakın da değil. Anlattıklarınıza bakılırsa, her kimse ne yaptığını biliyordu ve bu konuda hızlıydı."

"Evet. Her şey gerçeküstüydü. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Bir an için gerçekten başaramayacağımı düşündüm."

"Sana yalnız gitmenin güvenli olmadığını söylemiştim." "Biliyorum, ama gerçekten ihtiyacım vardı."

"Ve şimdi seni kandırmak istediklerini biliyorsun." Sürücünün boş olduğu gerçeğine atıfta bulunarak uyarıyor.

"Beni neden öldürmeye çalıştıklarını anlamıyorum. Ben sadece bilgi ve bu onların karteliyle ilgili bile değildi."

Bir süre düşündükten sonra "Belki de bu daha önce şüphelendiğimizden daha büyüktür" dedi

"Bilmiyorum. Buradan nereye gideceğimi bile bilmiyorum ama tetikçiyi gerçekten bulmak istiyorum."

"Otelden ve restorandan güvenlik kayıtlarını alacağım. Yine de bazı iyilikler yapmamız gerekecek. Buranın Rus bölgesi olduğunu biliyorsun."

"Ve bunu kendi avantajımıza kullanacağız. Muhtemelen vurulma olayını zaten biliyorlar. Serseri bir keskin nişancıyı bulmak onların da işine gelir, değil mi? Hem de kendi bölgelerinde."

"Vlad'ı arayacağım. O bize kasetlere erişim sağlayabilir." "Harika, bana haber ver."

Birkaç saat sonra Marcel, Vlad'ın kendisine her iki yerin de görüntülerine erişim sağladığına dair harika bir haberle geri döndü. Bir araba alıp görüntüleri incelemek için Brighton Sahili'ne gidiyoruz.

Oraya vardığımızda bizi iki adam karşıladı. İlki iri yarı, kel kafası dövmelemlerle kaplı. Pek dost canlısı görüldüğü söylenemez. Diğer adam da onun kadar uzun ama daha zayıf. Şık, siyah bir takım elbise giymiş ve bir çift güneş gözlüğü takmış. Bizi fark edince gülümsüyor.

"Ah, Hastings. Seninle tekrar karşılaşmak güzel, hem de bizim bölgemizde." Vlad bana gülümsüyor ve Marcel'e göz kırpmıyor.

"Görüntüler için teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, bunun bir iyiliğe karşılık bir iyilik olacağını bilerek.

"Endişelenme, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Şimdi içeri girelim. Senin şu tetikçiyi de yakalamak . İş için iyi değil, biliyorsun."

Başımı sallayıp Marcel ve Vlad'ın her zaman Vlad'ın arkasında koruyucu bir duruş sergileyen iri yarı arkadaşıyla birlikte içeri giriyorum. Önce restorana gidiyoruz ve hızlıca sınırlı görüntülerini inceliyoruz ama şansımız yaver gitmiyor. Otelde daha fazla kamera olduğu için işimiz biraz daha zor ve bu nedenle daha dikkatli olmamız gerekiyor. Tüm günün görüntülerini oynatıyoruz.

"İçeri giren şüpheli kimse yok. Bir keskin nişancı olduğuna göre, ekipmanı taşıyacak bir şeyleri olmalı." Marcel yorum yapıyor.

"İçeri giren kimse yok, ama buraya bakın." Keman kutusu taşıyan liseli genci işaret ediyorum. "Bu bir keskin nişancı için yeterince büyük olabilir mi?"

Tüfek?"

Vlad gülüyor.

"Gerçekten mi, Hastings? Tetikçiniz bir kız öğrenci mi?"

"Başka kimseyi şüpheli olarak görmüyorum." Devam ediyorum. "Bu bir kılık değiştirme olabilir."

"Bir kadın, gerçekten mi? Tetikçiniz bir kadın mı?" Vlad inanamayarak başını sallamaya devam eder.

"Bekle." Marcel aniden araya girer. "Bu keskin nişancı, her kimse, toplantıdan önceden haberdar olmalı ve toplantıyı izlemek için mekânı keşfe çıkmış olmalı."

"Haklısın." Ben de kabul ettim. "Birkaç gün öncesini kontrol edelim; belki bir şeyler bulabiliriz. Belki de kız öğrenci iki kez görünmüştür?" Vlad'ın yanıldığını bir şekilde kanıtlamayı umarak ekledim.

Beş günlük görüntüleri geri sarıyoruz. uzun sürdü ve Vlad sabırsızlanmaya başladı. Tanıdık bir elbise görene kadar aniden

"Dur!"

"Ne?"

"Bu... tekrar oynat." Kaseti olaydan üç gün önce saat 12'de o an için tekrar oynatıyoruz.

"Bu...?" Marcel gözlerinde dehşetle bana bakıyor ve midemin düğümlendiğini hissedebiliyorum.

"Sanırım öyle." Başımı sallıyorum ve otele giren figürü bir kez daha incelemek için başımı çeviriyorum. Mavi Chanel tüvit bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Hâlâ ikna olmuş değilim. Olamaz.

"Aynı kişiyi istiyorum ama gidiyorum," diyorum ekrana yapışmış bir halde. Otelden çıkana kadar ilerliyoruz, saçları ıslak ve yüzü açık.

"Bu" diye fısıldıyor Marcel.

"Karım," diye ekliyorum, olduğum yerde afallamış bir halde. Vlad kıkırdıyor ve sırtımı sıvazlıyor.

"Bir tetikçi bulmaya geldin ve karının seni aldattığını gördün. Bu, yılın en iyi olay dönüşü olmalı."

"Hayır, ... Bunun bir kopyasını alabilir miyim?" Görüntülerden sorumlu adam Vlad'a bakar, o da başarıyla onaylar.

Sonrasında oradan nasıl çıktığımızı tam olarak bilmiyorum ama ofise dönerken içimdeki korku hissinden kurtulamıyorum.

Mide. Çünkü bu sadece şüphelerimi artırmıyor. En kötü korkularımı da doğruluyor. Karımın bir ilişkisi var.

Şimdi düşünüyorum da şey çok küçük başlamıştı. O zamanlar onun davranışlarını sorgulamak aklımın ucundan bile geçmiyordu çünkü sevgisinden çok emindim. Her zamankinden daha geç saatlere kadar çalışıyor ve bazı projelerin düşündüğü gibi gitmediği konusunda bahaneler uyduruyordu. Elbette o zamanlar ona sempati duyuyor ve algılanan stres döneminde ona destek olmak için elimden geleni yapıyordum. Ama stres değildi, değil mi? Bana en çok ipucu vermesi gereken şey, gelecekteki ailemiz hakkında konuşmaktaki isteksizliği idi.

Geçen yıl Sevgililer Günü'nde ona bir çift bebek ayakkabısıyla sürpriz yapmış ve ailemizi genişletme isteğimi söylemişim. Gülümsemiş ve konuyu değiştirmişti. Ona doğum kontrolünü bırakıp bırakmayacağını sorduğumda yine bebek fikriyle yaklaştım. Bir kez daha vücuduyla dikkatimi dağıtarak konuyu geçiştirmeye çalıştı. O kadar tahrik olmuşum ki konuyu hemen unutmuşum. Ancak üçüncü denemede yumuşamış ve bana doğum kontrolünü bırakacağını söylemişti. Bu yaklaşık altı ay önceydi ve içimden bir ses hala doğum kontrol hapı kullandığını söylüyordu. Burada benim karımdan bahsediyoruz. İlişkimiz boyunca çocuklar üzerinden bağ kurduğum kadın. Bana çocuklarla dolu bir ev istediğini söyleyen kadın.

Ancak bu kadın, çocuk sahibi olma fikrini pek de çekici bulmuyor gibi görünüyor.

O zamanlar bunu sadece onun yaşına bağlıyordum. O yirmili yaşlarının ortasında, ben ise yavaş yavaş otuzlu yaşlarımın ortasına yaklaşıyorum. Önceliklerimizin farklı olması bir bakıma mantıklı. Yine de, birkaç yıllık evlilikten sonra çocuk sahibi olmayı deneyeceğimizi belirlediğimiz için kendimi biraz aldatılmış hissetmekten alamıyorum.

Sonra işe devamsızlıklar başladı. Aklımı en çok kurcalayanlar bunlardı ve güvensizliğimin içimi kemirdiğini fark ettim. Bianca genellikle her gün altı ya da yediye kadar çalışıyor, ya da bana öyle söyledi. Bir ay önce, ona Vakıfta öğle yemeği sürprizi yapmak istedim ve

erken ayrıldığını söyledi. Bu garipti. Onu aradım ve nerede olduğunu sordum. Cevabı ne oldu?

"İşte, aptal!" Kıkırdadı ve beni ve evde buluşacağımızı söyledi.

Bu bariz yalan karşısında şaşkına dönmüştüm ama yine de umudumu yitirmedim. Bunun bir açıklaması olması gerektiğini biliyordum ve açılmasını bekledim. Böyle bir şey olmadı. Birkaç kez daha habersizce iş yerine uğradım ve aynı yalan dudaklarından döküldü.

"İşteyim." Oysa çalışmıyordu. Ne düşünmem gerekiyor? Karım çekici bir kadındır. Uzun siyah saçları ve soluk teniyle bir tablonun canlanmış hali gibi görünüyor. Dudaklarına benzeyen gözleri

tatlılık ve masumiyet, ve buna kim kapılmaz ki? Onun kölesi olmak için onunla tam bir konuşma yapmam gerekti. Aşık olmak için koca bir ay.

Şimdi, o otelden ıslak saçlarla çıkışının görüntülerini görmek? Tek başına zararsız olabilirdi, ama diğer olaylarla birlikte? Karımın beni aldattığından neredeyse eminim ve bu düşünce beni neredeyse yıkıyor.

Benim masum karım.

Yoksa o mu? Onun ilk sevgilisiydim. Hayatı boyunca korunmuş olduğu için bunu biliyordum. Yatağına başka birini mi alıyor? Kalbine? Ben yeterli değil miyim? Başka bir adamın karıma dokunduğunu düşünmek bile beni şiddetli bir öfkeye sürüklüyor. Duygularımı kendime saklamaya eğilimliyimdir ama karımın yatakta başka bir adamla olduğunu düşünmek bile bir şeyleri parçalamak istememe neden oluyor.

Birden o geceyi hatırladım, bazen ilişkimizin başında, onu bağlamamı ve arkadan götürmemi nazikçe önerdiği geceyi. Deneyimsizliği göz önüne alındığında, isteği karşısında şok olmuştum. Benim Hemen aklıma yatakta beni memnun edemediği izlenimine kapıldığı geldi. Ona bu fikri nereden bulduğunu sordum, o da bana pornodan bulduğunu söyledi. Karımın bir şey olduğunu düşünmesini istemedim. istediğimden ya da ihtiyacım olandan daha az. Ama benim hatırım için farklı cinsel pratikleri benimsemeye zorlanmış hissetmesini de istemiyordum. Sevişmemizin bu haliyle mükemmel olduğuna onu ikna etmek için elimden geleni yaptım. Ne de olsa insan karısını bir fahişe gibi sikmezdi. Bianca'ya her dokunduğumda ona olan sevgimi hissetmesini istiyordum. Kendini kirli, kullanılmış hissetmesini asla istemedim.

Ama ya beni memnun etmekle ilgili değilse? Ya aslında istediği, arzuladığı şey buysa? Ve uzun zamandır bunu ona çok görüyorum. Ya *istediği* şey

Ona daha sert davranmamı mı? Ve ben onun arzularını uzun süre görmezden geldiğim için, o da bunu başka bir yerde mi aradı?

Berbat haldeyim. Tüm düşüncelerim karmakarışık ve eve döner dönmez kendimi bir şişe burbonla çalışma odama kapatıyorum. Tabii ki karım henüz gelmemişti. Paranoaya beni ele geçirdi. Sevgilisiyle mi birlikte? Bardağı elimde tutuyorum ve içindekileri hızla boşaltıyorum. Bir tane daha dolduruyorum. Birkaç yudumdan sonra ön kapının açıldığını ve koridordaki ayak seslerini duyuyorum. Kendime bir içki daha doldurup yudumluyorum ve karımla yüzleşmeye gidiyorum.

Şu anda odamızda, üzerinde sadece eteği ve sütyeni var, muhtemelen gömleğini de yeni çıkarmış.

"Theo," bana bakıyor ve gülümsüyor. Başımı eğiyorum ve kapının çerçevesine onu inceliyorum.

"Theo?" Tekrar soruyor, gülümsemesi biraz titriyor. Cevap vermiyorum. Bana yaklaşıyor ve kokluyor.

"İçtin mi?" Hâlâ ona cevap vermiyor, teninde bir aşığa ait herhangi bir iz olup olmadığına bakıyorum.

Ona bağırarak istiyorum. *Beni aldattın mı?* Ona bir sürü soru sormak istiyorum ama alkol çoktan beni ele geçirmiş. Tek kelime etmeden onu kendime çekiyorum ve dudaklarından kabaca öpüyorum. Ağzı benimkinin altında hızla açılıyor ve her bir saldırımı savuşturuyor.

"Oh, Theo..." diye inliyor ağızımın içinde ve birden onu cezalandırma ihtiyacı duyuyorum. Onu sarsıyorum ve yüzünü duvara doğru itiyorum.

"Theo?" Sesi emin değil ve eğer bu kadar sarhoş olmasaydım, ona böyle davrandığım için kendimi kötü hissedebilirdim. Ama başka bir erkeği ondan temizlemem gerekiyor.

Elim bacaklarından aşağı süzülüyor ve eteğini yavaşça kaldırarak kıcının üzerinde bir demet halinde bırakıyorum. Bianca nefes nefese kalıyor ve vücudunu bana doğru iterek bu hareketi onaylıyor. Tek bir hareketle çoraplarını ve eteğini yırtıyorum.

İç çamaşırı ve parmaklarım onun içinde. Çıkardığı seslere ve parmaklarıma sürtünme şekline bakılırsa bundan zevk alıyor. Daha fazla bekleyemem. Eğer sert istiyorsa, sertleşecektir. Pantolonumun kemerini hızla çözüyorum, sikimi çıkarıyorum ve hızlı bir hareketle içine sokuyorum. Nefesi boğazında düğümleniyor. Bir elimle kalçasını acı verici bir şekilde kavrarken, diğer elimle omurgasından yukarı ve boynuna doğru gizlice ilerliyorum. Ensesindeki saçları yakalıyorum ve aynı anda acımasızca içine sokarken zorla çekiyorum.

"Siktir, Theo, evet!" sesi beni daha hızlı, daha sert yapmaya teşvik ediyor, ellerim onu acı verici bir şekilde hırpalıyor. Ama hoşuna gidiyor. Ellerim

Bacaklarının arasına giriyorum ve klitorisine dokunduğum an, sikimin etrafında spazm geçirmeye başlıyor.

"Kahretsin Theo, geliyorum." Saçlarını tekrar çekiyorum ve onu öpebilmek için yüzünü çeviriyorum. Kendi orgazmımın yaklaştığını hissederek itmeye ve itmeye devam ediyorum. Bir iniltiyle kendimi onun bırakmaya başladığımda aklım başımdan gidiyor.

Bir an için ikimiz de sessiz kaldık, zor nefes alıyorduk. Sikimi ondan pantolonuma geri sokuyorum. Bir adım geri atıyorum ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyorum. Yüzünde memnun bir gülümsemeyle duvardan yere doğru kayıyor.

"" diyor ve sonra ıslık çalıyor. Sadece ona bakıyorum, bir yabancıyı görüyorum.

"Kendini toplu." Sonunda sesimi buldum, sesim hırçın çıkıyordu. "Fahişe gibi görünüyorsun." Tiksinti dolu bir bakışla odadan çıkıyorum ve Bianca yerde şaşkın bir şekilde yatıyor.

Odadan çıktığım anda, pişmanlık göğsüme bir kurşun gibi saplanıyor.

Benim neyim var böyle? Aynı soruyu tekrar sorup duruyorum. Ona nasıl davranabilirim? Artık Bianca'yla baş edemiyorum. Kendimle bile başa çıkamıyorum. Ben de her korkağın yaptığını yaptım. Kaçtım. uzakta. Dairenden , bir taksiye bindim ve sonunda ofisimde burbonun etkisiyle uyudum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Bianca

DAZED OLDUM. Vücudum Theo'nun ellerinin acımasız hakimiyetiyle uğulduyor. Sanki yeniden Pembe'ymişim gibi. Neredeyse. Ama bana bakarken gözlerindeki bakış beni duraksattı.

"Fahişe gibi görünüyorsun." Demişti. Normal şartlarda bu edepsiz bir konuşma olarak yorumlanabilirdi. Ama Theo'dan gelince, yatak odası konuşmasından başka bir şeydi. Bunu bir hakaret olarak söylemişti. Ama neden?

Bacaklarım titreyerek kalktım ve tuvalete gittim. Döl aşağı sızıyor. Başka bir durumda olsa, bu çok ateşli olurdu. Şimdi... iğrenç hissettiriyordu.

Yırtık giysilerimi üzerimden çıkarırken "Siktir et," diye mırıldandım. Hızlı bir duş aldıktan sonra gidip Theo'yu arıyorum ve bunu konuşarak halletmeyi umuyorum.

Gitmek için hiç vakit kaybetmediği kesin.

Bir an için ona kızdım. Kendi deyimiyle beni bir fahişe gibi beceriyor, sonra bana hakaret ediyor ve en sonunda da kaçıp gidiyor. Bu benim Theo'm değil. Ona ne oldu böyle? Ben bir şey mi yaptım?

Birdenbire işlevimi yerine getiremeyecek kadar endişelendim ve sistemimdeki kokainle yakın zamanda uyuyamayacağımı biliyorum.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Theo'yu arıyorum. Bunu olduğu gibi bırakamam. Daha önce hiç böyle davranmamıştı. Endişeyle ayağımı yere vurarak cevap vermesini bekliyorum.

"Cevap ver bana, lanet olsun!" Çalmaya devam ediyor. Aramayı kapatıyorum ve takip cihazını kontrol etmek üzereyim, ama birden henüz yeni bir tane kurmadığımı hatırlıyorum. Lanet olsun.

"Lanet olsun" diye yüksek sesle küfrediyorum. Bununla başa çıkamam. Theo'yla , hiçbir açıklama yapmadan olmaz. Tekrar aramayı denedim. Ve tekrar. Muhtemelen on dakika boyunca cevapsız aramalardan sonra nihayet cevap veriyor.

"Ne?" Sesi sanki uyuyormuş gibi boğuk.

"Theo?" Onu nasıl bir ruh hali içinde bulacağımı bilmediğim için usulca soruyorum. "Ne var, Bianca?" diye havlıyor.

"Neredesin? Geç oldu ve endişeleniyorum."

"Gerçekten mi?" Ses tonu alaycı ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç.

"Theo, yanlış bir şey mi yaptım? Lütfen bana neler olduğunu anlat." Ses tonum yalvaran bir hal alıyor. Bu adam söz konusu olduğunda hiç vicdanım sızlamıyor. Onun için gururumu bir kenara atmam gerekse bile mi? Gözümü kırpmadan yaparım. Yalvarmam gerekirse? Gece gündüz dizlerimin üzerinde olurum. *Lütfen beni dışlama*, cevabını beklerken zihnimden dua ediyorum.

Birkaç saniye sonra fısıldar. "Bianca"

"Lütfen Theo, eve gel. Burada istediğin her şeyi konuşabiliriz. Lütfen geri gel." Bir duraklama daha.

"Yarım saat içinde orada olacağım."

"Teşekkür ." Telefonu kapatıyor ve ben tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi serbest .

Mutfağa gidip nispeten kolay bir yemek hazırlıyorum. İçki içiyorsa kesinlikle aç olacaktır. Masayı hazırladıktan sonra oturuyorum. Duvardaki saate bakarak bekliyorum.

Trans halinde olmak gibi bir şey. Her saniye, her dakika hareket eden saat ibrelerine odaklanıyorum. O kadar dalmışım ki ön kapının açıldığını duymak beni ürkütüyor. Kendimi ayağa kaldırarak onun hatırına gülümsemeye çalışıyorum.

"Theo," diyorum biraz tereddütle. Koridorda duruyordu, giysileri buruşuk ve dağınıktı, kan çanağına dönmüş gözleri kıpkırmızıydı.

"Bianca... Ben" diye başlıyor ama sonra başını sallıyor. Birkaç kez Geçici adımlar atıyor ve sonra aniden mesafeyi kapatıp kollarını bana doluyor.

"Affet beni." Kolları bedenimi saran bir kale gibi, beni neredeyse çok sıkı tutuyor, ama sahiplenmeyi kucaklıyorum.

"Lütfen, bana ne olduğunu söyle," diye fısıldıyorum, gözlerim biraz yaşıyor. Bu dünyada sahip olduğum bir zayıflık varsa, o da karşımdaki adamdır.

"Şşş... Hepsi benim hatam. Sana böyle davrandığım için çok özür dilerim. Benim hatam. Sinirimi senden çıkardım." Hala gitmeme izin vermiyor.

"Theo... Sekse aldırmadım. Ama sonrasında davranışların. Sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibiydin."

"Hayır" Başını bana karşı hararetle sallıyor. "Sen asla. Kendimden iğreniyordum. Sana bir hayvan gibi davrandım."

Ağzım çenesini arıyor ve yüzünün her tarafına öpücükler kondurmaya başlıyorum. "Yeniydi ama... Hoşuma gitti. Bunu tekrar yapmalıyız."

Öpücüklerimi kabul etti.

öpüyor, derin nefes alıyor.

"İyiyiz, değil mi?" Kendime engel olamayarak tekrar soruyorum. Bir şeyler ters gidiyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Evet, tatlım." Sonunda başını çeviriyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Hadi yatağa gidelim."

"Tamam," diye hemen kabul ediyorum, yemek ve diğer her şey unutuluyor.

Elimi tutuyor ve beni odamıza götürüyor. Bornozumu çıkarıyorum ve gömleğinin düğmelerini açıp pantolonunu çıkarışını izliyorum. Örtüyü kaldırarak içeri giriyor ve kollarını bana uzatıyor. İsteyerek gidiyorum, çıplak tenini kendi tenimde hissettiğimde mırıldanıyorum.

"Seni seviyorum Theo," diye fısıldıyorum onun sıcaklığına daha da yakınlaşırken. içinde erimek istiyorum, eğer gerçekten bir olursak beni asla terk biliyorum. O *benim* olacaktı. Tamamen ve bütünüyle *benim*. Uykuya dalmadan önceki son düşüncem bu, ama onu duymadan önce değil.

"Seni seviyorum, B, her şeyden çok."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Theo

ERTESİ SABAH, artık dün gece olanlar hakkında konuşmuyoruz; benim berbat davranışım ya da nadiren içki içtiğim halde zil zurna sarhoş olmam hakkında.

Ancak işe gittiğimde neler olduğunu ve Bianca'nın nerede olduğuna dair şüphelerimi net bir şekilde düşünmeye başlıyorum. Bir ilişkisi olduğuna dair elimde kesin bir kanıt yokken güvensizliğimin beni ele geçirmesine izin verdiğim için kendime giderek daha fazla kızıyorum. Son birkaç aydaki davranışlarının bir açıklaması olmalı, değil mi? Onu bir şeyle suçlayıp güvenimizi sarsmak ya da daha kötüsü gözlerindeki hayal kırıklığını görmek istemiyorum.

Her ne kadar kendime bunun bir açıklaması olması gerektiğini ve onun beni aldatmadığını söylesem de, saatler sonra Marcel benimle bir dava hakkında konuşmaya geldiğinde bile bunu düşünmeden edemiyorum.

Karşımdaki sandalyede oturmuş, bazı belgeleri karıştırıyor. Mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görüntüsü benim harap halimi vurguluyor. Birden durdu ve düşünceli bir şekilde bana baktı.

"Bianca'ya oteli sordun mu?" Sonunda sorar.

"Hayır" diye mırıldanıyorum ve elimdeki dosyalara bakmaya devam ediyorum. Marcel'e yalan söylemek istemiyorum, ama aynı zamanda kimseyle benim ve ailem hakkında konuşmak da istemiyorum.

Bianca'nın sorunları. Marcel'e güvenmediğimden değil. İyi günde kötü günde hep arkadaşım oldu. Üniversitede tanıştık ve hemen kaynaştık, hızlı arkadaş olduk. Ama kadınlar hakkında nadiren konuşuruz. Marcelin aşk hayatı, çözmeye hazır olmadığım bir gizem. Ancak devam ederken benimkiyle fazlasıyla ilgileniyor gibi görünüyor.

"Gerçekten seni aldattığını mı düşünüyorsun?" Sonunda gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve yüzünde sanki bunu düşünecek kadar aptalmışım gibi kuşkulu bir ifade belirliyor. Ben de aynı fikirdeyim.

"Artık bilmiyorum. Dün gece sarhoş oldum ve ona öfkelen dim. Neyse çok tatlı biri ve beni affetti. Ama lanet olsun."

"Biliyorum dostum." Elini saçlarının arasından geçiriyor ve iç geçiriyor. "Bak, biliyorum muhtemelen rahatsız ediyorum... ama Bianca'yı da tanıyorum. Seni asla aldatmaz."

"Ben de aldatacağ ını hiç ama... bazı şüpheli şeyler oldu."

"Ne gibi?"

"Nerede oldu ğ u konusunda yalan söylüyor, iş e gitmiyor. Neler oldu ğ unu bilmiyorum ve iş yerinde ya da diğ er arkadaşlarıyla sorunları oldu ğ unu ima bile etmedi. Gerçekten bilmiyorum."

"Ona sor!"

"Gerçekten mi? En iyi tavsiyen bu mu? Ya yine yalan söylerse?" "Hâlâ aldattığını düşünmüyorum. O öyle biri de ğ il."

"Biliyorum ve beni şaşırtan da bu. Ne saklıyor?"

"Çok basit. Onu takip edecek birini bul. peşinde oldu ğ unu görsün."

İç çektim. "Ya öğrenmek istemiyorsam?"

"Bu sana ba ğ lı. Onu izlemesi için sana bir adam ayarlayabilirim. Ona çok güveniyorum ve bana bir iyilik borcu var." Bunu söylediğ inde, sadece kaşlarını kaldırabiliyorum. Marcel'in bazı şüpheli ba ğ lantıları var, bunlardan biri de Brighton Sahili'ne hükmeden Vlad.

"Kim o?"

"Kuzenim Rico." Gülümsüyor. "O bir dolandırıcı. Ve sana söyledim, bana borçlu."

"Bilmiyorum. Önce onunla tanışmak istiyorum." "Yeterince adil, onu bir arayayım."

Marcel aya ğ a kalkıyor, gitmeden önce dosyaların geri kalanını masama yerleştiriyor. İnledim. Eşlerini takip ettiren insanlardan biri mi oluyorum? Bu iş çı ğ ırından mı çıkıyor?

Günün sonuna doğru arabama doğru ilerlerken Marcel beni arıyor.

"Arka taraftayız," diyor ve telefonu kapatıyor. Arabamdan inip arka tarafa geçiyorum ve Marcel'i tertemiz takım elbisesi içinde, ancak bir serseri olarak tanımlanabilecek birinin yanında dururken buluyorum. Bir an durup ikisini de gözlemliyorum, onları aile yapacak benzerlikleri arıyorum. Marcel'in saçları kum sarısı, teni zeytin rengi ve gözleri kehribar rengi. Bu Rico ile paylaşt ığı gözler. Ama kuzeni daha açık tenli, açık sarı saçları var.

ve soluk tenli. Yapıları birbirine benziyor, her ikisi de nispeten uzun ve kaslı, ancak kendilerini taşıma şekilleri ve giysileri tüm farkı yaratıyor. Marcel her zaman sert ve derli toplu, ketum ve gizemli görünüyor. Saçının bir teli bile yerinde değildir. Punk çok rahat giyinmiş, duruşu rahat ve ağzında sürekli bir sırıtma var. Rico onlu yaşlarının sonunda, yirmili yaşlarının başında olmalı ve gençliğin kaygısızlığı yüzüne yansıyor.

"Bu Rico." Marcel ani bir tavırla kuzenini işaret ediyor. Tam Marcel'e göre.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzatıyorum, o da Marcel'e bakarak elimi sıkıyor. Ona yasadışı bir işe karışıp karışmadığını sormak istiyorum. Sadece bir his var.

"Onu konu hakkında bilgilendirdim."

"Merak etme dostum, seni tuttum," diyor serseri.

"Marcel'e her zamanki programının bir kopyasını vereceğim ama evden çıktığı andan itibaren onu gerçekten takip etmelisiniz."

"Bu benim ilk rodeom değil. Seni yakaladım." Rico arkasını dönüp külüstür bir arabaya binmeden önce göz kırpmıyor. Bize veda etmek için bir el hareketi yapıyor ve alaycı bir şekilde Marcel'e hitap ediyor.

"Görüşürüz kuzen!" Gidiyor.

"Ona güvendiğine emin misin?" Marcel'e tekrar sordum. "O... farklı biri. Ama bunu yapabilir, endişelenme."

"Güzel," diyorum ama bunu içimden gelerek mi söyledim bilmiyorum. Bunların herhangi biri iyi mi? "Yarın başlayacak. Eğer bir sorun olursa seni aramasını söyledim.

sıradan ve her zamanki rutini gibi değil."

"Tanrım, umarım bundan pişman olmam."

"Hey," diye başlıyor Marcel ve elini omzuma koyuyor. Bütün Marcel her zaman başkalarına dokunmamak için elinden geleni yaptığı için bu hareket bile başlı başına şok edici. Ona bakıyorum ve şaşkınlığımı görüyorum.

"Her yoluna girecek."

Sadece başımı salladım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Bianca

Telefonum çaldığında her zamanki gibi günümü geçiriyordum ve Ekranda *Özel Numara* beliriyor. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için ofise bakıyorum ve cevap veriyorum. İçimden bir ses diğer hattaki kişinin iyi haberler getirmeyeceğini söylüyor.

"Artemis," diye cevap veriyorum, paralı asker kod adımı kullanarak.

"Küçük tanrıça" Hattın sonundan gelen bir kıkırdama beni arayanın tam kimliği konusunda uyarıyor.

"Berserker," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, bu isimle çağrılmaktan nefret ettiğini çok iyi biliyorum.

"Ne yazık ki, kötü haberler getirdim." dramatik üslubuyla iç geçiriyor.

"Dökül, uzun süre konuşamam."

"O pısırik kocan buralarda mı? Beni yaraladın." "Beni zorlama. Ne oldu?"

"Ben de tam olarak bunun hakkında konuşmak istiyordum. Kocanız hakkında. Bilmek isteyeceksin."

"Ne oldu?"

"Yarın saat 5'te buluşalım. Barda."

"Ama" diye cevap vermek üzereydim ki telefonu kapattı. Şerefsiz. Ugh... Hiçbir şey iyi gitmiyor. Kocam hakkında bana ne söyleyebilir ki? Belki de limandaki olayla ilgili bir şeydir. Her , beni çok endişelendiriyor.

İş yerindeki rutin işlerime devam ediyordum, eve varıp Theo'yu görmeyi dört gözle bekliyorum. Dün gece olanlar hakkında daha fazla konuşmadık ve içtenlikle ona ne olduysa benimle ya da faaliyetlerimle ilgili olmadığını umuyordum. Bana attığı bakışı düşününce... Ürperti vücuduma yayılmaya başladı. Bir kurşuna bile dayanabilirim ve bu beni öldürmez. Ama kocamın aşağılaması? Bu benim sonum olurdu.

Nihayet eve vardığımda, beni dünyanın en lezzetli kokusu karşılıyor.

"Theo?"

"Mutfakta," diye bağıyor. Mutfağın köşesini döndüğümde onu siyah bir gömlek, gri bir eşofman altı ve üzerinde bir önlükle görüyorum. Ellerinde eldivenler var ve fırından bir tepsi çıkarıyor.

"Vay, vay." Başlıyorum, ağzımın köşesi hafifçe kalkıyor. "Burada neyimiz varmış?"

"Benim özrüm mü?" Bana sırtıyor ve tepsiyi masaya koyuyor.

"Ve yemek yapıyor." Müstehzi bir ıslık çaldım. "Böyle bir adamı nereden bulabilirim?"

"Sende var." Geliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Ne kadar şanslıym değil mi?"

"Tamamen seninim, sevgilim. Lazanya da getirdim." Gülümsüyor ve yemeği işaret ediyor.

"Etkilendiğimi düşün." Öpücüğüne karşılık veriyorum ve hemen üstümü değiştirip akşam yemeğinde ona katılacağımı söylüyorum.

Döndüğümde çoktan iki mum yakmış ve bir kırmızı şarap şişesi açıp iki kadehe doldurmuştu.

"Yine mi alkol?" Şaka yollu bir kaşımı kaldırıyorum ve o da mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Özrünün 9/10 aldığını söylemek zorundayım," diye takılıyorum bir ısırik aldıktan sonra.

Lazanya.

"Neden bir puan kırdın?" Bana kaşlarını çattı. "Bana çiçek almadın."

"Senin alerjin var." O da karşı çıkıyor.

"Umurumda değil, her şey jestle ilgili."

"Ama o zaman hapşıırırdın."

"Sahte çiçekler." Dilim arsızca dışarı çıkıyor.

"Klişe yapıp senin en güzel çiçek olduğunu mu söylesem? Bunun için puan alır mıyım?"

"Ewww, Theo. Çok sevimsiz!" Gülmeye başlıyorum ve o da bana katılıyor. "Yeterince adil. Denemek zorundaydım."

"Sen harikasin, bunu biliyor musun?" Ona bakarken yüzüm yumuşuyor. Ayağa kalkıp arkasından geliyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Sadece sen olduğun için." Eli benimkinin üstüne geliyor ve bir an öylece duruyoruz.

"Tamam, bu kadar. Martha için bulaşıkları lavaboya koyalım ve gidip bir şeyler izleyelim."

"Affedildim mi?" Sesi artık ciddiye.

"Sadece yaptığım şey için suçlanıyorsam." Başını sallıyor ve dudaklarını büzüyor.

"Her şeyin benim yüzümden olduğunu söylemiştim."

"O zaman affedilecek bir şey yok. , gösteriyi senin seçmene izin vereceğim." "Vay canına, ne kadar yüce gönüllüsün." Beni oturma odasına kadar takip etti,

ve kendimizi yerde rahat hissediyoruz. Çatı katına taşındığımızdan beri bu saatlerce bir gelenek haline geldi. Halılar inanılmaz derecede yumuşak olduğu için kendimizi kanepede değil hep orada buluyoruz. Başlarınız Bir gösteri için etrafa göz gezdiriyor ve bir süre sonra bana açıkça aklında olan bir şeyi sorma cesaretini buluyor.

"B... Gerçekten beğendin mi?" Hâlâ ekrana bakıyor ve Ben.

"Ben yaptım." İçimi çektim ve yüzümü ona döndüm. "Theo, neden benim yapmaz mıydın?"

"B... çok yumuşaksın ve çok korunaklı bir yetiştirilme tarzın var... Hiç düşünmemiştim."

"Yemin ederim hoşuma gitti. Ya sen?" Theo'da öyle bir ikilik var , bazen neredeyse çok eğlenceli oluyor. Pink'e nasıl davrandığını ve bundan nasıl zevk aldığını bilmek, daha en başından beri

Theo'da benim ulaşamadığım bazı derinlikler vardı. Bianca olduğum sürece, saf eş olarak. Pink olarak, onun ne kadar vahşi ve kontrolsüz olabileceğini kendi tenimde hissetmişim. Bianca olarak mı? Hep bir şeyler saklamıştı. Bir şeyler

İçimdeki kana susamışlığı çağıran hayvani ve ilkel.

"Ben yaptım." Başımı omzuna koydum ve koluna sarıldım. "Bana bir şey söyle, Theo." Kendimi cüretkâr hissediyorum, özellikle de şimdi potansiyel cinsel maceralara göre.

"En karanlık cinsel fantezin nedir?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz sertleştiğini hissediyorum.

"Ne... Bu da nereden çıktı?"

"Eğer açık bir tartışma yapacaksak, neden her şeyi ortaya dökmüyoruz? Gerçekten ama gerçekten denemek istediğin şey nedir?"

Neredeyse nefes almadığı bir duraklama var.

"Seni merhametime bırakmak için." Sonunda söyledi ve kaşlarını çatma sırası bana geldi.

Bu kadar mı?

"Bana zaten sahipsin." Bunu hafife almaya çalışıyorum. Acı dolu bir kahkaha atıyor.

"Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bana ne istersen yapmana izin veririm," diyorum ona, bana bazı ayrıntılar vermesini umarak.

"Her neyse" diye tekrarlıyor neredeyse şaşkınlıkla. "B... Seni yok ederdim."

Ona bakıyorum, gülmesini bekliyorum ama o çok ciddi. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve gerçeği görüyorum. Aslında beni yok edecekti.

Ah, ne kadar isterdim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Bianca

Her zamanki gibi işe gidiyorum ve birkaç saat kalıyorum. Sonra toplantıya hazırlanmak için evime gidiyorum. Dün gece zar zor uyudum. Theo'nun sürprizinden sonra bile bugünkü toplantı için hâlâ endişeliydim. Berserker'ın bilmem gereken bir şey olmasa benimle asla iletişime geçmeyeceğini biliyordum. Beklentiyi daha da kötüleştiren neydi?

Daireme girdim ve dolabıma yöneldim. Bir çift deri pantolon, siyah bir atlet ve büyük fiyonklu bir deri ceket . arkasındaki ok. Büyük aynaya doğru dönerek, büyük bukleli ve gümüş kontaklı uzun kırmızı bir peruk ekliyorum. Savaş botlarımın içine çok sayıda bıçak kılıfı yerleştiriyorum ve emin olmak için küçük bir silah da ekliyorum.

Kod adım Artemis'i mükemmel nişancılığımın dolaylı alımıydım. Aslında hiç ok ve yay kullanmamıştım ama hedefleri avlama konusundaki ünüm bu ismi hak ettiğimi gösteriyordu. Bir doz sihirli toz almak için yatak odasına uğradıktan sonra asansöre biniyorum ve Harley'imini beni beklediği otoparka gidiyorum. Ne zaman yeraltı dünyasına girsem, Artemis kişiliğimi korurum, bu da kılık değiştirdiğim anlamına gelir

her zaman kusursuz olması gerekir. Sanki Berserker benim kim olduğumu bilmiyor ama diğer insanlar bilmiyor. Ve böyle kalması daha iyi.

Aracıma bindikten sonra otoyoldan hızla geçip Brooklyn'e doğru yola çıkıyorum. Hâlâ gündüz olduğu için kulübe ulaşmam çok uzun sürmüyor. Etrafta da pek yabancı yok. Harley'imi park edip girişe doğru ilerliyorum. Dışarıda iri yarı bir adam duruyor ama sadece başıyla selam verip kapıyı açıyor.

Tek söylediği "Patron ofisinde." oldu.

Başımı salladım ve içeri girdim. Ofise doğru giderken bana tuhaf tuhaf bakan birkaç dövmeli adamın yanından . Kapının önüne geldiğimde, bıçaklardan birini sakladığım yerden yavaşça çıkararak kapıyı üç kez çalıyorum.

"İçeri gel."

Odaya girdiğimde onu masasının arkasında, uzun bacaklarını rahat bir şekilde masaya olarak görüyorum.

"Dakik. Bir tanrıçadan başka ne beklenir ki?" Bana o hınzır sırıtışlarından birini veriyor.

"Kes ," diye cevap veriyorum ve bıçağı kafasından bir santim uzağı fırlatıyorum. Hiç irkilmiyor. Yüz ifadesi değişmiyor. Sadece beni izliyor. Ve sonra gülüyor.

"Ahhhh, ilahi aşk. Tabii ki." Ayaklarını masadan çekip ayağı kalkıyor ve masanın etrafından dolanıp bana kocaman sarılıyor.

"Ne kadar oldu... üç hafta mı?"

"Dört. Ama kim sayıyor ki?" Gülümsüyorum ve sarılmaya karşılık veriyorum. "Tamam, dökül bakalım, ne oldu?"

"Küçük tanrıça, çok sabırsız," diye başını sallıyor. Theo'yla ilgili her şeyin kontrolümü kaybetmeme neden olduğunu biliyor.

", Vlad. Çıkar baklayı. Ciddi olmasaydınız gelmemi istemezsiniz."

"Sorun da bu. Ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum." Gülümsemeyi bırakıyor ve beni masasındaki bilgisayara doğru yönlendiriyor. Bir tuşa , A Chanel elbisemle çekim için yer keşfetmeye gittiğim zamanki videom ekranda oynamaya başladı.

"Bu da ne?"

"Bu senin sorumsuzluğun. Lanet olası sorumsuz." Dedi ve hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim.

"Bu neden sende?"

"Çünkü" diye başlıyor bıkkın bir ses tonuyla. "Kocanızın sevgili arkadaşı Marcel, benden bölgedeki bazı çekimlerle ilgili görüntüler istedi. Eğer bana planlarınızdan bahsetseydiniz, görüntüleri onlara vermemem gerektiğini bilirdim. Ama hiç yardım istemiyorsun, değil mi? Ve şimdi sen üç cesetle sonuçlanan bir çatışmadan birkaç gün önce köhne bir otele girerken kameraya alınıyor. Bana mazeretinin ne olduğunu söylemek ister misin? Kahretsin B, sen bundan daha zekisin."

Patlamasına şok oldum. Ama şeyden çok, söyledikleri beni dehşete düşürdü. Videoya tekrar bakıyorum ve özellikle otelden ayrılırken benim olduğumu anlayabileceğinizi fark ediyorum. Bu çok kötü. Adam haklı. Dikkatsiz davrandım. Lanet olsun. Ellerim yanımda kenetlendi.

"Kocam bunu gördü mü?"

"O yaptı ve seni tanıdı."

"Siktir" diye küfrediyorum ve ayağımla masayı tekmeliyorum. "Siktir, siktir, siktir!" Kahretsin... Bu yüzden mi bu kadar garip davranıyordun? İmkânı yok. Biliyor olamaz.

"Bağlantıyı kurdu mu?" Soruyorum ve bilmekten neredeyse korkuyorum.

"Hayır... Sanırım kışını kurtardım ama seni otobüsün altına attım. aynı anda."

"Çıkar ağzındaki baklayı Vlad, bilmem gerek."

"Bir ilişkin varmış gibi görüldüğünü söyleyebilirdim."

Ona bakarken ağzım açık kaldı. İlişki mi? Kahretsin. Videoya tekrar bakıyorum ve otelden çıktığımda saçlarımın gözle görülür şekilde ıslak olduğunu görüyorum. Solgunlaştım. Bu hiç iyi görünmüyor.

"Buna inandı mı?"

"Bilmiyorum... Çok üzgün görünüyordu. Sanırım tohum ekilmişti."

"Siktir. Bu çok mantıklı."

"Ne?"

"Eve geldiğimde, muhtemelen görüntüleri izledikten sonra, çok sarhoştun. Onu hiç böyle görmemiştin. Sonra birdenbire beni duvara yasladı ve ağzıma sıçtı. Bu çok mantıklı." Şimdi volta atıyorum, davranışının nedenini anlıyorum. Kıskanmıştı. Gerçekten onu aldatacağımı mı *düşünmüştü*? Bunu düşünmek için duraksadım. Ondan başka hiçbir erkeğin bana dokunmasına izin vermemiştim. Aldatacağıma *gerçekten* inanmış olamaz.

"Senin ağzına sıçtı mı?" Vlad eğlenerek soruyor. "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

"Oh, çeneni. Şimdi ne yapacağım? düşünmesine izin veremem ama aynı zamanda gidip ona şöyle de diyemem: *Biliyorsun o gün senin için tehlike arz eden herkesi vurmayı planlıyordum. Bu arada, ben ücretli bir katilim.* Hangisinin daha kötü olduğunu bile bilmiyorum."

Vlad elini kaldırıp düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor. "Katil kısmı, kesinlikle. Belki de boynuzlanma sahnesini seviyordun. Sana yardım edebilirim." Omzuna sert bir yumruk attım, irkildi ve barış işareti olarak ellerini havaya kaldırdı.

"Kocam hakkında kötü konuşmayı bırak. Düşünmem lazım."

"Anlamıyorum. Neden bu kadar dikkatsizdin?"

"Bilmiyorum, tamam. Daha önce hiç olmamıştı." Bir dakika boyunca sessiz kalır, ayağını yere vurur.

"Yine kullanıyorsun." Suçlayıcı bir şekilde söylüyor ve ben ona üzgün bir gülümseme veriyorum.

"Gerçekten ne zaman durdum?"

"Yapmalısın. Bu senin verimliliğini düşürüyor. Günün birinde kendini öldürteceksin. Ve bunun için o ilaçlara teşekkür edeceksin."

" neyse," diye mırıldanıyorum, haklı olduğunu bilerek. "B," diye sesleniyor sevgiyle. "Yardım edebilirim."

"Biliyorum... ama hazır mıyım bilmiyorum."

"Bir gün sen de... Uyuşturucu yüzünden olmanı istemiyorum."

"Bunu uyuşturucu kaçakçısı söylüyor." .

"Evet, ama ben o dokunmam."

"Her neyse," diyorum tekrar ve konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Otele yaptığım ziyareti bir sohbetin içine gizlice sokmaya çalışacağım ve bir hikaye uyduracağım. Gerçekten hiçbir şeyden şüphelenmesini istemiyorum, özellikle de sadakatsizlikten."

Vlad başını sallar.

"Kocan bir gün başını belaya sokacak. Jimenez'i araştırmaya başladığından beri bunu istediğini biliyorsun. Duymaları an meselesi ve ne olacağını biliyorsun. o zaman."

"Farkındayım. Evlendiğimizden beri onu izliyorum ve her potansiyel tehlikeyi öldürdüm. Ona zarar vermek isteyen herkesi öldürmeye devam edeceğim."

"Ne zamana kadar? Ne kadar sürecek? Bu şekilde devam edemezsin, B. yenilmez de değil. Aksine, bu video size kaymakta olduğunuzu söylemeli. Ve bizim dünyamızda, ayağınız kaydığında ölürsünüz."

"Biliyorum. Kahretsin, bilmiyor muyum... Ama bu haçlı vazgeçmeyecek. Ben onaylasam da da Jimenez'in peşinden gidecek." "Bu bir intihar görevi."

"Ne yapabileceğimi bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bana bunu söylemiyor bile. Onun hakkında kağıt üzerinde olmayan her şeyi onu gözetim altında tuttuğum için biliyorum. Benim ondan saklandığım kadar o da benden saklanıyor."

"O zaman neden değişiklik olsun diye biraz doğruyu söylemeyi denemiyorsun?" Sahte bir kakhaha atıyorum. "Kim olduğumu bildiği an... ne olduğumu... o an çekip gider. Bundan eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bana daha önce onun masum kadınlardan hoşlandığını duyduğunu ve bu yüzden kendini masum bir kadına dönüştürdüğünü söylemiştin. Ama gerçekten nasıl seni olduğun gibi kabul etmeyeceğini biliyor musun?"

"Çünkü" diyorum, hem kendime hem de duruma sinirlenerek. "Beni bir kez duvara karşı becerdi ve sonra mum ışığında bir akşam yemeği hazırlayarak bolca özür diledi. Duvara karşı normalden biraz daha sert bir sevişme için. Paraya ihtiyacım olduğu için değil, zevk aldığım için öldürmeme nasıl tepki verirdi sizce? Daha da iyisi, sence beni en sert şekilde becerdiğini bilse nasıl tepki verirdi?"

Onunla Bianca olarak tanışmadan önce fahişe kılığında müstehcen yollara mı başvurdum? Oh, ve kendimi onun ideal kadınına dönüştürebilmek için yıllarca onu takip ettiğim, izlediğim ve araştırdığım kısmı da unutmayalım?" Bu noktada zor nefes alıyorum, tüm hayal kırıklıklarım ve endişelerim ortada.

"Şey... böyle söyleyince kulağa kötü geliyor."

"Tabii ki kulağa kötü geliyor! Benim kulağıma bile kötü geliyor ve tüm bunları ben yaptım. Siktir et şimdi beni" diyorum bıkkınlıkla.

"Ama hiç düşündünüz mü, belki de gerçek sizi tanısaydı, size gerçek kendisini de gösterirdi? Çünkü ben bu 'masum kadın' rolüne ikna olmadım. Biliyorsun, benim kültürümde erkekler genellikle Madonna-fahişe kompleksi. O kalıba uyuyor. O herifle tanıştığımı da unutuyorsun. Çok sert ve düzgün biri; Pink olarak sana yaptıklarını yapabileceğine asla inanmazdım. Ama yaptı. Bu bana yüzeyin altında bir şeyler sakladığını ve kaynadığını söylüyor. Böyle içinde tutan erkekler... patladıklarında hiç hoş olmaz."

Tırnaklarımı yiyerek başımı sallıyorum. "Mesele de bu zaten. Onun için Bianca Madonna, Pink ise fahişe olurdu. Ama ikisini zihninde birleştirebileceğini hiç sanmıyorum."

"Ona bir şans vermezsen bilemezsin. Sana söylüyorum B, bence bu adamda bildiğimizden daha fazlası var."

"Ugh... Buna gerçekten ihtiyacım

yoktu." "Şimdi... senin sorununa

dönelim." "Hangisine?"

"Kokain. Ne sıklıkla?"

"Birkaç günde bir," diye tereddütle cevap

veriyorum. "Kahretsin B... bu iyi değil."

"Biliyorum... ama zaman doğru düzgün bırakacak zamanım olmadı."

"Bunu bir an önce yapmalısın. Bu seni öldürtebilir."

"Evet"

"Kocanıza hayır kurumunuz ya da başka bir için yurt dışına çıkacağınızı söyleyin. Sana yardım edeceğim. Tecrübeli olduğumu biliyorsun."

"Ne zaman?" Teklifini düşünerek soruyorum. Şimdi, ben ilaçların zihnimi ne kadar karıştırdığını fark ettim. Vlad haklı. Kayıyorum.

"Gelecek hafta mı?"

"Pazartesi günü bir silah tüccarıyla buluşacağım."

"Güzel. Bu işe yarar. Cuma günü kulübe gel. En az bir hafta söyleyin."

"Vlad..., bilmiyorum. Şüphelenmez mi? Şu aldatma olayı falan?"

"Onu *ve kendini* korumak istiyorsan aklını başına toplamalısın B. Bunu sana şimdi söylemek istemezdim ama Martinez'in ölümü karteller arasında büyük bir kargaşaya neden oldu. Ortega'nın intikam peşinde olduğuna dair fısıltılar var. Ve hedefin kim olacağını biliyorsun."

"O halde, Theo'yla birlikte olmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım var."

"Adamlarımı onun üzerine salabilirim." Sözleri karşısında başımı sallıyorum. Theo'yu yabancıların eline bırakamam.

"Yapamam"

"Lanet olsun, B."

"Bak, . Ama kendi kendime vazgeçmek için elimden geleni yapacağım."

Vlad yenilgiyle iç geçirir. "Peki. Ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Elbette." Kabul ediyorum ve sarılmaya gidiyorum. Tüm dırdırına rağmen Vlad çok uzun zamandır değerli bir dostum. Muhtemelen hakkımdaki tüm gerçeği bilen tek insanlardan biri ve ona hayatım pahasına güveniyorum.

"Gitsem iyi olacak."

"Kendinize iyi bakın. Bir şey olursa bana haber ver. Ciddiyim."

"Yapacağım" Parmak uçlarımda duruyorum ve yanağından öpüyorum. Sonra ayrılmadan önce duvara gidip bıçağımı alıyorum.

"Her şey için teşekkürler, Berserker." Ona göz kırpıyorum ve o da inliyor.

Eğer anlayamadıysanız, ben SERTİFİKALI BİR SOSYOPATIM.

Etrafınız zenginlik ve şatafatla çevrili ama insanlarla hiçbir bağlantınız olmadan büyürsünüz. Size özgü, sizin için normal olan bir şekilde davranıyorsunuz. Yalan söyler, aldatır, kandırırsınız. Ta ki biri gelip size bunun normal olmadığını söyleyene kadar. Normal olmadığınızı.

On yaşıdayken bana da böyle olmuştu. Birdenbire babamın beni neden görmezden geldiğini ve personelin neden benden kaçtığını . Ben normal değildim. Kusurluydum. Ama aynı zamanda yıkıcıydım. Kötüydüm. Babam dindar olsaydı, şeytan çıkarma ayini isterdi. Ama o sadece alaycıydı, bu yüzden omuz silkti ve yoluna devam etti.

Drew korumam olarak atanana kadar birisi davranışlarımın yanlış olduğuna dikkat çekmemişti. Farklıydı. Prognoz gurur duyulacak bir şey olmasa da bana profesyonel yardım sağlayacak kadar önemsediydi.

Antisosyal Kişilik Bozukluğu.

Birdenbire şiddeti sevmemin bir nedeni oldu. Neden insan hayatına değer vermediğimi. Neden hedeflerime ulaşmak için her türlü yalanı uyduruyordum. Psikiyatrist bana bunun nedeninin erken çocukluk dönemi ihmali ve istismarı olabileceğini söyledi. Ona inanmadım. Ne de olsa babamın beni kabul edip etmemesini hiç önemsememiştim. Kendime ait bir dünyam vardı.

Ancak ben büyüdükçe fikirlerim de daha karmaşık senaryolara dönüştü. İnsanları riske atan ve beni toplum için bir tehlike haline getiren senaryolar. Ya da bana öyle söylendi.

Babamın umurunda değildi. Tabii ki yapmazdı. Benim de umurumda değildi. Çünkü toplum umurumda değildi. Ama Drew önemsiyordu. Drew'un yüksek bir ahlak anlayışı vardı ve kendimi kontrol edebilmemi sağlamanın onun görevi olduğunu düşünüyordu.

Öfkemi ve kana susamışlığımı daha üretken çabalara yönlendirmeme yardım etmeyi kendine görev edinmişti. Bana dövüşmeyi, atış yapmayı ve ateş etmeyi öğretti. Beni yatıştıran şey ateş etmektir. Öfkemi yatıştırdı. Tabancalarla başladı; sonra, buna yatkın olduğumu keşfettiğinde, bana keskin nişancı tüfeklerini nasıl kullanacağımı öğretti. Atıcılıkla olan aşk ilişkim böyle başladı.

On altı yaşına geldiğimde, herhangi bir profesyonel kadar iyi eğitim almıştım. Ama aynı zamanda çoğunda olmayan bir şeye sahiptim - doğru ya da yanlış umursamamak. Dürtülerimi kontrol altında tutmamı sağlamak için Drew beni paralı askerliğe yönlendirdi. Paraya ihtiyacım olduğu için öldürmedim. Öldürdüm çünkü öldürmeye ihtiyacım vardı.

Kapsamlı beceri setime ek olarak, çoğu durumdan kurtulmama yardımcı olan küçük bir çerçeve ve hızlı reflekslerle de kutsanmışım. Kılık olan tutkum da işe yaradı ve her zaman izlerimi iyice gizlemeyi başardım.

İlk hedefimi on altı yaşına bastığım yaz öldürdüm. Göz alıcı ya da dağınık değildi. Ya da herhangi bir şey, gerçekten. Aynı zamanda benden üç yaş büyük ve Rus Bratva'nın Pakhan'ının oğullarından biri olan Vlad'la da bu şekilde tanıştım. Görevde ona eşlik edeceğimi söylediğinde bana gülmüştü. Reşit olmayan kızlara düşkün olan ve Bratva'nın yanlış tarafına geçen Ukraynalı bir yetkiliyi öldürecektik. Başlangıçta Vlad'ın öldürme işini yapması, benim de dikkat dağıtıcı olarak hizmet etmem gerekiyordu. Ayrıntıları pek umursamadım. Adamla birlikte bir otel odasına gitmişim ve beş dakika içinde ölmüştü. Vlad işi bitirmek için geldiğinde, cinayetini çaldığım için bana öfkeleni.

"Kızların işe yaramaz olduğunu söylediğini sanıyordum." Ona bir kaşımı kaldırdım ve yorum yapması meydan okudum. Dudaklarını büzmüş ve bana oradan çıkmamı söylemişti.

Bu çok sarsıcı bir ortaklığın başlangıcıydı. Bütün bir yıl boyunca farklı görevlerde birlikte çalıştık ve bu görevlerin hepsi de tartışmalar ve çekişmelerle sonuçlandı. Yine de tüm anlaşmazlıklara rağmen aramızda hoş bir dostluk gelişti. Vlad'ın da benim gibi ahlaki bir pusulamız vardı. (Her ne kadar onun mizah anlayışı benimkinden daha gelişmiş olsa da.) Ama doğru ve yanlış duygusundan çok daha kritik şeyi paylaşıyorduk. Sadakat. İkimiz de insan arkadaşlığı ve sosyal etkileşimlerle mücadele ederken, sadakatin ne olduğunun farkındaydık en büyük onur nişanıydı.

Toplum tarafından canavar olarak damgalanmış olsak da, kendi onur sistemimizi kurduk ve birbirimize en yüksek saygıyı gösterdik. Artemis ve Berserker olarak tanınmaya .

Ta ki her şey değişene kadar.

Kolay bir görev olması gerekiyordu. Zaten kanıtlamıştık kendimizi güvenilir bir ikili olarak gördük. Oradan sağ hiç aklımıza gelmedi.

Bratva'nın eline geçene kadar bir uyuşturucu sevkiyatına eşlik etmek üzere gönderildik. Bunun bir tuzak olduğunu hemen anladık.

"çeneni *Malyshka*, konsantre olmaya çalışıyorum." Kitabının sayfalarını karıştırırken gevezeliğime sinirlenerek kaşlarını çatı. Teslimat yapılırken bir kamyonun arkasında oturuyorduk.

"Hiç eğlenceli değilsin, Berserker," diye cevap verdim, bu isimle çağrılmaktan nefret ettiğini biliyordum.

"Eğer konuşmayı kesmezsen, bu sayfaları boğazına tıkacağım."

"Denediğini görmek isterim." Onu tersledim ve o da bana saldırmaya hazır bir şekilde kitabı yere bıraktı. Her zaman tartışırdık. Tam bana saldıracakken

beni yakalamak için hamle yaptı, kamyon tamamen durdu ve biz savrulduk.

"Kahretsin." İkimiz de aynı anda kendimizi toparladık ve dışarıda her ne oluyorsa ona hazırlandık. Her yönden ateş edilmeye başlanması uzun sürmedi.

Şaşkınlık içinde birbirimize baktık. Kimse herhangi bir tehlikeden . Buradaki varlığımızın sadece bir formalite olması gerekiyordu.

Vlad *şaşkasını* arkadan çıkardı. Her zaman iki tane kullanırdı, her elinde bir tane. Garipti ama nadiren silah kullanır, yakın mesafeden öldürmenin verdiği samimi hissi tercih ederdi. Ancak ne zaman başlasa, öldürme çılgınlığına girerdi, bu yüzden kod adı Berserker'dı. Ayrıca bu yüzden mükemmel bir çifttik. Silahları tercih ederdim, nadiren bıçaklara ya da başka tür silahlara güvenirdim. Ve her zaman onun arkasıdaydım.

"Beni koru," dedi ve ben de başımı sallayarak kılıflarımdan iki Glock çıkardım ve duruşumu aldım. Kargo konteynerinin kapısını açtı. Bir tekmeyle, ikimiz de hemen atladık ve siper aradık. Durumu değerlendirdik ve sürücünün yanı sıra bize eşlik eden iki arabadaki diğer kişilerin de öldürüldüğünü gördük.

"Kaç kişi?" Diye sordu ve ben de etrafı taramaya başladım.

"Önde iki, arabalarda da üç kişi görüyorum." Daha iyi görebilmek için biraz sağa kaydım.

"Bir tanesi daha bize geliyor." Avucumu Vlad'a doğru tuttum ve parmaklarımla saniyeleri saydım. Vlad işaretimi aldı ve adama saldırdı.

üzerimize geliyordu. Bıçaklarını adamın boynunda çaprazlayarak tek bir hareketle boğazını kesti.

"Sen ön tarafı al, ben arkayı alacağım." Başımı salladım ve açık alana çıktım. Silahlarımı kurdum ve nişan alarak kamyonun kokpitindeki iki adamı öldürdüm. Göz ucuyla Vlad'ın öndeki iki arabanın etrafından dolanıp neredeyse diğer üçünün üzerine geldiğini gördüm.

Beni fark ettiler, bu yüzden dikkatleri . Öldürdüğüm adamlardan birini kaldırdım ve onu canlı kalkan olarak kullandım. Dağ gibi bir adam olduğu için kolay olmadı. Vlad'ın iki bıçak fırlattığını ve her birinin adamların kafataslarına saplandığını gördüğümde minnettar oldum. Diğer ikisi şaşırmış görünüyordu, Vlad ile benim aramda gidip geliyorlardı.

"Şimdi!" Vlad bağırdı ve cesedi yanımdan fırlattım, eğildim, başımın üzerinde kurşunlar uçuşurken yerde yuvarlandım ve yere iner inmez öldürücü bir atış yaptım. Bu son adamdı, diğeri Vlad'ın kılıcıyla çoktan ölmüştü.

Derin bir nefes aldım ve Vlad'a katıldım.

"Gördünüz mü?" katliama bakarak sordu. Neyi kastettiğini biliyordum. Cesetlerin her birinin yanına gittik ve gömleklerinin kollarını yırttık.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim. Bratva dövmesi olan altı kişiye bakıyorduk. Vlad'ın da sahip olduğu Bratva dövmesi.

"Siktir." Arabalardan birine doğru ilerlemeye başladı. "!" Aceleciliği karşısında kaşlarımı çatarak hızla onu takip ettim.

"Ne?"

"Çeyrek odaya geri dönmeliyiz. Bu hiç iyi değil." Arabaya bindik ve o motoru çalıştırdı bile.

"Bu bir darbe."

"Darbe mi? Ama kim?"

"Benim aptal kardeşim, işte o. Siktir! Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Misha her zaman güce aç olmuştur ama bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

"Ne yani, Pakhan olmak için tüm ailesini mi öldürdü?"

"Evet. Ve eğer oraya zamanında varamazsak, kan banyosu olacak." Vlad'ı hiç bu kadar ciddi görmemişim. Karargâha varana kadar nedenini anlamamıştım. Babası umurunda değildi. Ama kız kardeşleri? Bu tamamen farklı bir konuydu.

Vlad'ın şüphelendiği gibi, kardeşi gerçekten de mahalleyi ele geçirmişti. Güvenlik kameralarının bazılarında görüntü almayı başardık ve adamların hızla tanımadığımız kişilerle değiştirildiğini fark ettik. Erişmeyi başardığımız kameralardan biri evin ana salonundaydı ve her yerde kan izleri görebiliyorduk. Vlad'ın babası Dima Kuznetsov ve Bratva'nın Pakhan'ı salonun ortasında ölü yatıyordu.

Bir gösteri.

Misha, kardeşi ve tüm bunları başlatan hain şu anda odanın ortasından birkaç kişiye hitap ediyordu.

Hızlı sürdük ama yine de varmamız biraz zaman aldı. Brooklyn'in derinliklerinde yer alan mahalleler Shepherd's Bay civarındaydı. Union Beach, NJ'ye gönderildiğimiz için bu yolculuğu yarım saatte tamamlayabilmemiz bir mucizeydi. Yine de yarım saat geç kalmıştık.

Aslında Bratva'nın karargâhı, örgütün önde gelen üyeleri ile ailelerini barındıran birkaç eski konaktan oluşuyordu.

önemli işlerin yürütüldüğü yerler ve insanlardan bilgi almaya zorlamanın diğer daha az yasal yolları.

Vlad arabadan inip kapılara doğru ilerlerken arabayı düzgün bir şekilde park etme zahmetine bile . İçeride neler olduğuna dair bir fikir edindikten sonra uzanıp onu durdurdum. İçgüdüsel olarak elimi ters çevirdi.

"Dur, seni moron." "Şunu düşün, ölüme yürüyorsun." dedim. Bu ifade onu duraksattı.

"Ne olmuş yani, şerefimle öleceğim. Bir hain olarak değil."

"Bu konuda akıllı davranırsak ölmene gerek kalmaz."

"Aklında ne var?" Diye sordu, ben de sırttım.

"Kendine bir keskin nişancı bulmuşsun, onu iyi kullan." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, onun da köşesi kalktı. Ne düşündüğümü . Birkaç dakika planları konuştuk ve sonra ikimiz de evin farklı yönlerine gittik.

Vlad, kardeşinin yaptığı katliamı karşılamaya hazır bir şekilde ana kapılardan geçerken ben de çitin kırık bir kısmına doğru ilerledim. Amacım önce teçhizatımı güvence altına almaktı. Bir süredir Bratva ile çalıştığım için, tesiste küçük bir ofisim vardı. Yine de ilerlemeden önce Glock'larımın mermi ile tamamen dolu olduğundan emin oldum, sonra her tabancanın ucuna bir susturucu taktım. Planımızın anahtarı, benim gelişimin yaratacağı sürpriz unsuruydu.

neden olacağını düşündüm. Vlad sadece Misha'ya iyi bir atış yapana kadar işleri biraz karıştıracaktı.

Çitteki delikten gizlice geçmeyi başardım ve sonra mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışarak çimenlikte . Tam arka girişlerden birine doğru köşeyi dönmek üzereyken bir adam beni fark etti. Gözlerinin ortasına ateş etmek için tetiği çekerken tereddüt etmedim.

Silahımı indirerek koştum ve eve girdim.

Ofisime doğru ilerlerken karşıma iki kişi daha çıktı, ikisi de kan gölünün içinde yatıyordu. Tam hedefime ulaşmak üzereyken, bir mermi omzumun yanından vızıldayarak geçti ve bir miktar deriyi de beraberinde götürdü. Yandı. Oh , acı bana yeni bir amaç verdi. Ateş eden adamı görünce gülümsedim ve iyiliğine karşılık verdim.

Sonunda ofisimin kapısını açtım ve toplayabildiğim kadar hızlı bir şekilde en sevdiğim tüfeğimi topladım ve omzuma astım. Şimdi işin daha zor kısmı. Ana evin salonunu tam olarak görebilmek için ikinci binanın gözetleme kulesine çıkmam gerekiyordu. Oraya fark edilmeden varmak zor olacaktı.

Evden hızla çıktım ve çimenlikte tekrar koşarken gözden uzak kalmaya çalıştım. Şaşırtıcı bir şekilde ikinci binaya rekor sürede ulaştım. Başka bir arka girişten geçerek gözetleme kulesine varmadan önce iki kişiyi daha vurmak zorunda kaldım. Daha fazla insan olmadığına sevindim.

kapıyı kilitledim, odanın içindeki kesintileri ekstra güç için mobilya. Sonra pozisyonumu aldım ve teleskoptan baktım. Görüşümü biraz ayarladım ve sonunda salonda neler olduğunu görebildim.

Misha kibirli bir şekilde yerde volta atıyordu. Vlad iki serseri tarafından tutuluyordu. Kıyafetleri kan içindeydi, yüzü de öyle. Onun kanı değildi, bundan emindim. Misha bir şeyler söylüyor gibiydi, muhtemelen ihanetinden zevk alıyordu. Misha'ya odaklandım ve hareketsiz durmasını bekledim. Elleri sağa sola sallanıyordu.

"Hareket etmeyi kes!" Kendi kendime mırıldandım.

Vlad'ın şaşkalarından birini çıkarıp boğazına dayamak için tekrar hareket etti. Acele etmem gerekiyordu. Nefesimi kontrol ettim ve kırmızı noktanın kafatasına denk gelmesini bekledim. Lütfen, biraz sağa kay, diye fısıldadım kendi kendime.

Ve yaptı da.

İki milimetre sağı hareket ettiğinde, tam gözlerinin ortasından vurdum. Öldürücü atış. Misha öldüğü anda Vlad kendisini tutan adamlardan kurtuldu ve onları hemen . Sonra ayağı kalktı ve bana doğru baktı.

Görölmeye değır biriydi, orası kesin. Çok kanlı ve vahşiydi. Muhteşemdi. Zaten aşık olmasaydım, kırmızılar içinde çizdiği gösterişli figürü daha farklı değırlendirebilirdim.

Göz kırptı. Güldüm ve tüfeğimi indirdim. Görünüşı göre en iyi arkadaşım yeni Pakhan'dı.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yedinci Bölüm

Theo

GEÇEN GECE Bianca'yla yaptığım konuşma bende bazı düşünceler bırakmıştı. Bana en karanlık cinsel fantezilerimi sorduğunda şok olmuşum. Bu beni Bianca'dan önce hayatımda bu karanlık fantezilere düşkün olduğum bir döneme geri götürmüştü. Aynı zamanda Bianca ile yatak odasında yaşadıklarımın gerçekten memnun olup olmadığını sorgulamama neden oldu. Onunla ciddi bir şekilde görüşmeye başladığımdan beri, kendimi ona bırakma fikrini aklımdan bile geçirmemiştım.

Çok sessiz ve çekingendi. Yani, korunaklı. Ondan önceki hayatımın kadar karanlık olduğunu bildiğimden, ne pahasına olursa olsun o masumiyeti korumak istemiştım, bu yüzden sevişmelerimiz her zaman nazık ve ölçülü olmuştu. Yapabilirim.

Bekaretini aldığım geceyi şimdi bile hayal edebiliyorum. O gece ve gecenin karanlığında. Keşiflerinde utangaç ve çekingendi ve ben de onu rahat ettirmeye çalışmıştım. Ondan sonra, arzularımın onu korkutmak istemediğim için ona karşı her zaman mümkün olduğunca dikkatli oldum. Şimdi geriye dönüp baktığımda, ona çocuk eldivenleriyle davranarak kendimi de inkar etmiş oluyordum.

Birden aklıma karımın tam tersi şekilde davrandığım başka bir kadın geldi.

Bianca'dan önce hiç kimseyle çıkmamıştım, kariyer hedeflerim romantizmden daha öncelikliydi. Tüm cinsel kaçamaklarım fahişelere düşmüştü ve onlar bile nadiren oluyordu.

Bu fahişeye, belediye başkanının ofisindeki bazı kıdemli ortaklarla Palace adlı striptiz kulübüne gitmeye başladıktan sonra . Onu ilk gördüğümde bütün gece onu izlemiştim. Ama bana ilk yaklaşan oydu.

"Kuralları biliyor musun, yakışıklı?" VIP bölümünde bir kanepede yanıma geldi ve sordu. Mor, dar bir elbise giymişti.

kıvrımlarını vurgulayan mini bir elbise. Bana baktığında ışıldayan muhteşem yeşil gözleri vardı.

"Bak ama dokunma?" Kelimelerimi zar zor bulmuştum, göğüslerinin eğimi ve kalçalarının salınımı büyülemişti.

"Buna dokunabilirsin." dizlerinin çökmüştü, elleri yavaşça kalçamda geziniyordu.

"Peki başka?" Başparmağım dudaklarının arkasına kaymadan önce sağ elimle yanağını okşayarak sordum. Söylemeden önce emmişti.

"Bana ne istersen yapabilirsin." Elleri, pantolonumda büyüyen şişkinliğe ulaşana kadar keşiflerine devam etti. Bir eliyle yavaşça pantolonumu açtı ve beni avucunun içine aldı. Başını eğip beni boğazının derinliklerine götürmeden önce dipten uca yaladığında her şey durmuştu. Ellerim kendiliğinden saçlarına gitti ve deli bir adam gibi ağzını becerdim. Ağzında patladıktan sonra dudaklarını yalayarak temizledi ve mırıldandı. Tek kelime etmeden gitmek için ayağa kalktı ama adını öğrenmem gerekiyordu.

"Pembe," dedi ve uzaklaştı.

Gözden kaybolana kadar beni herkesin önünde emdiğini fark etmemiştim. Bu benim Pink'in ilk tadıydı ve daha fazlası için geri gelmeye devam ettim. İki yılı aşkın bir süre boyunca, fiziksel rahatlama için tek yolum o olmuştu. Sonra Bianca'yla tanıştım ve Saray'a gitmeyi bıraktım.

Yalan söylemeyeceğim ve düşüncelerimin Pink'e kaymadığını söyleyeceğim. Son yıllarda bir ya da iki kez. Birden fazla ve düzenli olarak becerdiğim ilk kadın olmuştu. Aynı zamanda lezzetli bir pakete sarılmış cinselliğin de timsaliydi. Pink'in yaptığı gibi, böylesine ahlaksız ve terk edilmiş bir şekilde sikişen çok fazla kadın yoktu.

Ama bir zamanlar Pink'in içinde bulduğum tüm mutluluğu, Bianca'yla şu anda sahip olduklarıma asla değişmezdim. Seks uğruna yapılan seks, duygusal bir bağla yapılan seksin eline su dökemez. Bizde eksik olsa bile Sevişmemizdeki baharatlılık, onunla olduğu için hala akıllara durgunluk veriyor.

Ama görünen o ki artık daha fazlasını denemeye açık. Ve sabırsızlanıyorum. "Rico şimdi onu takip ediyor," Marcel duvara yaslanmış, burnu

bir belgede Rico hakkında bilgi verirken beni anılarımdan kopardı.

Bunun üzerine yüksek sesle inledim. Seks hayatımız gelişirken, karımın da beni aldatıyor olabileceğini fark ettiğimde gerçeklik çöküyor.

"Yine de merak ediyorum." Marcel dosyaları masanın üzerine bırakarak bana doğru geliyor.

"Ne?"

"Eğer gerçekten bir ilişkisi varsa ne yapacaksın?" Cevabımı düşünerek bir an ona bakıyorum.

"Ondan boşanacak mısın?" devam ediyor. Sorduğu soruya kaşlarımı çatıyorum, çünkü insanın eşinin bir ilişkisi olması doğal bir şey değil, ama kişisel bir sorunu soran Marcel olduğu için. Tekrar soruyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Marcel başını sallayıp oturuyor ve konuyu değiştiriyor.

"Jimenez hakkında bize bilgi vermek isteyen biri var. Devam etmek istediğine emin misin? Martinez'de her şeyin nasıl sonuçlandığını gördün. Bu insanlar tehlikeli."

"Benim konumumda, tehlikeleri umursamaya gerçekten gücüm yetmez. İnsanlar Jimenez'in altında acı çekerken olmaz. NYPD'nin burnunun dibinde tespit edilmemiş seks halkaları olduğunu bilirken olmaz."

Marcel başını sallıyor.

"İkimiz de bunun senin seçmenlerinle ilgili olmadığını biliyoruz. Ailenin güvenliğini göz ardı etmeni istemeyeceğinden eminim." Marcel sinirime dokunmak üzere, o yüzden homurdanıyorum.

Ailem ya da Jimenez'le kişisel bağlantım hakkında nadiren konuştuk ve bu şekilde kalmasını istiyorum. *Bu* konu hayatımın farklı bir alanına ait. Uzun zamandır geride bıraktığım bir alana.

"Söylemeye çalıştığım şey, onların bağlantıları olduğu. Tehlikeli bağlantılar. Kariyerinizi mahvedebilecek insanlardan bahsetmiyorum. Kafanıza bir kurşun sıkmaktan çekinmeyecek insanlardan bahsediyorum. Sizi ve sevdiğiniz herkesi."

Ona kuru bir gülümseme veriyorum. "Bu pek de cesaret verici değil."

"Hayır, ama Martinez'in nasıl öldüğünü gördün. Ve onların dünyasında bu merhamettir." "Bazen Marcel, senin de Martinez'in nasıl öldüğünü bildiğin hissine kapılıyorum. dünyalarının çoğunu."

"Yapman gerekeni yapıyorsun, değil mi?" Başka tarafa bakıyor.

"Doğru..." Ama hala merak ediyorum. O benim en derin sırlarımı biliyor, peki ben onunkileri biliyor muyum?

Saat yediyi biraz geçiyordu ve ben işimi bitirip eve gitmeye hazırlanırken Marcel aniden ofisimde belirdi.

"Rico'nun bize söyleyecek bir şeyi var." Kuzenini telefonundan aramadan ve masanın üzerindeki hoparlöre ayarlamadan önce söylüyor.

"Yo, kuzen." Rico başlıyor ve Marcel'in gözünde bir sinirin seğirdiğini görebiliyorum. Belli ki kuzenine karşı sevgisini kaybetmemiş. "Theo'ya katılıyorum, bize ne bulduğunu söyle."

"Her programını aldım ve burada dokuzdan altıya kadar Vakıfta olduğu ve birde öğle yemeği molası verdiği yazıyor."

"Evet, bu onun düzenli programı." Kabul ediyorum, bir şekilde bir sonraki sözlerinin o saatler arasında tam olarak nerede olduğunu doğrulayacağımı umuyorum.

"Şey... Saat 12'de işten çıktı, sonra Midtown, 67. Cadde'deki bir apartmana gitti. Akşam saat 5'e kadar orada kaldı, sonra ayrıldı ve doğrudan sizin evinize gitti. "

Şaşırdım

kaldım.

Nutkum

tutuldu.

Marcel'e gözlerimdeki dehşetle bakıyorum çünkü telefonu kuzeninin yüzüne kapatan o, yaptığı iş için teşekkür ediyor ve onu izlemeye devam etmesini söylüyor.

"Anladığım kadarıyla o daire hakkında hiçbir şey bilmiyorsun?" Başımı sallıyorum, hâlâ çok şaşkınım.

"Sen..." Sormak için sesimi zar zor buluyorum. "Lütfen o daireye bakabilir misin? Sahibi kimmiş öğrenir misin? Bir erkek var mı?"

". Yine de birkaç gün sürecek." "Evet, endişelenme, acele etme."

"Bir avukat olarak sizi uyarmak zorundayım." Marcel başlar, "Bir ilişkisi olabileceğinden şüphelendiğini ona belli etmemelisin. O zaman biz de kanıt toplayabilir. Boşanma durumunda. Elde edebileceğiniz her türlü cephaneye ihtiyacınız ."

"Biliyorum... Biliyorum," diye iç geçirdim.

"Gerçekten üzgünüm, Theo. Onun gerçekten farklı olduğunu düşünmüştüm." Marcel ekliyor ve ben de ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. O iyi bir arkadaş.

"Hâlâ kesin değil. Başka bir açıklaması olabilir. Bir ilişkisi olduğuna geri dönülmez bir kanıt görene kadar beklemeye hazırım. Sadece bunu yapabileceğine inanmak istemiyorum. Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi bildiğim halde." Söylemediğim şey, tüm sevgi sözlerinin yalan olduğuna inanmayı reddettiğim. Evet, başka bir açıklaması olmalı.

"Göreceğiz."

İkimiz de binadan çıkıyoruz ve eve dönerken kendimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Belki de diğer insanlar, hepsi de bu yönü işaret eden kanıtlar birbiri ardına gelirken, onun beni aldatıyor olabileceğine inanmadığım için bana aptal derlerdi. Ama aynı zamanda, hayatım pahasına güvendiğim bir şey varsa, o da Bianca'nın bana karşı olan hislerinin derinliği olurdu.

Aramızda bir şey var. İçimde hissettiğim bu bağlantı Onunla tanıştıktan saniyeler sonra. Onun yanında olmak beni huzurla dolduruyor. Başka bir adamın ona dokunmasına izin verdiğine inanmayı reddediyorum.

Eve gittiğimde çoktan oradaydı. Duş aldığını görebiliyorum; saçları ıslak ve vücuduna bir havlu sarmış.

"Theo," Beni gördüğünde gülümsüyor ve ben de her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Gelmesi için kollarımı açıyorum. Küçük bir şey, karım, başı göğsümün ortasına kadar geliyor. Kollarını ortama doluyor ve sıkıca sarılıyor. Boyutlarımız arasındaki farkları ve onu ezmenin benim için ne kadar kolay olacağını şimdi fark ediyorum. Hatırlayıp ona sarılmadan önce yumruklarım havada sıkılıyor.

"İşte uzun bir gün müydü?" Muhtemelen stres yüzümden okunduğu için soruyor.

"Çok uzun." Ağzımı gülümsemeye benzer bir şekilde hareket ettirmeye çalışıyorum, umarım bende bir sorun olduğunu düşünmez.

"Bu şampuanın kokusunu beğendin mi?" Aniden soruyor ve burnunu kırıltırıyor. Çok tatlı bir kız.

Koklamak için ona doğru ve başımı salladım.

"Hmm... nedir bu? Parmağımı koyamıyorum."

"Ughh... yani birkaç gün önce... yoksa geçen hafta mıydı?" Başlıyor ve sanki zaman çizelgesini bulmaya çalışıyormuş gibi gözleri sola kayıyor. "Neyse, fark etmez. Brooklyn'de bir toplantıya gitmek üzereydim ve bir güvercin saçıma pisledi. Bu yüzden o şeyden kurtulmak için hemen bir yer bulmam gerekiyordu. Hızlıca duş almak için bir otele gittim.

kokladığım en harika şampuan. Ne olduğunu bilmiyorum ama Tanrım, Theo. *O kadar* güzeldi." Hatırladıkça inliyor. "O zamandan beri onu bulmaya çalışıyorum, ki en çok yaklaştığım şey bu. Sanırım bergamot ve portakal karışımı bir şey."

"Gerçekten çok hoş." Az önce bana söylediği şeyleri düşünürken gülümsemeyi başarıyorum. Elbette...

"Bu ne zaman oldu? Güvercin pisliği mi?"

"Güvercin pisliği," diye gülüyor, sanki çok saçma bir şeymiş gibi ve bir bakıma da öyle.

"Tam olarak hatırlamıyorum ama şu sevdiğin Chanel elbiseyi giyiyordum. Biraz da omzuma bulaşmıştı. Sanırım lekeyi elimle yıkamaya çalıştığımda mahvettim." Suratını asarak şikayet ediyor.

"Hayır, mavi olan mı?" Yavaş yavaş beklediğimden çok daha farklı bir anlatıya dönüşen şeyi doğrulamaya çalışarak soruyorum.

"Evet, şu. Temizlediğim yerin rengi biraz solmuş. Bir kuru temizlemeciye götürüp yapılacak bir şey olup olmadığına bakabilirim."

"Sabah işe gittiğimde senin için yapabilirim. Yanımızda bir tane var."

"Gerçekten mi? Neden sana daha önce sormadım? Aklımdan çıkmış olmalı. Teşekkür !" Parmak uçlarında yükseliyor ve bana tatlı bir öpücük veriyor. "Gel ye, makarna yaptım!"

Onu mutfığa kadar takip ediyorum ve keyifli bir sessizlik içinde yemeğimizi yemeye devam ediyoruz, arada sırada da işimizden bir şeyler ekliyoruz.

Buna inanamıyorum. Karım az önce bana videonun arkasındaki gerçeği açıkladı. Herhangi bir erkekle buluşmuyordu. Aldatmıyormuş. Tek soru şu... Ona güveniyor muyum? Olmaması için bir nedenim yok. Herhangi bir şeyden şüphelendiğimi bilemezdi ve videoyu gördüğümü de bilemezdi. Otelden görüntüler. Birdenbire böyle bir şeyi düşündüğüm için utandım. Midtown'daki dairenin net bir açıklaması olmalı ve eminim bana söyleyecektir.

Hepsi zamanı gelince. Sabırlı olabilirim.

GEÇENİN İLERLEYEN ikimiz de yataktayız, kızarmış ve doymuşuz, kafamı kurcalayan şüpheler beynimi kemirmeye devam ediyor, ben de ağzımdan kaçırıyorum.

"Benden önce başka erkeklerle deney yapmadığın için hiç pişmanlık duyuyor musun?" Şimdi ağzımdan çıkan soru kafamdaki gibi değil. Sanki tam tersini kastettiğim halde onu deneyimsiz olduğu için eleştiriyormuşum gibi geliyor.

"Theo, buna ne oldu?" Yarı göğsümde oturuyor ve soruyu sorarken başını kaldırıp o masum bakışlarla bana bakıyor. onun gözleri.

"Boş ," diye mırıldanıyorum, bundan kurtulmaya çalışıyorum. Eli yüzüme ve çenemi okşuyor.

"Bilmiyorum ve asla da bilmeyeceğim."

"Ama hiç düşünmedin mi, biriyle birlikte olmak nasıl olurdu? başka..." Neden kendi mezarımı kazdığımı bilmiyorum ama bilmem gerek.

"Dürüstçe mi? Hayır. Seni görmeden önce diğer erkekleri fark etmemiştim bile, Theo. Senden başka kimsenin bana dokunmasına katlanamazdım. Ama bunu bana neden soruyorsun?" Sözleri, gözlerinde gördüğüm samimiyetle birleşince korkularım yatışıyor.

"Bazen korkuyorum. Senin için yeterli olamayacağımdan korkuyorum. Sen genç, canlı ve güzelsin ve ben..." İki eliyle yüzümü kavrayıp gözlerimin içine bakarken sözümü bitiremiyorum.

"Sakın başka bir şey söylemeye cüret etme. Sen benim gözümdeki en çekici erkeksin. Gerçekten hayatımda gördüğüm tek erkek olduğunu mu düşünüyorsun? Bir sürü davete ve partiye gittim. İnsanlarla tanıştım. İçimde böyle bir his uyandıran başka bir erkekle tanışmadım. Seni sadece sevmiyorum, Theo. Sen benim her şeyimsin. Her şeyimsin."

Ona bakıyorum, bu açıklama üzerine heyecanlanıyorum ve göğsümün sevgiyle dolup taşığını hissediyorum. Ve böylece ona inandım.

"Ben de seni seviyorum, B." Alnından öpüyorum.

"Güzel. Sen daha iyisin." Kıkırdıyor. "Gerçi şimdi sorma sırası bende. Daha deneyimli olmamı mı tercih ederdiniz, mi?"

"Tabii ki hayır!" Cevabım anında geldi. "Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim, B. İtiraf etmeliyim ki birlikte olduğun tek erkek olduğumu bilmek kalbimi ısıtıyor, ama sadece kendini paylaşmak için beni seçtiğin için. Başka kimseyi değil. Bu beni... özel hissettiriyor."

"Aww, çok tatlı şeyler söylüyorsun."

"Bu, daha deneyimli olsaydın seni daha az seveceğim anlamına gelmiyor. Bunu düşünmeni bile istemiyorum."

"Oh," diye elini sallayarak bu fikri reddetti. "Böyle bir şey asla olmazdı. Sana başka erkeklere uzaktan bile ilgi duymadığımı söylediğimde şaka yapmıyordum."

"O zaman ben şanslı bir piçim," diyorum, kollarımı ona sarıp sırtüstü yatacak şekilde dönüyorum, ben de bacaklarının arasına yerleşiyorum.

"Şanslı olan benim," diye fısıldıyor beni bedenine kabul ederken dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce.

Uyumadan önce Marcel'e Rico'yu geri çekmesi için mesaj attım. Karıma güvenmek zorundayım.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sekizinci Bölüm

Bianca

Telefonda Vlad'a, "Sanırım onu otel konusunda ikna etmeyi başardım," diyorum.

"Merak ediyorum, ne buldun?" Kıkırdayarak soruyor. "Güvercin pisliği yağmuruna tutulduğumu ve duş almak zorunda kaldığımı toplantı mı?"

"B!" Vlad yüksek sesle inliyor. "Bana bunu gerçekten söylemediğini söyle?" "Şey," tırnaklarımı ısırdım, "o çizgideydi."

"Ve sana gerçekten inandı mı? Düzeltiyorum, kocan pısıriğin teki."

"Hey! Sana onu aşağılamayı bırakmanı söylemiştim. Seni temin ederim ki o bir pısırik değil."

"Sadece bir pısırik bu saçmalığa inanır çünkü gerçeği kabul etmekten korkar. O adama neden bu kadar takıntılı olduğunu gerçekten anlamıyorum."

"Onu tanısaydın, sen de ona takıntılı olurdun," diye karşılık veriyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, bana göre herkes Theoya takıntılı olmalı. O kadar özel biri.

"Üzgünüm küçük tanrıça, ben o şekilde sallanmıyorum." "Her iki şekilde de sallanmıyorsun, değil mi?"

"B, tüm sırlarımı açığa çıkarma, *Malyshka*. Biraz gizeme ihtiyacım var. Ayrıca Bratva'ya liderlik etmenin zor olduğunu ve Tinder randevularımın bir işkenceden sonra kollarımda kan kalıntılarıyla ortaya çıkmamı yadırgayacağını da bilmeni isterim." Sızlanıyor ve yüzünü şimdiden hayal edebiliyorum. Gerçek şu ki, Vlad'ı bir kadınla, bir erkekle ya da başka bir bireyle hiç görmemişim. Onları uzaklaştıran manyak tarafı mı yoksa sadece ilgisizliği mi bilmiyorum. Ama yine de Vlad sadakat dışında hiçbir duygu göstermedi.

Mizah anlayışı bile insanları için kullanmaya başladığı bir maske. Ayrıca bu yüzden onunla ortak olabilecek tek kişi bendim, diğer herkes ondan çok korkuyordu. O da buna karşı savaşmıştı.

Önce bir ortağa, özellikle de küçük bir kıza ihtiyacı olmadığını söylemişti ama babası onun kan arzusunu kontrol altında tutacak birine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Vlad'la ilgili olan şey... bir şey onu kızdırana kadar nazik ve normal görünüyordu. Sonra Tanrı yoluna çıkan herkesin yardımcısı olsun. Söylentilere göre, on beş Harlem'deki bütün bir çeteyi tek başına, sadece kukalarıyla ortadan kaldırmış ve onu sakinleştirmek için sakinleştirici gerekmişti.

"Bazı piliçlerin kan ve vahşetten hoşlandığını duydum."

"Sadece ısıltılı bir vampir olursam yaparlar. Zamana ayak uyduruyorum, biliyorsun. Ceset sayımı bilseler tepelere kaçarlardı."

"Ceset sayınız nedir?" Arsızca sordum.

"Ben öldürmem ve söylemem, küçük tanrıça."

"Muhtemelen sayısını unutmuşsunuzdur."

"Evet... Bu konuda beşinci savunmamı yapacağım."

"Hiç çentiğin yoksa ne tür bir suikastçısın sen?" Sanki yabancı bir kavrammış gibi duraksıyor. "Senin var mı?"

"Tabii ki. Çok düzenliyimdir. Ayrıca Theo öğrenirse kaç kez af dilemem gerektiğini de bilmek isterim."

"Lanet olsun, küçük tanrıça. Cidden o ne buldun? Her önce bir takım elbisen var. En azından daha uygulamalı bir meslek seçemez miydin?"

İç çektim. Bu konuşmaları daha önce de yapmıştık. Vlad her zaman bizim mesleğimizde hiçbir bağlılığı riske atamayacağımızı düşünürdü. Ayrıca Theo'yu hiçbir zaman onaylamadı, benim için çok zayıf olduğunu düşünüyordu.

"Theo'nun büyük bir nezaket kapasitesi var," diyorum. "Onda bende tamamen eksik olan bir şey var."

"Yani bu kadar mı? Sırf *normal* olduğu için mi?" Sanki vebalı gibi normal diyor. İkimize de hayatımız boyunca anormal olduğumuz söylendiği için bu anlaşılabilir bir durumdu. Yine de ikimiz de rol yapmayı öğrenmiştik.

"Hayır, sadece o değil. Onunla ilk kez nasıl tanıştığımı size anlattım mı bilmiyorum. Babamın evindeydi ve bir iş yemeğine ev sahipliği yapıyordu. Her namuslu kız çocuğu gibi, görünüşümü koruyup katılmak zorundaydım. Babamın iş arkadaşlarıyla nasıl olduğumu bilirsiniz. Her zaman ağzımı kapalı tutar ve kafamda yavaş yavaş ölümlerini planlardım. Şey... misafirlerinden biri biraz fazla sarhoş oldu ve bana hakaret etmeye başladı, bana paspas, dekorasyon dedi ve beni ne kadara satın alacağını sordu."

"Onu sen mi öldürdün?" Birden kesti. "Bir yıl sonra, şüphe çekmeyi göze alamadım."

"Yesss!" Heyecanlı ses tonuna bakarak yumruğunu havaya kaldırdığını hayal ediyorum.

"Hikayeye geri dönelim. Ayrıca benim kişisel alanıma da giriyordu. Adamı azarlayan, beni savunan ve onu yumruklamanın eşiğine gelen tek kişi Theo'ydu."

"Oh, yani biraz taşaklı mı?"

"Kapa çeneni. Tanımadığı birine karşı nazik davranıyordu. Daha da önemlisi, o insanlardan destek beklediği için en çok o kaybedecekti."

"İyi, demek ki ilkeli bir pislik. Hâlâ neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamıyorum." Mırıldanıyor.

"Sen anlayamazsın. Hiç kimseyi benim Theo'yu sevdiğim gibi sevmedin." Bir dakika sessiz kaldı.

"Bu aşk mı? Sen aşık olabilir misin ki?" Sorusunu düşündüm.

"Bilmiyorum. Normal insanların nasıl sevdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim ona karşı hissettiklerimin, ona zarar vermeye çalışan her şeyi ve herkesi öldürecek kadar güçlü olduğu. Yani, ne hissedebiliyorsam hepsi onun için. "

"Kıskandım, küçük tanrıça." Sesi hülyalı. "Keşke hissedebilseydim... gerçekten her şeyi. Hissedebildiğim tek şey öldürdüğüm zaman oluyor ve o zaman bile neredeyse başlar başlamaz etkisi geçen bir kafa gibi." Sonra devam ediyor, "O zaman pısrığın için savaş, küçük tanrıça. Biliyorsun ki her zaman arkanızdayım."

"Biliyorum Vlad. Ben de öyle."

"Şimdi de sizi aramamın asıl nedeni."

"Evliliğimin durumunu sormak için aramadınız mı? Hayal kırıklığına uğradım." "Gördüğünüz gibi, evliliğinize çok önem veriyorum, ama bu sizinle konuşmak istedim."

"Tamam, ne oldu?"

"Pazartesi günü buluşacağınızı söylediğiniz silah tüccarı. Yasal olmayabileceğine dair bazı istihbaratlar aldım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç örgüt bu yeni silahları onlardan almaya çalışıyordu. Hepsi de çökertildi."

"Lanet olsun! Yeni bir tüfeği dört gözle bekliyordum."

"adam hakkında bilgi istiyorum. Bu satın alımlar için belirli kişileri hedef alan fareler olduğuna dair söylentiler var."

"Seninle olan bağlantım nedeniyle içeriden biri olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Emin değilim ama yarım kalmış bir istemiyorum. Aramda bir fare varsa, yok etmek zorundayım."

"Tamam, yupalım o zaman. Toplantı Pazartesi günü saat 14:00'te, Empire'da 204 numaralı odada. Daha erken gidip odayı hazırlayabiliriz."

"Eski günlerdeki gibi olacak, küçük tanrıça."

"Eski günlerdeki gibi... Elbette." Eski zamanların kaos ve kargaşa anlamına geldiğini çok iyi bildiğim için kıkırdıyorum.

"Seni dairenden alırım." "Tamam. O zaman görüşürüz."

"Sonra görüşürüz." Telefonu kapatır.

Vlad ile konuşmak beni her zaman iyi bir ruh haline sokar. Ama artık evliliğim çöküşün eşiğinde olmadığına göre, daha da iyi bir ruh halindeyim. Yarın hafta sonu başlıyor ve hem ben hem de Theo özgür, sevgimin tek nesnesi olduğunu göstermek için küçük şey planlamaya karar verdim. Ya da saplantım demeliyim.

Kendi kendime gülümsüyorum, zihnimde hafta sonu kaçamağımızı planlıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dokuzuncu Bölüm

Bianca

"Bana nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" Şu anda ben arabayı sürüyorum, Theo ise yanımdaki koltukta endişeli bir şekilde sakinliğini korumaya çalışıyor.

"Hadi bebeğim, oraya varana kadar bekle."

"Daha uzun sürecek mi?" Ona gizlice bakıyorum ve tutamağı tuttuğunu görüyorum.

"Theodore Hastings, şu anda sizi gören biri karınızın sürüş becerilerinden korktuğunuzu düşünür." Ben çok dikkatli bir sürücü olmadığım için her zaman onun sürmeyi tercih ettiğini çok iyi bildiğim için ona takılıyorum. Normal şartlar altında onun sürmesine izin verirdim ama bu hafta sonu kaçamağı ile onu şaşırtın.

"Ölmezsek şükredeceğim." Mırıldanıyor ve ben de ona gülümsüyorum. Evet, kötü araba kullanıyorum, ya da pervasızca demeliyim. Hatta belki de yol öfkesinin poster çocuğu. Tabii Theo muhtemelen kadın olduğum için yeteneklerimin kötü olduğunu düşünüyordur. Sırıtarak başımı sallıyorum. Nadiren

O benimle arabadayken araba kullanma şansım oluyor, ben de bundan faydalanabilirim.

"Pek de hoş olmayan haberlerim var." Koltuğunda kendini ayarlamaya çalışarak söylüyor.

"Ne oldu?"

"Baban aradı." Kaşlarımı çattım.

"Ve?"

"Yarınki aile yemeğinde hazır bulunmamızı rica ediyor."

"Tabii ki. Rica ediyor. Asla sormaz." Yüzümü buruşturuyorum.

"Özür dilerim." Theo bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. Babam her zaman Theo'yu arar çünkü ondan olumlu bir yanıt alacağını bilir. Biri olmak

Belediye başkanının ana sponsorları ona parmaklarını şıklatıp bizim gelmemizi beklemek gibi bazı avantajlar sağlıyor. Parmaklarım direksiyonun etrafında kenetlendi. Bu

Theo'nun ofisine kendi kaynaklarımı aktarabildiğim için parayla ilgili bile olsa, bağlantılar bizi gerçekten Martin Ashby'ye bağlıyor.

" değil. Her zamanki gibi girip çıkacağız." Onu yatıştırmaya çalışıyorum. Theo'nun ona ihtiyacı olması yeterince kötü değilmiş gibi, adamdan gerçekten hoşlanmıyor. Çoğunlukla

Çünkü beni hiç umursamadığını fark etti. Theo bu konudan birkaç kez bahsetti ve bana onunla bağlarımızı tamamen koparmak istediğini söyledi. Ama onun etkisi göz önüne alındığında. Yine de zamanımı bekliyorum. Babamın Theo'ya çok fazla baskı yaptığını ya da onu tehdit ettiğini fark ettiğim an, kendimi kaybediyorum.

"Neden bu kadar kısa sürede haber verildiğini bilmiyorum. Sanırım Martin'in başka misafirleri var ve bizi etrafta dolaştırmak istiyor."

"Tabii ki. Yoksa neden bizi kabul etsin ki? Merak etmeyin, birkaç saat daha buna katlanabiliriz. Ama şimdi, en azından bugün için, keyfimize bakabiliriz."

"Bu beni haberdar etmemeyi mi planlıyorsun?" "Oh, evet!"

Şimdi ormanın yanındaki patikadan aşağıya doğru ilerliyoruz. Ev her an karşımıza çıkabilir. Bölgedeki tek ev olduğu için Theo sürprizle neyi kastettiğini hemen anlıyor.

"Göl evi mi kiraladın?" Ona bilmiş bir gülümseme veriyorum.

"Son zamanlarda ikimiz de çok stres altındayız. Tüm bu gürültüden uzaklaşırsak belki rahatlayabiliriz diye düşündüm."

Aniden bana doğru eğiliyor ve yüksek sesle öpüyor. "Seni seviyorum bebeğim," diye gülüyorum.

"Evet, jakuziyi görene kadar bekle. Bir tane olduğundan emin oldum." Kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırdım. Balayımızda jakuzide gerçekten seksi zamanlar geçirmiştik. Gördüğünüz gibi, onu yaptığım karmaşadan uzaklaştırmak için burada gerçekten brownie puanları kazanmaya çalışıyorum.

İnsan yapımı sürüş yoluna girip arabayı park ediyoruz.

"Bebeğim," diyor temiz havayı içine çekerek. "Şimdiye kadarki en iyi fikir." Ona göz kırpiyorum ve küçük çantalarımızı arabadan indirmeye başlıyoruz.

Başlangıçta bunu tüm hafta sonu için kiralamıştım, ancak yarın babamın evinde olmamız gerektiğinden, bunu en iyi şekilde değerlendirebiliriz. Neredeyse Mayıs'ın ortasındayız ve hava dışarıdaki jakuzi için yeterince sıcak. Aslında, su çok soğuk değilse, biraz göl eylemi de yapabiliriz.

Eve giriyoruz ve odaları kontrol ettikten sonra çantalarımızı ana yatak odasına bırakıyoruz.

"Kahretsin." Theo aniden durdu. "Mayom yok." "Merak etme, onları çoktan paketledim." Yüzme kıyafetlerimizi Çantamı alıyorum ve hemen üstümüzü değiştiriyoruz.

Jakuzi evin hemen önünde, göle bakan verandada yer almaktadır. Harika bir manzarası var.

İçeri girdikten sonra Theo'nun yanına sokuluyorum ve bir süre öyle kalıyoruz.

"Bebğim..." Elini çıplak karnıma götürerek başladı. "Doğurganlık kontrolüne gitmek ister misin?" Gözlerimi kaldırıp onunla buluşuyorum ve bir an için ne diyeceğimi bilemiyorum. "İkimiz de, tabii ki."

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ona düzgün bir cevap vermeyi o kadar uzun zamandır erteliyorum ki, buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Buna evet dememin ötesinde, kokaine olan bağımlılığım gibi ciddi olarak düşünmem gereken birkaç şey var.

"Gerçekten hamile kalmak , değil mi?"

"Her zaman baba olmak istemişimdir ve artık gençleşmiyorum. Senin de çocuk istediğini sanıyordum..." Cümleyi havada bırakıyor ve ben de söze dökülmemiş sitemini hissedebiliyorum, bu yüzden hemen dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

"Tabii ki istiyorum. Sadece doğal yollarla olmasını umuyordum, biliyorsun artık doğum kontrolünü bıraktım."

"Altı ay oldu ve sanki hiç denemedik gibi." "Haklısın.

Sanırım gerçekten takip etmedim." Yalan söyledim. "B, lütfen istediğin bu değilse söyle bana."

"Tabii ki istediğim bu. Senin çocuğuna sahip olmaktan başka bir şey istemem."

"Sevindim." Kolları beni sıkıca sarıyor. "Peki, önerim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunu yapmalıyız. Şehre vardığımızda randevu almalıyız."

"Teşekkür !" Tüm yüzüme öpücükler kondurmadan önce öpüyor.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Beni etrafında döndürüyor, böylece ona sarılıyorum. Eğiliyor ve alnını alnıma dayamadan önce dudaklarımı ısıırıyor.

"Beni en çok sen mutlu ediyorsun."

Oh, Theo... keşke bilseydin.

Birbirimizin kollarına sarılmış yataktayız. Theo ile çocuklar hakkında konuşmak, onun baba olma arzusunun derinliğini fark etmemi sağladı. Bu da benim uyuşturucuyu bırakma, temizlenme ve aktif olarak hamile kalmaya çalışma kararımı pekiştirdi. Kim bilir, belki de iyi bir anne olurum. Bir yanım çocuğu sevmeyeceğimden korkuyor ama aynı zamanda Theo'ya olan hislerimi göz önünde bulundurduğumda, onun herhangi bir parçasını sevmem mümkün görünmüyor. Öne çıkan tek sorun kokaine olan bağımlılığım. Birkaç gün içmeden durmaya çalıştıktan sonra sabah birkaç satır içmiştim. Kararlılığım uzun sürmemiştir. Ama şimdi yeniden motive oldum. Yine de, dürüst olmak gerekirse, en azından bir hafta boyunca kendimi bok gibi hissetmeyi dört gözle beklemiyorum.

Başımı kaldırıp Theo'nun uyuyan haline bakıyorum, azıcık kirli sakal bırakmış yontulmuş çenesini ve olağanüstü uzunluktaki kirpiklerini inceliyorum. Parmaklarım yüzünün düzlemlerini çizmek için kaşınıyor ama onu uyandırmak istemiyorum. Onu bu kadar yıpratmışken olmaz. Kendi kendime gülümsüyorum, sadece onun devasa vücudunun benimkinin üzerindeki hissini hatırlıyorum. Seks konusundaki tutumlarımızı daha derinlemesine tartıştığımızdan beri Theo bana porselen bir bebek gibi değil, daha çok

bir kadın gibi. Bu da beni sürekli bir tatmin duygusu içinde bıraktı.

Yavaşça ve dikkatlice yataktan kalkıyorum ve dişlerimi fırçalamak niyetiyle banyoya doğru ilerliyorum. Bir saniye sonra içgüdülerim tam dikkat moduna geçiyor. Gıcırta. Gıcırta duyuyorum. İçeride başka kimse yok. Evde ve çevrede başka kimse yoktu. Sadece saten bir gecelik giyerek sessizce çantama gidiyor ve genellikle cep tabancamı sakladığım gizli bölmeyi arıyorum. Mermi olup olmadığını kontrol ediyorum, sadece beş mermi sayarken yüzümü buruşturuyorum.

Yataktaki Theo'ya bir kez daha bakıyorum ve onu uyandırmamaya karar veriyorum. Herhangi bir ses çıkarmamak için dikkatli adımlarla tırabzanın üzerinden baktığımda evin alt katında etrafı kolaçan eden birkaç adam görüyorum.

"Ay cabron, tenemos que terminar esto antes de que el jefe se de cuenta de lo que paso." İçlerinden biri diyor ki.

"Aptal" Adamlardan biri diğere hakaret ediyor "Eğer senin fikirlerin olmasaydı bu durumda olmazdık. Kimseye zarar veremeyeceğini kim söyledi? Kimse duyuyor mu?"

"Carnal... Hiçbir yerin ortasındayız. Quien podría escuchar?" "Ay callate. Sabes que pasa si nos devolvemos sin prueba que este gringo esta muerto."

Kocamın peşinde olduklarını bilecek kadar anlıyorum. Theo, kendini neyin içine soktun?

Anladığım kadarıyla erkekler 9 mm'lik taşıyor. Ve hala kaç tane olduklarını bilmiyorum. Siktir! Siktir! Siktir! Siktir! Siktir! Hızlıca ana yatak odasının kapısına bir göz atıp ne yapacağımı düşünüyorum. Eğer herhangi bir silah patlarsa, Theo uyanacak ve ateşin ortasına dalabilir. Kararsızım ama zihnim ne yapacağımı düşünürken zaman kaybedemeyeceğimi biliyorum. Adamlar zaten merdivenlerde. Üç tane görüyorum.

Üç adam. İki mermim kaldı. Sadece üç kişiden fazlasını göndermediklerini ummak zorundayım. Adamlar hala tartışıyor, pek sessiz de değiller. Düşük rütbeli kartel adamları oldukları oldukça açık.

Dikkatlerinin dağınıklığından yararlanarak pozisyon alıp nişan alıyorum.

İkisini vurmaya başardım, üçüncüsü ise ortaklarının yere düştüğünü görünce hareketlendi.

"Hijo de puta," dediğini duyuyorum diğerinin, sahanlığa ulaşmak için birkaç merdiveni teker teker çıkararak onu benimle aynı seviyeye getirirken. Silahını bana doğru doğrultuyor.

Aynı anda ana süitin kapısı açılıyor ve Theo önce kartel adamına sonra da bana bakıyor, gözleri anlayışla açılıyor. Her şey bir saniyeden az bir sürede gerçekleşir. Kartel adamı hemen odağını değiştiriyor ve silahını Theo'ya doğru çeviriyor. Theo'yu odanın içine geri itmek için olabildiğince hızlı hareket ediyorum ve bir çığlıkla adamı vuruyorum, şans eseri silahı tutan eli vuruyorum. Kendi silahı patlıyor ve benim hareketimden mi yoksa onun nişan alamamasından mı bilinmez, kurşun sadece tabancamı sıyrıyor.

"Bianca!" Theo çığlık atıyor ama ona aldırılmamaya çalışıyorum. Bir kez daha davetsiz misafire doğru dönüyorum ve kafasına bir kurşun sıkıyorum.

Odanın kapısını açtığımda Theo'nun yerde yattığını ve dehşet içinde bana baktığını görüyorum.

"Kanaman var." Kolumu işaret ediyor ama ben elimle yok sayıyorum. "Hemen gitmemiz gerek!"

"Ne..." Başlıyor ama ben onu sürüklüyorum ve hızla makyaj masasından arabanın anahtarlarını alıyorum.

"Şimdi!"

Theo kaşlarını çatıyor ama itiraz etmiyor. Üzerine bir çift eşofman geçiriyor ve hemen odadan çıkıp aşağıya, arabaya doğru ilerliyoruz.

Merdivenlerden inip diğer iki kartel adamının cesetlerinin üzerinden geçerken, Theo silahlarını alıp yanına alarak beni şaşırtıyor.

"Burada bekle." Dedi ve neredeyse onu azarlayacaktım ama Theo'nun bu durumda kontrolü ele aldığını görmek neredeyse gerçek dışı. Duruşu hemen değişiyor, binada başka davetsiz misafir olup olmadığını kontrol ediyor. Başka kimse olmadığına kanaat getirdiğinde, elimi tutarak beni yanına çağırıyor.

Hızla arabaya doğru koşuyoruz, o sürücü , ben de yolcu koltuğunda. Hiç vakit kaybetmeden vitesle takıyor ve bizi götürüyor.

Bir an ne olduğunu ve karakterimden sıyrıldığımı fark . Hemen vücudumu titreterek ve ağlamak için kendimi zorlayarak bunu düzeltmeye çalışıyorum.

"Onları ben öldürdüm..." Şok olmuş bir sesle söylediğimi umuyorum. "Ne oldu, Theo? Kimdi o adamlar? I..." Gözyaşlarımın özgürce akmasına izin verdim.

Theo önündeki yola odaklanmış durumda ama bir emir verecek kadar duraklıyor.

"Şu bölmede bir telefon var. Onu çıkar ve Marcel'i ara."

İçimden onun bu isteğine kaşlarımı çatıyorum (abu bir istek değil) ama titreyen parmaklarımla Theo'nun dediğini yapıyorum.

"Hoparlöre ver." .

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun, Theo?" Marcel'in sesi geliyor.

"Bir sorunumuz var." Theo'nun sesi çok sert ama sakın. Ben . Sanırım onu hiç böyle görmemiştim.

"Tahmin etmiştim," diye cevaplıyor Marcel sert bir şekilde.

"Haklıydınız. Saldırıya uğradık." Bir duraklama oldu. "Sen iyi misin?"

"Evet. Üç adam. Latin kökenli." Theo söylüyor ve ben de korkmuş görünmek için elimden geleni yaparak ekliyorum, "Onlar... İspanyolca... konuşuyorlardı."

"Lanet olsun. Bu kadar çabuk misilleme yapacaklarını düşünmemiştim." "Ben de öyle."

"Öldüler mi?"

Theo olumlu cevap vermeden önce bana tuhaf bir bakış atıyor.

"Ben hallederim." Marcel'e hemen göl evinin adresini veriyorum ve telefonu kapatıyoruz.

Theo sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca benimle konuşmuyor, gecenin karanlığında arabayı sürüyor, ta ki aniden terk edilmiş bir yolda kenara çekene kadar.

Gözyaşlarımın dökülmeye devam etmesini, rol yapmaya devam etmemi istiyorum. Theo kafasını direksiyona vuruyor.

"Theo...?" Çekinerek soruyorum ama cevap verirkenki sesi beni korkutuyor. "Dur!"

Sessizlik içinde birkaç dakika daha geçirdik. Arabadaki tek ses benim hıçkırıkları ve Theo'nun sert nefes alışları.

"Nasıl?" Sonunda soruyor, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri çelik gibi ve inatçı. Bu Theo'nun daha önce hiç görmediğim bir yanı ve aniden ne yapacağımı bilemiyorum.

"Onları sen öldürdün." Diyor.

"Seni öldüreceklerdi!" Bu senaryoda beklenen tepkinin duygusal bir tepki olduğunu düşünerek ona bağıryorum. Filmler izledim. Ben de gördüm. İnsanların bu tür korkulardan sonra nasıl tepki verdiklerini ve umarım izlenimim onu ikna eder.

"Onları duydum." Devam ediyorum, sesim kasvetli bir nota alıyor. "Seni öldürmek için oradaydılar." Kolunu tuttum. "Oh, ne yaptın sen, Theo?" Kıpırdamadan, sanki sözlerimi tartıyormuş gibi bana bakıyor.

"Onları nasıl öldürdün?"

"Benim... tabancam... Drew'in bana verdiğini biliyorsun."

"Bana en başından anlat." Talep ediyor ve bunun bana inanması için bir şans olduğunu fark .

"Yataktan çıktım..." Sessiz hıçkırıklar arasında başladım. "Aşağıda adım sesleri duyduğumu sandım. Ama olamazdı, değil mi? Orada kim olabilirdi ki? Birden hırsız ya da onun gibi bir şey olmasından çok korktum. Düşünmedim bile; çantamda her zaman taşıdığım tabancaya davrandım. Hani şu... Üç kişilerdi. Oh Theo, ne dediklerini duyduğumda, seni nasıl öldüreceklerini... Hemen tepki verdim. Nişan aldım ve Tanrı'ya dua ettim; onları hakladım. Ama sonra biri kaçtı ve... Oh, Theo, neredeyse seni vuruyordu! Ben... Yapamam..." Ciddi ciddi ağlamaya başladım ve Theo beni kollarına aldı.

"Sus. Her şey yolunda. İkimiz de iyiyiz ve hayattayız."

"Kimdi onlar, Theo? Seni kim öldürmek istiyor?"

"Sadece politikalarımı onaylamayan bazı kötü insanlar." Sanki farklı görüşler yüzünden birini öldürmek çok normal bir şeymiş gibi konuşuyor. İşte o anda Theo'yu gerçekten hiç tanımadığımı fark ettim.

"Bir otele gidiyoruz." Dedi ve ben sadece başımı salladım. Bir süre sonra, hala yoldayken, ekliyor.

"Bunu bir daha asla yapma. Sakın benim için kendini kurşunun önüne atmaya kalkma. Anlaşıldı mı?"

"Theo..."

"Anlaşıldı mı?" "Evet."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Onuncu Bölüm

Theo

MARCEL'in telefonunu beklerken, Bianca'ya gizlice bir göz atıyorum, otel yatağında yatıyor, hala olanlardan dolayı sarsılmış. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti ve gözleri başka bir saldırıyı bekler gibi sağa sola bakıyordu.

Küçük yarasıyla ilgilendikten sonra onu yatıştırmak için elimden geleni yaptım, ancak şoku atlatmışa benzemiyordu. Ya da o öyle diyor. Bu gece pek çok şey ters gitti. Aklımın alamayacağı kadar çok şey oldu.

Üç adam öldürdü.

Kartel adamlarının cesetlerini inceleme şansım olmadı ama basit bir sivilin üç suçluyu yere sermesi beni aşıyor. Zamanında eğitilmiş profesyonellerin bu kadar sürede hedefleri vurmakta zorlandıklarını gördüm.

Açıklamaları ne olursa olsun, bir şeyler tutmuyor.

"İyi misin?" Yanına oturup ona bir bardak su uzatırken sordum.

"Evet... sadece şoktayım, sanırım." Onu rahatlatmak için elimi onunkinin üzerine koydum.

"Az önce büyük bir travma geçirdiniz. Bu anlaşılabilir bir durum. Uyumalısın."

"Yapamam..." Fısıldıyor.

"Burada bekle," diyorum ve hızla arabama gidiyorum. Marcel'in orada birkaç uyku hapi bıraktığını hatırlıyorum. Dinlenmesine yardımcı olmalılar.

Odaya döndüğümde ona hapları uzattım. "Bunları al, dinlenmene yardımcı olacaklar."

bakıyor ve neredeyse isteksizce alıyor. "Teşekkür ederim."

Mırıldanıyor.

Yatağa uzandık ve ben onu arkadan kaşıklayarak hapların etkisini göstermesini bekledim. Nefes alış verişinin düzene girmesi uzun sürmedi. Yavaşça kalkıyorum.

yatak, otel odasını tekrar terk etmek.

Arabaya gidiyorum ve araç kamerası görüntülerine bakmaya başlıyorum, üç adamın bir araçtan çıktığını ve gelişigüzel bir şekilde saldırılarını düzenlediklerini görüyorum. Marcel aradığında görüntülerde bazı ipuçları aramaya çalışıyorum.

"Konuşabilir misin?" Söylediği ilk şey bu.

"Evet, neden?"

"Temizlik ekibiyle birlikte göl evindeyim. Kahretsin, bu amaç." ıslık çalarak takdir ediyor. "olduğunu hiç bilmiyordum." Diyor ve ben onun övgüsü karşısında kaşlarımı çatıyorum.

"Onları ben öldürmedim."

"Ne istiyorsun? Eğer onları sen öldürmediysen, o zaman..."

"Bianca."

"Emin misin?" Marcel soruyor ve ben Marcel'in orada gördüğü şeyin pek de iyi olmadığı hissine kapılıyorum.

"Evet, olumlu."

"Dostum... Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." "Ben yoldayım. Çok uzakta değilim."

"Karın mı?" "Bir otelde uyuyor."

"Güzel. Bu... göreceksin."

Görüşmeyi sonlandırıp göl evine geri dönüyorum. Sorun da tam olarak bu. Onu görmek istemiyorum. şekilde, göl evinde bulacağım şeyin karımla olan ilişkimi sonsuza dek değiştireceğini biliyorum.

Oraya varmam uzun sürmüyor ve garaj yolunda muhtemelen temizlik ekibi olan birkaç araba daha görüyorum. Marcel beni karşılamaya geldi.

Olayları hızlıca anlattım ve sordum. "Ne kadar kötü?" Yüzünü buruşturuyor.

"Sanırım keskin nişancımızı bulmuş olabiliriz." Dedi ve ben de gözlerimde sorgulayan bir bakışla aniden ona .

"Marcel..." Başlıyorum ama o beni durduruyor. "Bunu görene kadar bir şey söyleme."

Eve girdiğimizde her şeyi aynen bıraktığımız görüyorum. "Sen gelene kadar hiçbir şeye dokunmamalarını söyledim." Başımı salladım.

İlk iki cesede ulaşana kadar merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Yaralarına bakmak için çömelıyorum ve gördüklerim karşısında şok oluyorum.

"Bu... nasıl?"

"Temiz bir öldürme atışı. Aslında ikisi de. Bir değil iki kez böyle bir nişan alma olasılığının ne olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım pek iyi değil."

"Son derece nadir." Kenarda duran genç bir adama el sallıyor

"Jacob, bunu her zaman yapıyorsun. Bu atış sana ne anlatıyor?" Marcel onun fikrini soruyor. Midemde bir korku hissi şekillenmeye başlıyor.

"Bu profesyonel bir atış. Yani profesyonel, profesyonel atış." Marcel ona teşekkür etti ve ben de onlara bu iki cesetle ilgilenmeleri için izin verdim.

Jacob ve başka bir adam ellerinde ceset torbasına benzeyen bir şeyle gelirler. Torbayı yere açarlar ve neredeyse dikkatsizce cesetlerden birini içine atarlar. Diğerine de aynısını yapıyorlar. Cesetlere yaptıkları muamele bana neredeyse insanlık dışı geliyor ama sonra bunun onların işi olduğunu hatırlıyorum. Şimdiye kadar muhtemelen ölüme karşı çok duyarsızlaşmışlardır.

"Şimdi üçüncü gelelim. Bana onu iki kez vurduğunu söylemiştin." Marcel dikkatimi çekerek evin ikinci katını işaret etti.

Merdivenlerin tepesine çıktık ve o atışların tam olarak ne olduğunu gördüm. Silahını çıkarmak için bileğine bir el edilmiş, sonra da kafasına bir el daha sıkılmış. Elinde, ne kadar temiz bir atış olduğunu gösteren göz kamaştırıcı bir delik vardı. Yavaşça diğer kurşun yarasını inceliyorum ve merminin hizasına hayret ediyorum. Gözlerimi kısıarak, yara ile her bir göz arasındaki mesafeye bakıyorum. Neredeyse matematiksel bir hassasiyet.

"Tekrar , bu koşullarda birinin üç mükemmel öldürücü atış yapmış olma ihtimali nedir? Hiç, eğer..." Asılı kalmasına izin verdi ve ben de boşluğu doldurdum.

"Bir profesyonel olmadığı sürece."

"Bu hiç iyi görünmüyor, Theo. Sadece bu da değil, Martinez'in vurulduğu yerde de o var."

"Ne söylemeye çalışıyorsun? Karımın bir tür eğitimli katil olduğunu mu?" İstedikimden biraz daha savunmacı bir ses tonuyla soruyorum.

"Tek söylediğim kanıtların olduğu... ve bu aşılari yaptırmasının bir şans olduğuna inanıp inanmamak size kalmış."

"Kahretsin..." Mırıldanıyorum

"Ve düşünüyordum da..." Marcel elini alnına götürerek kaşlarını çatıyor.

"Ne?"

"Kız öğrenciyi hatırlıyor musun? Görüntüleri tekrar izlemek istiyorum." Ne ima ettiğini anlamadan önce bir an için ona şüpheyile . Zar zor

başını salladı, olası varsayımlardan biraz şaşırdı. Marcel ekibin geri işi bitirmelerini söylüyor ve arabasına gidiyoruz.

Evi geride bırakırken, özel ekipmanlı daha fazla personelin temizlik malzemeleriyle eve doğru gittiğini görüyorum. Bu adamlar çok titiz. Marcel'in onları nereden bulduğunu merak ediyorum.

"bir dizüstü bilgisayar var." Arabasına gittiğimizde Marcel bahsediyor. O da bilgisayarı açar ve görüntüleri tekrar oynatır. Tabii ki önce eşimin otele giriş ve çıkış görüntülerini görüyoruz.

"İki saattir içerideydi," diyorum, o kadar uzun süre duş almış olamayacağını fark ederek.

"Ve sonra..." Marcel çekim gününün görüntülerini oynatır, Sadece kız öğrencinin gittiğini görüyoruz ama geldiğini göremiyoruz. Karede duraklıyoruz.

"Boyu uyuyor," diye ekliyor Marcel. Gözlerimi kısarak bakıyorum ama başka bir şey göremiyorum.

"Bu, içeri girerken başka bir kılık değiştirdiği anlamına gelir." "Ya da ana girişi kullanmadı."

"Kahretsin... Tamam. Diyelim ki o yaptı. Martinez'le buluşacağımı ya da nerede buluşacağımı nereden biliyordu?"

Marcel ve ben bir an düşündükten sonra ikimiz de dehşet içinde birbirbaktık.

"Bulduğumuz böcek!" İlk not eden o oldu.

"Muhalefet olduğunu sanmıştık... Kahretsin."

"Karın... onu ne kadar iyi tanıyorsun, Theo?"

"Hiç de öyle görünmüyor... ama nasıl? Buna hala inanamıyorum. Nasıl?"

"Bir gecede bu kadar yetenekli olamazsın, Theo. Yıllarca ve yıllarca pratik yaptı."

"Rico'nun onu takip ettiği daire. Kime ait olduğunu buldun mu?" "Henüz değil, büyük ihtimalle Pazartesi günü bir cevap alırım." Başımı salladım ve sonra kaşlarımı çattım.

Tekrar.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Karım beni aldatmıyor ama eğitimli bir katil ve yalancı. Sikeyim, hangisi daha kötü bilmiyorum."

"Bunu şaşırtıcı derecede iyi karşılıyorsun."

"İnanın bana, bunu tam olarak içselleştiremedim. Tüm evliliğim bir saçmalık. Kim bilir bana daha kaç yalan söyledi?"

"Bildğini bilmesine izin verme. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsak dikkatli olmalıyız."

"Bu noktada, daha fazla ne öğrenebileceğimden gerçekten korkuyorum."

"Yardım etmek için yapabileceğim şey var," diyor Marcel ve çantasını açarak küçük bir cihaz çıkarıyor. "Küçük ama bir cihaz. Entegre GPS ve dinleme cihazı. Yardımcı olabilir."

"Teşekkürler," diye mırıldandıktan sonra ekliyorum. "Geri dönmeliyim. Uyandığında beni orada bulamamasına izin veremem. Özellikle de şimdi."

"Katılıyorum. Gerisini ben hallederim. Sadece... olun. Ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyoruz. Ya da daha kötüsü... eğer biri için çalışıyorsa."

"Bekle... Gerçekten de biri tarafından gönderilmiş olabileceğini mi düşünüyorsun?" "Bu yetenek... onun yaptığını yapabilen bir avuç insan var,

ve hepsi de aşırı bir fiyat etiketiyle geliyor. Gardımızı , özellikle de Jimenez daha da derine inmişken." Haklı. Şimdiye kadar bu açıdan bile düşünmemiştim.

"Siktir! Tamam, dikkatli olacağım."

Göl ayrıldım, otele giderken tüm düşünceleri engellemeye çalıştım. Marcel'e bu bilgiyi içselleştirmedigimi söylerken yalan söylemiyordum. Çünkü bu çok saçma. Yine de... tüm kanıtlar absürt olanın gerçek olduğunu gösteriyor.

Kimsin sen Bianca?

Sessizce otel odasına giriyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve karımın yanındaki yatağa kayıyorum. İçgüdüsel olarak bana daha da sokuldu.

Birden zihnimde bir görüntü beliriyor.

Göl evinin kapısını açtığımda, onun silahını davetsiz misafire doğrulttuğunu gördüğüm an. Yüz ifadesi soğuktu... boştu. Bunu Bianca'nın tatlı ve masum görüntüsünün üzerine yerleştirdim.

Eşleşmedi. İki farklı insandılar.

Sevdiğim Bianca'nın var olmayabileceğinin farkına vardım.

Şimdiye kadar, BIANCA yüzünü korudu. Bu çok komik çünkü tüm bu numaralarına rağmen benden bir kez bile polise haber vermemi istemedi. O almaya çalıştı

Marcel'in cesetlere ne yaptığına dair bazı bilgiler istedi ama ben onu susturdum.

Şimdilik bilmesine gerek yok.

Çünkü kendi karım soğukkanlı bir katil olabilir, ne kadar az bilirse o kadar iyi. böcek yerleştirmiş olabileceğine inanamıyorum. Bunu ne zamandır yapıyor? Beni izliyor mu? Konuşmalarımı mı dinliyor? Şu anda kafamda o kadar çok soru var ki, ama kendimi kırmaya ya da ondan herhangi bir şekilde şüphelendiğimi göstermeye izin veremem. Ona her zaman yaptığım gibi davranmalı ve gerçekte kim olduğunu öğrenmeliyim.

Neredeyse gülmek istiyorum.

Karım, bir katil ve bir yalancı.

Hey, en azından başka bir adamla yatmadı, diyor iç sesim bana. Hatta bir ilişkisi olmadığı için rahatladığım için neredeyse kendime kızıyorum. Ama evet, dürüst olmak gerekirse, aldatan biri olmasındansa bir katil olmasını tercih ederim.

Bu benim hakkımda ne söylüyor? Onun gibi boktan biri olduğumu mu?

Evet, bunu alacağım.

Ama her şeyden çok hayal kırıklığına uğradım. Öyle derin bir hayal kırıklığı ki, kalbimin bir parçasının solduğunu ve öldüğünü hissediyorum. Onlu yaşlarımın çoğunu ve yirmili yaşlarımın başlarını sadece dünyadaki cehennem olarak tanımlanabilecek bir yerde geçirdikten sonra, başka bir gün görmek için hayatta kalmak için her şeyi yaptıktan sonra, onun benim huzur, kurtuluşum. Bunun yerine, bir cehennemi başka bir cehennemle değiştirdiğimi yavaş yavaş anladım. Şiddetten asla kaçamam ya da kanı temizleyemem.

Benzinimizin azaldığını gösteren bir bip sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Bianca'ya kaçamak bir bakış atıyorum, çantası kucağında, elleri gergin bir şekilde oynuyor.

"Depoyu doldurmam lazım," diyorum, o da dalgın dalgın başını sallıyor. "Dün gecedен sonra hâlâ babamla tanışmak zorunda olduğumuza inanamıyorum." "Evet... ben de."

Bir benzin istasyonuna varana kadar sessizliğimizi sürdürdük. Depoyu doldurmak için iniyorum. Bittikten sonra ona ödeme yapacağımı işaret ediyorum ve arabadan uzaklaşmaya başlıyorum. Buna içgüdü diyebilirsiniz ama ben gözden kaybolduğum anda telefonuna sarıldığını biliyorum. Hareketini bile görebiliyorum.

Ödeme yapmak için içeri girmek yerine binanın yanına saklanıyorum ve Marcel'in telefonuma yüklediği uygulamayı açıp arabamda neler olduğunu dinlemek için tıklıyorum. Rusça duyuyorum ve daha sonra tercüme ettirebilmek için hemen kaydediyorum.

"не могу говорить. думаю что муж. он увидел мне убить человека."
Sözleri aceleyle söylenmiş gibi, aksanı oldukça kusursuz, ama hey, ne

Rusça biliyor muyum?

Kısa bir duraklama ve ardından adımlı duyuyorum *"Да, Тео был подозрительный. ити один завтра. Пока"*

Telefonu kapattıktan sonra kaydı Marcel'e gönderiyorum ve ödemeye gitmeden önce bana bir çeviri yapmasını söylüyorum. Mesaj çeviriyle birlikte geldiğinde mağazanın içinde belki beş dakika kadar kalmıştım.

Konuşmam. Kocam biliyor. Beni üç adam öldürürken gördü. Evet, Theo şüphelendi. Yarın yalnız git. Sonra görüşürüz.

Marcel metni şöyle takip eder.

Bu hiç iyi değil. Hiçbir şeyden şüphelenmediğine ikna et onu. Eğer o bir Rus implantıysa, bu gerçekten yüzümüze patlayabilir.

Tüm mesajları silmeden önce deneyeceğimi söyledim.

Daha bir gün önce, Bianca ve ben ailemizi genişletmek için bir doğurganlık doktorunu ziyaret etmeyi planlıyorduk. Birdenbire, sadece bir katil, bir yalancı değil, aynı zamanda lanet bir Rus casusu da olabilir.

Yüz ifademi düzeltiyorum ve arabaya geri dönüyorum. İçeride Bianca bana ürkek bir gülümseme veriyor ve içimden onu hem boğmak hem de öpmek geliyor.

Onu öpmek mi?

Evet, ben de onun hasta olmalıyım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Birinci Bölüm

Marcel

"AHH, MARCELLO! Bekle, bugünlerde Marcel adını kullanıyorsun," diyor diğer hattaki ses alaycı bir şekilde.

"Vlad," diye gergin bir şekilde cevap veriyorum. Beni her zaman zevk alır. "Senin için ne yapabilirim, eski dostum?"

"Geçen sefer bizimle eğlendin mi?" Şu an blöf yapıyorum. Bianca'nın Bratva'yla bağlantısı olduğundan tam olarak emin değilim ama Theo'dan aldığım ses Vlad'ın bizimle oyun oynadığından şüphelenmeme neden oldu. görüntüleri inceledik.

"Ne demek istiyorsun?" Kırgın bir sesle soruyor. "Bianca Ashby."

"Evet, bu ismi biliyorum. O sert takım elbiseli adamın karısı değil mi?" "Ne sorduğumu çok iyi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Neden benim için hecelemiyorsun?" "Seninle profesyonel bir ilişkisi var mı?"

"Ahh, eski dostum, olsa bile, bir şey söyler miydim?"

"Söylemeyeceğini biliyorum. Ama bana bir şey ver, olur mu?"

"O senin için bir tehlike değil ya da kendini bağladığın o rozet Sorduğun şey bu." Ses tonu artık şakacı değil ve ben de ona inanmaya meyilliyim.

"Bilmem gereken tek şey buydu. Teşekkür ."

"Yumuşamışsın Marcello," diyor Vlad gülerek.

"Bana öyle deme." Tıslıyorum.

"Hassas duygularını incittim mi?"

"Elbette, kalbim kanıyor." .

"Keşke bu doğru olsaydı... İlk cinayetinde orada olduğumu unutuyorsun Marcello. Sana ipuçları bile vermiştim."

"Bu farklı bir hayat önceydi. Ben artık Marcel'im."

"Öyle misin?" Daha çok retorik bir soru gibi soruyor.

"Kapatıyorum," diyorum, aramayı sonlandırmak üzereyken Vlad, olduğu için bombayı patlatmak zorunda kalıyor.

"Kardeşin nasıl?" "Beni ilgilendirmez."

"O hasta, biliyor muydun?"

"Umurumda değil. Senin de umurunda olmamalı. Son baktığımda Misha'yı sana tercih ediyordu."

Vlad kuru bir kahkaha atar.

"Öyle bile olsa, neden hâlâ yaşadığını hiç merak etmedin mi?" Cevap vermedim.

"Kendine iyi bak, eski dostum." Telefonu kapatan o oluyor ve ben boşluğa bakakalıyorum.

Kardeşim... Uzun onu düşünmemiştim. Çok uzun zamandır. Başımı sallayarak iç çektim. Benim kardeşim yok.

Artık değil.

On yıl içinde değil.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On İkinci Bölüm

Bianca

Çok uzun yıllardır aynı rolü oynuyorum. Çekingen, utangaç, içe dönük görünmek için ifadelerimi nasıl kontrol edeceğimi biliyorum. Yine de, şu anda bu maskeyi korumak neden bu kadar zor görünüyor? Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Sanki Theo hep kaymamı bekliyormuş gibi. Dün geceki ağlama performansımdan ve Theo ile minimum etkileşimden sonra, aşırıya kaçtığımı düşünmeye başladım. Ama devam ettim.

Aynı zamanda Marcel'le olan anlaşmanın ne olduğunu da bilmek istiyorum. Yıllar boyunca onunla yeterince sık karşılaştım, ancak hiçbir karşılaşmamız Marcel'in bu tür konulara aşına olduğunu göstermedi. Theo'nun anlattığı kadarıyla Marcel'in temizlik yapması olağan bir şeymiş gibi geliyordu.

Yine de kesin olan bir şey var. Kişiliğimde herhangi bir boşluk göstermeyi göze alamam. Vlad'a yarınki şeyin iptal olduğunu söylememin nedeni de bu. Yakın gelecekte olabildiğince normal davranmalıyım.

Şu anda babamın evindeki odamdayız. Theo aynanın önünde kravatını bağlıyor. Yazın giydiğim orta boy elbiselerden birini giymiştim, rahat ama çok da gündelik olmayan bir görünüm tercih etmiştim.

Eve varır varmaz babamın asistanı bizi karşıladı ve hazırlanmak için biraz zaman ayırmamızı ve başka misafirlerin de olacağını söyledi. Başka misafirler olmasını bekliyorduk çünkü babam sadece

Bir aile babası imajı çizmek istediğinde bizi davet eder. Bu iş için iyi, ya da o hep öyle der.

"Diğer davetlilerin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Theo sonunda işkence gibi sessizliği bozarak bana soruyor.

"Hayır, ama endişelenmeyin. Her zaman yaptığımız şeyi yaparız. Gülümseriz, havadan sudan konuşuruz ve sonra gideriz."

"Gerçekten de," gözleri aynanın içinden beni takip ediyor ve ben yanına gidip ona dokunma cesaretini gösterdim. Theo ve ben her zaman

Dokunsal bir ilişki ve mesafeyi korumak, bir şeylerin yanlış olduğunu hemen kabul etmek anlamına gelirdi.

Ellerim bembeyaz gömleğinden yukarı çıkıp pazularına yerleşiyor.

"Bunu yapabiliriz." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı kısa süreliğine onunkilere değdiriyorum. Hareket , tepki bile vermiyor, gözlerinde bir şey parlıyor. Uzun bir süre birbirimize baktıktan sonra elini uzatıyor. Belimi sarıyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

"Biz bir takımız." Neredeyse hiç inanmadan fısıldıyor.

"Her zaman." Bu sözlerin her zaman doğru kalmasını umarak göğsüne gülümsüyorum.

"Tamam, bu kadar yeter. Aşağı inelim ve kalabalığın karşısına çıkalım."

Bana uzatıyor ve zemin kattaki büyük oturma odasına doğru gidiyoruz.

Babamın evi çok büyüktür. Kırıktan fazla odası var; bunların çoğu sadece babam abartılı partilerinden birini verdiğiğinde kullanılıyor. Koridorun ortasında çift sarmallı bir merdiven var. Büyük salona doğru inerken, babamın elini sıkıca birkaç figür görüyorum ve Oturma odasına doğru.

Oraya vardığımızda, bunu en son yapan bizmişiz gibi görünüyor ve herkesin gözü bir anda üzerimizde oluyor.

Yaşlı bir beyefendi babamla konuşuyor, yanında Theo'nun yaşlarında başka bir adam görüyorum, eli klinik bir şekilde yanındaki kadına dokunuyor. Diğer iki adam da karşı koltukta derin bir sohbeta dalmış durumda.

"İşte kızım ve damadım." Babam ayağa kalkıyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanımıza geliyor. Diğer insanlar da ayağa kalktı.

Oyunculuk başlasın!

Kendi dudaklarım hemen tüm yetenekleriyle geriliyor ve Theo'nun da hoş bir gülümseme takındığını görüyorum.

"Beyler," diye söze başladı babam, belli ki tanıştırma faslına geçmek üzereydi. "Bianca, Theo, bunlar Rocco Agosti ve oğlu Enzo , yanındaki güzel hanım da eşi Allegra." Onlara doğru işaret ediyor ve Konukların kimliği beni neredeyse şaşırtacaktı. Rocco, altmış yaşlarında ya da daha yaşlı olması gereken, kır saçlı, iri yarı bir adam. Oğlu ise ona benzemiyor. Oldukça uzun boylu ve kaslı bir vücuda , ancak yüzü tamamen şaşırtıcı. Normal bir kadın olsaydım bayılmıştı. Yüz hatlarının simetrisi, renkleriyle birleşince

Tehlikeli bir kombinasyon. Canlı yeşil gözleri ve koyu renk saçlarıyla vurgulanan zeytin rengi bir ten rengine sahip. Güzel çocuk... çok güzel. Karısıyla kıyaslandığında fazla sevimli. Ufak tefek ve çelimsiz görünüyor, kemikleri çok kırılğan. Yüzü fena değil, sanırım, ama kocasıyla karşılaştırıldığında, o sadece... unutulabilir.

"Agosti, Bianca ve Theodore Hastings." Babam ilk tanışma turunu tamamladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Hastings." Enzo aksanlı İngilizcesiyle mırıldanıyor, elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. Gülümsemek için kendimi zorluyorum ama yanaklarım onun bu hareketi karşısında doğal olmayan bir şekilde sıkışmış gibi görünüyor olmalı. Theo'nun kolu hemen bana sarılıyor ve Enzo'nun elini sıkmak için adım atıyor, dikkatini kasıtlı olarak benden alıyor.

"İtalyan, değil mi?" Kocam soruyor.

"Amerika'da doğdum ama Sicilya'da büyüdüm," diye cevap veriyor Enzo, beyaz dişlerini ve göz kamaştırıcı gülümsemesini göstererek. Gözlerimi ona dikiyorum, bir insanın nasıl görünebildiğini tam olarak anlayamıyorum. Sonra bakışlarımı karısına çeviriyorum ve o da kocasının çapkın cazibesine karşı tamamen kayıtsız görünüyor. Tuhaf.

"Ve bu iki beyefendi," diye devam ediyor babam, "Boston'dan Matthew Gallagher ve oğlu Quinn Gallagher." Hem baba hem de oğul inanılmaz derecede dürüstler, görünüşleri odadaki herkesin tam tersi. Ari bir şekilde yakışıklılar ama duruşları bana aynı zamanda ölümcül olduklarını söylüyor.

Sonra farkına varır. Sikeyim
beni!

Eğer bu bir mafya toplantısı değilse.

İtalyan ya da İrlanda mafyasıyla pek bir ilişkim olmadı ama babam bunu düzeltmekte gecikmedi. Aptal değilim. Enzo ve Sicilya terbiyesi ya da Boston'dan Gallagher'ın adamları gibi satır aralarını okuyabilirim.

Yine de gülümsemem değişmiyor. Theo da tepki vermiyor ama sanırım neler olduğunun farkında değil. Rahatlık alanının biraz dışında olduğunu gösteren tek şey, beni yanına yapıştırmaması ve belime doladığı kolunun tenime batması.

Aklı başında her kadın Enzo'nun bakışlarının göz kamaştırıcı olduğunu kabul etse de ona endişelenecek bir şey olmadığını söylemek istiyorum. Bu yüzden onu yatıştırmak için omzuna yaslanıyorum ve yanağımı biraz koluna yaslıyorum.

"Gelin, oturalım. Konuşacak çok şeyimiz var. Bay Ashby ikinizi de öve öve bitiremiyor. Neden bu kadar gururlu bir baba olduğunu anlayabiliyorum." Şişman adam bunu söylüyor ve gururlu baba dediğinde neredeyse öğürüyorum. Keşke biliyordum.

Muhtemelen yemek odasına çağrılana kadar koltuklara oturmaya gidiyoruz. Allegra'nın yanına oturuyorum ve Theo'nun Agosti'lerin yanına götürüldüğünü görüyorum. Gallagher'lar tam karşımızda.

Quinn Gallagher dikkatle kocama baktıktan sonra en tuhaf soruyu sorarak sohbeti başlattı.

"Oldukça tanıdık geliyorsunuz Bay Hastings. Daha önce tanışmış mıydık?" Quinn'in yüzünde zorlu mafya hayatının izleri görülüyor. İki beyaz çizgi sol kaşını ikiye bölüyor ve burnu muhtemelen birkaç kez kırılmadan önce daha iyi günler görmüş. Bakışlarım doğrudan parmak eklemlerine gidiyor ve şüphelerim doğrulanıyor. Dövüşçü. Ama sonra bir düşünceyle irkiliyorum ve başım Theo'ya doğru kayıyor, onun eklemlerine de odaklanıyorum. Tuhaf...

"Oh, Boston'da Harvard'daydı, belki aynı çevrelerde dolaşıyordunuz?" Hemen Theo'nun savunmasına geçiyorum.

Quinn gülmeye başladı.

"Oh, bundan şüpheliyim. ver." Ona *Evet*'lerimden birini verip *birakıyorum*. Gülümsüyor.

"Harvard, ha?" Enzo başlıyor. "Nefis karınla orada mı tanıştın?" Sorusu beni biraz şaşırttı, çünkü üslubu uygunsuzdu.

"Aslında tam da bu evde tanıştık. Bizi babası tanıştırdı."

"Ne yazık ki sizi daha önce tanımamışım Bay Ashby." Enzo babama ve ekliyor.

Herkes gülüyor. Ben de gülüyormuş gibi yapıyorum ama karısına bakınca, nasıl bir evlilikleri olduğunu merak ediyorum, onu bu kadar bariz bir şekilde hiçe sayıyor. Gerçi o buna aldırıyor gibi görünüyor. Hatta gülümsemesinin şimdiye kadarki en içten gülümseme olduğunu söyleyebilirim. Yine tuhaf.

Theo onun yorumu üzerine bana doğru bakıyor, gözleri yüzümü zonkluyor.

"Ne diyebilirim ki, ben şanslı bir adamım." Theo sonunda bunu söyler ve konu kapanır.

Sohbet süre daha devam ettikten sonra nihayet öğle yemeğine geçiyoruz ve babam bu buluşmayla ilgili gerçek niyetini açıklıyor.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Üçüncü Bölüm

Theo

Dün geceki olaylardan sonra, geçmişimin gözlerimin içine bakması şeklinde başka bir şok yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Quinn Gallagher on yıldan daha uzun bir süre önce geçici olarak tanıdığım biriydi ve umarım sorgulama çizgisine devam etmez. Eğer devam ederse, omuz silkmem *ve o yüz hatlarından birine sahip olduğumu* söylemem gerekecek.

Bianca'nın müdahalesi beni bir cevaptan kurtardı ama bu insanlarla konuşma tarzı bir şekilde . Onlara karşı ekstra özenli davranıyor. Onlardan birini tanıyor mu? Özellikle Enzo Agosti, Bianca'nın yanında kendi karısı dururken ona karşı açıkça çapkınca yorumlar yaptığında çok şaşırdım.

Tüm bu olay bir aile yemeğinden daha fazlasını çağırıştırıyor. Martin'in çeşitli projelere el attığını ve bunlardan bazılarının yasallık çizgisini aştığını biliyorum, ancak Gallagher'ların buradaki varlığı bana bunun sadece bir boşluk meselesi olmadığını söylüyor.

Boston'daki imparatorluklarını biliyorum. Orada yaşayıp da bunu öğrenmeyen ya da bilmeden de olsa benzerlerine karışmayan kim var? Ayrıca, 80'li ve 90'lı yıllarda NYC'deki mafya baskınlarından bu yana o bölgede gelişen ve burada yasadışı hale gelen kişisel yasadışılık markalarının da farkındayım. Ve

Bir şekilde, bu yüzden, neden burada bana ihtiyaç duyulduğuna dair bir fikir edinmeye başladım.

Agostis'in varlığı mı? Bu bir gizem.

Martin'in misafirleriyle tanıştıktan kısa bir süre sonra uşak hepimizi yemek salonuna doğru yönlendiriyor. Martin'in bir şeylerin peşinde olduğunu, oturma düzeninde beni hem Rocco'nun hem de Martin'in yanına oturtmuş olmasından anlıyorum.

Agosti ve Matthew Gallagher, Bianca'nın yanında Enzo Agosti ve Quinn Gallagher. Neredeyse itiraz edecektim ama sonra Bianca'nın odanın en ölümcülü olabileceğini hatırladım ve Bianca'nın bu işi halledebileceğine karar verdim.

Kendisi. Yine de bana attığı bakış, bu anlaşmadan pek de memnun olmadığını gösteriyor. Enzo'nun genç karısı Martin'in yanına oturdu.

Martin bana dönüp sohbeti şu anki kariyer hedeflerime yönlendirene kadar ilk iki dersi havadan sudan konuşarak geçiriyoruz.

"Bu kadar genç yaşta başardıklarınız oldukça etkileyici, Mr. Hastings." Rocco yorum yapıyor.

"Pek kolay olmadı," diye dikkatle cevap veriyorum.

"Anladığım kadarıyla çok tutkulu olduğunuz bazı konular var."

"Evet, bu doğru." Katılıyorum, bunun nereye varacağını görmek için bekliyorum.

Bianca, "Kocam toplumla çok içli dışlıdır," diye araya giriyor.

"Kamu görevlilerinin her zaman toplumlarıyla çalışması gerektiği görüşünde, sadece onlar için değil." Bana işimle gurur duyduğunu gösteren bir gülümseme veriyor.

"Bu çok takdire şayan bir duruş," diye ekliyor Enzo, karıma sanki henüz gelmemiş bir çölmüş gibi bakarak. "Biz de kamu görevlilerimizle bu tür işbirliklerine yürekten inanıyoruz. Aslında, yıllar içinde toplumlara fayda sağlayan yakın ilişkiler geliştirdik ve mahalleler çok büyük."

"Yine ne iş yapıyorsun?" Ben soruyorum ve Enzo Martin'e uzun uzun bakıyor.

"Her şeyle uğraşıyoruz. Ama çoğunlukla şehir merkezinde bir restoran ve otel zincirimiz var. Yine de büyümek istiyoruz."

"Oğlum haklı. Bizimki bir aile şirketi ve uzun misafirperverlikle uğraşıyoruz." Rocco gururla söylüyor.

"Nereye genişlemeyi düşünüyorsun?" Bu kez soruyu soran Bianca.

"Oh, orada burada, ama çoğunlukla Yukarı Manhattan'a bakıyorduk."

"Gallagher da işini büyütmeyi düşünüyor ve New York'un mükemmel bir yer olduğu kanıtlandı, tabii Agosti'nin yardımıyla." Martin başını Rocco'ya doğru eğdi ve Matthew başını salladı.

"Size şans diliyorum, Manhattan'da herhangi bir yer bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum, hele ki bir otel ya da restoran için yeterli alan bulmanın." Dostça davranmaya çalışıyorum ama mesafeliyim. Martin'in bizi buraya getirmesinin bir nedeni olmalı.

ve bahse girerim bunun genişleme planlarıyla bir ilgisi vardır.

"Başka bir aile satın alma sürecindeyiz ve Matthew bize kaynaklarını kullanmamız için izin verdi."

"Bu harika," diyorum ve sonra etmeye karar veriyorum. "Kaba görünme ihtimaline karşı, açık konuşacağım. Benden ne istiyorsun?"

"Oh," diye gülmeye başladı Martin, neredeyse sinirli bir şekilde. "Sana onun zeki olduğunu söylemiştim."

"Daha önce de belirtildiği gibi." Enzo başlıyor, aksanı öncekinden daha kalın. "Biz de toplumun refahını önemsiyoruz ve bu konuda hiçbir şey istemiyoruz.

geliştiğini görmekten daha fazlasını istiyoruz. Suça karşı, özellikle de evsizliğe karşı politikalarınız söz konusu sicilinizi gördük ve fuhuş."

"Evet, bu doğru. İnsanları sokaklardan kurtarmak için dini bir kampanya yürütüyorum. Araştırmalar gösteriyor ki Evsizlik ve fuhuşun diğer suçlar için elverişli bir ortam sağlaması muhtemeldir. Amacım seçmenlerimin evlerinde ve mahallelerinde kendilerini güvende hissetmeleridir."

"Ahh, anlayacağın ." Enzo alkışlıyor, "İnsanları sokaklardan kurtarmak zor, hayır." Cevap vermeme gerek kalmadan devam ediyor: "İhtiyacınız olan şey, sizin için zemin hazırlayacak biri."

"İşte bu yüzden NYPD var," diye ekliyorum sertçe.

"Ve neredeyse iki yüz yıldır NYPD'ye sahiptiniz. Söyleyin bana, kadar yardımcı oldu mu?"

"Durum bu şekilde. Burada oturup polise övgüler düzecek değilim. İşin içinde sistemi zayıflatan bir bürokrasi olduğunu biliyorum ama başka ne yapılabilir ki?"

"Bay Hastings, Sicilya'daki koruma sistemini bildiğinizi sanıyorum?"

"Mafya koruması mı demek istiyorsun?" Oh, işte sorunun köküne iniyoruz. "Gerçekten de öyle. Yetişme yıllarımın çoğunu Sicilya'da geçirdim ve

Bu tür uygulamaların artı ve eksileri hakkında önemli bir anlayışa sahibim. Aslında, çoğunlukla artıları görebiliyorum."

"Elbette artıları da var." Sözlerim belki de fazla ısırgan. "Koruma sunan insanlar için, gerçekten korunmaya ihtiyacı olanlar için değil."

"Ne yazık ki, o geçmişte kaldı. Bu yeni bir yüzyıl, yeni bir dönem. Hatalarımızdan ders çıkarabilir ve herkesin böyle bir çağdan faydalanmasını sağlayabiliriz. şeması."

"Peki, aslında ne öneriyorsunuz Bay Agosti?"

"Sokakları boşaltma ve suç oranını düşük tutma hedeflerinizde size yardımcı olabiliriz."

"Biz... biz kimiz?"

"Bu noktada ailemiz Gallagher'ın ailesiyle bir ortaklığa girmiştir. Güçlerimizi birleştirerek sokakların güvenli olmasını ve bölge sakinlerinin artık korkmamasını sağlamak için yeterli insan gücü sağlayabiliriz."

"Peki bundan herkes tam olarak nasıl faydalanacak?"

"Söylediğim gibi, mahalleler çok daha güvenli olacak. Koruma ücretlerinden elde edilen gelirden biz kazanacağız, ya siz? Şey, siz de bu kadar mükemmel bir sicile sahip olmanın faydasını . söz veriyorum."

"Ama hepsi bu değil, değil mi?"

"Peki, işlerimizin polissiz kalması bizi kesinlikle memnun eder, diyebilir miyiz?"

"İlk kez tanışmak için çok fazla şey istiyorsunuz Bay Agosti." "Elbette."

Rocco öne doğru eğilir ve sözü devralır. "Benim oğlum Şimdiye kadar sorunu açıklamakla harika bir iş çıkardınız. Bize yardım etmeye karar vermeniz halinde, size en iyi şekilde yardımcı olmayı planlıyoruz."

"Tam emin olmadığım bir şey var. Bay Gallagher'ın New York'a olan ilgisi nedir? Peki ne kazanacak? Şimdiye kadar sadece bu senaryoda bir tedarik."

Bu kez Matthew Gallagher'ın söz alarak kendi tarafını açıklamasını bekliyorum. Ancak yine de konuşmayı yapan Enzo olacak. Tekrar.

"Bay Gallagher Boston'da yeraltı dövüş sahnesinde ünlüdür. Bazı arenalarını buraya, New York'a taşımak istiyor ve ailemiz de bu mekanları teklif etti."

"Anlıyorum..." Diyorum ve görmekten fazlasını yapıyorum. Verdikleri bilgilerle sadece yüzeyi çiziyorlar.

"O zaman bunun hepimiz için ne kadar faydalı olacağını görürsünüz. Martin'in söylediğine göre Eşinizin vakfı hakkında da bize bilgi verin. Eminim ki bu konuda da bazı kolaylıklar sağlanabilir." Enzo karıma bir kez daha bakarak şöyle diyor. Ayrıca Martin'le ilk isim bazında bir ilişkisi olduğu da gözümünden kaçmıyor. herkes burada.

"O zaman bu ilgilenmediğimi söylememe izin verin," diyorum ve gitmek için ayağa kalkıyorum.

"Bianca, gidelim!"

Bana sorgulayıcı bir bakış atıyor, belki yaptığım şey kaba olduğu için ve muhtemelen babasına karşı hiç böyle davranmadığım için. Anlayıp anlamadığını bilmiyorum ama yanında oturan iki adam da gangster. Quinn'i tanıyorum ve o ölümcül bir piç. Enzo'yu tanımasam da, bu kısa etkileşimden onun kurnaz olduğunu söyleyebilirim, belki de çok zeki olduğunu ve her şeyin arkasındaki beynin o olduğunu söyledi. Martin nihayet konuştuğunda Bianca beni takip etmek için ayağa kalkıyor.

"Theodore, Bianca. OTUR." Sesinden şaka yapmadığı anlaşılıyor ama Bianca da ben de hâlâ ayaktayız.

"Theodore, sanırım şu anki pozisyonunu sana kimin kazandırdığını unutuyorsun." Martin bana bakıyor, ona karşı gelmem için beni cesaretlendiriyor. "Sen," bakışları kızına doğru. "senin için gömdüğüm pislikleri unutuyorsun." Bianca'nın yüzü düşer.

Onun desteğine gerçekten ihtiyacım olsa da, prensiplerime karşı anlamına gelmeden de yapabilirdim. Bunu hayatımda bir kez yapmıştım ve bir daha asla yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

"Paran ya da bağlantıların umurunda değil" diyorum, sırtıyor. "O zaman karının cinayetten hapse girmesine ne dersin?"

"Affedersiniz?" diye bağırdım. Bianca'nın yüzü artık bomboş, her türlü duygudan yoksun. Masanın etrafındaki herkes dönüp beklentiyle ona bakıyor.

"Auch lass seni vahşi biri olarak görmemişti." Matthew Gallagher sonunda kıkırdarak konuşur.

"Ne demek istiyorsun?" Ona soruyorum ve sonra karıma bakıyorum. "Bianca?" Tepki vermiyor.

"Anlat ona. Anlat ona sevgili kızım, on yaşındayken dadını nasıl zehirlediğini. Hatırlıyorsun, değil mi?"

"Bianca, bu doğru mu?" Ona bakıyorum, hayır demesi için yalvarıyorum. Sonunda başını kaldırıp bana baktı.

"Özür dilerim, Theo."

"Hayır... hayır..."

Mırıldandım.

"Öyleyse, tekrar deneyelim. Burada konuşulanları kabul ediyor musunuz?"

Birkaç saniye konuşmadım, hâlâ karıma bakıyordum. Hala inkar umuyorum. Ama inkar etmiyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar oturuyor.

"Peki." Sonunda cevap veriyorum ve bir kez yerime oturuyorum.

Yavaş yavaş, azar azar, sadece sevdiğimi sandığım kişiyi kaybetmekle kalmıyorum, aynı zamanda kendimi de kaybediyorum.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm On Dört

Bianca

THEO BANA ONU İĞRENDİRMİŞİM GİBİ BAKIYOR.

Babam bu bombayı bıraktıktan sonra ikimiz de tekrar oturduk ve müzakereler başladı. Babamın işlerinin yasal olmadığını hep biliyordum. Bir cesetten bu kadar çabuk kurtulabiliyorsa, örnek bir vatandaş olmadığı anlaşılıyordu. Ama şimdi? İtalyan mafyasıyla olan bağlantısını açıkça gösteriyor. Bu da yetmezmiş gibi Gallagher'lara da bulaşmış.

Enzo planlarını ve İrlandalıların işe nasıl dahil olacaklarını açıkladığına göre, New York'ta kurmak istedikleri arenaların ölümüne maçlar için olduğundan eminim. Onları daha önce duymuştum; Boston ve Philadelphia'da yaygınlar, New Mexico ve Nevada'da da birkaç tane var. Etkileyici bir izleyici kitlesi var ve dövüşçüler ringde büyük paralar kazanabiliyor. Bunu neden NYC'ye de taşımak istediklerini anlayabiliyorum; erişim inanılmaz olurdu.

Yine de Theo için ve onu nasıl uyum sağlamaya zorladıkları konusunda endişelenmeden edemiyorum. Bir an için Vlad'ın bunu bilip bilmediğini merak ediyorum çünkü şehirde olan biten her şey hakkında her zaman bilgi sahibidir. Biliyor olmalı, o zaman neden bir şey söylemedi?

Adamlar şimdi bir içki eşliğinde detayları konuşmak üzere babamın çalışma odasına gidiyorlar. Neredeyse onları takip edeceğim ama özel konuşmalarına beni dahil etmeyeceklerini biliyorum. Enzo'nun karısıyla baş başa kalıyorum ve hiç yoktan iyidir diyerek Agosti hakkında daha fazla bilgi almak için bundan yararlanmaya karar veriyorum.

"Erkekler işleriyle uğraşırken daha önce konuşma fırsatımız olmadı." Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek ve bunun samimi görünmesini umarak başlıyorum.

"Oh, lütfen!" Cevap veriyor ve Enzo'nun aksine aksanı yok. "Bilgi almak için bana yağ çekmene gerek yok."

"Bilmiyor muyum?" Açık sözlülüğüne şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum.

"Enzo'nun sana baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Şimdiye kadar fark etmediysen seni becermek istiyor." Sanki çok normal bir şeymiş gibi kayıtsızca söylüyor.

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Neden olmayayım ki? Sadece imajımızı korumak için birlikteyiz. İkimizin de ayrı hayatları var." Allegra ofladı. "Sana bir tavsiye vereceğim. Enzo ne isterse, Enzo onu alır. Eğer kocanı kurtarmak istiyorsan, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Bu çok tuhaf bir konuşma," diye ekliyorum, havayı yumuşatmaya çalışarak. Ne oluyor lan? Cidden kocasına ekürilik yapıp beni onunla yatmam için suçlamayı mı umuyor? Tuhaflık bunu anlatmaya yetmez.

"Doğrudan konuşmayı tercih ederim. Akıllı bir kız olduğuna eminim. Enzo yakında Agosti ailesinin başına geçecek. Onun metresi olmanın pek çok faydası var."

"Sanırım pas geçeceğim." Mırıldanıyorum ve dikkatimi fincanıma yönlendiriyorum Çay.

Dudakları kötücül bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tekrar düşünmek isteyebilirsin."

Enzo'nun karısının da diğerleri kadar deli olabileceğini fark ederek, hemen Kendimi yemek odasından dışarı atıyor ve konuşmalarına kulak misafiri olmak umuduyla çalışma odasına doğru ilerliyorum. Ancak şans eseri, şeytanın eşinden ayrılıp şeytanın kendisiyle karşılaştım.

"Tam da görmek istediğim kişi!" Enzo haykırıyor, bakışları ilgiyle vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Homurdanmak istiyorum ama görünüşümü korumam gerektiğini hatırlıyorum. Bu kadar erken Enzo'nun kötü tarafına geçmek bana yakışmaz.

"Bay Agosti." Başımı eğdim ve geçmeye çalıştım.

"Enzo, *lütfe*." Kolumu tutuyor ve sıkıca kavıyor. Bırakması için biraz kıpırdanıyorum ama bırakmıyor. Neredeyse yüksek sesle iç çekiyorum. Tamam, bakalım ne istiyor.

"Enzo, eğer istersen, *lütfe* beni serbest bırak." Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Madem bu kadar kibarca soruyorsun..." Kolumu bırakıyor ama geri çekilmeden önce değil.

Koridordaki odalardan birine girdim.

"Enzo..." Tekrar söylüyorum, öncekinden biraz daha fazla hayal kırıklığıyla.

"Martin'in kızının böyle görünmesini beklemediğimi söylemeliyim." Ellerinden yanağımı okşamak için yüzüme doğru geliyor ve ben havada yakalıyorum.

"Evli olduğumu hatırlatmalıyım."

"Ne olmuş yani? Ben de öyleyim." Dudaklarımı büzüyorum. Bu hiç kolay olmayacak.

"Evet, ama senin aksine ben kocamı seviyorum." Tekrar geçmeye çalışıyorum ama beni kafese kapatıyor.

"Ben de karımı seviyordum..." Neredeyse fısıldıyor. "Yine de onu ya da beni durdurmadı." Neden evliliklerinde görüldüğünden daha fazlası varmış gibi hissediyorum?

"İstediğin şeyi sana veremem Enzo." Anlayacağını umarak daha açık sözlü olmaya çalışıyorum.

"İşte tam da bu yüzden bu meydan okumadan keyif alacağım. İtiraf etmeliyim." Eli boğazıma gidiyor, yavaşça bir taraftan diğerine doğru ilerliyor. "Daha önce hiç bir kadın katilim olmamıştı. Beni meraklandırıdın. Tadın nasıl olacak?" Başını

Dudakları tenimle buluşmadan önce onu çevirmeyi başarıyorum, böylece duvara yaslanan o oluyor. O gülüyor.

"Alınan olduğunu biliyordum."

"Hayır'a alışık , değil mi?" Ben soruyorum.

"Öyle olduğumu söyleyemem." Hâlâ yüzünde eğlenmiş bir ifade var. Benimle oynuyor. Beni alt etmeye çalışmadı bile.

"O zaman şunu açıkça belirtmeliyim. İlgilenmiyorum. Elde edilmesi zoru oynamıyorum." Her kelimeyi telaffuz ediyorum.

Birkaç saniye beni inceliyor, muhtemelen sözlerimin doğruluğuna karar veriyor ve sonra tekrar gülümsüyor.

"Merak etme *Cara*, kendimi kadınlara zorla kabul ettirmem. Yine de kocandan bıcarsan..."

"Evet, tabii, seni ararım," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum ve ondan uzaklaşıp gidişini izliyorum.

Onun oyununun ne olduğunu anlamıyorum. Enzo Agosti bir muamma. Ve ben muammaları sevmem.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Beşinci Bölüm

Theo

"NE OLUYOR BIANCA? Az önce neyi ettiğimin farkında mısın?" I Çocukluk odasına geri döndüğümüzde feryat ediyor. Şu anda yatağın üzerinde oturmuş, gardıroba doğru bakıyor ama aslında hiçbir şey görmüyor.

"Dadını mı öldürdün?" Öğrendiklerimden iğrenerek sordum. "On mi?" Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, karşımdaki kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Odada volta , küfürler savuruyorum ama o sadece sessiz kalıyor, yüzü bomboş.

"Tanrı aşkına bir şey söyle." Yalvarıyorum. "Sadece bir şey söyle!"

Birbirimize baktığımız bir anlık sessizlik oluyor, Hayal kırıklığım yüzünden zor nefes alıyordum ve Bianca hiçbir şeyden rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

"Sekiz yaşındaydım." Sonunda söyledi. "Benimle fazla samimi olmaya başladığında sekiz yaşındaydım." Ona bakıyorum, içimde bir korku hissi şekilleniyor. Lütfen düşündüğüm şey olmasın...

"Ondan önce beni hiç rahatsız etmezdi. Benim şeytani bir çocuk olduğumu ve kimsenin beni kurtaramayacağını söylerdi. Benimle etkileşime girip girmemesi gerçekten umurumda değildi; en azından benim alanımda değildi. Sanırım kimsenin beni ya da bana ne olduğunu umursamadığını fark ettiğinde oldu..."

Sonunda yatağa gidip oturuyorum ve onu rahatlatmak için elimi onun elinin üstüne koyuyorum.

"İlk başta sadece hafif dokunuşlardı. Beni soyuyor ve inceliyordu. Reddettiğimde de bana vururdu. Uzun süre geri atmadım ama sanırım bir noktada acının buna gerçekten değmediğini fark ettim. Bana dokunması sadece birkaç dakikaydı. Daha fazlası değil. Buna katlanıp başka bir şey düşünebilirdim. Ama sonra bir gün erkek arkadaşını da yanında getirdi." Olayları anlatış şekli mekanik ama duvara bakarken sol gözünün seğirdiğini görebiliyorum. Etkilenmiş.

Söyleyeceğini bildiğim şey için kalbim ama yine de dinlemek zorundayım. "Dizlerimin üzerine oturmamı, çıplak olmamı ve kollarımı yatağın önüne kaldırmamı emretti." Şu anda bulunduğumuz yatağın önündeki noktayı işaret ediyor.

ve genç Bianca'nın bunu yaptığını hayal etmek bile istemiyorum. "O zamanlar neler olduğunu bilmiyordum. Çok gençtim. Onlar onlar yatağında seks yaparken beni öyle oturttu. O izin verene kadar ne hareket edebiliyordum ne de ses çıkarabiliyordum. Onları izlemek zorundaydım.

hayvanları dakikalarca izledim. Homurtuları kesildiğinde, ardından geleceklerden neredeyse korkuyordum..."

"Bebeğim..." Devam etmesine gerek olmadığını anlatmaya çalışarak söylüyorum.

"Bitirmeden önce onu durdurdu. Bunun yerine ona üzerime boşalmasını söyledi. *Eğlenceli olacak*, dedi. Ve boşaldı. Her boşaldı. Tabii ki bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama yine de yanlış hissettim. İğrenç hissettim."

Onun konuşmasını dinlerken kendi gözlerim nemleniyor. Onu kucaklamak ve her şeyi unutturmaktan bir şey istemiyorum.

"Evde biri adımı söyledi ve bir şekilde durdular. Başka bir şey yapıp yapmayacaklarını bilmiyorum. Ama bunun devam etmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Babama gitmeyi denedim ama beni görmezden geldi. Kimse bana yardım etmezse, işleri kendi ellerimle halletmem gerektiğini biliyordum. Yemeğine fare zehri koydum. Neredeyse anında öldü. Babam sonunda bir şeyler yapmak için erkek olmak zorunda kaldı ve sanırım onu ortadan kaldırdı. Drew o zaman hayatıma girdi. Bir korumaya ihtiyaç duymamın nedeni de kısmen buydu."

"B... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine doladım. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Suçlu olan biri varsa o da babandır." Sonunda bana baktı. "Ben bir canavarım Theo, bunu hep biliyordum. Ama şimdi *seni* de aşağı çekiyorum." Sanki utanmış gibi gözlerini kaçırıyor.

"B, sakın bunu söylemeye cüret etme! Bu senin hatan değil. Hiçbiri değil."

"Bizi bu şekilde kapana kısırmışken bunu nasıl söylersin? Babam... o bize sahip."

"Merak etme, bir yolunu buluruz." Elini omuzlarına koydum ve başını çenemin altına çektim.

"Biz bir takımız, unuttun mu?"

"Bir yarısı canavar olsa bile mi?" Canavar kelimesini sanki tek olduğu şey buymuş gibi tekrarlıyor.

"O zaman bile."

"Keşke bu kadar basit olsaydı Theo," diye fısıldıyor. "İkimizin de parçası olmak istemediği bir savaşın ortasına atıldık."

"Bunu da atlatacağız. Söz veriyorum." "Peki ya senin dürüstlüğün, Theo?"

"Bundan daha önemli şeyler var..."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Altıncı Bölüm

Bianca

SONUNDA Theo'ya kendimle ilgili bir gerçeği İTİRAF ETMİŞTİM. En azından bu onun kabul edebileceği bir gerçektir.

Garip ama eski dadımız Jenna'yı birkaç yıldır bir kez bile düşünmemiştim.

Zamanla, onu ortadan kaldırmak için zehri seçtiğim için giderek daha fazla hayal kırıklığına uğradım. Yaptığı şey için çok daha kötü bir şekilde acı çekmeliydi. Zehir.

Pişmanlıklarım yıllarca birikti, her zaman ona nasıl işkence edebileceğimi ve bunu ona nasıl ödetebileceğimi düşündüm. Muhtemelen o yıllardaki görevlerimin çoğunun çocuk tacizcileri olmasının nedeni de buydu. Hedeflerimden bazılarını bu belirli kriterlere göre seçebilmişim. Bu süre zarfında öldürdüğüm herkes Jenna'nın yerine geçmişti. Hızlı bir ölümle değil, uzun ve zahmetli bir ölümle ölmüşlerdi.

Hayatımda ilk kez, tutarlı hasar ve acı verme yetenekleri nedeniyle bıçakları silahlara tercih ettim.

En uzun işkence seksen gün sürmüştü. Yırtıcının bir çocuğa ilk kez baktığı güne pişman olmasını sağladığım seksen gün. Seksen gün boyunca ondan insanlığa dair her şeyi söküp aldım, derisini küçük çizgiler halinde soydum ve

Üzerine günahlarını kazıdığım bir tuval. Serumlar ve acil müdahalelerle hayatta kaldığı seksen gün çünkü neden daha hızlı ölsün ki?

Sırf ona daha fazla zarar verebilmek için o pisliği hayata döndürmeye çalışarak saatlerimi harcadığımda, denize açılma faaliyetlerime son veren Vlad olmuştu.

Bir canavardım ama mazeretim yoktu.

Theo? O benim şeytanlarımı tuttu. Onunla birlikte olmak bir şekilde beni Jenna'nın hayaletinden kurtardı. Ve şimdi, bu sadece başıma bir şeydi. Geçmişte kaldı.

Ona Jenna'nın ölüm koşullarını anlattıktan sonra beni kollarına ve teselli etmeye çalıştı.

Yine garip.

Bunu ona beni teselli etsin söylemedim. Tamamen bir vahşi olmadığımı bilmesini istedim. Gelişigüzel öldürmüyorum.

Ben gitmemizi önerene kadar sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca beni kollarının arasına aldı.

"Burada gereğinden fazla kalmak istemiyorum."

Nihayet eve vardığımızda, çalışmada konuşulanlar hakkında konuşmaya başladı.

"Bekle, senden belediye başkanıyla bir görüşme ayarlamayı mı istiyorlar?"

"Evet. Onunla yakın bir ilişkim olduğunu ve ailemin bir arkadaşı olduğunu biliyorlardı."

"Çok üzgünüm, Theo. Babamın bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim."

Mutfaktaki masada oturuyorum, elimde bir fincan sıcak çikolata var.

Kendi kahvesini yaptıktan sonra masada bana katılıyor.

"Tamamen beklenmedik olduğunu

söyleyemem." "Ne demek istiyorsun?"

"B, bana babanın yasadışı işlere karıştığını hiç bilmediğini söyleme."

"Yani evet, elbette şüphelerim vardı ama seni buna zorlayacağına bir kez bile inanmadım. Özellikle de sana şantaj yaparak. Ve hepsi benim hatam."

"Sorun . Sana bunu atlatacağımızı söylemiştim. Ama sormak zorundayım..." "Evet?" Gözlerinin içine bakıyorum ve hafifçe tereddüt ediyor.

"başka ne var?" Tabii ki bunu sorardı. Babamın dolabımdaki diğer birçok iskeleti ima ettiğini hatırlıyorum.

"Bilmediğimi söylesem bana inanır mıydınız? Dadım Jenna'yı zehirlediğimi bildiğinden bile haberim yoktu."

Theo konuşmadan önce bir süre düşüncelere dalıyor. "Senin hakkında bildiği her şeyi öğrenmeliyiz; aksi takdirde sonsuza dek onun merhametine kalacağız."

Başımı salladım.

"Bunu ben yapacağım. Bu benim pisliğim ve bunu ben düzelteceğim. Ama beni bırakma. Beni terk etmene dayanamam, Theo." Eli benimkinin geliyor ve sıkıyor.

"sen olunca bazı şeylere karşı toleransım çok artıyor gibi görünüyor, B... Sadece... bana ihanet etme."

"Sana asla ihanet edemem, Theo. Her zaman senin için ve seninle, asla karşı değil." Güvencelerim ağızımdan akıyor, umarım yeterli olurlar

Onu ikna etmek için, özellikle de işler bu kadar tehlikeliyken. Eğer o insanları öldürmek sorunu çözecekse, bunu gözümü kırpmadan yaparım. Ancak ben bile bu özel senaryoda cinayetin çözüm olmadığına farkındayım. Umabileceğimiz en iyi şey, onlarla kendi oyunlarında oynamaktır.

"Bizi öylece ezip geçmelerine izin veremeyiz," diye ekliyorum, umarım zaten bir planı vardır.

"Her seferinde bir adım. Bu konuyu Marcel'le konuşup onun da görüşünü almam gerekecek."

"Emin misin? Ona güveniyor musun?" Marcel'in Theo için kim olduğunu bilmediğimden değil ama bu bilgi çok hassas.

"Tabii ki. Marcel'e hayatım pahasına güvenirim. Ayrıca, iki akıl bir akıldan daha iyi çalışabilir."

"Üç, beni unutuyorsun!"

"B, senin bu işe karışmanı istemiyorum. Yaralanabilirsin."

"Sen de yapabilirsin! Ve en başta bu işe bulaşmış olman benim hatam. Kurtlar sofrasında kasıla kasıla yürümene seyirci kalmayacağım. kendin." Derin bir iç çeker.

"İyi! Ama önce benimle konuşmadan bir şey yapma. Enzo'nun gözleriyle seni nasıl yediğini görmediğimi sanma."

"Anlaştık! Ve endişelenme. Enzo ve bir anlaşmaya vardık," diyorum kupamı lavaboya koymak için ayağa kalkarken.

Theo aniden beni yakaladı. "Ne anlayışı?" Sesi gergindi ve durumun yeterince vahim olduğunu düşünmeseydim, kıskanç olduğu için onunla dalga geçebilirdim.

"Aşağı, oğlum, ilgilenmediğimi anladı. Yine de karısıyla aralarındaki dinamiğin tamamen kopuk olduğunu söylemeliyim." Ben de gözlemlerimi ekliyorum.

"Martin'le yatıyor." "Ne?" Bir

çığlık attım.

"Bundan oldukça eminim. Gerçi Enzo'nun umurunda değil."

"Neden birlikte yattıklarını düşünüyorsun? Yemek sırasında herhangi bir işaret görmedim."

"Yan yana oturmaları dışında mı?" Diye soruyor ve ben de bunun alışılmadık olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorum. "Bu aynı zamanda Enzo'nun biz ayrılırken Martin'e söylediği bir şeydi. Allegra'ya oğullarının Perşembe günü piyano resitali olduğunu hatırlatmasını söyledi. Görünüşe göre babanla kalıyor."

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyorum, aniden günün birçok sürprizi karşısında bunalıyorum. Kimin aklına gelirdi ki? Allegra güzel bir kadındı, ama babamla birlikte? Ew. O soğuk sürüngende ne bulduğu beni aşar.

"Bu bana şunu hatırlattı. İrlandalılar hakkında ne düşünüyorsun?" Birden Quinn'in Theo'ya olan ilgisini hatırlayarak ona soruyorum.

"Doğrusu..." Theo, "Hangisinin daha tehlikeli olduğunu söyleyemem, Agostiler mi Gallagherlar mı?" diye söze başladı.

"Boston'da olanları duydun mu?" Bildiğim kadarıyla Theo üniversiteden önce ve üniversite sırasında Boston'da hatırı sayılır bir zaman geçirmişti.

"Pek sayılmaz, ama yine de aynı çevrelerde hareket etmedik."

"Quinn'in senin tanıdık geldiğini söylemesi garipti."

"Kim bilir..." Konuyu askıda bırakıyor ama nedense ben ikna olmadım. Hem Quinn hem de babası çok az konuşan insanlar. Eğer bir şey varsa, bu soruyu yüksek sesle söylemiş olması, arkasında bir şey olduğu anlamına gelir.

Ama daha fazla araştıramam. Theo'nun bu konuda rahat olmadığı açık.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Yedinci Bölüm

TIK TOK... TIK TOK

Masamın üzerindeki sarkacın çıkardığı seslere odaklanıyorum, gümüş topların birbirine çarparak öfkemi yatıştıran bir ses simetrisi oluşturmasını izliyorum.

Tik Tok... Tik Tok

Hiçliğe yeterince uzun süre bakarsam, belki onunla bir olabilirim. Sakinlikten başka bir şey vaat etmeyen boşluğu kucaklayın. Gözlerimi kapatıyorum.

Tik Tok... Tik Tok

Neredeyse hissedebiliyorum. Tıpkı hissettiğim gibi. Bedenimdeki o öfke taşmaya hazır. Ve o zaman ne olacağını hayal etmek bile istemiyorum.

Tik Tok... Tik Tok...

Kırmızı. Kan. Neredeyse bakırımsı tadını alabiliyorum.

Tik Tok... Tik Tok...

Gözlerim çırpınarak açılıyor. O kırmızı sıvıyı düşününce göz bebeklerimin büyüdüğünü hissedebiliyorum. İçinde yıkanmak, kendimi tepeden tırnağa kızıla boyamak istiyorum.

Tik Tok... Tik Tok...

Nefes alın. Sesi takip et... Gözlerim tekrar kapanıyor ve Sarkacın sesi, öfkenin ardında yüzeyin altında kaynayan bir sis bırakıyor.

Derin bir nefes daha alıyorum ve kendimi kontrol altına alıyorum. Telefonumdaki saate bakıyorum ve gitmem gerektiğini fark ediyorum.

Kulüpteki ofisimden çıkıyorum ve Maxim'i çoktan arabada beni beklerken buluyorum.

"*Skolko lyudei?*" Maxim bana kaç kişi götüreceğimizi sordu.

Biz.

"*Tolko ya,*" diye cevap veriyorum, sadece benim olacağımı söylüyorum

"Nyet." Başını sallıyor. "*Ne bezopasno*" Güvenli olmadığına dair endişesi yersiz. Ama bilmesine gerek yok. Cevap vermediğimde anlıyor ki Fikrimi değiştirecek bir şey söyleyemedi, ben arkaya kayarken o sürücü koltuğuna oturdu.

Pakhan olduktan kısa bir süre sonra Maxim'i satın almıştım. İngilizce bilmiyor, ama konuşması ya da konuşmaması için ona ihtiyacım . Tek kullanım amacı görsel olarak göz korkutmaktır. Büyüklüğü ve dövmeli vücudu her zaman insanların kaçmak istemesine neden olur. Sözde benim korumam, ancak bunun sadece bir paravan olduğunu bilmiyor.

Berserker'ı geride bıraktıktan sonra yeni bir imaj benimsemem gerekti. Kaygısız prens kişiliği uzun vadede bana daha çok uyuyordu. Ayrıca insanların beni bir efsane olarak değil, insan olarak görmelerini sağladı. Çocuklarla beslenen bir gece yarattığı (evet, bazı söylentiler var).

Babamın terör saltanatından ve Misha'nın bu teröre karşı başarısız girişiminden sonra bir şeylerin değişmesi gerektiğine karar vermiştim. İnsanlar korkuya ve korkudan dolayı sadece belli bir dereceye kadar teslim oluyorlardı.

Hayır, beni halkıma bağlayacak çok daha değerli bir şey istiyordum.

Sadakat.

Benden korktukları için , bana saygı duydukları ve güvendikleri için beni takip etmelerini istedim.

Bir canavarın bunları önemsemesi biraz ironik, değil mi? Ama yine de önemsiyorum. Çünkü bir canavardan daha fazlasını görüyorlarsa, belki benim için hâlâ umut vardır.

Gerçi bu umut her geçen gün biraz daha azalıyor. Birkaç yıldır pamuk ipliğine bağlıyım. Kendimi zihnim olan uçuruma doğru kayarken hissedebiliyorum ve yenik düştüğümde... geri dönüşü olmayacak.

Çok uzun zamandır arkadaşım Bianca, benim dış dünyaya olan bağımlı sağlıyordu. Ama o da kayıyor. Ya da çoktan benden çok daha fazla kaydı. Önce rozet takıntısı başladı. Sonra uyuşturucu geldi. Ya şimdi? Arkasında iz bırakan yarım yamalak cinayetler. Çok özensiz davranıyor ve bu hoşuma gitmiyor.

Dün beni arayıp kocasının öğrenmiş olabileceğini söylediğinde mi? Kan istedim. Özellikle de onun kanını. O endişelendiğinde nadiren sinirlendiğim olmuştur ama düşüncesizliği onu tehlikeye atıyor.

Başımı sallayıp elimdeki işe odaklanıyorum. Sarkaçla yaptığım sakinleştirici bir seanstan sonra, isteyeceğim son şey gerilemektir. Özellikle de ben

aklıma ihtiyacım var.

Bianca her şeyi berbat ettiğine göre, arkasında bıraktığı pisliği temizlemem gerek. Kokain beyni uyuşturabilir mi? Hiçbir fikrim yok ama son zamanlardaki siciline bakarak kesin evet diyebilirim.

Sadece ifşa olma konusunda dikkatsiz davranmakla kalmadı, aynı zamanda gidip isimsiz bir silah tüccarıyla buluştu.

Karanlık Ağ'da.

Bunu yaptığında kafasının iyi olduğuna bahse girerim. Aksi takdirde, aptallığını açıklayamam. Bu uygulama genellikle güvenli değildir ve şu anda silah tüccarları hakkında sahip olduğum bilgiler göz önüne alındığında... Durum kabul etmek istediğimden daha iğrenç.

Deneysel silahların cazibesine kapılıp tuzağa düşen birkaç kişi olduğunu duydum. Her ne kadar kaynaklarım bilgi konusunda çok açık olmasalar da, temas kurma ve aynı tür silahları satma modeli bir MO olduğunu gösteriyor. Bianca'nın güvenliği söz konusu olduğunda risk almayacağım.

Ona karşı bir şey hissetmiyorum. Duygu kelimesiyle neredeyse alay ediyorum - benimle asla ilişkilendireceğiniz bir şey değil. Ama sadakatimiz ve onur duygumuz sayesinde bir aile olarak birbirimize bağlıyız. Ve sen aileni asla yüzüstü bırakmazsın.

Columbus Bulvarı'na doğru ilerliyoruz ve otele varmamıza artık çok az kaldı. Arka koltuğa geçtim ve bir çanta getirdim.

Üst katta ihtiyacım olan çeşitli eşyalar ve sahte kimliğim. Bianca'nın şansına, sahte kimliklerimizin çoğu uyuşuyordu, çünkü sık sık eş rolü yapardık.

Kimliği ve çantayı alıp arabadan çıktım ve Maxim'e beni beklemesini işaret ettim.

Doğruca resepsiyona ve en büyüleyici sesimle şöyle dedim.

"Eşim 204 numaralı oda için rezervasyon yaptırdı." Belgelerimi kaydırıyorum ve bana oda kartını uzatmadan önce yeşil ışık yakmasını izliyorum.

"Teşekkür ederim."

Nihayet odaya girdiğimde, mobilyaları ve tasarımı inceliyor ve düşünüyorum. Bu alandan en iyi şekilde nasıl faydalanabilirim?

Silahları birçok stratejik yere sakladıktan ve birkaç tuzak kurduktan sonra banyoya gidip kıyafetlerimin üzerine beyaz bornozumu giyiyorum ve birkaç bıçak ve iğne saklıyorum. Planım onu sakinleştirip

bodrumumda sorgulamalar. Diğer silahlar B planı. Umarım kan öfkemi tetiklerse onlara ihtiyacım olmaz. de otelin halıları meselesi var.

Direnış parçası için uzun kırmızı bir peruk takıyorum ve sırtımı kapıya dönüyorum.

Gösteri zamanı.

Son bir dakika içinde saatime 10. kez bakarken, nihayet kapının tereddütle açıldığını duyuyorum. Bir adım. İki adım. O kişi içeri giriyor. Göz ucuyla odanın diğer tarafını yansıtan aynaya bakıyorum ve tamamen siyah giyinmiş bir adamın içeri girdiğini fark ediyorum.

Bana doğru geliyor. Avrupa kökenli gibi görünüyor ama yüz hatlarını net olarak seçemiyorum. Tüfeğe yakın boyutta bir şey taşımadığını söyleyebilirim, yani satış gerçekten de bir tuzaktı.

"Bayan." Dedi ve bir silaha uzandığını gördüm.

Hiçbir ön hazırlık yapmadan döndüm, elini tuttum ve bücktüm. silahını çıkarmadan önce. çırpınıyor, ben de hemen bornozumun içindeki şırıngaya uzanıyorum. İğneyi derisine batırıp tüm sıvıyı vücuduna itiyorum. Kollarımın arasında gevşemeden önce bir an kasılmasını izliyorum.

Ne yazık ki, ilk adım tamamlandı. Şimdi sıra daha utanç verici kısımda. Kızıl saçları çıkarıp baygın adamın üzerine yerleştiriyorum. Onu da bornozla giydirmeden önce doğal görünecek şekilde ayarlıyorum. Maxim'e benimle buluşması için bir mesaj gönderiyorum ve beklerken odayı temizliyorum. oyuncaklar geride kaldı.

Saldırganın refleksleri yavaş olduğu için şükrediyorum çünkü bu sayede kan almak zorunda kalmadım ve sonrasında kontrol için mücadele etmek zorunda kalmadım.

Şimdiye kadar başarılı oldu. Halıda tek bir leke bile bırakmadığım için neredeyse kendimi tebrik edeceğim.

Maxim odaya girdiğinde adamı kollarına aldı ve evime doğru yola çıktık.

Kan benim tetikleyicilerimden biri olduğu için genellikle işkenceyle uğraşmadığımı itiraf etmeliyim. Ama kendine saygısı olan her Pakhan gibi benim de bir işkence odam var. Sadece düzenli olarak işkenceyi başkalarına yaptırıyorum.

Berserker olarak en parlak dönemimde bile acı çekmekle uğraşmadım, bunu arkadaşım usta cellada bıraktım (nadir bilim deneyleri hariç, ama onlar kesinlikle eğiticiydi... denebilir).

Artemis'in kimliğinin diğer Bratva üyeleri arasında bile yaygın olarak bilinmediği göz önüne alındığında, bu kez bu onuru ben üstlenmek zorundayım.

Sadık bir arkadaş olmadığımı kim söyledi?

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Sekizinci Bölüm

Theo

"Tüm kiracıların bir listesini almayı başardım." Marcel duraklar. "Ayrıca orada gerçekten yaşayan insanlarla çapraz referans yaptım. Yine de işimi çok zorlaştırmadı. Daire annesinin adına kayıtlı. On sekiz numara."

Derin bir nefes alıp bilgiyi sindirmeye çalışıyorum.

Çocukluğunu duymak zordu ama bu gerçekten yaptıklarını haklı çıkarıyor ? Bianca'nın yaptıklarını kabul edip edemeyeceğim ve affedip affedemeyeceğim konusunda içimde bir savaş varmış gibi hissediyorum. Ve her nasılsa, dairenin ikilemime ışık tutacağını ve bunun doğru şekilde olmayacağını içten içe biliyorum.

"Rico'yu ondan uzak tut. O isteyken oraya gideceğim." Rico sürekli onun yerini tespit ederse, onunla buluşmaktan kaçınabilirim.

"Elbette. Bu arada kod kilitli. Sekiz haneli. Önceden bir liste yapmak isteyebilirsin." Marcus kıkırdar.

"Başka bir şey var mı?"

zamanki sıkılmış tavrıyla bakışlarını ofiste gezdiriyor.

"Jimenez'in adamlarından bir şey öğrenmiş olabilirim. Davayla kişilerin bazı bilgileri var ama ne kadar güvenilir emin değilim."

"Ne hakkında bilgi?" Neredeyse çok endişeli bir şekilde soruyorum.

"Genelevleri için bir grup kız geliyor. Sevkiyatın iki hafta içinde limana gelmesi bekleniyor."

"Neden bu bilginin işe yaramayacağını düşünüyorsunuz?"

"Theo, Jimenez hakkında en son ne zaman bu tür bir bilgiye sahip olduk. Güvenilir içeriden bilgi mi? Gerçek olamayacak kadar iyi."

"Sanırım haklısın." Bu düşünce omuzlarımı çökertti. Jimenez'in peşinde geçirdiğim onca zamandan sonra nihayet *bir şey* elde ettim ve bu yasal bile olmayabilirdi.

"İhbarın işe yaraması ihtimaline karşı kaç kişiyi bu işe dahil edebiliriz?"

"Bakacağım. Bu el altından olduğu için çok fazla değil. Bana iyilik borcu olan bazı insanlar var." Zemin çalışmalarında şahsen yer almasam da, bir gün Jimenez'i devirmek için onların sadakatine ihtiyacım olacağını bildiğimden, mümkün olduğunca çok memurla tanışmayı kendime iş edinmiştim.

"Bu arada Vlad'la konuştum. Telefon görüşmesi olayından sonra Bianca'yı tanıyıp tanımadığını kontrol etmek istedim."

"Ve?" Vlad, Marcel aracılığıyla tanıştığım biriydi ama ününü biliyordum ve Marcel'in ona güvendiğini de biliyordum.

"Beklediğim gibi bana hiçbir şey söyleyemedi. Ama onun bizim için bir tehlike olmadığını söyledi. En azından içeriden bilgi sızdırma işi hariç."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu... Yine de içerideki çalışmalarınız konusunda biraz fazla paranoyak olduğunuzu düşünüyorum. Babasıyla birlikte, onu bir Rus casusu olarak görmüyorum."

Marcel eğlenerek başını sallıyor. "Özellikle de ." Sonra ifadesi ciddileşir. "Jimenez olayı çok büyük. Bize yaklaşan herkesin potansiyel bir implant olabileceğinden şüphelenmeden edemiyorum. Onların peşinde olduğumuzu zaten biliyorlar. Hayatınıza kastedilmesi de bunu kanıtlıyor olmalı."

"O adamların Martinez mi yoksa Jimenez tarafından mı gönderildiğini hâlâ bilmiyoruz. Kimlikleri konusunda bir gelişme var mı?"

"Hayır, büyük yasadışı göçmenler. Bana söylediğine göre silah kullanmayı bile bilmiyorlarmış."

"Bu da Jimenez'i daha az olası kılıyor."

Başını sallıyor. "Seni bir tehlike olarak görseydi amatörleri göndermezdi. Ve profesyonelleri karşılayacak kadar kaynağı var."

"Katılıyorum. Martinez'in tarafından biri olduğunu söyleyebilirim. Aileden biri olabilir mi?"

Toplantıdan haberi olan ve noktaları birleştiren biri."

" de bu. Martinez'in ailesini bulamıyorum. Ama..." Başladı, düşüncelere daldı.

"Biraz geriye gidelim." Marcel'in beyni farklı çalışıyor ama içgörüsü her zaman çok değerli ve isabetli. Ben de devam ettim.

"Martinez ile temasa geçtik ve kendisi bilgi alışverişinde bulunmayı kabul etti. Jimenez'in tedarikçilerinin listesi için bir milyon."

"Sonra öldürmeye hazır bir şekilde, boş bir geldi," diye ekliyorum. "Bilgi vermeye hiç niyeti yoktu, o zaman neden buluştular?"

"Kahretsin." Oturduğum yerden kalktım, aklıma bir fikir geldi.

"Lanet olsun! Buna inanamıyorum. Evet, bize gerçek boku vermeyi hiç düşünmediler. Etrafı kimin kokladığını bilmek ve onları dışarı çıkarmak istediler. Biz

ayarlamaları vekiller aracılığıyla yaptı, bu yüzden kim olduğumu bilemezdi." "Sen oraya gidene kadar."

"Ya bunu yanlış anladıysak?"

"Gittiğin yeri sevmiyorum..." Marcel yorum yapıyor ama onun da benimle aynı fikirde olduğunu görebiliyorum.

"Martinez Ortega'nın sağ . Kendi başına hareket etmezdi. Ve toplantı. Bu sadece beni açığa çıkarmak içindi. Martinez bunu neden istesin ki?"

"O yapmazdı," diye ekliyor Marcel. "Ama Jimenez yapardı. Bundan önce sadece Baş Komiser olarak onun peşinde olduğunuzu biliyordu. Artık kayıt dışı olarak da onun peşinde olduğunuzu biliyor."

"İşler daha da kötüye gidiyor. Martinez rızası olmadan hareket etmiyorsa, Ortega da Jimenez'e hesap vermeli. Lanet olsun!" Yüksek sesle küfrediyorum. "Demek ki başka bir karteli daha kontrol ediyor. Belki sadece bir tane bile değildir."

"Yine de büyük resme bakarsanız mantıklı geliyor." Marcel birden masamın üzerine kâğıtlar yaymaya başladı. "Bakın, beş farklı eyaletten Jimenez'le ilgili faaliyet raporları aldık. Ama hiçbir zaman onun adamlarıyla ilişkilendiremedik."

"Yani, kontrolü altında başka karteller de var. Bu güce ve bu erişime sahip birini yakalamaya nasıl başlayacağız?"

"Yok." Marcel aniden sırtıyor. "En azından taktik değiştirmemiz, saldırıyı durdurmamız gerekiyor. Hayatınıza kastetmeyi bir perspektife oturtacak olursak, sizi gerçekten öldürmekten ziyade korkutmaya bir girişim gibi görünüyor."

"Haklısın. Kazmayı bırakmamızı istiyorlar. Ne ?" "Bana Agosti ve Gallagher ile yemekte olanları anlattın.

Ya Jimenez'i açığa çıkmaya zorlamak için onları kullanırsak?"

"Yarışma mı?" Marcel'in nereye gittiğini nihayet anlayarak soruyorum.

"Sizi temin ederim ki Agosti'nin aile işinin restoran ve otellerle uzaktan yakından ilgisi yok." Kıkırdıyor. "Eminim siz de onlara ait birkaç kulübü biliyorsunuzdur. Manhattan'ın göbeğinde işlettikleri çok sayıda yeraltı genelevinden bahsetmiyorum bile. Şimdi işi büyötmeyi planladıklarına göre, daha fazla tedarikçiye ihtiyaçları olacak."

"Ama mesele de bu, Jimenez'in tedarikçilerini bilmiyoruz."

"Evet, bilmiyoruz. Ama Agosti'nin eminim. Sadece birkaç ipucu bırak Jimenez hakkında ve onların söz konusu olduğu durumlarda nasıl bir çıkar çatışması olabileceği hakkında."

"Bu harika bir fikir. Ama edeceklerinden emin misin? Ya gerçekten bir ortaklık geliştirirlerse?"

"Famiglia hakkında anlamanız gereken bir şey, yabancılarla veya bölgelerine tecavüz eden insanlarla iyi anlaşmadıklarıdır. Bu yüzden Gallagherlar bir istisna çünkü farklı kötü alışkanlıklarla uğraşıyorlar. Rekabet yok."

"Anlıyorum. O zaman işe yarayabilir."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

TESLİMAT ALINDI

Bianca'ya mesajı gönderiyorum ve sonra telefonumu . Yeni şarjıma bakıyorum ve harcamak zorunda kalacağım çabadan dolayı biraz yüzümü buruşturuyorum.

Evime döner dönmez adamı bodruma indirdik ve bir sandalyeye bağladık. Şimdi ilacın etkisinin geçmesini ve onun uyanmasını bekliyorum.

Bodrumun tek bir doğal ışık kaynağı var, o da genellikle kapalı tutulan parmaklıklı küçük bir pencere. Bodrumun ortasında sadece bir ampul var. ama büyüklüğü düşünüldüğünde sadece küçük bir alanı kaplıyor. Igor'un geride bıraktığı aletlerin bulunduğu masaya ulaşana kadar etrafta dolaşıyorum. Her şekil ve boyutta neredeyse sonsuz sayıda bıçak var - ağzımın kenarı kalkıyor.

Bıçaklar işime yarayabilir.

Devam eden birkaç pense var, bazılarının üzerinde zaten paslanmış kan var (Sanitizasyon eksikliği hakkında onunla konuşmam gerekecek. İnsanların çok erken sepsisten ölmesini istemeyiz). Sonra bazı kancalar, matkaplar ve Igor'un oldukça yaratıcı olduğu bir sürü mutfak ve bir alev makinesi var. Bunu görünce kaşlarım merakla kalktı. Bu yeni bir eklenti. Gerçi pek benim tarzım değil.

Odanın arka tarafında, daha önemli cihazlar alanın çoğunu kaplıyor. Benim kişisel favorim, duvarın yarısını kaplayan Aziz Petrus'Haçı. Herkes onun üzerinde yer alamaz. Her halükarda bu adam alamazdı. Onun için çivilerle dolu sandalye ya da tavandan sarkan senaryolar gibi başka seçenekler de var. Nasıl davranmak istediğine bağlı olarak bunlar için kararımı saklı tutacağım.

Bir inilti bana mahkûmun vicdanını yeniden kazanmakta olduğunu haber veriyor. Üzerinde bulduğum silahları göz önünde bulundurursak, niyet belirleme kısmını atlamış oluruz.

"Ne... Ne?" Muhtemelen yeni çevresini gördüğünden kekeleydiğini duydum. Tembelce sandalyesinin önüne gidip yere . Hikâye zamanı ya da korku zamanı.

"Merhaba." Bana odaklanmasını sağlamak için parmaklarımı şıklatıyorum. "Kimsin sen?" Kelimeleri güçlkle çıkarıyor ve ben iç çekiyorum.

Sabır hiçbir zaman güçlü olmadı.

"Newton'un üçüncü yasasını biliyor musun?"

"Ne? Adamım..." İnliyor. Aptal biri, sadece benim şansım.

"Bu, *benim* kim olduğumun büyük ölçüde sizin nasıl davrandığınıza bağlı olduğu anlamına geliyor. Eğer açık sözlü olursanız, size dostça davranırım. Eğer değilseniz... öğrenmeseniz iyi olur." Bana kaşlarını çatı.

"Şimdi..." Devam ediyorum. "Zorluk çıkaracak mısınız?" Sadece bakıyor Ben.

İşte bu yüzden bu işkence işinden nefret ediyorum. Çok fazla şey yaşamak zorundasın Onlara içinde bulundukları durumu ve işbirliği yapmazlarsa ne olacağını anlatmak zordur. Çok basmakalıp ve fazla kullanılıyor.

Dışarıdaki herhangi bir erkek gibi kesmeyi seviyorum ama endorfin kanınıza hücum ettiğinde adrenalinin zirvesinde kesmek... bu benim reçelim.

Bu çok fazla zaman alıyor. Tekrar söylüyorum, beklemeyi sevmiyorum.

"Adın ne senin?" Yine bekliyorum. Hâlâ uyuşturucu mu? Neden bu kadar yavaş?

"Siktir , dostum." Sonunda cevap veriyor, yüzü kabadayılığını göstermek için elinden geleni yapıyor.

"Çok zor." Ne yazık ki, elbette her şey gitmeyecekti. Bir tatile *çok* ihtiyacım var. Ve Bianca'nın bana borcu var. Hem de çok.

Masaya gittim ve küçük bir bıçak aldım. Bir tepki almak için adamın önünde sallamaya çalışıyorum ama yine şansım yok... yine. Aramıza biraz mesafe koymadan önce uyluğuna küçük bir kesik atıyorum, böylece kana çok fazla odaklanmıyorum.

*Çok kırmızı
görünüyor!
Odaklan!*

Telefonumu tekrar çıkardım ve Maxim'i aradım.

"Aperatifleri getirin!" Diyorum ve mahkûmuma gülümsüyorum. Birkaç dakika sonra Maxim elinde iki tepsile kapıdan içeri girdi.

Bir çocuk gibi sersemlemiş bir halde bir kez daha sorumlumun önüne oturuyorum ve Maxim tepsilerden birini benim önüme, diğerini de adamın önüne koyuyor.

"Konuşmaya isteksiz olduğunuza göre, neden önce yemek yemiyoruz?" Maxim tepsimi açıyor, içinde orta pişmiş bir biftek ve yanında patates var. Diğer tepsiyi işaret ediyorum, onu da kaldırıyor ve Beş kavanoz.

"Tabii ki ben kendi yemeğimi yerken, sen de o küçük adamların yemeği olacaksın." Kavanozlara şüpheyle bakıyor ama açıdan muhtemelen pek bir şey göremiyor.

"Görüyorsunuz, işkence bana değil. Sıkıcı bir şey. Ama ne sıkıcı değil biliyor musun? Karıncalar!" Bifteğimi kesmeye başladım, ilk ısırığı aldım ve etin lezzetli suyunun tadını .

"Dünyada on iki binden fazla karınca türü olduğunu biliyor ? İvır zıvır." Diyorum ve sırtarak bir ısırık daha alıyorum. "Bazıları dost canlısı, bazıları o kadar da değil."

"Ne demek istiyorsun? Kekeliyor ve ben de bu seansın nasıl ilerleyeceği konusunda onu aydınlatmaya karar veriyorum.

"Dişlerinizi ya da tırnaklarınızı çekmek ya da sizi kesmek gibi şeylerle ilgilenmiyorum. Yine de," çatalım havada duraklıyor ve bir şey hatırlıyorum. "orada Bir keresinde ne kadar dayanacağını merak ettiğim için bir adamı aşağıdan yukarıya doğru canlı canlı doğramıştım. Ne yazık ki, yarısına ulaşmadan kan kaybindan öldü. Belki bir dahaki sefere daha fazla pıhtılaştırıcı vermeliyim? Bu da bir fikir olabilir." Bu ihtimal karşısında neredeyse düşüncelere dalacaktım. Hepsi bilim için elbette. "Şimdi, nerede kalmıştım? Oh, evet, geleneksel işkenceden hoşlanmıyorum. Çok uzun sürüyor. Bu yüzden size bu şovun başrol oyuncularını tanıtacağım, tabii ki belirli bir sıraya göre değil. Kavanoz numarası 1," diyorum ve daha yakından bakıyorum. "Bu Ünlü kurşun karıncadan başkası değil. Güçlü başlıyorsun, görüyorum. Eminim kötü şöhretine aşinasınızdır. Eğer ısırsa..." Bu düşünce karşısında başımı salladım.

"Hayatta çok az kötü şey vardır, bunu böyle bırakalım. Şimdi sırada mermi karıncanın daha evcil bir versiyonu olan hasatçı karınca var. Bana sorarsanız aynı şey, ama hey, belki ikisini birden alırsınız? Şimdi de ilginç karınca geliyor. Bu bir *dorylus* ve diğerlerinden farklı olarak sadece ısırarak kalmıyor, çiğniyor da."

Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyorum. "4 numaralı kavanoz bir karınca değil, Ama *Dorylus* bana ilham verdi, ben de düşündüm ki neden et yiyen bir kurtçuğu da dahil etmeyeyim? bu yüzden kalçanı kestim. 5 numaralı kavanoz mu? Bu bir sürpriz! Söz veriyorum, onu seçersem benim için de sürpriz olacak."

Konuşmamı bitirdiğimde adam dehşete kapılmıştı. "Başlamadan önce söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Bunu yapamazsın!" Bağıyor. Maxim aceleyle çıkarken ona sıkılmış bir bakış atıyorum.

"Sanırım *yapabileceğimi* çoktan belirledik. O yüzden kendine bir iyilik yap ve konuşmaya başla. İsim?"

Gözleri kavanozdan kavanoza atlıyor ama bu gecikmenin ona pahalıya mal olacağını anlaması gerekiyor.

Dürüst olmak gerekirse, biraz isteksiz bir yarısı yenmiş yemeğimi bir kenara bırakıyorum ve 4 numaralı kavanoza doğru gidiyorum. Bir cımbız alıyorum ve kapağı açarak bir kurtçuk yakalıyorum.

Blöf yapmadığımı görmesi için önünde tutuyorum ve sonra uyluğundaki açık yaraya sokuyorum. Kan beni çok fazla büyülemesin diye bakışlarımı hızla kaçırıyorum, öyle yaparsam bu işin çok çabuk ve sonuçsuz biteceğini biliyorum.

"A-A-Alan D-avis." Ciyaklamasına kaşlarımı kaldırıyorum, çünkü son derece basit bir ismi var.

"Güzel."

"Sana söyleyeceğim, söz veriyorum, lütfen çıkar onu... Lütfen." Kıvrınmaya başlıyor ve çoktan vücuduna girmeye başladığını söyleyebiliyorum. Nedense bu bende bir sırtıış uyandırıyor.

"Devam et. Seni kim ve neden işe aldı? Aslında, bana tüm hikayeyi anlat." "Ben... Beni kimin işe aldığını bilmiyorum. Her zaman aynı işi yapmam gerekiyordu.

şey. Yeni bir silahın reklamını yapın ve kimin geldiğine bakın, erkekse görmezden gelin; kadınsa yakalayın."

"Hedef kimdi?"

"Kızıl saçlı biri, ona Artemis diyorlardı."

"İlginç... Şimdi, neden?"

"Bakın, gerçekten fazla bir şey bilmiyorum. Benimle vekil aracılığıyla bağlantı kuruldu. Yüzlerini hiç görmedim, seslerini bile duymadım. Bana tek söylenen Artemis'in

ve piyasadaki her yeni silaha olan saplantısı. Beni Dark Web'e kırmızı ringa balığı koymam ve ardından onu takas yerinde yakalamam için tuttular."

"Bu insanlar... size Artemis'in profilini verdiklerini mi söylüyorsunuz?" Alan şiddetle başını sallıyor. "Ve onu neden istediklerinden hiç bahsetmediler mi?"

"Hayır, ama söylediklerine göre onu bilgi almak için arıyorlarmış. Bers bilmem ne ve başka bir isim hakkında bir şeyler."

"Berserker?"

"Evet, evet, o."
"Peki ya diğ er isim?"
"Bilmiyorum dostum, garip geldi, yabancı gibi." ... "Hmm... Chimera
olamaz, değil mi?"
"Evet! İ te . Artemis'in onları Berserker ve Chimera'ya götürmesi
gerekiyordu."
"Hmm... başka bir şey var mı?"
"Sanmıyorum... Sadece onu almam gerekiyordu."
"Peki sonra onunla ne yapacaktın?"
"Onu K-Town'a bırakmam gerekiyordu. Kırmızı bir araba 4'te bekliyor
olacaktı."
"İlginç..." Bir kez daha ve sadece tekrarlamak için söylüyorum. "Başka
bir şey var mı?" "Hayır... hepsi bu. Şimdi, lütfen  u şeyi içimden çıkar.
Lütfen!"
"Elbette." Gülümsüyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.  ıktığımda
dışarıdaki yoğun ışık gözümü kısmama neden oluyor. Maxim tabii ki kapının
yanında bekliyor.
"Kurtul ondan!" Ona emrediyorum.
Daha sonra çok ihtiya ım olan bir sarkaa  seansı için çalışma odama gidiyorum.
Tik Tok... Tik Tok...
Chimera. Bu ismi uzun zamandır duymamı tım.
Tik Tok... Tik Tok...
Görüntüler bana saldırmaya başladı, ben öfkeli bir şekilde  ld r yordum
ve Chimera gölgelerde durup izliyordu; cesetlerin kanını emiyordu.
Tik Tok... Tik Tok...
Chimera'nın  lm   olması gerekiyordu. Yine de birileri onu arıyor.
Tik Tok... Tik Tok...
Sanırım kaybediyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirminci Bölüm

Theo

İŞTE GERÇEK ANI.

Ne saklıyorsun, Bianca?

O isteyken buraya gelebilmek için bütün gün Rico ile mesajlaşıp durdum. Marcel'in de bahsettiği gibi, apartman şifreli. Daha önce olası kombinasyonların bir listesini yapmıştım ve iç çekerek bunları girmeye başladım. Onun doğum gününü, annesinin doğum gününü, yıldönümümüzü, evlilik günümüzü deniyorum ama hiçbirisi işe yaramıyor. Yanlış kombinasyonları denemeye devam edersem bunun takılıp kalacağından neredeyse korkuyorum. Sonunda doğum tarihimi giriyorum ve şaşırtıcı bir şekilde açılıyor.

Neredeyse tereddütle içeri giriyorum. Sanki şimdi ve öğrenmek istemiyorum. Ama öğrenmek zorundayım, o yüzden zorluyorum.

Bir koridor ve üç yatak odası gibi görünen bir yer var. Tamam, şu ana kadar kaygı verici bir şey yok. İlk kapıyla başlıyorum ve kapıyı açtığımda çok şaşıırıyorum.

Aslında, havaya uçmak bunu karşılamıyor bile.

İçeride askeri tesisler dışında gördüğüm en büyük silah koleksiyonu var. Sergilenen tüfekleri ve silahları, sadece cephane ve daha fazla silah olduğunu tahmin ettiğim kasaları inceliyorum. Bıçaklar, tuzaklar, kılıçlar, daha önce gördüğümü sanmadığım silahlar ve diğer silahlar var.

Diğerleri kadar ölümcül olduğuna emin olduğum cihazlar. Bu da ne böyle?

Ne gördüğümü tam olarak anlamadığım için Marcel'i görüntülü aradım.

"Daha varmadın mı?" Diye soruyor ve sonra kaşlarını çatıyor, muhtemelen yüzüm hissettiğim şoku yansıttığı için.

"Gördüklerime inanamayacaksın."

"Ne?" Neredeyse gülecekti ama arka kameraya geçtiğimde yüzünün düştüğünü görebiliyorum.

"Vay anasını!" diye haykırıyor. "Theo, bunların ne farkında mısın?" Huşu içinde söylüyor.

"?" Çok fazla olduğunu düşünerek soruyorum.

"Duvardaki tüfekler. Dostum, bunlar askeri sınıf ekipmanlar. Bunları normal piyasada bulamazsın. Ve şunlar... bekle, sağa git." Tüm odayı çekebilmek için telefonu hareket ettiriyorum ve Marcel bıçakları görünce neredeyse kendinden geçecek.

"Bunlar Japon hançerleri. Son derece nadir olduklarına da inanmak istiyorum." Homurdanıyorum, çünkü silahlarla hiç ilgilenmedim ve onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum.

"*Sadece* silahlar bile birkaç milyon eder." Marcel bombayı patlatıyor ve ağzımın açık kaldığını hissediyorum.

"Ne? Birkaç milyon mu? Deli misin sen?"

"Hayır, sana söylüyorum, bu ucuz bir şey değil." "Bütün bir cephanelik gibi..."

"Koca bir ordu için koca bir cephanelik. Bir kişi için mi?" Başını sallıyor ve ben de onun mantığını takip ediyorum. Bu, tek bir kişi için çok büyük bir üstünlük.

"Bununla ne yapabilir ki?"

Odanın tamamını ve bazı bölümlerini ayrıntılı olarak çektikten sonra Marcel'e yan yatak odasına gideceğimi söyledim.

"Bu sıradan görünüyor." İkinci kapıyı neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyor.

"Evet, sadece bir yatak odası." Çekmeceleri, dolabı karıştırmaya başlıyorum, ama aslında sadece sıradan bir uyku alanı. Tam çıkmak üzereydim ki yatağın altından bir şey gözüme çarptı.

"Bekle." Bir kutunun köşesi gibi. Telefonu yatağın üzerine koydum ve dizlerimin üzerine çökerek kendime doğru kaydardım. Ayakkabı kutusuna benziyor. Sadece kontrol ettiğimi söylemek için açtım.

İçinde beyaz tozla dolu bir sürü küçük paket buluyorum. Hayır... Gözlerimde ıslaklık hissederek başımı sallıyorum. Kesinlikle hayır...

"Theo, orada mısın?" Marcel'in sesi beni korkutuyor. Telefonu elime alıyorum ve ne bulduğumu ona göstermek için hemen tıklıyorum.

"Bu...?" Gözleri fincan tabağı büyüklüğünde. Hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, küçük bir paket açıp dilimin üzerine biraz toz koydum ve böylece en kötü korkularımı doğruladım.

"Pozitif. Kokain."

"O kadar mı? Ne o, satıcı mı?" Burada sakladığı miktara bakılırsa, bu sonuca varılabilir. Ama her nasılsa, gerçek daha da

Direr.

"Hayır, sanırım onun."

"Benimle dalga geçiyorsun. Bianca, uyuşturucu bağımlısı mı? Hiç şüphelendin mi?" "Hayır... asla." Ama ben bunu söylerken, geçmişteki olaylar aklıma geliyor,

Uykusuz gecelerini, bazen ellerinin titremesini, sinirliliğini. Yine de şimdi mantıklı geliyor. Her şey birbirine bağlı.

"Theo..."

"O yüksek fonksiyonlu bir uyuşturucu bağımlısı, Marcel. Üç yıllık karım tam bir uyuşturucu bağımlısı. Kim bilir ne kadar zamandır bu şeylerin etkisinde, çifte hayatı falan var?" Sesim acı ve hayal kırıklığı dolu. O kim ki?

"Çok üzgünüm, Theo." Dedi ve bunu kastettiğini söyleyebilirim. Ama bu her şeyi değiştirir.

"Son odayı görelim. Şu anda öğrenilecek daha kötü bir şey olduğunu sanmıyorum."

Sanırım çok erken konuştum çünkü son kapıyı anda neredeyse telefonu düşürüyordum.

"Çifte Kutsal Bok. Karın usta bir casus gibi." Marcel, odanın farklı görünümlerden oluşan bir dolap olduğunu söylüyor. Ya da daha doğrusu kılık değiştirmiş.

"Gitmem gerek. Seninle sonra konuşuruz." Telefonumu cebime koyup odanın içinde bir adım atarak doğruca ortadaki mankene yönelirken kelimelerim zorlanıyor. Pembe saç. Mor mini elbise. Balık ağı. Doc Martens.

Bu...

Pembe.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere düştüm.

Pembe. Yedi yıldan fazla bir süre önce becerdiğim fahişe. Ve Bianca'yla tanışalı beş yıldan az olmuştu. Bunu kabullenemediğim için kaşlarımı çatıyorum.

Bianca Pembe.

O...

Bu düşünce kafamı kurcalayıp duruyor ama önümdeki kanıtlarla bunu inkâr bile edemiyorum. Neden? Bunu neden yapsın ki?

Telefonum çalmadan önce sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca orada duruyorum. Rico bana "Hareket halinde" dedi ve ben de mekanik bir şekilde

bir şey.

Hâlâ sersemlemiş durumdayım ama oradan çıkmadan önce kıyafetlerin fotoğrafını çekmeyi unutmuyorum. Kanıt, diyorum kendime.

Midem bulanıyor, başım dönüyor. Ve en çok da ruhum.

Ailem burnumun dibinde öldürüldüğünde kalbimin geri dönülmez bir şekilde kırıldığını düşünmüştüm.

Ama bu?

Ruhum bedenimden koparılmış gibi hissediyorum.

Bir sefalet denizinde boğuluyormuşum gibi . Birkaç dakika sonra arabamda otururken, başımı direksiyona yaslamış, tekrarlayıp duruyorum.

"Bırak bir rüya olsun. Lütfen hepsi sadece kötü bir rüya olsun."

BU BİR RÜYA DEĞİL.

Marcel'e benimle ofiste buluşması için mesaj attım, konuşup araba kullanacağıma, konuşup araba kullanacağıma kendime güvenmiyordum.

Ama başardım.

Kendimi öldürmeden arabayı sürdüm, ki bu durumda bu bir merhamet .

Ofisime girdiğimde Marcel'in çoktan beni orada gördüm.

"Kahretsin, Theo, sana ne oldu?"

"Karımın eskiden bir fahişe olduğunu, şu anda uyuşturucu bağımlısı olduğunu ve bir askeri üsle yarışacak kadar silah koleksiyonu olduğunu öğrendim. Bu her şeyi kapsıyor mu?" Hüzünlü bir gülümseme veriyorum ve kendimi sandalyeye bırakıyorum.

"Bir dakika... fahişe mi?"

"Duyduğun gibi. Bianca'yla tanışmadan yıllar önce benim de becerdiğim bir fahişe." Elini çenesine götürüp dalgın dalgın okşamadan önce bana bakıyor.

"Sence bir bağlantı var mı?"

"Biliyorsam ne olayım. Ama bu mükemmel bir tesadüf gibi görünmüyor mu? Her şeyden çok, ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Tanrım, kaç tane yalan söyledim? Onu tanımıyorum bile..."

"Theo, sakın ol..."

"Nasıl? Karımın düşündüğüm gibi biri olmadığını öğrendiğimde nasıl sakinleşebilirim? Pink... fahişe, Bianca'nın tam tersiydi. Tanrım! Gerçekten onun yumuşak dilli, utangaç bir kız olduğunu düşünmüştüm.

Babasının parmağı altında, onu kurtarmamı bekliyordu. Şimdi yüksek sesle söyleyince kulağa çok boktan geliyor ama benimle oynadı. Benimle çok iyi oynadı, derimin altına girmek için tam olarak ne yapacağını biliyordu. Bana sadece görmek istediğim şeyi gösterdi. Onun çaresiz olmasını istedim. Masum olmasını istedim. "Elim yüzüme gidiyor ve şakaklarıma masaj yapmaya çalışıyorum.

Başımda giderek şiddetlenen bir zonklama var. "Kim o?" Fısıldıyorum.

"Onunla yüzleşecek misin?"

"Bilmiyorum... Şu anda bir şey yapabileceğimi sanmıyorum." Bir an düşündüm ve Pink hakkında daha fazla şey bilmem gerektiğini fark ettim. Neden? Belki de kendime daha fazla işkence etmek için.

"Sana biraz zaman vereceğim. Bunu kabullenmek kolay değil." Marcel bunu söylüyor ve bir süre sonra ofisten ayrılıyor. Aslında dikkat etmedim. Ona başımı sallamış olabilirim...

Aklıma bir görüntü geliyor.

"Bianca Ashby, karım olma onurunu bana bahşeder misin?" Diz çökmüştüm, iki elimle yüzük kutusunu tutuyordum ve Bianca'nın şaşkın bakışları önündeydim. O gece olağanüstü görünüyordu. Uzun siyah saçları ay ışığında parılıyordu. Gözleri sıcaklık, sevgi ve istediğim her şeyle parılıyordu.

"Evet! Evet!" diye bağırmıştı. "Binlerce kez, evet!" O gece benim olmuştu.

Ama hepsi bir yalandı. Onun aslında hiçbir zaman benim olmadığını anladığımda korkunç bir acı bana saldırdı.

Bunu neden yaptığını hâlâ anlayabilmiş değilim. İkili bir hayat yaşamak için neden bu kadar ileri gittiğini. Ben sadece onun faaliyetleri için bir sis perdesi miydim? Beni kolay bir hedef olarak mı görmüştü? Zayıf yönlerimi kesinlikle biliyordu ve kendisine aşık olmam için beni manipüle etmişti. Ağzından çıkan her şey gerçek miydi?

Çok fazla soru sordum ve bir süre için kederimin üstesinden gelmeme izin verdim.

Benim sevdiğim Bianca yoktu.

Bir süre sonra, bu konuya daha sakin yaklaşacak kadar kendimi toparlamayı başarıyorum. Pencereden dışarı baktığımda çoktan gece olduğunu görüyorum; tam da aklımdaki şey için mükemmel bir zaman. Onunla yüzleşmeden önce bir yerden daha cevap almam gerektiğini biliyorum.

Blazer ceketimi giydim ve işyerimden çıkıp kararlı adımlarla arabama doğru ilerledim - hedefim kulüp sarayı.

Telefonumu çıkarıp Bianca'ya geç saate kadar çalışacağıma dair kısa bir mesaj göndermeden önce tereddüt ediyorum. Bu noktada, onun ne olabileceğini bile bilmiyorum. yetenekli.

Kulübe gidiyorum ve fedainin adımı müşteri listesinden kontrol etmesi uzun sürmüyor. Bir striptiz kulübüne göre Palace gizlilik konusunda inanılmaz davranıyor, muhtemelen yüksek mevkilerdeki pek çok önemli kişi pozisyonlar müşteridir. Bir başka neden de, üst kattaki odaların biraz daha fazlasını arayanlar için yatak odası işlevi görmesi olabilir.

İçeri girdikten sonra, bazı cevaplar bulmak en iyi şansımın müdüre sormak ve belki de bazı kızlarla konuşmak olduğunu düşündüm.

Müdürün ofisine giden yolu bulmak ve onu kızlarından birine kafayı takmış bir psikopat olmadığımı ikna etmek hiç de kolay değil. Bana bir şans vermesi için ona kimlik bilgilerimi göstermem gerekiyor.

"Pembe mi dedin?" Dudaklarını büzüyor.

"Evet, yaklaşık beş yıl önce," diye ekliyorum, burada çalışmayı ne zaman bıraktığından tam olarak emin değilim.

Ya da... ama bu henüz düşünmeye hazır olduğum bir şey değildi.

"Sanırım kimden hatırlayabilirim. Ama sadece çok tuhaf biri olduğu için."

"Tuhaf mı? Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman tek başınaydı, diğer kızlarla hiç iletişim kurmazdı. Bahşışleri ya da diğer fırsatları pek umursamazdı. Bu işte, bu çok garip. Hafızam beni yanıltmıyorsa, bir gün ortadan kayboldu. Gelmeyi tamamen bıraktı."

"Peki bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?" "Emin değilim ama uzun zaman önceydi."

"Teşekkür . Onunla aynı anda burada olan başka kızlar var mı?" "Bir bakayım..." Bilgisayarının başına geçti, muhtemelen çalışan çizelgeleri.

"Evet, bir tane var. Anais. Aslında bu gece çalışıyor." Ayrılmadan önce kızın ve dans programının bir tarifini aldım ve

kulübün ana sahnesine doğru. Oturup gösteriyi beklemeye başladım.

Setin yarısına geldiğimizde ve Anais'e üç kız kaldığında, aklımı kaçırarak kadar sıkılmışım. Saatiye bakıp duruyorum ve zaman daha da ilerlemiş görünüyor.

eskisinden daha yavaş. Hayal kırıklığı içinde neredeyse inliyordum.

Başımı kaldırıp kulübü tarıyorum, gözlerim pembe saça takılıyor. İki kez göz kırpyorum, belli ki doğru göremiyorum ve kayboluyor.

Elbette, bu noktada muhtemelen halüsinasyon görüyorum. Belli ki ödünç enerjiyle çalışıyorum. Suikast girişimim bir yana, bir hafta içinde öğrendiğim her şeyin bir listesini yapmak bile bana bir mühlet verilmesi gerektiği sonucuna varmam için yeterli.

Koltuğuma biraz daha rahat yerleşiyorum.

Bir anda arkamdan omzumda bir el ve kulağımda sıcak bir nefes hissediyorum.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, yakışıklı." Bu sesle başım neredeyse çatlayacaktı. Kesinlikle hayır mı? Derin bir nefes alıp arkamı dönüyorum. Kesinlikle evet.

Pembe, tüm ihtişamıyla, balık ağı da dahil. Suratımı asmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Pembe!" Şaşırmış ama onu gördüğüme sevinmiş bir halde haykırıyorum. Kafamın içinde sorular üstüne yığılıyor. Bildiğimi biliyor mu? Burada ne işi var? Siktir... Siktir...

Herhangi bir ön hazırlık yapmadan kendini üstüme bırakıyor, kıcı kasıtlı olarak kasıklarına giriyor. Bu yakınlık beni aldatan kişiye iyice bakmamı sağlıyor.

Pembe saçları her zaman olduğu gibi kaküllü kısa bob şeklinde. Makyajındaki farklılık, yeşil lensler ve üst dudağının üstündeki sahte güzellik işareti onu tanınmaz hale getiriyor.

En azından o kadar aptal değildim. Kendime isteksizce söyledim.

Yüz konturu sert, doğal olarak yumuşak olan yüzünü tüm açılardan gösteriyor. Eğer bunun kanıtı gözlerimin içine bakmasaydı, Pink'in Bianca olduğunu asla düşünmezdim.

"Hâlâ burada mı çalışıyorsun?" En iyi konuşma girişimimi yapıyorum. Sesi bile her zamankinden daha boğuk geliyor, belki de kulübün akustiğindendir.

"Tabii ki." Yalan söylüyor ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor, elleri vücudumda geziniyor. *Onun oyunu ne?*

"Senin şu kızdan bıktın mı? Suratını asarak soruyor ve yüz kontrol etmek için tüm irademi kullanıyorum. En iyi yalancı o olmalı. Kesinlikle hiçbir şey söylemiyor, suçluluk duygusundan eser bile yok. İşte o zaman konuyu değiştirmeye karar verdim.

masalar onun üzerinde. Belki önemsiz bir intikam ama bunu kendi başına açtı. "O... mülayim," diye cevap veriyorum, parmaklarım çenesini okşuyor, sonra da onu sarsıyor.

Daha yakın. Ağzım şimdi onunkinden belki bir santim uzakta.

"Daha iyi yapmamı ister misin?" Dudaklarını yalıyor. Hemen dilini ağızma alıp emmeye başlıyorum. Elleri boynuma dolanıyor ve onu vücuduma yaklaştırıyorum, ağızım onu cezalandırıcı bir şekilde yutuyor.

"Üst kata!" Diyorum ve o da yavaşça başını sallıyor, muhtemelen öpüşmenin etkisiyle hâlâ sersemlemiş durumda.

Elinden tutup onu üst kata sürüklüyorum ve orada bir katılımcı bize ne istediğimizi soruyor.

"İşkence odası," diyorum, geçmişte Pink'le gitmediğim tek yerin olduğunu bilerek. Karşılaşmalarımız vahşi, sert ve şehvetli olsa da, daha tehlikeli bölgelere hiç girmemiştik. Dürüst olmak gerekirse, bir şeyin dikkatle inşa ettiğim kontrolümü kıracağını hiç düşünmemiştim, ama Bianca bir fırtına çıkarmaya çok yakın. Her zaman kendimi tutmamın bir sebebi vardı.

Ama bir şekilde, küçük hilekârımın bunu kaldırabileceğini biliyorum.

"Hmm... oynak hissediyor musun?" Onu odaya doğru götürürken kolumda mırıldanıyor.

"Hiçbir fikrin yok, bebeğim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Birinci Bölüm

Bianca

Eski bir tanıdığımdan kocamın Saray'da sorular sorduğuna dair bir mesaj aldığımda henüz eve dönmüştüm. İlk başta afallamıştım, aklım neden orada olduğunu merak ediyordu.

Bir şeyden şüpheleniyor mu?

Neden oraya geri dönsün ki?

Başlangıçta, koşulları araştırmak ve durumun gerektirmesi halinde Pink'in kimliğine ilişkin endişeleri gidermek için kendimi oraya Pink olarak gitmeye ikna etmiştim.

Hatta Bianca'dan olabildiğince farklı görünmek için kılık kıyafetime her zamankinden daha fazla özen göstermiştim.

Bilmesine imkan yok. Kendime söyleyip durdum.

Ama kulübe vardığımda onu erkeksi ve leziz bir şekilde görünce durumdan faydalanmadan edemedim ve bir süreliğine Pink'miş gibi davrandım.

biraz daha...

Belki de yaramaz bir kız olduğum için beni cezalandırırdı. Peki ya şimdi?

Şimdi Theo beni işkence odasına götürüyor - sayısız oyuncak ve sahne nedeniyle adlandırılıyor.

Daha önce görmüştüm. Theo'nun beni oraya götürmesini çok istemiştim. Ama hiç götürmedi.

Ta şimdiye kadar.

Belki de başka bir kadınla yatmak istemesinden endişelenmeliyim. Ancak söz konusu kadının ben olduğum düşünüldüğünde, çıkarımlar beni gerektiği gibi etkilemiyor.

Burada olduğum için mutluyum. Belki de fazla mutluyum.

Ve beni *becerecek*. Sevişmek değil. *Sikecek!* Ve bahse girerim çok pis olacak.

Odaya giriyoruz ve içeriği görünce kıkırdıyorum, Theo'nun tüm bu senaryolarda bana kötü şeyler yaptığını hayal ediyorum.

Hem acıyı hem de zevki en üst düzeye çıkarmak için yapılmış banklar ve sandalyeler vardır.

Duvarın arka tarafında X şeklinde bir haç bulunurken, odanın ortasında alçak bir avize gibi bir askı çubuğu yer alıyor. Her ikisi de Odanın kenarları acı vermek için farklı aletlerle donatılmış - kırbaçlar, kırbaçlar, çubuklar ve adını bile söyleyemediğim diğerleri. İçimden bir beklenti ürpertisi geçiyor.

"Bugünün sınırları nedir?" Parmakları enseme okşuyor ve beni titreterek soruyor.

"Hiç." Tenime karşı sırtıttığını hissedebiliyorum, dudakları kulağımın hemen altındaki hassas noktayı sıyrıyor

"Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?"

"Hmm?" İnliyorum, zaten vücudumdan sığıttığı hislerin kölesiyim.

"Güvenli kelime mi?" Tekrar soruyor. "Evet...Lemon."

"Güzel." Fısıldıyor ve beni kendisine doğru çeviriyor.

"Soyun ve dizlerinin üzerine çök." Tüm tavrı değişiyor, sesi inatçı ve emredici.

Bu benim sikmek istediğim Theo.

"Evet, efendim." Hızla soyundum ve ayakkabılarımı çıkardım, sadece file çoraplarımla kaldım. Sütyensiz gelmişim ve Theo'nun dikleşmiş meme uçlarına bakışı bana bunun mükemmel bir karar olduğunu söylüyor.

Hemen önünde diz çöküp daha fazla talimat bekliyorum.

"Gözlerini benden ayırma, küçük kız." Diyor ve iki parmağıyla çenemi eğiyor, böylece doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Sikimi çıkar ve ağzına al." Yumuşak sesi beni nefessiz bıraktı. Sadece emredileni yapabilirdim.

Ellerim ofis pantolonuna gidiyor ve fermuarını indiriyorum, zorlanan uzunluğunu dışarı çıkaracak kadar aşağı çekiyorum. Öne doğru eğilip ucunu ağzıma almadan önce hafif bir vuruş yapıyorum, dilim alt tarafta hafifçe geziniyor. Şaftın aşağısına inmeden ve taşaklarını ağzımın derinliklerine emmeden önce başına birkaç yalama yapıyorum. Ondan bir tıslama sesi çıkıyor ve ben bunu bakımlarıma devam etmek için cesaretlendirici olarak alıyorum. Aniden hareketsiz kalmamı emrettiğinde başını emiyordum.

Kontrolü ele alıp ağzımı sikmeden önce elleri saçlarıma giriyor (ve peruğumu tamamen için şükrediyorum). İçeri ve dışarı, onun Hareketleri agresif ama kontrollü. Ucu ağzımın çatısına çarptığında ve tükürük çenemden aşağı döküldüğünde öğürüyorum ve bu onu daha da daha talepkar. Baskıdan gözlerim yaşıyor. Kavrayışı kafa derimde sıklaşıyor ve onun yakın olduğunu biliyorum. Alçak bir iniltiyle kendini boğazımdan aşağı boşaltıyor.

"Yut." Ağzımdaki döl kalıntılarını yalarken ona bakıyorum.

"Aferin kızıma." Başparmağı takdirle yanağımı okşuyor. "Şimdi, bara."

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım ve askı çubuğuna yöneldim. Beni iki yanımdan kafesliyor, bileklerimi yerine kilitliyor ve beni açıkta bırakıyor. Şimdiden acıyla ıslanmış durumdayım ama rahatlamamın işkence gibi bir mutluluk olacağını biliyorum.

Benden uzaklaşıyor, bana hayranlıkla bakıyor. Yavaşça kendi giysilerini, gömleğini, sonra pantolonunu ve iç çamaşırlarını çıkarıyor. Gerçekten de muhteşem bir numune. Geniş omuzlarını kaslı kolları ve belirgin bir karnı tamamlıyor. Gözlerim onu içine alıyor, leğen kemiğinin V'sinin nasıl muhteşem sikine doğru uzandığını, gururla çıkıntı yaptığını ve bir kez daha dikleştiğini. Onun Hareketleri telaşsız, neredeyse yavaş.

Çıplak bir şekilde masaya doğru ilerliyor ve birkaç parça eşya alıyor. Önümde durarak, ağzı üzerimde olmadan önce bir saniye gözlerimin içine bakıyor. Onun Dilim benimkiyle açık bir öpüşmede çarpışıyor ve ellerimi saçlarına dolamak isteyerek bağlarımı çekiştiriyorum. Gözlerimi bağlamak için aramıza yeterince mesafe koymadan önce dişleri alt dudağımı kemiriyor.

"Aferin kızıma." Beni övüyor.

Görüşümden mahrum kaldığım için dokunuşuna odaklanmaya çalışıyorum. Ne hissettiğini takip ediyor boynumdan gövdemin aşağısına doğru bir tüy gibi süzülüyor, meme uçlarıma özel bir ilgi gösteriyordu.

Yanıt olarak geriliyorlar ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Tsk, Tsk. Buna izin veremeyiz." Bir tıkaç ağzıma yerleştirmeden önce söyledi.

"Sessizken çok daha güzelsin." Kulağıma fısıldadıktan sonra önce bir meme ucumda sonra da diğerinde keskin bir his oluşuyor. Soğuk metal bir zincir karnıma sürtünüyor ve meme ucu kelepçesi kullandığını fark ediyorum.

"Benim için ıslandın mı, küçük kız?" Sesi neredeyse hipnotize edici ve ben sadece başımı sallıyorum, külotumun ıslandığını hissediyorum. Kendini kontrol etmesini bekliyorum ama etmiyor. Bunun yerine, birkaç adım geri atıyor ve duruyor.

Bekliyorum.

Bunu açıkça kendi avantajına kullanıyor, hem aklımla hem de duyularıyla oynuyor. Sabırsızlığım beni ele geçiriyor ve kelepçelerimin içinde kıvranıyorum.

Tam o sırada kıcımda bir acı hissediyorum. Ağzımdan kısık bir ses çıkıyor, tıkaç tarafından engelleniyor.

Theo iki eliyle file çoraplarımı arkadan kavıyor ve tek bir hareketle yırtıyor, külotum da hemen ardından gidiyor. Soğuk hava ilk kez çıplak popomla buluşuyor ama o hiç vakit kaybetmeden kırbaçla bir kez daha yüzüyor beni.

Anlık acı zincirimi öne doğru çekmeme neden oluyor ama sonrasında gelen yanma lezzetli bir şekilde bağımlılık yapıyor. Kıcıma ona doğru iterek onayladığımı gösteriyorum ve o da bana tekrar vuruyor. Ve tekrar. Eğer daha önce sıırıslıklam olmuşsam, şimdi amım kalçalarımı sularıyla dolduruyor.

Birden şaplak durdu ve parmaklarının istismara uğramış üzerinde kaydığını, etime yavaşça masaj yaptığını hissettim. Bir eli yanaklarımın arasına giriyor, ıslaklığımla karşılaşılıyor ve etrafa yayıyor.

"Sikimi , küçük kız, değil mi? Kukun onu doldurmam için bana yalvarıyor." Kulağıma fısıldıyor ve sözleri sadece beni daha da tahrik oldum. Kıcıma son bir tokat atarak benden uzaklaştı, yokluğu hemen bir hayal kırıklığı kaynağı oldu.

Bunu bir şekilde beden dilimle protesto etmek istiyorum ama buna fırsat bulamadan Theo beni kaldırıyor, elleri popomda, bacaklarımı her iki omzuma , yüzü göbeğimden birkaç santim uzakta.

Birkaç kez üflüyor, nefesinin ılık havası yarığımı okşuyor. Uzun bir yalamayla içeri dalıyor, klitorisimi emiyor ve beni elinde çırpınmaya zorluyor. Dilinin her dokunuşu beni uçurumun eşiğine gönderiyor, her biraz daha derine.

Düşene kadar.

Boğazım kasılıyor, amımın içinde biriken sayısız duyguyu tanımlayan sesler çıkarmaya çalışıyorum. Ve Theo durmuyor. Benden ikinci bir orgazm çıkarana kadar kucaklıyor ve kucaklıyor. Klitorisimi ısırmadan önce bir an duraksıyor ve aynı anda beni tutan zinciri çekiştiriyor.

göğüs uçlarım birbirine kenetleniyor. Kombine acı, son orgazmımın artçı şoklarıyla karışarak vücudumu harap ediyor ve beni tekrar doruğa çıkarıyor.

Nefes nefese kaldım. Ağzımın tıkalı olduğunu düşünürsek, olabildiğince.

Theo beni yavaşça yere yatırıyor ve sonra göz bağını, tıkaçı çıkarmaya devam ediyor ve sonunda bileklerimdeki kelepçeleri açıyor.

O kadar bitkin düştüm ki yere yığıldım ama Theo'nun başka planları var.

Bir eli aniden boğazımda ve beni duvarla aynı gelene kadar kaldırıyor.

Diğer eli yüzüme geliyor, emmem için parmaklarını uzatmadan önce yüzümden damlayan teri izliyor.

"Vazgeçmek mi?" Diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Ne, duymadım mı?" Boğazımdaki el sıkılıyor ve cevap verirken sesimin at gibi çıkmasına neden olacak kadar hava akışımı kısıtlıyor.

"Hayır, efendim."

"Aferin kızıma." Yüzü tekrar değişmeden önce bana yarım bir gülümseme veriyor. "Eller ve dizler. Şimdi."

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde tökezleyerek hemen itaat ediyorum. Theo arkamdan geliyor ve ellerinin kıç yanaklarımı yoğurduğunu hissediyorum. Horozunun başını yönlendiriyor ve girişime doğru hizalıyor ama içeri itmiyor. Sularıma ve hırpalanmış klitorisime doğru kaydırıyor ve benden yarı zevk, yarı acı dolu yüksek sesli bir inilti çıkarıyor.

Sonunda ucu zar zor içeri sokuyor ve kanalım hemen kasılıyor. Daha önce Pink'le her zaman kullandığı gibi neden prezervatif kullanmadığını merak bile etmiyorum. Güçlü bir hamleyle içime girdi. orgazmımı tetikliyor, duvarlarım onun etrafında sıkışıyor. Zevk aldığını gösteren tek ses sert nefes alıp verşi.

önce birkaç kez daha içime giriyor. Ani kayıp karşısında inliyorum ama göz ucuyla masadan bir şişe kayganlaştırıcı aldığını görüyorum. Tekrar arkama geçerek sıvıyı popomun her tarafına sürüyor ve yavaşça deliğime doğru masaj yapıyor. Başparmağı deliğimin içine giriyor.

Aynı anda siki tekrar amıma giriyor. Beni derinden okşuyor, parmağı aniden horozu ıslak sıcaklığımdan çıkıp deliğime doğru itene kadar baskıyı artırıyor.

Başlangıçtaki ağrı hissi yerini esnemeye ve nihayetinde dolgunluğa bırakır.

Tamamen girene kadar sikini kıcıma dayadı. Sonra beni o kadar derinden sikmeye başladı ki, başka bir orgazm beni vurduğunda, neredeyse bayılıyordum

Dışarı. Aslında, çekip beni sırt üstü çevirdiği anda, hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüzüm.

Ayağa kalkışını, kendini tamamlarken eliyle sikini yumruklayışını izliyorum. Şaftından yüzüme ve boynuma sıcak meni fışkırıyor.

Bir kez daha çömeliyor ve söylemeden önce bana neredeyse şefkatle bakıyor.

"Aferin kızıma."

Sonra giysilerini alır, giyer ve gider.

Hâlâ yerdeyim, canıma okunuyor ve gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Yirmi İki

Theo

Daireye girerken ışığı yaktım. Bianca'yı Saray'da bıraktıktan sonra kafamı dağıtmak için arabayla dolaşmaya çıkmıştım. Onunla böyle bir ilişki yaşamak beni daha iyi hissettirmeliydi. Ama bir şey varsa, daha kötü hissediyorum.

Kendimi aldatılmış hissediyorum.

Yavaşça içeri doğru ilerliyorum, Bianca'nın içeride olup olmadığını düşünmeden. Henüz eve gelmedin mi? Açıkçası şu an yüzleşme havamda değilim.

Ama oturma odasına , onu elinde bir kitapla kanepede oldukça zarif bir şekilde otururken görüyorum.

"Theo! Çok endişelendim." Yüzünde bir endişe maskesiyle söylüyor.

"Gerçekten mi? Neden?" Sertçe soruyorum.

"Geç oldu, başka neden olsun. Göl evinde olanlardan sonra..." O izler Kapalı.

"Ben iyiyim." Basitçe söyleyip yatak odasına gidiyorum. Yolun yarısında duruyorum, hafifçe ona doğru dönüyorum. Sonraki kelimeleri söylerken ne geçiyor bilmiyorum.

"Bu gece bir fahişeyi becerdim." Sanki itirafıma uyacak doğru ifadeyi bulmaya çalışıyormuş gibi yüzünün yavaşça farklı ifadelere bürünmesini izliyorum. Eğlenmiş bir ifadede karar kılıyor ve beni de sahte bir kahkahayla eğlendiriyor.

"Ha, ha, çok komiksin, bebeğim." Kaşlarını kaldırıp devam etmesini bekliyorum

"Başka bir kadınla yattığım için kızgın değil misin?" Tekrar ediyorum.

"Theo, ne sen?" Gülüp için bir girişim daha yapıyor. "Ya da belki." Ona doğru yürümeye başladım ve kendimi

Onu. Başparmağım yeni fırçalanmış yüzüne gidiyor.

"Kızgın değilsin çünkü *o kadın* aslında sendin."

"Theo..." Kekeliyor ve ilk kez yüzünde gerçek bir duygu izi görüyorum.

Yakalandığını biliyor.

"Ne sen? İçki mi içtin sen?" Kitabı yanına koyuyor ve beni atlatmaya çalışarak ayağa kalkıyor.

"Gerçekten mi? Tüm söyleyeceğin bu mu?" Elini tuttum ve onu kanepeye geri fırlattım.

"Peki ya o güzel boğazındaki el izleri?" Suçluluğunun kanıtlarını izlemek için saçlarını yana yatırıyorum.

"Theo... I."

"Hayır." Sözlerini kestim. "Madem başladık, şimdi yapalım. Biliyorum... Pembe."

Gözlerinin açılmasını, başının inkârla titremesini izliyorum.

"İnkâr ederek beni daha fazla aşağılama. Ben... her şeyi biliyorum."

"Nasıl?" Sonunda kendini toparlıyor ve değişim anında gerçekleşiyor. Sanki tamamen farklı bir insan olmuş gibi.

Ne Pink ne de Bianca.

Yüz ifadesi soğuk ve kopuk. "Senin dairen." Basitçe ifade ediyorum.

"Anlıyorum. Marcel?" Soruşturmayı kimin yaptığını fark etmiş olacak ki soruyor. Başımı salladım.

"Ne bildiğini sanıyorsun, Theo?"

"Ne... benimle dalga geçiyor olmalısın," diyorum, aniden ona kızarak. Ne cüretle bu kadar sakın, bu kadar umursamaz olabiliyor?

"Pink olduğunu biliyorum. Uyuşturucu problemini biliyorum ve ayrıca bir çeşit Rus katili olduğunu da biliyorum. Bu her şeyi kapsıyor mu?" Alaycı bir şekilde sordum.

Neşesiz bir kahkaha atıyor.

"Vay canına, bugünün geleceğini hiç hayal etmediğimi söylemeliyim. Ya da nasıl ilerleyeceğini."

"Sadece bana bir şey söyle... Neden ben? Bana ulaşmak için neden bu kadar zahmete katlanıyorsun?"

"Seni istedim." Cevabı beni şok etti.

"Seni istedim ve bildiğim tek yolla elde ettim." "Bir fahişeyi oynayarak. Tanrı aşkına, B!"

"Sana söyledim. Seni istedim." Omuz silkiyor. "O zaman neden masum rolü yaptın?" "Ben de seni elimde tutmak istedim."

"Ne yani, masum olan benimle evlenirken fahişenin beni becerebileceğini mi düşündün?"

"Tam olarak böyle olmadı mı?" Buna sırtacak kadar küstah.

"Bana yalan söyledin. Tanrım. Artık neyin doğru olduğunu bile bilmiyorum. Bana ilk öpücüğün, ilk her şeyin olduğumu söylemiştin. Kahretsin..." Yüksek sesle küfrediyorum.

"Belki *tamamen* dürüst olmadığımı kabul ediyorum. Ama yalan söylemedim. *Bu*. Bana dokunan tek erkek *sendin* ve hâlâ da öylesin." "Tamamen doğru mu? Kendini duyuyor musun? Neyin var senin?"

Tüm evliliğimiz bir yalan," diyorum bıkkınlıkla ve gözlerinin izliyorum.

"Madem her şey , ben de sana karşı dürüst olabilirim." Gözlerini kaldırıp bana bakıyor.

"Ben normal değilim. Haklısınız. Pişmanlık hissetmiyorum. Hiç hissettiğimi de sanmıyorum. Bir psikiyatrist bana Antisosyal Kişilik Bozukluğu teşhisi koydu. Sanırım popüler kültürde buna sosyopat deniyor." Konuşurken tamamen ciddi. "Bu arada ben bir Rus suikastçısı değilim. Çoğunlukla serbest çalışan biriyim. Yine de... Ruslarla yakın bağlarım var." Bunu gururla söylüyor ve ben de şaşkın şaşkın onun karşısında duruyorum. "Eskiden daha fazla görev üstlenirdim ama seninle evlendiğimden beri eskisi kadar çalışmıyorum. Şimdi sadece arada kendimi rahatlatmak için yapıyorum. Bir hobi gibi." Cinayetden bahsediş şekli, herhangi bir kadının alışveriş listesinden bahsedişine benziyor.

"Martinez'i sen öldürdün," diyorum ve o da omuz silkiyor. "Seni güvende tutmak için herkesi öldürürüm."

"Bu ne lan... B, bu normal değil." "Sana söyledim. Ben normal değilim." Kaşlarını çattı.

"O böcekler senindi, değil mi? Martinez'i ilk etapta bu şekilde biliyordun. Ne zamandır? Ne zamandır beni takip ediyorsun?"

"Evlendiğimizden beri. Seni güvende tutmak zorundaydım." Daha fazla tartışmak Gerekçesi insanları öldürerek beni güvende tutmak gibi görüldüğünde tartışmalı bir nokta gibi. Bu düşünceyi bir kenara itip diğer konuyu gündeme getiriyorum.

"Peki ya uyuşturucu? Senin uyuşturucu kullandığından hiç şüphelenmediğime hala inanamıyorum..."

İlk defa utanmış gibi görünüyor. "Bu... Bırakmaya çalışıyorum."

"Siktir!" Oturma odasında volta atarak bir kez daha söylüyorum.

"Artık her şey olduğuna göre, ilişkimizi geliştirebiliriz. İstedğin her an senin için Pink olabilirim." Dudaklarını müstehcen bir şekilde yalıyor ve ben sadece... afallıyorum.

"Gerçekten , değil mi?"

"Ne? Artık gerçeği biliyorsun. Artık saklanmama gerek yok."

"Beni *incittin*, Bianca. Yalan söyledin ve seninle evlenmem için beni manipüle ettin. Tanrı aşkına, sen lanet bir katilsin. Ve sen hiçbir şey olmamış devam etmemizi mi istiyorsun? Sanki şu anda bir yabancıya bakmıyormuşum gibi mi?"

"Şey... evet." Sanki bu fikri düşünüyormuş gibi başını yana eğiyor.

"Bu gerçek değil..." Ellerimi havaya kaldırdım.

"Artık bir ilişki yok Bianca. Görünüşe göre hiçbir zaman da olmadı." Bunu söylerken kalbim parçalanıyor olsa da ona söylüyorum. "Biz diye bir şey yok. Senin *gitmeni* istiyorum. Evden, hayatımdan çıkmanı istiyorum. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Her şey bitti."

"Ama Theo..." etmeye başladı ama artık yeter. Ona bağırırken kendi sesimi tanıyamıyorum.

"Defol . Bir daha yanıma gelmeyi aklından bile geçirme. Beni iğrendiriyorsun."

Arkamı dönüp onu terk ediyorum ve misafir odalarından birine giriyorum. ve kapıyı kilitledim. Şimdi beni öldürebileceğinden endişelenmem komik değil mi?

Kendi aptallığıma ve belki de tüm bunların birbirine nasıl uyduğuna gülüyorum. Belki de her şeye rağmen kaderdir.

Kendi karım, bir sosyopat... soğukkanlı bir katil. Bir sahtekar. Evet, belki *de* karmadır.

En büyük sahtekar ben olduğum için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bianca

Daireden nasıl çıktığımı ya da nerede olduğumu bilmiyorum. Theo'yu hiç bu kadar üzgün, bu kadar teselli edilemez görmemiştim. Bana dışarı çıkmamı ve ondan öğrendiğimi söylediğinde içimde bir şeyler koptu. Nedense göğüs boşluğum daraldı.

Bir dakika duruyorum ve rahatsızlığımı biraz olsun hafifletmek için göğsüme yumruk atıyorum. Kalp krizi mi geçiriyorum? İçinde bulunduğum durumla ilgili söylenmesi gereken bir şey var. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bir insan hayattayken ve fiziksel olarak yaralanmamışken ölecekmiş gibi hissedebilir mi?

Yıllar boyunca farklı silahların neden olduğu ve farklı derecelerde endişe yaratan yaralardan payıma düşeni aldım. Vlad ve ben New Mexico'da bir şişe viski ve bıçaklarımızdan başka hiçbir tıbbi ekipman olmadan mahsur kaldığımızda dayanabildiğim en kötü acı bile değildi.

Bıçağıyla kalçamdan bir mermi çıkarmış ve üzerine alkol dökmüştü ve ben bir şekilde ağlamaktan kaçınmıştım. Şimdi mi?

Başımı sallıyorum ve destek almak için yanımdaki binanın duvarına tutunarak öne doğru tökezliyorum.

Yüzümde ıslak bir şey var. Elimi dokunduruyorum ve gözyaşı olduğunu fark ediyorum.

Ben... ağlıyor muyum? Rol yapmadığım sürece hiç ağlamadım. Asla ağlamadım.

Panikledim, nefesim kontrolden çıktı. Bana neler oluyor? Sonunda kırıldım mı?

Diğer daireme gitmek için bir ayağımı diğerinin önüne koymaya çalışıyorum ama tüm vücudum kaskatı kesilmiş. Neden araba kullanmak yerine yürüdüm, bilmiyorum.

Zihnimi kaplayan sisin içinden bir ıslık sesi duyuyorum. Kaşlarımı çatıyorum ama yürümeye devam ediyorum. ıslık sesleri yoğunlaşıyor. Bir an etrafıma bakıyorum ve 5. Cadde İstasyonu'nu geçtiğimi fark ediyorum, yani 62. Cadde civarında olmalıyım.

Sokak. Tam arkamdan ılık sesi gelene kadar hızımı koruyorum.

Tam yanımdan geçmesini beklerken bir el kolumu acıyla kavıyor ve beni ara sokağa doğru itiyor.

Harika.

Kendimi kurtarmak için kolumu savuruyorum ama bu sadece saldırganın bana daha sert davranmasına neden oluyor. Duvara çarpıyorum ve kürek kemiğimden ağrı yayılmaya başlıyor.

Kahretsin. İrkildim.

kaldırdığımda, dağınık görünümlü yaşlı bir adamın bana baktığını görüyorum.

"Bırakın gideyim," diyorum, hızla tüm kaçış yollarını gözden geçirerek.

"Şimdi, küçük kız. Bu saatte dışarıda olmak güvenli değil." Sözcükleri ağır ağır söylüyor ama beni etkileyen şey küçük kız hitabı. Zihnim bu kelimeye odaklanıyor ve her şey bir anda yok oluyor.

Eli gömleğime gidiyor, aceleci hareketleri alt malzemeyi agresif bir şekilde yırtıyor. Bu beni zihnimdeki sisten uyandırmaya yetiyor. Benim Kolum fırladı ve dirseğim onu çenesinin altından yakalayarak geriye doğru düşmesine neden oldu.

Şu anda kaçabilirdim. Onu burada gidebilirdim.

Ama benim yok.

Gözlerim çıldırmış gibi parlıyor olmalı çünkü ona yaklaştığımı görünce bir adım geri çekildi.

Sırada benim yumruğum var, karnına vuruyorum. Sonra ayaklarımın dibinde kıvrılana kadar taşaklarına diz .

"Lütfen..." İnliyor.

Durmuyorum.

Yumruklarım sonsuza kadar onun yüzüne inecekmiş gibi geliyor.

Vuruyorum, vuruyorum, vuruyorum, göğsümdeki acı daha da artıyor ve daha da sertleşmeme neden oluyor.

Kemiklerim çatırıyor.

Ona vurdukça parmak eklemlerimin derisi yavaşça soyuluyor. Zigoması ezildi, ben vurmaya devam ettikçe parçaları uçuşuyor. Parmak eklemlerimi yutan bir yumuşaklık hissettiğimde duruyorum ve muhtemelen beynine ulaştığımı fark ediyorum. Sert bir nefesle kendimi bedeninin yanına bırakıyorum. Ölmüştü. Ölmüştü.

Onu ben öldürdüm.

Ben bir

canavarım.

İğrenç biriyim.

Theo'nun sözleri kafamın içinde tekrarlanmaya devam ediyor ve gözyaşlarım kontrolsüzce akıyor.

Bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini anlamam uzun sürmüyor, bu yüzden hemen telefonumu alıp Vlad'ı arıyorum.

"Ben... onu öldürdüm," diyorum hıçkırıklar arasında.

"Küçük Tanrıça?" Endişeyle soruyor ve bir hareket duyuyorum.

"Neredesin?"

Ona konumum olduğunu düşündüğüm yeri söylüyorum ve bana beklememi söylüyor. Hücreyi tutan eli bırakıyor ve ben önümdeki katliama bakıyorum.

İğrenç biriyim.

Yaptığım işe bakmaya devam ediyorum, bir süre sonra bir araba kenara çektiğinde fark etmiyorum. Vlad ve koruması Maxim ara sokağa giriyor. Ona bakmak için dönüyorum ve kanlı cesedi görür görmez bakışlarını kaçırdığını, elini gözlerine siper görüyorum. Bunu görmenin ona ne yaptığını ancak hayal edebilirim.

"Sert, küçük tanrıça, !" Başını sallar ve Maxim'e Rusça bazı komutlar verir.

Neredeyse katatonik halimi fark ediyor ve beni arabaya götürmek için kollarına alıyor. Bu sırada Maxim cesedi topluyor ve aracın bagajına yerleştiriyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, o da iç geçiriyor. "Şimdi bunun için endişelenme."

Her şey kararmadan önce duyduğum son şey bu.

Kendime geldiğimde, tanımadığım bir adamın ellerimdeki yaralarla ilgilendiğini görüyorum. Elimi çekip yataktan kalkmak için mücadele ediyorum ama adam bana sadece gergin bir gülümseme veriyor.

"Yeshyeo net." Henüz değil.

"Pochemu?" Nedenini sorarak mırıldanıyorum.

"*Est eta.*" Bir kese alıyor ve hapa benzeyen bir şey çıkarıyor. Başımı sallıyorum. Başka bir şeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.

"*Est!*" Bana hapi almamı emretti.

"*Shto eta?*" Folyoyu sıyırıp bana bir bardak su uzatırken soruyorum. "*Za galavi i protiv infektsi*" Sesi gayet netti ve ben artık protesto edemem. İlaçları aldım ve Vlad o sırada odaya girdi. "*Sposiba Sasha. Idti.*" Adam Sasha'ya başıyla selam verdi ve ayağa kalktı. yatağımın yanında.

"Sıçtın , *Malyshka.*"

Dizlerimi yukarı kaldırıyorum ve sırtımı yatağın başlığına yaslıyorum.

"Theo... her şeyi biliyor." İç çekiyorum, bunun hala bulduğum gerçeklik olduğunu fark ediyorum

. Bunun sadece kötü bir rüya olduğunu ummaya devam ettim. "Nasıl karşıladı?"

"Beni . Beni bir daha görmek istemediğini söyledi." "Polise gidecek mi?"

"Ben... Ben bunu düşünmemiştim bile..." Mırıldandım. "Ama sanmıyorum..." "Bu sen değilsin *Malyshka*," diyor Vlad, sesi hayal kırıklığıyla dolu. "Benim... Benim yardıma ihtiyacım var, Vlad." Vlad dudaklarını büzüyor ve bana şüpheyle bakıyor.

"Yardım mı?"

"Detoks yapmam lazım. Ona göstermeliyim..." Sesim biraz titreyerek söylüyorum. "Ondan vazgeçemem. Vazgeçmeyeceğim."

"Sence de gemi çoktan yola çıkmadı mı?"

"Hayır... hayır," diye başımı öfkeyle sallıyorum. "Gitmesine izin veremem..." Vlad yüksek sesle iç geçiriyor ve ayağa kalkıyor.

"Eğer istediğin buysa, sana yardım edeceğim." "Evet, istediğim bu."

"Peki o zaman. Hayatının en kötü haftası için hazırlan, B." Dinlenmem gerektiğini söyleyerek beni yalnız bıraktı.

İhtiyacım olan şey Theo. Bana sarılıp uyumasını istiyorum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum.

Gözyaşlarım bir kez daha yüzümden aşağı dökülürken onları kontrol edemiyorum. Bir zamanlar hiçbir şey hissetmediğimi düşünürdüm.

Hâlâ öyle, ama bir istisna var gibi görünüyor.

Theo.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Dördüncü Bölüm

Theo

DÜN GECEKİ OLAYLARDAN SONRA, en kötü uykuyu uyuduğumu itiraf eden ilk kişi ben olacağım. Her şeyi Bianca'nın ağzından duymak mideme inen bir yumruk gibiydi.

Bütün sabah işimi ihmal ettim; onun yerine internette sosyopatlarla ilgili bilgilere .

Okudukça her şeyin birbirine ne kadar uyduğunu fark ettim - uyuşturucu, şiddet, yalanlar.

Kalbimi en çok kıran şey, sosyopatların sevgi hissetme yeteneğine sahip olmadıklarını okumak oldu. Rol yapabilirler ama günün sonunda her zaman kendilerini her şeyin üstünde tutacaklardır. Bianca, bir gün beni istiyordu. Ve bu yüzden beni elde etmek için her şeyi yaptı, bu süreçte mümkün olan her ahlaki yasayı ve bazı yasal yasaları da ihlal etti.

Şimdi asıl soru bundan sonra ne yapacağımdı. Bianca'yla yaşadığım sorunları anlattığım tek kişi Marcel'di ve yüzleşmek konusunda henüz konuşmadım. onca düşünüldüğünde, olayların doğal seyri onu ihbar etmek olurdu.

Ne de olsa o bir katil.

Aklım bana böyle bir insanın serbestçe dolaşmaması gerektiğini söylüyor, ama kalbim Bianca'nın adam öldürme suçundan parmaklıklar ardına fikrini aklıma bile getiremiyor... hatta daha da kötüsü. Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum. NYPD'deki yüce pozisyonumda bir katili besliyorum.

Pek çok kez kendimi telefona bakarken buldum. aramak için. Ama yapamadım. Görünüşe göre ne kadar doğru yaşamaya çalışırsam çalışayım, hep pes ediyorum.

Telefonum çaldığında saat öğlen civarıydı.

"Bay Hastings, Bay Quinn Gallagher sizi görmek istiyor." Sekreterim beni bilgilendiriyor. Bir an donup kalıyorum, ilk niyetim onu görmemek. Ama içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, tam olarak ne bildiğini ya da bildiğini sandığını görmek daha faydalı olabilirdi.

"Onu içeri getirin," diye cevap veriyorum ve bağlantıyı kapatıyorum.

Görevim ve mafya arasında sıkışıp kalmışken, Jimenez peşime düşmüşken ve karım lanet bir sosyopat çıkarken nasıl hâlâ işimi yapabildiğimi gerçekten bilmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, eğer onu etmeyi kendime yedirebilseydim, iki sorundan kurtulmuş olacaktım... hem mafyadan hem de ondan. Sorun da burada yatıyor.

Yapamam.

Kafamı kaldırdığımda Quinn Gallagher'ın ofisime adım attığını görüyorum, Pazar günü olduğu gibi tehditkâr görünüyor. Kirli sarı saçları taranmamış ve dağınık görünüyor. Gerçi bu uzunluğun yüzündeki yara izlerini gizlemek için olduğunu düşünüyorum. Üzerindeki basit siyah tişört, yüzünün hatlarını belli ediyor.

kasları ve sıradan bir kot pantolonu var. Hapisten kaçmış gibi görünmese yakışıklı bir adam olurdu. Belki de kaçmıştır, kim bilir.

"Bay Gallagher." Oturmasını işaret ediyorum. Hiçbir şey söylemiyor, açık mavi gözleri bana bakıyor. Sonunda başını salladı ve oturdu.

"Bu ziyareti neye borçluyum?" Ellerimi kavuşturarak soruyorum. Quinn'in dudakları yavaşça kendini yukarı doğru sürüklüyor.

"Sanırım nedenini çok iyi biliyorsun." Sonunda cevap verir. "Bildiğimi söyleyemem." Cahil numarası yapıyorum.

Quinn homurdanarak ekledi, "Tabii... Barnett." Bu isim karşısında yüz ifadem donup . On yıldan uzun bir süredir duymadığım bir isim.

"Barnett?" Yüzümün ne kadar tedirgin olduğumu ele vermemesine çalışarak yavaşça soruyorum.

"Dur!" Elini kaldırıyor, gözleri sanki ipin gibi kapanıyor. "Tüm bu inkar aşamasını geçelim. Senin kim olduğunu biliyorum. Ya da..." O Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Kim olduğunu."

Dudaklarımı büzüyorum. "Burada ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum..."

"Biliyor musun... seni gördüğümde, bunun ilk kez olmadığını hemen anladım. Ama sonra seni nereden tanıdığımı hatırlamak için çok düşünmem gerekti.

.." Sırıttıyor, muhtemelen beni çoktan ele geçirdiğini biliyor. Başından beri korktuğum şey buydu. Sonra bir adım daha ileri giderek masanın üzerindeki bir fotoğrafı bana doğru itti.

Fotoğrafa bir göz atıyorum ve gözlerim birden onunkilere kayıyor.

"Bu resimle karşılaştığımda yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz. Sen amcamın en sevdiği şampiyondun." Resme doğru başını salladı. kameralara poz veren takım elbiseli bir adamın yanında çürüklerle dolu kanlı bir adamı gösteriyor.

"O hayatı arkamda bıraktım," diye cevap veriyorum ama o devam ediyor. "Şu anda içinde bulunduğun duruma bakılırsa var. Ayrıca şu karın. Geçmişini biliyor mu? Sanırım bilmiyor. Yine de, duyduklarına göre, ikiniz de aynı kumaştan kesilmişsiniz."

"Neden bilmiyorum," diyorum tekrar, Bianca hakkında ne bildiğini anlamaya çalışarak.

"Oh, hadi ama, sanırım ilk cinayetini on yaşında işleyen tek kadını buldunuz. Söylesene, kurbanların hakkında not alışverişi yapıyor musun?" Bunu beni kızdırmak için bilerek yaptığını görebiliyorum, bu yüzden cevap vermiyorum.

"Yargılamıyorum." Omuz silkiyor. "Bizim dünyamızda ellerinizin kandan temiz olması nadirdir. Sadece dinamiğinizi merak ediyorum." Duraklıyor ve beni inceliyor. "Sizinki gibi bir çift her gün karşınıza çıkmıyor. Benim karım da öyle olsaydı, son birkaç yılımı hapiste geçirmezdim." Quinn Muhtemelen bana parmaklıklar ardında geçirdiği yılların kanıtını göstermek için kolundaki dövmelelerden bazılarını işaret ediyor. Görünüşe göre ilk izlenimim doğru çıktı. Hapis yatmış.

"Karın seni aldattı mı?" gözleri kararıyor gibi oluyor ama sadece omuz silkiyor.

Ve böylece, ilk ikilemime geri döndüm. Bianca'yı etmeyi içime sindirebilsem bile, ellerim de kanla boyandığı için ikiyüzlü davranmış olurum.

"Yine de merak ediyorum, gerçek Theodore Hastings'e ne oldu?" Konuyu değiştiriyor.

"O öldü," diye cevap veriyorum ve kaşlarını şüpheyile kaldırıyor.

"Sizi hain bir tip olarak görmemiştin *Bay Hastings*," soyadıma yaptığım vurgu dikkatimden kaçmadı ama kendimi açıklamak zorunda hissettim.

"Benim elimle değil. Muhtemelen nasıl öldüğünün farkındasınızdır."

"Bu doğru... Şimdi düşündüm de..." Bana yukarıdan aşağıya baktı, "Amcam seni öve öve bitiremezdi. Sessiz, çalışkan. Ona hiç sorun çıkarmazdın. Kaybolduğun güne kadar."

Dudaklarımı büzüyorum, bunun nereye gittiğini sevmiyorum.

"Amcamın hâlâ sahip olduğunun farkındasın, değil mi?" Quinn sıkılmış bir tavırla soruyor ve ellerim yumruk oluyor.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. Beni yakaladığını biliyor, bu yüzden gülümsemesi saf şeytani.

"Eh," diye elini sallıyor. "Bunların hiçbirini yapmayacağım. Sana ringden çok takım elbise içinde ihtiyacımız var. Amcam hayal kırıklığıyla yaşamak zorunda kalacak. Öte yandan sen... diyelim ki uslu duruyorsun."

"Demek bu yüzden buraya geldin? Beni tehdit ederek boyun eğdirmek için mi?" "Hiç de değil. Sadece sana bazı şeylerin nadiren gerçek kaldığını hatırlatmak istedim.

altında gömülü. Şu anda sahip olduklarınızın tadını çıkarabilirsiniz ya da... hepsini kaybedebilirsiniz." Bunu söylerken ayağa kalkıyor.

"Sanırım yakında görüşeceğiz Bay Hastings. Memnun oldum." Başını eğdi ve ofisinden çıktı.

Yalnız kalıyorum ve beni ailemi mutfakta öldürülmüş olarak bulduğum o geceye götürüyor. İntikamın her şeye, hatta ruhumu şeytana satmaya bile değip değmeyeceğini kendime sormadan edemiyorum. Ama sadece annemin başından vurulmuş ve babamın kanlar içinde yatarkenki görüntüsü bile bana ne için ve neden savaştığımı hatırlatmaya . Jimenez'in kellesini bir tepside aldığım sürece bana ne verirlerse verebilirim.

İntikamımı hazırlamak için bir araç olması dışında şimdiki hayatımla pek ilgilenmedim.

En azından Bianca'ya kadar.

Artık kaybedecek bir şey kalmadı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Beşinci Bölüm

16 YIL ÖNCE

Adrian

Ailemin öldürülmesinden sonra bir şey öğrendim. Ne kadar zeki olursa olsun, bir çocuk sadece bir çocuktur. Ve kimse bir çocuğu ciddiye almaz.

Polise ortada bir soygun olmadığını anlatmak için o kadar çok zaman harcamıştım ki, on dört yaşındaki bir çocuğu asla dinlemeyeceklerini anlamıştım.

Onlara Greg adındaki yabancından ve ailemin ona verdiği listeden bile.

"Bu bir komplo teorisi değil, evlat." Bir polis bana söylemişti.

Gerçekten bir fark yaratmak istiyorsam bunu kendim yapmam gerektiğini bildiğim için dişimi sıkıp yoluma devam etmek zorunda kaldım.

Ama reşit olmadığım için sistemin benim için başka planları vardı. Bunların çoğu Boston bölgesindeki koruyucu ailelerin art arda gelmesini içeriyordu. Sonunda bunun bana göre olmadığını anlamadan önce iki evde kalmıştım. İlki, yaşamı sürdürmek için gereken asgari düzeyde iyi olarak tanımlanırsa iyiydi. Hepsi on yaşından küçük olan çok fazla çocuk geldiğinde o evden alındım.

Ancak ikinci evde üç genç erkek daha kalıyordu. İlk karşılaşmamızdan itibaren bir kez zorbalığa uğrayanın her zaman zorbalığa uğradığını anlamıştım. Cılız halime şöyle bir bakmışlar, alay etmişler ve hayatımı cehenneme çevirmişlerdi. Kesikler ve çürükler normal aktiviteleri angarya haline getirecek kadar birikmeden önce toplam üç ay orada kalmıştım. Yürümek yerine yoluma devam ediyordum çünkü muhtemelen bazı kemiklerim kırılmıştı. O çocuklar için *bu* zayıflık anlamına geliyordu ve daha kötüsünü yapmak için açık bir sezundu.

Kaçtığım gece zar zor hareket edebiliyordum. Bir bisiklet çalmıştım ve bir noktada kaza yapana kadar olabildiğince hızlı ve çok pedal çevirmiştim.

Belki şansım, belki de geriye dönük talihsizliğim, ama düştüğüm yer ironik olmayan bir şekilde Meryem Ana Daimi Yardım Bazilikası'nın yakınındaydı.

Bir bilincimi kaybetmiştim ama uyandığımda kendimi sıcak bir yatakta, tüm yaralarımın halde buldum. Bana iyice ve bir kaçak olduğumu anladılar ve bu nedenle orada kalmama izin vermeyi teklif ettiler.

Bazilika'da bir de Dilbilgisi Okulu vardı ve ben de hemen oraya kaydoldum. Bakım masraflarımı nasıl karşılayacağımı anlayana kadar her şey gerçek olamayacak kadar iyi .

Her zaman itilip kemikli bir çocuk için, bir yandan para kazanırken bir yandan da dövüşmeyi öğrenme şansı cennetten çıkma gibi görünüyordu - kelimenin tam anlamıyla.

Ayrıca bunu, ileride Jimenez'e ulaşabilmek için kendime bir şeyler yapma şansı olarak gördüm.

Belki de odamdaki herkesten daha sıkı çalıştım. İlk başarılı dövüşümü yapmam uzun sürmedi. Ondan sonra, çoğu sürekli artan kas kütlem ve ani bir büyüme atağı nedeniyle bir dizi kolay galibiyet oldu.

On altıncı yılımın başında, benden daha yaşlı dövüşçüler kadar iri ve kalındım. Bu durum büyüklerimin hoşuna gitmiş olacak ki bana Her seferinde daha tecrübeli dövüşçülerle maçlar yaptım. Şimdiye kadarki en zor zaferimi kazandığımda, Andrew Gallagher adında birinin de dikkatini çekmiştim. Kendisiyle gelmeme karar verdiğinde yeni elemanlar arıyordu.

Benim küçük av dövüşlerimle Gallagher'ın çukur dövüşleri arasında dünyalar kadar fark vardı. Bu yeni ortamda öldürmek ya da öldürülmek olduğunu çabucak anladım.

Kelimenin tam anlamıyla.

Andrew'un pit dövüşleri sıradan MMA değildi. Çok acımasız, hayatınız için türden dövüşlerdi. Gerçek paranın kazanıldığı yer burasıydı. Boston'da her biri farklı dövüşler için dönüşümlü olarak kullanılan birkaç saha vardı. Bunun yasallığı ya da yasadışılığı, küçükleri yiyecekleri için dövüştürmek kadar açıktı.

Ama bunun ne olduğunun farkındaydım - bu acımasız dünyada hayatta kalma ve bunu yaparken bağlantılar kurma şansım. Jimenez isminin yeraltı dünyasında ne anlama geldiğini çabucak fark ettim. Ve eğer Yangınla mücadele etmenin tek bir yolu vardır, o da ateşle mücadele etmektir.

İlk dövüşümden, ilk öldürmemden, çukur dövüşlerine ilk girişimden itibaren en iyisi olmak için çabaladım.

Bana Andrew'un hayvanı dediler. Haksız da sayılmazlardı. Baştan çıkarıcı ama ölümcül biriydim. Onlara göre, en iyi kombinasyon.

İki yıl oldu. Andrew'un sahnesinde neredeyse her hafta dövüştüğüm iki yıl. Cesetlerin biriktiği ve ellerimin kanla yıkandığı iki yıl. Yumruklarımın her vuruşunda insanlığımın bedenimden sızışını izlediğim iki yıl.

Parmak eklemlerimdeki şişmiş deriye bakıyorum ve iç çekiyorum. bandajla kapatıp yerine sabitledim. Ayağa kalkıyorum ve kaldığım yetersiz yere bakıyorum. Tek kişilik bir yatak ve bitişiğinde bir banyo bulunan küçük bir oda. Bu yıllar boyunca kazandığım onca paraya rağmen Spartalı bir yaşam tarzını tercih ettim. Banyoya gidiyorum ve aynalı dolaptan biraz merhem çıkarıyorum. Hırpalanmış yüzümde açık yara olup olmadığını kontrol ediyor, ağzımın kenarına ve gözümün altına bolca sürüyorum. Dövüştüğüm son piç kurusu yüzüme birkaç kez sağlam bir darbe indirmişti.

Arenada ne kadar başarılı olursam, dövüşler arasında o kadar az zamanım oluyordu. , dövüşçünüzün en iyi formunu göz önünde bulunduruyorsanız bu mantıklı değildi. Ama bu çukurlar kullanışlılığı en üst düzeye çıkarıyordu. Onlar için herkesin bir raf ömrü vardı, bu yüzden çok geç olmadan her bir kâr parçasını sıkıştırmak daha iyiydi.

Son dövüşüm sadece dört gün önceydi. Yine de yarın başka bir dövüş çıkacağım.

İç çekerek odamdan çıkıyorum ve antrenmanlarıma devam etmek için spor salonuna gidiyorum.

İçeri girer girmez, yaşlı bir adam beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sen Andrew'un oğlu musun?"

"Evet, efendim." Saygının bu insanlar için çok önemli olduğunu öğrenmiş olarak cevap veriyorum.

"Adın ne senin?"

"Adrian Barnett, efendim." Gözlerini kısarak bana bakıyor ve dudaklarını büzüyor. "Bir sonraki dövüşün ne zaman?"

"Yarın gece."

"Güzel, güzel. Yeni bir acemimiz var. Andrew onu eğitmeni, ona ipleri göstermeni istiyor."

"Yeni bir mi?" Ben soruyorum. Tuhaf. Savaşçıların genellikle yeni acemileri eğitmesi gerekmez.

"Evet, şey... ona yardım edersen daha fazla şansı olur. Bana sorarsanız biraz cılız. Böyle bir yerde ne işi var bilmiyorum. Ama patron yap diyorsa yaparız." Anlamak için yavaşça başımı sallıyorum.

"Gel şimdi, sana çocuğu göstereyim." Spor salonunun arka tarafına, ağırlıkların olduğu yere yöneliyor ve her biri yirmi beş kilodan fazla olamayacak bir çift dambılla bir çocuğu işaret ediyor.

Yaklaştığımızı görünce durdu ve alnındaki teri sildi. Sağlıklı ve lekesiz görünüyor. Bazilika'dan çıktığınızda, özellikle de bu seviyeye yükselmek için olağan bir durum değil. Bu bana hemen onun normal yoldan gelmediğini söylüyor.

"Oh, ." Ne benim ne de yaşlı adamın karşılık vermediği tereddütlü bir gülümseme veriyor.

Çocuğu incelemek için bir saniye ayırıyorum. Uzun, dağınık saçları, kulaklarında birkaç piercing ve sıksa kollarında rastgele dövmelemler var.

"Bu Barnett. Size ipleri gösterecek." Adam ikimizin arasına bakıyor ve başını sallıyor. "Kendini öldürtme, evlat." Döndü ve beni onunla bıraktı.

"Ben Adrian Barnett." Dedim ve ona elimi uzattım. Buradaki insanların gözdağı vermekten hoşlandığını biliyorum ama spor salonunda ince bedeni bu kadar barizken çocuğa acımadan edemiyorum.

"Theodore Hastings. Ama bana Theo de." Elimi sıkıyor ve titrediğini hissedebiliyorum. Nedense bu durum ona küçük, güven verici bir gülümseme vermeme neden oluyor.

"Pekala, Theo, hadi , olur mu?"

14 YIL ÖNCE

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Odanın kapısını açarken Theo'nun omzuna yumruk .

"Ne oluyor lan?" Geri sıçradı ve bana kaşlarını çattı.

"Gerçekten ölmek mi ?" Eli vurduğum yere masaj yapmaya gidiyor ve yatağa doğru yönelirken acı içinde kıvrandığını görüyorum. "Sakın bana son dövüşünü denediğini söyleme. Sadece darbe üstüne darbe alıyordun..."

Yatağa yığılır, dövüşten yorgun düştüğü bellidir.

Başımı sallıyorum ve dışarı çıkmak üzereyken boğuk hıçkırıklar duyuyorum. Yarım döndüm ve Theo'nun başını yastığa koyduğunu gördüm.

"Kahretsin, dostum, iyi misin?" Hemen sordum.

"Hepsi benim hatam..." Ellerini yumruk yaptı ve yatağa vurdu.

Onu teselli etmek için ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Theo iki yıl önce cılız bir çocuk olarak tecrübeli dövüşçülerle kapışmaya hazır bir şekilde geldiğinde, bu sadece ailesine isyan etmek içindi. Zengin, iyi bağlantıları olan ailesine. Görünüşe göre, sosyetik bir çocuk için vücuduna birkaç piercing ve mürekkep yaptırmak yeterli değil.

Hayır, isyan etmenin en iyi yolu kendinizi canlı çıkma şansınızın size karşı olduğu çukur savaşlarına atmaktır. Dürüst olmak gerekirse, Theo'nun bugün hala ayakta olmasının tek nedeni ondan vazgeçmemiş olmam. Kendini koruyabilecek hale gelene kadar onu eğittim ve eğittim. İlk yıl çoğunlukla onu sağlığına kavuşturdum ve nasıl öldürülmeyeceğini öğrettim.

Ancak anne ve babası bir araba kazasında öldüğünde her şey değişti. Theo orada olmadığı için kendini suçluyor. Bana sorarsanız, bu saçmalık. Kendimi suçlama rutinini ben de yaşamıştım. Onun durumunda, kaza önlenemezdi.

Benimkinde, belki...

Görünüşe göre Theo kendini ringde öldürtmeye kararlı. Onu anlamıyorum. Harvard'a kabul edilmişti ama bu çöplükte savaşmak için kaydını ertelemeye karar verdi. En azından benim gizli bir amacım var. Burada olmak için bir sebep. Onun mu? Potansiyelini boşa harcıyor.

Bunu ona birkaç kez söylemeye çalıştım ama her seferinde ona zayıf olduğunu söylediğimi sandı ve alınganlık gösterdi.

Durmuştum.

Bu onunla ilgilenmeyi bıraktığım anlamına gelmiyordu. O benim en iyi arkadaşımdı ve bu dünyaya uygun değildi.

Birkaç gün sonra spor salonunda antrenman yaparken bana yaklaşan dövüşü. Antrenman hedeflerini tutuyorum ve o beni hazırlıksız yakalamayı hedefliyor.

"İmkânı yok." Birinin böyle bir eşleşmeye izin vereceğine inanmadığımı söyledim. Elim kayıyor ve yumruğu yanağımı kıl payı ısıtıyor.

"Siktir." Theo gülüyor. "Neden bu kadar şaşırdın? Bu Bull denen adamı tanıyor musun?"

"Onu tanıyor muyum? Theo, bunca zamandır bir kayanın altında mı yaşıyordun?"

"Ben ciddiym. Onu daha önce hiç duymamıştım."

"Birkaç yıl önce burada şampiyon olmuştu. Nevada'ya taşınmadan önce onunla hiç dövüşemedim."

"O zaman seni bu kadar korkutan ne?"

"Dostum, şaka mı yapıyorsun? Adam tam bir tank. Senin iki katın. İkinizi eşleştirmek için ne düşünüyorlardı?"

"Belki de potansiyelimi görüyorlardır." Theo göz kırparak ekliyor ama korkmaya başladığını görebiliyorum.

"Ne zaman?" Gerçekten bilmek istemediğim için soruyorum. Andrew'un çukurlarında kural şuydu: Ölmediğin sürece bir dövüşten asla vazgeçemezsin.

Bu da Theo için pek umut bırakmadı.

"Bu gece." Theo eldivenlerini çıkararak ve suyundan bir yudum alarak kayıtsızca ekliyor.

"Ve sen dinlenmiyorsun?" Bull'la dövüşmesinden korktuğumu bir kenara bırakırsak, zaten yorgun bir şekilde ringe çıkarsa hiç şansı yok.

"Bu kadar. Günün geri kalanında hiçbir şey yapmayacaksın." Onu banka götürdüm ve oturttum. "Gücünü koru."

"Orada olacak mısın?" Neredeyse tereddütle soruyor.

"Elbette." Endişemi gizlemek için elimden geleni yapıyorum, bunu anlamasını ve moralini etkilemesini istemiyorum. Ama gerçek şu ki... içten içe biliyorum ki

Theo başaramayacak.

Arenadaki tribünde yerimi aldığım da saat gece yarısına yaklaşıyordu. Theo'nun dövüşünün yakında başlaması gerekiyordu. Göz ucuyla onun yanına gitmeden önce bana el salladığını görüyorum. Hafifçe dönerek Bull'a da bakıyorum. Adı gibi devasa bir adam, gerçek bir efor olduğundan şüphelendiğim kasları şişkin. Yine de, oyunda bu kadar uzun süre kalmak için iyi olmalısınız. Hatta iyiden de iyi. En iyisi olmalısın.

Maç hızla başlıyor ve Theo'nun küçük boyunu hızıyla telafi etmeye çalıştığını görüyorum. Bull'un saldırılarından sağa sola kaçıyor. Ben de Bull'dan önce ona birkaç darbe indirmeyi umarak koltuğumun kenarındayım. Theo, Bull'un hiç beklemediği bir anda bir aparkat atmayı başarıyor ve Bull'un şakağına bir yumruk daha atmaya devam ediyor.

Evet! Evet! Heyecandan yumruklarım sıkıştı. Bunu yapabilir. Hadi, Theo!

Birbirlerinin etrafında birkaç kez daha döndükten sonra Bull aniden Theo'nun önüne geçer ve karnına attığı bir yumrukla onu yere serer. Theo biraz kan öksürüyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor ama Bull üzerine çullanmış, yumruklamaya devam ediyor. Theo'nun dövüşmediğini fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Başını hafifçe çeviriyor ve gözlerimi yakalıyor, başı yere düşmeden ve gözleri kapanmadan önce bana bir gülümseme veriyor.

"Bir kazananımız var!" Kalabalık Bull için tezahürat yapıyor ama ben hiçbir şey duyamıyorum. Theo öldü. Neden öldü? Neden pes etti? Mekanik bir şekilde arenanın arka tarafına doğru ilerliyorum, ölü dövüşçülerin atılmadan önce götürüldüğü yere. Yolda Andrew'u görüyorum, elini omzuma atarak beni durduruyor.

"O çocuk ölmek istiyordu." Ringe doğru bakarak söylüyor. Sorduğumda konuşacak gücüm bile yoktu.

"Ne... ne demek istiyorsun?"

"Neden Bull'la dövüşmek istesin ki... Bu benim dışımda. Gelecek hafta sonu onunla dövüşmeni planlamıştım." Theo'nun kararını tam olarak anlayamamış gibi başını salladı ve beni olduğum yerde bırakarak ilerledi. Theo bunu istemişti. Ölümü isteyerek aramıştı. Neden? Ama ben cevabı biliyorum. Suçluluk duygusu onun için çok fazlaydı.

Daha sonra odamdaydım, arenadaki olaylardan dolayı hâlâ uyuşmuş durumdaydım. Theo'nun Bazilika'nın yanındaki mezarlığa gömülmesi için bazı işçilere rüşvet vermiştim, bu sayede sonsuza dek isimsiz bir mezarda kalacak olsa da en azından ölüirken biraz huzur bulacağını umuyordum. Genellikle mağluplara gömülme ayrıcalığı bile tanınmaz, bazıları hemen şehirdeki krematoryumlarda imha edilirken, diğerleri farklı amaçlar için satılırdı. Görünüşe göre cesetlerin de kullanım alanları vardı.

Bu fikre acı bir kahkaha attım.

Soyunup kendimi yatağa attım. Yastığın altında bir şey olduğunu fark ettiğimde bir süre iyi bir pozisyon bulmaya çalışıyorum. Kaşlarımı çatarak kaldırdığımda büyük bir zarf buldum.

Açtım ve belgeleri görünce şaşırdım - bir pasaport, sosyal güvenlik numarası, üniversite kabulü. Theo'nun eşyaları.

Onlara bakmaya devam ediyorum ve bana gönderilmiş bir mektup görüyorum.

Sevgili Adrian,

Özür dilerim. Beni affedeceğinden emin değilim ama bu riski almak zorundayım.

Kimliğime ve ayrıcalıklarına hiç değeri vermediğimi fark ettim. Haklıymışsın. Bencildim.

Bu yüzden umarım bunu en iyi şekilde değerlendirebilirsiniz. (Merak etmeyin, kimse beni özlemeyecek!)

Suçlularla savaşmak için suçlu olmanıza gerek yok.

Umarım kötülüğe iyilikle karşılık vermek için bu şansını değerlendirirsiniz.

Not: Dersler iki ay içinde başlıyor! Derslerini seçtim bile. Umarım siyaset bilimi ve hukuku seversin.

!

Tek arkadaşın,

Theo

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Aptal herif! Gerçekten onun yerini almamı istiyor. Kağıdı avucumun içinde ezdim. Salak herif.

İKİ AY SONRA

"Merhaba, birinci sınıf oryantasyonu için nereye kayıt yaptırabilirim?" Standlardan birindeki bayana sordum.

"Doğru yerdesiniz!" Parlak bir gülümsemeyle söylüyor. "Adın ne senin?"

"Theo... Theodore Hastings." Kendi sesimden utanıyorum ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"Mükemmel. Sana kimliğini getireyim." Theo'nun benim için yüklediği bir resmin yanı sıra bir sürü bedava hediye ve kırtasiye malzemesinin bulunduğu bir üniversite kimliği vermeden önce bazı kağıtları karıştırdı.

"Harvard'a hoş geldiniz!" Ben giderken el sallıyor.

İki ay önce, Adrian Burnett çukurda öldü. Theodore Hastings canlı çıkmayı başardı.

Haklıydın Theo, onu almak için Jimenez'in seviyesine inmeme gerek yok. Sadece yeterince yükseğe çıkmam gerek.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Altıncı Bölüm

Bianca

NE KADAR ZAMAN GEÇTİ BİLMİYORUM. Vlad bana misafir odalarından birini verdi, temel ihtiyaçlar dışında çıplak bir oda. Bana önümüzdeki birkaç günün ne kadar zor geçeceğini söylemişti ama ben ona inanmamıştım.

Şimdi yatağında uzanırken, tenim terden sıırsıklam, bedenim ağır ve uyuşuk, neredeyse bana bir çizgi çekmesi ya da beynime bir kurşun sıkması için ona yalvarmak istiyorum. Zihnim bana oyunlar oynamaya başlayalı uzun zaman oldu, görüşümü bulanıklaştıran ve etrafımdaki her şeyin izini kaybetmeme neden olan bir sis.

Bilincim gidip geliyor.

Uyuyorum, uyuyorum ve uyandığımda tekrar uyumak istiyorum. Bir noktada kendime itiraf etmeliyim ki, dinlenmeyi arzulayan sadece bedenim değil, aynı zamanda gerçeğe yüzleşmek istemeyen zihnim.

Ne zaman kendimi uyanık bulsam, zihnim beni hemen Theo ile yaptığım son konuşmaya geri götürüyor. Onun sözlerini tekrar tekrar duyuyorum. Kafamın içinde bir marş gibi tekrarlanıp duruyorlar.

"Beni iğrendiriyorsun! "

Daha önce davranışlarım için hiç bahane üretmemiştim.

Her zaman neysem o olduğumu düşündüm, neden değişeyim ki? Öldürüyorum çünkü bundan zevk alıyorum. Kokain alıyorum çünkü zevk alıyorum. Theo'yu seviyorum çünkü bundan zevk alıyorum.

Belki de sorun budur. Her zaman zevk aldığım şeye geri dönüyorum. Theo'nun iyiliğini her zaman kendiminkinden üstün tuttuğumu ne kadar iddia edersem edeyim, *keyif* almadığım bir şey yaptığımı hiç sanmıyorum.

Sürekli çektiğim eziyetin içinde tek başıma, hiç yapmadığımı fark ettim.

Kendime aşırı güveniyordum. Asla varsaydım. Her zaman benim olacağını varsaydım.

Ve şimdi *değil*.

Neden? Neden görmezden gelemedi? Neden beni kabullenemedi?

Ama içten içe gerçeği biliyordum, tıpkı ona uymak için kişiliğimi değiştirdiğimde bildiğim gibi. Beni, gerçek beni asla sevmeyeceğini biliyordum.

Şu anda hüngür hüngür ağlıyorum. Koca koca gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Bunu yapamam. Bunu asla yapamam.

Yataktan zorlukla çıktım, çıkarken neredeyse ayağım takılıyordu.

"Vlad!" Kapıya vurarak bağıriyorum. "Vlad!" Kapıya vurmaya devam ediyorum. "Bianca?" Kapı açıldığında Vlad'ın cevap verdiğini duyuyorum.

Yine de durmuyorum, şimdi onun yerine göğsüne vuruyorum.

"Bunu yapamam Vlad. Yapamam! Lütfen bana bunu yaptırma!" , hıçkırıklar bedenimi harap ediyor. Öfke nöbetimden dolayı tüm enerjim tükendiğinde

Vlad'ın ayaklarının dibine çöktü.

"B, gel, seni ." Beni kollarına aldı ve yatağa yatırdı.

"Lütfen..." Ona yalvarıyorum. "Bir satır. Sadece bir satır. Aklımdan çıkmasını istiyorum. Bu düşüncelere katlanamıyorum, Vlad." Ellerim ceketine gidiyor ve bu noktada ona yalvarıyorum. Artık Theo'nun bana ne kadar iğrenç olduğumu söyleyen sesini duymak istemiyorum. Yüzünün hayal kırıklığı ve nefretle dolu olduğunu görmek istemiyorum.

"Yapamam, B. Zorlamalısın. Sadece iki gün oldu. Daha iyi olacak, söz veriyorum."

"Neden ki? O benden nefret ediyor. O... Beni görmeye dayanamıyor."

"Ama ondan vazgeçmeyeceğini söylemiştin. Hatırladın mı?"

Başımı salladım. "Bu anlamsız. Beni asla affetmeyecek, değil mi?" "Şşş, B, hadi, uyu." Başımı yastığa doğru çekip bir süre daha.

Daha çok uyuyorum, sadece yemek yemek ve biraz sıvı almak için uyanıyorum. Vlad'ın doktoru Sasha birkaç kez gelip beni kontrol ediyor ama pek bir şey söylemiyor.

Hâlâ kötü rüyalar görüyorum. Ve uyandığımda aklım hemen Theo'ya gidiyor.

Vlad'a şu ana kadar benimle iletişime geçmeye çalışıp çalışmadığını sordum ama cevap vermekten kaçındı.

Kafamın net olduğu birkaç anda Vlad'ın düşüncelerini anlayabiliyorum. Theo'yu asla geri alamayacağımı düşünüyorum.

yeni bir gündü, ya da ben öyle sanıyordum. Vlad'ın bana söylediğine , bu detoksumun üçüncü günü. Bir çizgi arzuladığımı söylemek yetersiz kalır. Gözlerimi açtığım andan itibaren vücudumdaki titremenin farkına varıyorum. Gözlerimin bir şeylere iyi odaklanamadığı gerçeğinin. Ama en önemlisi, daha fazla uyuşturucu almaya odaklanıyorum.

Daha sonra bir adam bana yemek getirmek için geldiğinde tamamen içgüdüsel. Boğazından tutup silahını çalmadan önce bana sırtını vermesini beklerim.

Hâlâ terli bir pisliğim ama bir amacı olan terli bir pisliğim.

Kapıyı çekip açtım ve depolardan birine yöneldim. Vlad'ın evini kendi evim gibi bilirim. Ve her zaman bir şeyler sakladığını biliyorum. Acil teslimatlar için el altında ürün var. Tek yapmam gereken depoların bulunduğu arazinin kenarına .

Vlad beni yakalamadan önce arka bahçeye ancak varabildim.

"Lütfen beni durdurma Vlad." Ona yalvarıyorum. Korkunç görünüyor olmalıyım ve parmaklarımın elimdeki tabancanın tetiğinde titrediğini hissedebiliyorum.

"Silahını indir, *Malyshka*, şu anda bir bok vuramazsın ve bunu biliyorsun." Bana gülümsüyor ve başını eğiyor. Elimi kaldırıp Vlad'a ve arkasındaki adamlara doğrultmaya çalışıyorum.

"Bunu yapmak istemezsin." Devam ediyor ve cep telefonunu cebinden çıkarıp önümde sallıyor.

"Lütfen Vlad. . Bunu yapamam!" Konuşurken kendi sesimi tanıyamıyorum.

Vlad bana omuz silkiyor ve bir numara çevirerek hoparlöre aldığını gösteriyor.

"Hastings burada." Telefonun diğer ucundan gelen sesle gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Hayır..."

"Bay Hastings, tam da konuşmak istediğim adam." Vlad gülümsüyor ve ben yine *hayır* diye fısıldayarak ona doğru bir adım atıyorum.

"Ne oldu Vlad?" Kocam kırılmış bir şekilde soruyor.

"Bende sana ait bir şey var." Bana baktı. "Gerçi o biraz hasarlı."

"Hayır..." Başımı sallamaya devam ediyorum.

"Ne istiyorsun Vlad?" Theo soruyor ve Vlad bana göz kırpmıyor. "Bianca, kocana bir şey söylemek ister misin?"

"Theo..." Adını söylüyorum, silahı tutan elim kendiliğinden aşağı iniyor.

Telefona doğru bir adım atıyorum, odağım bir anda uyuşturucudan Theo'ya kayıyor. Yine de başaramadım. Bir noktada, hareket halindeyken, bir şey hissediyorum

Arkamda gizlice bir figür ve derime batan bir iğne.

Biri beni yakalamadan önce neredeyse yere düşüyordum ama avazım çıktığı kadar bir kez daha bağırmayı başardım.

"Theoooo!"

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Yedinci Bölüm

Adrian

ÜÇ GÜN OLDU. Bianca evden ayrılalı ve hiçbir eşyasını almayalı üç gün oldu. Üç gündür Bianca ne aradı ne de bir mesaj bıraktı.

Bağları bu kadar etkili bir şekilde kestiğim için memnun olmalıyım. Ama yapamıyorum.

Onu özlüyorum.

Uyuyamıyorum. Zar zor yemek yiyebiliyorum. Evdeyken de tek yaptığım fotoğraflarımıza .

Acınası, biliyorum.

Seni hiç sevmemi. Kendime söylemeye çalışıyorum. *Bunu yapabilecek biri değil.*

Ne kadar kabullenmeye çalışsam da kabullenemiyorum.

Arabamdayım, cep telefonum çaldığında bir toplantıya gidiyordum.

"Hastings burada." Bluetooth kulaklığımı etkinleştirip cevap veriyorum. "Hayır..." Arka planda belli belirsiz bir ses duyabiliyorum.

"Bay Hastings, tam da konuşmak istediğim adam." Ses geldiğinde kim olduğunu anlıyorum. Neden bana ulaştığını düşünmeye çalışarak kaşlarımı çatıyorum. Vlad'la ilişkim en iyi ihtimalle sıradan.

"Ne oldu Vlad?" Biraz sertçe sordum.

"Bende sana ait bir şey var." Diyor ve duraklıyor. "Gerçi o bir biraz zarar görmüş." Bana ait bir şey mi? İşte bu alışılmadık. Ama merak ettiğim için sordum.

"Neden bahsediyorsun, Vlad?"

"Bianca, kocana bir şey söylemek ister misin?" Vlad söylüyor ve ellerim direksiyonda kenetleniyor. Bianca neden kocasıyla birlikte olsun ki?

Vlad mı? Sonra küçük bir "Theo..." ve ardından yüksek sesle "Theoooo!" diye feryat ettiğini duyuyorum.

Farkında bile olmadan ayağım frene basıyor. Sağıma soluma bakıyorum ve kendimi toparlamak için kenara çekmeye karar veriyorum.

"Vlad? Bunun anlamı ne?" Olası tüm senaryoları düşünerek zar zor nefes alabiliyorum. Sesi... Tanrım, onun sesi.

"Sana söyledim, karın biraz hasarlı." "Ne demek istiyorsun? Söyle bana?"

"Umurunda mı?" Rahatça soruyor ve ben nefesimin altında küfrediyorum. "Vlad, sadece söyle bana!" Ben talep ediyorum ve o kıkırdıyor.

"Öğrenmek istersen . Sana adresi mesaj atarım. Sana kalmış." Telefonu kapatıyor.

Hayal kırıklığı içinde direksiyona vurmadan önce bir an için afalladım.

Lütfen iyi ol Bianca, şu anda zihnimin işleyebildiği tek şey bu.

Hiç düşünmeden adresi kopyalayıp GPS'ime giriyorum, yönümü değiştirip doğruca Vlad'ın evine gidiyorum.

Temiz bir mola için çok fazla

Vlad'ın verdiği adrese giderken yol boyunca endişeden harap oldum. Ona ne olmuş olabilir? Hasta mı? Kendini

Bela mı? Vlad ile başı dertte mi? Birbirlerini tam olarak nasıl tanıyorlar?

Nihayet varış noktasına ulaştığımda, üzerimde ilkel bir arama yapan silahlı muhafızlar tarafından karşılandım.

Tabii ki.

Daha sonra onlardan biri tarafından çok normal görünen bir malikaneye götürüldüm. "Nerede o?" Vlad'ı girişte gördüğümde havlıyorum. O da bana bir

eğlenerek gülümsüyor ve saatine bakıyor.

"Sadece yarım saatinizi aldı. Herhangi bir trafik ihlali Bay Law ve Sipariş mi?" Alaycılığı karşısında dişlerimi sıktım. "Yani, kalpsiz olduğum asla bilinmesin." Bir şey düşünüyormuş gibi başını yana eğiyor. "Gel, şimdi uyuyor."

Beni evin diğer tarafındaki bir odaya doğru götürüyor. Bianca'ya ne olduğunu öğrenmeye o kadar hevesliyim ki, çevremi değerlendirmek ya da potansiyel tehlikelere karşı gözlerimi dört açmak gibi önlemler almıyorum bile.

Vlad küçük bir odanın kapısını açıyor ve yatakta mışıl mışıl uyuyan karımı görüyorum.

"Onun nesi var?" Yatağın yanına yaklaşıp onun perişan görüntüsüne bakarken soruyorum. Saçları ve dağınık, giysileri nemli ve vücuduna yapışıyor. Yüzü solgun, dudakları çatlamış ve kurumuş. Elimi hemen alnına götürüyorum ve ateşi olduğunu fark ediyorum.

"Detoks yapıyor." Vlad kapının çerçevesine yaslanarak cevap veriyor. "Onu sakinleştirmek zorunda çünkü bir silah çaldı ve bana saldırdı."

"Ne?" Başımı çevirip ona bakıyorum.

"Gelin, bırakın dinlensin. Hafta sonuna kadar eskisi kadar iyi olacak. Çok fazla sorunuz olmalı ve ne tesadüftür ki, kendimi güçlü hissediyorum Cömert." Ayağa kalkıyor ve beni çalışma odası gibi görünen bir yere götürerek dışarı çıkmamı işaret ediyor. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve masasına oturup bana da aynısını yapmamı söylüyor.

an için sadece sessizlik oluyor ve onu masasının üzerindeki sarkaca dikkatle bakarken görüyorum. Sonra, sanki hâlâ odada onunla birlikte olduğumu hatırlamış gibi, bana dönüyor ve neşeli bir gülümseme veriyor.

"Şimdi, nerede kalmıştık."

"Belki de Bianca'nın burada olmasının nedeni budur." Sertçe cevap veriyorum. Burada kimsenin ona zarar vermek istemediği açık. Eğer öyle olsaydı, Vlad'a silah doğrulttuktan sonra huzur içinde uyuyor olmazdı. Bu noktada rahatladım. Ama yine de Vlad'ın ne anlatmak istediğini bilmek istiyorum.

"Karinizi on yıldan fazladır tanıyorum." Çekmeceyi çekip bir paket sakız alıyor ve bir tanesini ağzına atıyor. Çiğneyerek devam ediyor. "O benim arkadaşım diyebileceğin biri."

Kaşlarımı çattım. On yıldan fazla mı, dostum? Tabii ki hayır. Bir erkek olarak bile, Vlad'ın çekici bir adam olduğunu kabul etmeliyim. Bu mümkün değil... Şüphelerim yüzümden okunuyor olmalı çünkü Vlad kaşlarını çatıyor ve düşünce zincirimi durduruyor.

"Sakin ol oğlum. Muhtemelen şey bu değildir. Yani... ew. Alınma ama ben kimseyle vücut sıvısı alışverişinde bulunacak biri değilim." O devam etmeden önce bu düşünce karşısında bir kez daha iğrenir. "Ben Bianca'nın sana ne kadarını anlattığını bilmiyorum ama... biz eskiden partnerdik." Kesinlikle platonik olduklarını teyit ettiğinde tuttuğumu bilmediğim bir nefesi serbest bırakıyorum, ancak zihinsel olarak kendimi umursadığım için bile azarlıyorum.

"İçinde...?" diye soruyorum ve bana parmağını sallıyor.

"Tam olarak ne olduğunu biliyorsun." Suçlayıcı bir kanıt yok. Kıkırdıyorum ama kendi haline bırakıyorum.

"O zaman sanırım onun bir sosyopat olduğunu da biliyorsun." Vücut dilini yakından izleyerek dikkatlice ekliyorum.

"Elbette." O da hemen kabul ediyor ve ağzına bir sakız daha atıyor. "bu yüzden ortak olduk. Gördüğünüz gibi, Bianca ve ben benzer bir rahatsızlığı paylaşıyoruz. Ama benim durumum... biraz daha değişken." O

rahatça söylüyor. "Mizaçlarımız birbirine zıttı ama birbirini tamamlıyordu. Ve birlikte mükemmel çalıştık."

"Kaç , on beş mi, on altı mı? O kadar genç biri bunu nasıl yapabilir?"

Parmaklarını masanın yüzeyine vuruyor. Göze çarpan tek şey Vlad hareketsiz kalamıyor gibi görünüyor.

"Sana dadısından bahsetti mi?" O soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"O zaman çok genç olmadığınızı fark ediyorsunuz. O zamana kadar zaten yıllarca eğitim almıştı. Dürüst olacağım, B'den daha iyi nişan alan birini görmedim, sadece kafası güzel değilken." Onun takma adını kullanması Ama itiraf etmeliyim ki onun hakkında benim bilmediğim şeyleri biliyor. Aralarında özel bir bağ olduğunu inkar edemem.

"Ne zamandır kullanıyor?" Günlerdir aklımda olan şeyi soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse... Bilmiyorum. Bu onun kokainle ilk macerası değil. Daha önce de kullanıp bıraktığı dönemler oldu ama sanırım hiçbir zaman tam anlamıyla bırakmadı."

"Neden ? Onu bunu yapmaya iten şey ne... bunlardan herhangi biri?" Neredeyse bıkkın bir halde soruyorum.

"O normal değil, Hastings. Normal değil ve asla da olmayacak. Eğer onunla birlikte olmak istiyorsan bunu kabullenmelisin." Onu düzeltmek ve zaten bittiğini söylemek istiyorum ama devam etmesine izin veriyorum. "Bizim gibi insanlar için normallığe uymak zordur. Sosyal normlara. Sadece bir tetikleyiciye ihtiyacımız var ve gidiyoruz. Onunki dadiydi. Uyuşturucular... diyelim ki bize yardımcı oluyorlar daha az kayıtsız. Bildiğiniz tek şey bir hiçlik denizi olduğunda, küçük bir dalga yaratmak için her şeyi yaparsınız."

"Yani onun bağımlı olmasını bu şekilde mi haklı çıkarıyorsun?" Onun mantığı karşısında başımı sallayarak soruyorum. "Bu mantığa göre, sen de bir bağımlı olmalısın."

Gözleri yine o sarkaçta.

"Hepimizin farklı uyuşturucuları var. Benimki sadece yasadışı bir madde değil." Bu konuda detay vermiyor.

Vlad'ın söylediklerini sindirmek için bir hareketsiz oturuyorum. Ama yine de kendime engel olamıyorum. Anlamak istiyorum. Lanet olsun.

"Beni manipüle eden ve bana yalan söyleyen biriyle birlikte olmayı nasıl düşünebilirim? O empati ve sevgi yeteneğine sahip değil."

"Öyle değil mi?" Kaşlarını kaldırarak soruyor. "Beni yanlış anlama. Ben de onun böyle şeyler yapabileceğinden emin değilim. Ama onu size karşı davranışlarının ne kadar düzensiz olduğunu görecektir kadar uzun süredir tanıyorum. Öldüren biri için

, koruma içgüdüğü tamamen zıttır. Yine de, şimdiye kadar yaptığı tek şey sizi korumak oldu."

" ya sen? Eğer sen de hissetmediğini söylüyorsan, neden ona yardım ediyorsun?"

Vlad kıkırdıyor ve ağzına bir sakız daha atıyor.

"Ben çok basit bir intikam kuralıyla yönetiliyorum ya da *göze göz, dişe diş*. Tek fark, bana yardım edenlere ben de aynı şekilde karşılık veririm. Bianca... normal olmayabilir ama bulabileceğiniz en sadık insandır. Diğer önemsiz şeylerin bunu gölgelemesine izin vermeyin."

"Cinayete önemsiz mi diyorsun?" Alaycı bir şekilde ekliyorum.

"İşlerin büyük planında mı? Evet, öyle. Ve eğer gönderdiklerinin kim olduğunu bilseydiniz, dünyanın onlar olmadan daha iyi bir yer olduğunu görürdünüz. Yine de size söz verebileceğim tek bir şey var, o da asla ama asla masum bir insana zarar vermediği."

Bunun üzerine düşündüm ve cevap verdim. "Sanırım aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşabiliriz."

"Hayal kırıklığına uğradım, Hastings. Sizi dar görüşlü bir adam olarak düşünmezdim."

"Tekrar söylüyorum, cinayeti onaylamamaya dar kafalılık demezdim."

"Yine de geçmişin aksini söylüyor." Donup kaldım. O ne biliyor ki?

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun." Ağzı yavaşça yukarı doğru kıvrılıyor. "Ama ne yazık ki, senin yerine karar veremem." Ayağa kalkıyor ve ben de kovulduğumu anlıyorum. "Yine de bilmelisin; o senin için detoks yapıyor."

"Bunu benim için değil, kendisi için yapmalı." Ben de ayağa kalktım, hazırım Git.

"Bu size kalmış." Vlad omuz silkiyor ve kesin bir ifadeyle şöyle diyor. "Düşündüm ki farklı bir bakış açısı kullan. Benim buradaki işim bitti."

"Sadece... ona iyi bak."

"Her zaman." Beni uğurlamadan önce bana büyüleyici bir gülümseme daha veriyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bianca

"SONUNDA UYANDIN." Gözlerimi açtığımda Vlad'ın ifadesiz yüzüyle bana görüyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Banyoya gidip bana ıslak bir havlu getirerek soruyor. Havluyu alıp yüzümü silmeye başlıyorum, terin tenime yapıştığını hissediyorum.

"Çok daha iyi. Ne zamandır ?" Saatine bakıyor. "Neredeyse otuz iki saat oldu."

"Şaka yapıyorsun." Ona bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor.

"Sakinleştirici olmalı. Kokain kadar vücudundan çıkmış olmalı, yani bu iyi bir şey. Yine de..." Düşünmek için duraklar. "Birkaç gün daha gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Yavaşça başımı sallıyorum. Utanç verici patlamamın parçalarını hatırlıyorum ve yüzüm kızarıyor.

"Öncesi için özür dilerim." Vlad hiçbir şey olmamış gibi elini sallıyor.

"Örnek bir hasta olmanızı beklediğimden değil. Bu arada kocanız ziyarete geldi."

"Theo?" Gözlerim açıldı. "Ciddi misin sen?" Yatağımın yanındaki masadan sandalyeyi çekiyor ve karşıma geçiyor.

"Neden? Nasıl?"

"Onu ben
çağırdım." "Ve
geldi mi?"

"Uhum. Senin için oldukça endişeliydi. Belki de her şey kaybolmamıştır..." "Her şey bitmiş değil... Yani..."

"Sana yardım edeceğim. Kocanı geri kazanmana yardım edeceğim. Ama bunun için bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne istersen." Hemen kabul ediyorum ve o da başımı sallıyor.

"Güzel. Senden bir söz alacağım." Bu isteği karşısında kaşlarını çatıyor, başımı sallıyorum.

"Ne sözü?" Neden bu kadar gittiğini anlamaya çalışarak soruyorum.

"Zamanı geldiğinde anlayacaksın." Başını pencereye doğru çeviriyor. Pencere. "Söz veriyor musun?"

"Elbette," diyorum, belki de çok hızlı. Kim bilir Vlad bana ne soracak. Ama bu noktada ona her şeyi vermeye hazırım.

"Harika!" Yüzü hemen bir gülümsemeye uyum sağlayacak şekilde değişir. "Şimdi, daha ciddi endişelere geçelim."

Kendimi oturur pozisyona sürüklüyorum. Zihnim artık eskisi kadar bulanık olmasa da, formda olduğumu söyleyemem. Ayrıca bir duşa çok ihtiyacım var. Ama Vlad ciddi olduğunu söylüyorsa... büyük ihtimalle ciddidir.

Telefonunu çıkarıyor ve bir kayıt dinletiyor. Dikkatle dinliyorum ve soruyorum.

"Bu...?"

"Evet. Silah tüccarınız."

"Silah tüccarım değil." Kaşlarımı çatarak düzeltmek zorundayım.

"Neredeyse tuzığa düşecek olan sendin. Senin söz hakkın yok."

"Kendi başımın çaresine bakabilirdim."

"Hiç yok, istenmeyen dikkatleri de üzerinize çekmiş olurdunuz." Haklı olduğunu bildiğim için cevap vermedim.

"Tamam, silah tüccarım."

"Gördüğünüz gibi, ondan bazı bilgiler almayı başardım. Özellikle Artemis'i arıyordu."

"Evet, sana ulaşmak için ve o neydi... Chimera mı? Kimdi o?"

"Beni en çok de bu. Chimera benim önceki ortağımdı."

"Benden önce başka bir ortağın olduğunu bilmiyordum."

"Bu yaygın bir bilgi değil. Chimera bir gün ortadan kayboldu. "Peki, neden seni ya da Chimera'yı istesinler ki? Anladığım kadarıyla O itiraftan sonra ben sadece bir amaç için araştırdım."

"Benim de sorum bu." Bazı dosyaları karıştırdı ve bana resimlerle dolu bir dosya verdi.

"Nedir bu?" Ben soruyorum, o da açmam için başını sallıyor. Açtığımda hemen kaşlarımı çatıyorum. Sayfaları birbiri ardına çeviriyorum ve beni birbirinden kötü katliamlar karşılıyor. Özellikle bir tanesi, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Küçük, temiz kesilmiş deliklerle delik deşik edilmiş bir gövde, karanlık bir odada bir sandalyenin üzerinde duruyordu. Kaburgalar önceden çıkarılmış gibi görünüyor. Peki ya delikler? Titizlikle, elle oyulmuş gibi görünüyorlar.

olanları. Gövdenin yuvalarına kollar yerine insan bacakları eklenmiş, bu da onu korkunç bir karışım haline getirmişti. Ayak parmakları yerine de insan parmakları eklenmiş. Bu bir katliam ama aynı zamanda bir sanat eseri.

"Bu Chimera." Vlad elimdeki resimleri işaret ediyor. "O sadece bir suikastçı değildi. O bir serseri adamdı. Onun işi sadece öldürmek değil, bir mesaj göndermekti. Bir sonraki sayfaya bak."

Bakıyorum ve dişleri fark ediyorum - C şeklinde dizilmiş insan dişleri.

"Bu onun işareti."

"Kahretsin," diye fısıldadım. Sayısız iğrenç şey görmüş gözlerime bile... bu farklı bir şey.

"*Bununla* ortak mıydınız?" Vlad dudaklarını büzüyor.

"O zamanlar işler farklıydı. Ama asıl mesele Chimera'nın on yıl önce ortadan kaybolmuş olması."

"Ben senin ortağın olmadan önce," diyorum ve o da başını sallıyor. "Peki neden *şimdi* biri Chimera'yı arasın ki?"

"Benim de sorum buydu. Chimera'yı her kimse içeriden bazı bilgilere sahip olduğu açık; aksi takdirde Chimera'dan Berserker ya da Artemis'e."

"Sence intikam almak isteyen biri mi? Chimera'nın mesaj göndermek için kullanıldığını söylemiştin. Bu da mesajları alan kişilerin hayatta kaldığı anlamına geliyor. En azından ben öyle varsayıyorum."

"Şart değil. Ama bunu da düşündüm." "Ve?"

"Daha da kötüleşiyor." Bir dosya daha aldı ve ben *GİZLİ* yazdığını görüyorum. Açtığımda FBI'dan gelmiş gibi görünen bir rapor görüyorum. Tri-state bölgesindeki birkaç korkunç cinayetin detaylarını içeriyor. Vlad'a neye baktığımı sormak üzereyken sayfayı çeviriyorum ve birden anlıyorum.

Dişler.

Chimera'nın işareti.

"Tarihe bakın." İki yıl öncesinden geçen aya kadar uzanan toplam dört cinayet var. Gözlerim tekrar Vlad'ınkilere kaydı.

"Bunu düşünüp durdum. Bu kadar zaman sonra Chimera'yı araştırıyor olmaları tesadüf olamazdı. Orada burada bazı sorular sordum ve kaynaklarım bununla geri döndü."

"Yani Chimera geri mi döndü?"

"Hayır. Chimera geri dönmedi. Bu." Önce FBI dosyasını, sonra da bir önceki dosyayı işaret ediyor. "Chimera değil. Bu bir taklitçi."

"Nereden biliyorsun? Belki Chimera aniden yeniden ortaya çıkmaya karar vermiştir."

Vlad kaşını kaldırır. "Chimera'yı tanıyorum. Görevde değil."

Kaşlarımı çattım. Bu hiç mantıklı gelmiyor.

"Ama bunca zaman sonra Chimera'nın çalışmalarını kim bilebilir ki?"

"Benim de sorum bu. Ama ayrıntıları da bilmenizi istedim. , bir kez denedilerse, size ulaşmaya çalışmaya devam edeceklerdir. Her zaman tetikte olsanız iyi olur."

"Gerçek Chimera ile iletişime geçemez misin?"

"Hayır. En azından henüz değil. Chimera..." Vlad başını sallıyor. "O bizim gibi değil, gerçekten değil."

"Bizim gibi mi?"

"Hissetti. Çok derinden, diyebiliriz. Bizim işimizde hiç kimse gerçekten akli başında değildir. Ancak Chimera'nın yaptığını yapmak..." Sözüünü kesiyor.

"Gerçekten dengesiz olmanız gerekir."

"Aynen öyle. Ve Chimera'nın duyguları onun çöküşü oldu. Raydan çıktı." Vlad başını sallıyor. "Bu konuyu açarsam ne olacağını gerçekten bilmiyorum."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Şimdilik hayır. Sadece tetikte olmanı istiyorum. Zaten çok fazla işin var."

"Bir de bana sor," diye mırıldanıyorum ve Vlad dosyaları benden alıyor. "Bu da beni ikinci noktaya getiriyor. İtalyanlar."

"Demek duydun? Nasıl şaşırmam." Gözlerimi deviriyorum.

"Ne diyebilirim ki, her yerde kulağım var. Bana sorarsanız babanız tam bir aptal."

"Bana yeni bir şey söyle..."

"Yakında bir savaş olacak. Bu nasıl yeni bir şey?"

"Ne?"

"İrlandalılarla neden ortaklık yaptıklarını söylediler mi? Bu onların tarzı değil."

"Ayrıntılı olarak değil. Neden?"

"Çünkü Enzo diğer aileleri ortadan kaldırmaya çalışıyor. Capo Dei Capi olmak istiyor. Ama desteğe ihtiyacı var. Etki. Askerlere. Gerçekten önce bana gelmediklerini mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki kabul edecekler. Neden kabul etmediniz?"

"İnsan kaçakçılığını iğrenç bulduğumu biliyorsun." Vlad iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Ama bundan da öte, onların baş düşmanı Lastra ailesi."

"Lastra..." Bu ismi nerede duyduğumu hatırlamaya çalışarak tekrarladım. "Yukarı Manhattan onların."

"Bekle!" Bu ismi bildiğimi fark ederek elimi . "Neden düşmanlar? Agosti'nin kızlarından biri Lastra'yla evlenmedi mi? aile?" Bunu biliyordum çünkü babamdaki rahatsız edici öğle yemeğinden sonra Agosti'ler hakkında biraz araştırma yapmıştım.

"Haklısınız. Ama o öldü. Ve tesadüfen ya da değil, bunun için kocası Lastra Capo'yu suçluyorlar."

"Haklılar mı? O mu yaptı?"

"Hayır. sanmıyorum. Hatta Enzo'nun sırf bir çatışma nedeni olsun diye onu öldürtmüş olabileceğini söyleyecek kadar ileri ."

"Kahretsin, İtalyanların aile konusunda sınırı çizdiğini sanırdım."

"Erkek olduklarında yaparlar." Vlad bu fikir karşısında dudaklarını büküyor. "Eğer kadınsalar, ya evlenilebilir ya da evlenilemezler, bu yüzden hayatlarını bir manastırda geçirirler."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Onlar kesinlikle para birimi olarak kullanılıyor. Bu yüzden Romina'nın amacını aşmış olabileceğini düşünüyorum."

"Enzo'nun bu kadar acımasız olduğunu fark etmemiştim. Zeki mi? Evet.

Ama kalpsiz değil." "Enzo'nun sorunu, onu asla iyi okuyamamanız. O bir sadece *o kadar* akıllı."

"Bu yüzden mi onlara yardım etmeyi kabul etmedin? Ona güvenmediğin için mi?"

"Bu da sebebin bir parçası. Ayrıca Lastra Capo'ya karşı onur borcum var."

"Yani savaşta onların tarafını mı tutacaksın?"

"Henüz karar vermedim. Diğer tarafa yardım etmeyerek aidatımı ödeyebilirim."

"Evet, şey... hem ben hem de Theo şu anda onların tarafında sıkışmış durumdayız. Yaşlı adam hakkımda bazı kanıtlar sakladı ve bu da beni şu anda hapisten uzak tutuyor."

"Bianca, Bianca..." Vlad onaylamaz bir tavırla bana bakıyor. Dikkatsiz olduğum için beni hep eleştirirdi. "Sence kocan şimdi de oyun oynamaya devam edecek mi?"

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Eğer yapmadıysa bile bunu ona karşı kullanmazdım," diye ekliyorum kararsızca.

"İyi ki ben varım," diye sırtıyor Vlad. "Sorunlarınızın *çoğunu* çözebilecek bir planım var."

"Gerçekten mi?"

"Bakalım..."

Başlıyor ve aslında *tüm* sorunlarımı çözebilecek şeyin ana hatlarını çiziyor.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Adrian

"SENI ANLIYORUM MARCEL. Ama hala bunun nasıl bir oyun olacağını göremiyorum. dışarı." Arabamı otoparka doğru yönlendirirken Bluetooth kulaklığıma söylüyorum.

"Güven bana. Enzo'nun elinde kesinlikle bir şeyler var." İçimi çekiyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Tamam. Seni bilgilendireceğim!" Diyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

Arabamdan inip Enzo'nun ofisine doğru gidiyorum. Restoranlarından bahsederken şaka yapmıyorlardı. Bu Madison Bulvarı'nda üst düzey bir restoran. Adını daha önce duymuştum ama mafyayla bağlantısını hiç kurmamıştım. Sanırım bu onların toplumda ne kadar yerleşik olduklarını gösteriyor. Yer gösterici beni karşıladı ve ona kiminle buluşacağımı söyledim. Kimliğimi onayladıktan sonra beni arka taraftaki asansöre yönlendiriyor, bir kod giriyor ve beni binanın üçüncü katına çıkarıyor.

Asansörden indiğimde, mutfağın önemli bir bölümünü kapladığı açık plan bir daireyle karşılaşıyorum. Enzo tam teçhizatıyla mutfağın ortasında duruyor. Endüstriyel fırından bir tepsi çıkarıyor ve koku bana doğru yayılıyor.

İlgi çekici kokuyor.

"Hastings," diyor İtalyan aksanıyla. Tepsiyi soğuması için masaya koyar ve ellerini serbest bırakır. Hızla saatini kontrol eder ve ağzı kıvrılır.

"Erkencisin."

"Pişirme partinizi mi böldüm?" Sertçe ekliyorum, ama o sadece omuz silkiyor, önlüğünü çıkarıyor ve beni kanepelere yönlendiriyor.

"Zamanında gelmiş olsaydınız, kekin soğuması için zamanınız olurdu. Şimdi beklemek zorundasınız."

"Sizi fırıncı olarak düşünmemiştim."

"Karım yemek yapmayı çok severdi. Şimdi sadece rahatlamamı sağlıyor." Umursamazca söylüyor. "Ama ne yazık ki, işimize geri dönelim. Eminim ki

dosya gönderdim mi?"

"Kesinlikle."

"Herhangi bir sorunuz var mı? Oldukça açık olduğunu düşünmüştüm. Bunlar şu anki lokasyonlarımız, ancak kısa süre içinde birkaç yer daha açacağız. Elbette sizi bilgilendireceğim. Ancak hepsi zamanı geldiğinde."

"Sizinle konuşmak istediğim şey tam olarak bu değildi. Ben zaten işaretledim anlaşmamıza göre bu yerlere. Beni rahatsız eden bir şey var." "Devam et."

Enzo masadan bir paket sigara alır ve yakar bacak bacak üstüne atmış ve tüm dikkatiyle beni eğlendiriyordu. "Son zamanlarda yaşananlar hakkında ne kadar şey duyduğunuzdan tam olarak emin değilim.

rahatsızlıklar." Dikkatli bir şekilde başlıyorum. Enzo bu işte kişisel bir çıkarım olduğundan şüphelenmesin diye meselenin özüne girmek için acele etmek istemiyorum.

"Ne kadar yakın zamandan bahsediyoruz?" Sigarasından derin bir nefes çekiyor ve bir duman bulutu salıyor.

"Birkaç ay oldu. Raporlar gelmeye devam ediyor." "Neden bahsettiğiniz hakkında bir fikrim var diyelim."

"Sokak bir artış var. Söylentilere göre kasabaya yeni bir çete gelmiş." Devam ediyorum.

"Ama değil." Dedi ve ben de başımı salladım.

"Evet, bir izlediğimiz bir kartel. New York'ta üs kurmaya çalışıyorlar."

"Oldukça iyi bilgilendirilmişsiniz, Şef." Enzo bir nefes daha alıyor ve pencerenin yanındaki küçük içki dolabına yöneliyor. Bir soruyla bana dönüyor ama ben başımı sallıyorum.

"Ben sürüyorum." Basitçe söylüyorum. Kendine bir içki ve kanepeye geri yerleşiyor.

"Bölgemize girmeye çalışan bu yeni kartelden haberdar oldum. Sizin de haberdar olduğunuzu görmek ilginç." Yavaşça gülümsüyor ama devam ediyor. "Peki, sorunuz nedir?"

"Anlaşmanın size düşen kısmı suç oranını düşük tutmaya yardımcı olmak. Bu insanlar sadece suçu artırıyor." Daha fazla soru sormamasını umarak sesimi sabit tutuyorum.

"Öyleyse öyle. Şöyle yapalım. Bana ne bildiğini söyle, ben de sana ne bildiğimi söyleyeyim. Bu kadar basit." Kulağa basitmiş gibi geliyor ama nedense bunun eşit bir takas olduğundan şüpheliyim.

"Kaynaklarım bana bu insanların Ortega kartelinin bir parçası olduğunu söylüyor. Pek bir şey bilmiyoruz, çünkü insanları konuşmuyor. Ancak şunu biliyoruz ki

çoğunlukla seks ticareti yapıyorlar."

"Anlıyorum." Enzo kendi fikrini söylemeden önce bir saniye bana bakıyor. "Ortega senin sorunun değil. Jimenez. Piyasadaki değişiklikleri fark ettim. Bölgeye girmeye başladığından beri. Ama kimse bu adama kefil olamaz. Hiç şahsen görülmedi. Daha çok bir efsane gibi." Oh, nasıl da biliyorum. Yirmi yıldır bu efsanenin peşindeyim. Çok azı onu gördüğünü ya da onunla etkileşime geçtiğini söyledi, çoğu da muhtemelen yalan söyledi.

"O zaman bir efsaneyle nasıl başa çıkarsınız?"

Enzo'nun ağzı geniş bir gülümsemeye dönüşür. "Şanslısın, Hastings. Senin düşmanın benim de düşmanım gibi görünüyor."

"Gerçekten mi?" Marcel'in bunu ne kadar iyi tahmin ettiğini fark ederek dudaklarımı büktüm. "Aynı pazarda rekabet ediyoruz diyelim."

"O halde onunla nasıl başa çıkacağınızı çoktan düşünmüşsünüzdür."

"Elbette. Jimenez tehlikeli bir düşman çünkü kendini göstermiyor. Sadece araçlar vasıtasıyla çalışıyor."

"Yani ona kendini göstermeyi mi planlıyorsun?"

"Aynen öyle. İki gün sonra karımın doğum günü. Bir süredir Jimenez'i samimi bir ortaklığa çekmeyi düşündüğümüz bir parti planlıyorduk." O Bana eleştirel bir gözle baktı. "Bize katılmalı ve o güzel karını da yanında getirmelisin."

"Bu çok hazırlıksız bir davet. Ama yine de teşekkür ederim."

"Ne diyebilirim ki. Kolluk kuvvetleri hoş bir arkadaşlık için listemde pek üst sıralarda yer almaz. Ama sizin için bir istisna yapacağım. Biz ortak olacağız, değil mi?"

"Elbette. Orada olacağımızdan emin olabilirsiniz." "Davetiyeleri ofisinize göndereceğim."

Enzo, lokasyonlarından birinde kendisine ihtiyaç duyulduğuna dair bir telefon aldığı anda hızlıca toparlanıyoruz, ancak pişirdiği vişneli tartın yarısını bana paketlemeden önce değil.

Arabama atladım ve Marcel'in savcılıktaki ofisine gittim. Elimde pastayla içeri girdiğimi görünce kaşlarını eğlenerek kaldırıyor, ben de omuz silkiyorum.

"Enzo'nun fırıncılık meraklısı olduğunu kim bilebilirdi?"

"Bu çok komik." Diyor ama tartı benden alıyor ve parçalara ayırmaya devam ediyor. "Aslında çok lezzetli." Ağzı dolu bir şekilde övüyor. Ben de küçük bir miktar alıyorum ve aynı fikirdeyim. Hiç de fena değil.

"Tatlılar bir yana, sen ne ?" Marcel koltuğuna yaslanıyor, ben de karşısına geçip rahatıma bakıyorum.

"O Jimenez'in peşinde. Görünüşe göre bir süredir ona yaklaşmayı planlıyormuş."

"Ben de düşünmüştüm. Enzo'nun kendi bölgesinde neler olduğunu bilmemesine imkan yok ve eğer onu tehdit eden biri varsa iş. Büyük ihtimalle Jimenez ile aralarında bir tür iletişim olmuştur."

"? Jimenez'in ne kadar ele avuca sığmaz olduğunu düşününce?"

"Kesinlikle. Agosti'lerin bağlantıları çok iyi." Marcel şöyle diyor. "O zaman Jimenez'in neden Agosti'lerle Karısının doğum günü partisinde görünmek," dedim, düşünerek. Enzo, Jimenez'in partiye geleceğinden öylesine bahsettiğinde bunu pek ciddiye almamıştım.

"Öyle mi dedi?"

"Evet, gecikmeli olarak Bianca ve beni de davet etti. İki gün sonra."

"Kahretsin!" Marcel nefesinin altında küfrediyor ve ben de aynı fikirdeyim. "Kahretsin!"

durum pek uygun değil. Bianca'yı da getirmem gerekebilir. "Sence gelmeyi kabul eder mi?" Sonunda sordu.

"Bilmiyorum. Onu son gördüğümde oldukça sert görünüyordu." O yatakta yarı ölü gibi görüldüğü görüntüsünü aklımdan çıkarabilmek için elimden geleni yapmıştım. Onu tekrar kontrol etmemek için kendimi zor tuttum. Gerçi son gelişmelerden sonra bunu yapmam gerekecek gibi görünüyor.

"Neden bu kadar uzun süredir Jimenez'in peşinde olduğunu biliyor mu?" Başımı sallıyorum.

"Ayrıntıları bildiğini sanmıyorum, sadece kişisel bir mesele olduğunu biliyor."

"Yine de onu gemiye almaya çalışmalıyız. Eğer onsuz gelerseniz çok şüpheli görünür."

"Biliyorum, bunu ben de düşündüm." Söylemeden önce yüksek sesle iç geçirdim. "Bu gece Vlad'a ulaşacağım, belki yarın görüşürüz."

"Güzel. Bianca'nın Vlad ile olan ilişkisinden bahsettiğinde çok şaşırdığımı söylemeliyim."

"Bana her zaman platonik bir ilişki olduğunu söyledi." Ekleme zorunda hissediyorum ve Marcel'in gülümsemeye karşı koyduğunu görüyorum.

"Ve bu sizin için en önemli şeydi, değil mi?"

"Elbette," diye cevap veriyorum ve kendimi tutuyorum. "Kahretsin..." Gülmeye başlıyorum. "Bu durum beynimi allak bullak etti."

"Sen de bir aziz , *Adrian*." Marcel bana bir kaşını kaldırdı. "Belki de onu biraz rahat bırakmalısın." Marcel bu konuda beni arayan ilk kişi olmuştu. Geçmişimdeki bazı düzensizlikler ve gerçek kimliğimi bilen tek kişi. Hafif bir rekabet olarak başlayan şey kısa sürede beklenmedik bir dostluğa dönüştü.

"İnsanları öldürmesinin beni manipüle etmesi kadar rahatsız ettiğini sanmıyorum. Bana anlattığına göre, ilk cinayeti kesinlikle haklıymış. "İlk cinayeti

Diğerleri mi? Bilmiyorum. Vlad masum olmadıklarına dair beni temin etti. Ama bana *yalan* . Rol yapıyordu. Onun gerçek yüzünü bile bilmiyorum. sorun."

"O zaman onu tanıyın. *Gerçek* onu."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum, kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturarak. Marcel ne zamandan beri Bianca'nın en büyük destekçisi oldu?

"Bazen, belki canavarlar bile biraz kefareti hak eder." Daha çok kendi kendine söylüyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Otuzuncu Bölüm

Bianca

Tabancamı kurup ateş ediyorum. Biri düştü. Bir metre soluma hareket ediyorum ve hareketi tekrarlıyorum. İki aşağı. Sırayı bitirene kadar tekrar tekrar yapıyorum.

Sonra sonuçlarımı kontrol etmek için hedeflere gidiyorum. Tam . Her biri.

Tuttuğumu bilmediğim bir nefesi serbest bırakıyorum. Kokain kullanmayan bedenim hâlâ hedefi vurabiliyor. Yeteneklerimden ödün vermedim.

İtiraf etmeliyim ki en büyük biri kokain olmadan birdenbire kendim olmaktan çıkacağımdı... özellikle de sahada.

Bugün, geri çekilme fiyaskosundan bu yana elime silah aldığım ilk gündü ve parmaklarım titremedi. Hayır, aslında görüşüm daha keskin, farkındalığım arttı. Belki de uyuşturucusuz olmak o kadar da kötü değildir.

"Bilin bakalım otuz dakika sonra kim burada olacak?" Vlad'ın sesi beni şaşırtıyor ve bana doğru geldiğini görmek için arkama bakıyorum.

"Sana işe yarayacağını söylemiştim, değil mi?" Bana göz kırpmıyor.

"Nereden biliyorsun ki?" Vlad'ın bildiği bazı şeyler bazen beni şaşırtıyor. Sanki ondan hiçbir sırrı saklayamazsınız. Planını da bu şekilde tasarlamıştı.

"Benim kendi var. Şimdi başka bir şey giymek isteyebilirsin." Kendime baktım ve ne kadar terli olduğumu fark ettim. Kafam rahatladığından beri Vlad'ın spor salonunu kullanıyordum. Artık sadece bir çift spor kıyafeti giyiyordum.

şort ve spor sütyeni.

"Peki, buluşuruz," diyorum ve odama doğru koşuyorum.

Neyse ki Vlad birkaç kıyafet getirmişti. Yolun yarısına gelmiştim ki bir araba garajın önüne yanaştı. Durdum ve boynumu uzattım. Arabadan indiğimde Marcel ve Theo'yu görüyorum, ikisi de tertemiz takımlar. Vlad da onları görmüş olmalı çünkü bana yetişti ve beni kokladı.

"Çok kötü kokmuyorsun."

"Teşekkürler," diyorum sertçe. Vlad'la birlikte adamların yanına gidip onları sessizce selamladıktan sonra Vlad'ın ofisine gidiyoruz. Vlad'ın tahmininin doğru çıkmasını gerçekten umuyorum. Odaya doğru ilerlerken Theo'nun bakışlarımı kaçırmaya devam ettiğini fark ediyorum. Yine de benimle konuşmak zorunda.

"Evet, beyler. Mütevazı evime hoş geldiniz." Vlad her zamanki tiyatrosuyla başlıyor ve hem Marcel'in hem de Theo'nun gözlerini devirdiğini görebiliyorum.

"Bunu ayarladığın için teşekkürler," diye cevaplıyor Theo. Vlad'ın yanında duruyor, yüzümü boş tutuyor ve bana hitap edilmesini bekliyorum.

"Madem ikiniz de buradasınız." Vlad, "Seni de görmek güzel Marcel," diye eklemekten önce durup düşünüyor. Marcel neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. "Asıl gelelim. Hastings, Bianca'yla konuşmanın acil olduğunu söylemiştin."

"Allegra Agosti'nin doğum günü partisine davet edildik. Yarın. Enzo daveti yaparken Bianca'nın da katılabileceğini umuyordu." Bunu bana bir kez bile bakmadan söylüyor, bir yandan da Vlad'a hitap ediyor.

"Yani buraya Bianca'nın katılabilecek kadar iyi olup olmadığını görmeye mi geldiniz?" Vlad soruyor. etmeliyim ki, bu değiş gerçekleştme şekli beni özellikle eğlendiriyor.

"Evet ve görüyorum ki çok daha iyi görünüyor." Theo sonunda gözlerini bana çeviriyor ama sadece kısa bir süreliğine. Buna bir son vermenin zamanı geldiğine karar verdim.

"Gerçekten sana eşlik etmemi istiyor musun?" Sesim sabit ve duygudan yoksun bir şekilde soruyorum. Gergin bir şekilde başını sallıyor ama yine de bakışlarımla buluşmaktan kaçınıyor.

"En azından gözlerimin içine bakıp sorabilirdin." Ben yokmuşum ve hiçbir etkim yokmuş gibi davranmayı ne kadar sevdiğini görünce eklemek zorunda hissettim.

Theo sözlerime neredeyse öfkeleniyor ama dişlerini sıkıyor ve sormak için bana .

"Lütfen benimle Enzo'nun partisine gelir misin?"

"Peki." Omuz silkiyorum. Vlad bana bazı ayrıntılardan bahsetmiş olsa da, bana neden sorduğu gerçekten umurumda değil. Tek umursadığım, bir mekânı paylaşmak zorunda kalacak olmamız. O zaman baştan çıkarmaya yeniden başlayabilirim. Evet, bu gerçekten de mükemmel.

"Güzel. Seni yarın akşam 8'de alırım." Theo gitmek için döner, ama Vlad her zamanki tavrıyla bir şeyler söyleyerek onu durdurur.

"Gerçekten, Hastings, bu kadar ikiye bölünmüş olduğumu düşünmemiştim. Kısa bir süre önce karınızı rahatsız ediyordunuz, ama şimdi onun yardımına ihtiyacınız var. Neden

Ona tam olarak neden katılman gerektiğini söyler misin?" Vlad'ın tavrı rahat ama sözleri kesici. Theo'nun cevap vermeden önce omuzlarının gerildiğini görebiliyorum.

"İş için. Bianca muhtemelen zaten biliyordur. uzun Jimenez adında birini arıyordum. Enzo'nun etkinliği tam da aradığımız yer olabilir."

"Güzel. Şimdi tekrar dene, ama yalanlar olmadan." Vlad, Theo'ya doğru birkaç adım atar ve ekler.

Bunun üzerine Vlad'a doğru sertçe döndüm. Eylem planımızın ana hatlarını çizerken başka hiçbir şeyden bahsetmemişti. Neden bahsediyordu?

Theo, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye cevap verir ama yüz ifadesi . Marcel ise tüm bu süre boyunca kenarda durmuş, gözlemliyordu. Tuhaf.

Vlad bir adım daha atıyor, artık tamamen Theo'nun kişisel alanı içinde. Harekete geçip Theo'ya bir yumruk atmadan bir saniye önce duruşunu görüyorum.

İlk içgüdüm Vlad'ın masasında gördüğüm ilk silahı kapmak; ve böylece kan akıtmaya hazır bir şekilde kalemlerinden birini alıyorum. Tam harekete geçmek üzereyken, Marcel'in avucunu kaldırarak bana dur işareti yaptığını ve ardından kavgaya doğru bir el hareketi yaptığını görüyorum. Sonunda neler olduğuna odaklanıyorum ve Theo'nun Vlad'a karşı kendini tamamen tuttuğunu görüyorum. İkisi de yaklaşık olarak aynı boydalar ama Vlad hayat boyu tecrübe kazanmış biri.

Ama gördüğüm şey beni soğutuyor. Theo neredeyse her saldırıdan kaçıyor, hatta daha karmaşık olanlardan bile. Aynı zamanda, aldığı kadar iyi veriyor. Tamamen kanlı ve yaralı olmamalarının tek nedeni, yeteneklerinin eşit görünmesi.

Şimdiye kadar gördüğüm en iyi dövüş maçlarından birini izlediğim sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından, ikisi de nefes nefese kalarak durdular.

"Söyleyecek bir şeyin kaldı mı, *Adrian*?" Vlad masasına çekilir ve bir mendil alır ve yüzündeki teri zarıfçe silmeye başlar.

Theo'nun gözlerinin biraz açıldığını görüyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Adrian?" Sonunda konuştum. Sanki herkes bir şeylerin peşinde ve ne olduğunu bilmeyen bir tek ben varım.

"Neden ona söylemiyorsun, *Hastings*. Ya da bekle, bu gerçekten senin adın değil, değil mi?" Vlad sahte bir endişe ifadesiyle bana döndü.

"Korkarım onunla sahte bir bahaneyle evlendin, küçük tanrıça."

Meraklandım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben mi yapayım, sen mi?" Vlad, Theo'ya doğru sallıyor ve ondan yayılan gerginliği görebiliyorum.

O konuşmuyor, bu yüzden Vlad bu şerefeye nail oluyor.

"Baştan alalım. Trajik bir hikaye. Michael ve Paulina Barnett. Yanlış giden bir soygundan sonra evlerinde öldürüldüler. Geride bir oğul bıraktılar. Adrian Barnett. Birkaç koruyucu aileden sonra, kendini İrlandalılar için ölümüne savaşırken buldu. Yanılmıyorsam Andrew Gallagher. Onunla bir keresinde tanışmıştım.

pek hoş bir adam değildir." Vlad devam etmeden önce yüzünü sıkıntıyla buruşturur.

"Nerede kalmıştım... oh evet. Bu Adrian dört yıl boyunca Andrew için savaştı. Görünüşe göre, neredeyse haftada bir maç yapıyormuş. Vücudunu hayal edebiliyor musunuz?"

sayabilir misin?" Vlad bunu sorarken bana dönüyor ve ben de zihnimden hesaplamaya başlıyorum; iki yüz küsur. Fena değil. Hiç de fena değil. Neredeyse etkilendim.

"Sonra birden ortadan kayboldu. Puf." Vlad ses çıkardı ve ben de kaşımı kaldırdım. Sadede gel artık. "Yaklaşık aynı zamanlarda, Theodore Hastings Harvard'a kaydoldu."

"Güzel masal ama ne anlamı var anlamıyorum." Theo sonunda söyler ama Vlad daha bitirmemiştir.

"Asıl mesele Michael Barnett'in Jimenez'i devirmek için bir projeye dahil olması. İddialara göre, Jimenez'e yatırım yapan üst düzey yetkililerin ve zengin patronların bir listesini hazırladı."

"Ne yani, benim Barnett denen adam olduğumu mu söylüyorsun?"

"Ben demiyorum. Sen . O küçük fiziksel efor benim kanıtımdı. Ama daha fazlasını istiyorsan..." Vlad kasasına yönelip açmadan önce bir klasör çıkardığını söylüyor. Klasörün içinde doğrudan bana uzattığı birkaç fotoğraf var. Hepsi de aynı adamı, çeşitli yaralanma aşamalarında ve bir dövüş ringinde tasvir ediyor. Resimlerdeki adam Theo'dan iri ve cüsseli olsa da, aynı kişi olduklarına şüphe yok.

"Demek Adrian Barnett sensin?" Başımı eğip kocamı inceliyorum, birden onu yeni gözlerle görmeye başlıyorum.

O... mükemmel.

Ne kadar benzediğimizi fark ettiğimde onu yutuyor. O da daha önce öldürmüştü. İçgüdüsel olarak dudaklarımı yalıyorum. Birinin canını almanın nasıl bir şey olduğunu biliyor.

Her şey kaybolmuş değil.

Birlikte olabiliriz.

Ve birlikte öldürebiliriz.

Aman Tanrım!

Theo'nun... hayır, Adrian'ın bir görevde yanımda olmasının nasıl bir şey olacağını hayal ederek bir fantezi senaryosunun içinde kaybolmuştum bile. Hayal meyal konuştuğunu duyduğumda derinlere dalmıştım.

"Bunu nereden biliyorsun?" Vlad'a bakıyor, o da sadece omuz silkiyor.

"Belki şimdiye kadar fark etmediniz ama benim erişemediğim hiçbir sır yok."

Karşılıklı konuşmalar devam ediyor ama ben hâlâ kendi fantezimin içinde olduğum konuşulanları fark etmiyorum. Bunun yerine, içgüdülerimle hareket edip kendimi Theo'ya... Adrian'a doğru fırlatıyorum. Kollarımı ona doladım. Bir an için gerildiğini hissettim.

saniyeler sonra elimden kurtuldu.

Sadece suratımı asıyorum, Pink tarzı, ve kendimi onun yanına yapıştırıyorum. bana kaşlarını çatıyor.

"Bunu neden yapıyorsunuz? Şimdiye kadar tek kelime duymadın mı? Ben Theodore Hastings değilim."

"Biliyorum. Artık birlikte olabiliriz." Koluna daha sıkı sarılıyorum.

"Ne?" Diye bağırıyor ve beni itiyor. Başımı eğiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "O kadar da farklı değiliz. Sen öldürüyorsun. Ben öldürüyorum. Biz aynıyız."

"Biz aynı değiliz Bianca. Ben zorunluluktan öldürdüm. Sen hoşuna gittiği için öldürüyorsun."

"Bu gerçekten bir zorunluluk muydu? Kim size silah doğrulttu ve öldürmeye zorladı? Ve bana insan hayatının ellerinizden sızdığını hissettiğiniz ve bundan zevk almadığınız bir an olmadığını söylemeyin. "

Theo cevap vermek üzereyken Vlad araya girer.

"kadar yeter. Sanırım konuşmamız gereken daha önemli şeyler var. Merak etme Hastings, sırrın burada güvende. Şimdi, işleri şöyle açıklayayım. Jimenez'i yakalamak istiyorsun. Ben de Enzo hakkında bilgi istiyorum. Bence birbirimize yardımcı olabiliriz."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Otuzbirinci Bölüm

Adrian

Bianca'ya olan bu yakınlığıma direnmek için elimden geleni yapıyorum. Hâlâ yanımda ve kokusu burun deliklerimi istila etmeye devam ediyor. Onu ilk gördüğümde bu kadar güzel göründüğüne inanamamıştım. Sadece günler geçmiş olsa bile vücudumun onu tekrar görmeye verdiği tepki beni neredeyse şaşırttı.

Ben de onu görmezden gelmeye çalıştım.

Ona hitap etmedim ve ona bakmadım. Ama sonra Vlad oldu.

Benimle tartışmaya başladığında bir bildiği olduğunu tahmin etmeliydim. Sadece eski kimliğim hakkında ne kadar çok şey bildiğini fark etmemiştim.

Ve şimdi Bianca da biliyor. Tepkisi konusunda neredeyse endişeliydim. Ama sonra bana kadar söyleyerek kendini bana attı, yüzündeki ifade neredeyse rüya gibiydi. Bir an için gözlerine takıldım.

Sadece bir saniyeliğine.

Sonra onun hissedemediğini hatırladım.

Şimdi de Vlad, Jimenez'e yardım etmek istediğini söylüyor. Neredeyse homurdanacaktım. Neden ona güvenemeyeceğimi hissediyorum? Onda beni rahatsız eden bir şeyler var. En çok da sebepsiz yere çok neşeli görüldüğünde.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Enzo'nun evine böcek yerleştirmemizi istiyorsun. Partinin onun evinde olacağını nereden biliyorsun?" diye sordum. Marcel'in bunca zamandır sessiz kalmasına şaşırdım ama katılmaktansa gözlemlemekle daha çok ilgileniyor gibi görünüyor.

"Sizden çok önce haberim vardı. İçiniz rahat olsun; onun evinde olacak."

"Ama neden yapmıyorsun?"

"Enzo ve ben pek iyi arkadaş sayılmayız." Vlad alaycı bir şekilde gülümser. "Neyse ki beni tanıdığından haberi yok, yoksa inan bana

davet edildim."

". " Bianca hemen kabul ediyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu yapmayacağız." Düzeltiyorum ve bana bakmak için boynunu

büküyor. "Ben yaparım o zaman." Omuz silkiyor ve Vlad'ı

desteklemeye hazır olduğunu söylüyor.

beni ayağa kaldırıyor.

"Hayır." Daha düşünmeden dudaklarımdan döküldü bu kelime.

"Ne? Ben yaparım, merak etme." Dikkatini Vlad'a yönlendirerek beni savdı ve ben... şaşkına döndüm.

"Hayır," diyorum tekrar ve ekliyorum. "Neden *senin* için bir şey yapalım ki?" Vlad'ı işaret ediyorum, istediğimden biraz daha agresif bir şekilde.

"söyledim, Tanrı aşkına. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Bianca'nın kızgınlığı benim mantıksız öfkemi körüklüyor.

"İşte bu kadar çocuklar." Hoşnutsuzluğumun öznesi araya giriyor ve dudaklarım sinirlenerek büzülüyor. "Hastings, eğer bu işe karışmak istemiyorsan endişelenme. Bianca bunu benim adıma yapabilir. Öte yandan, Jimenez hakkında size hiçbir bilgi de vermeyeceğim."

Kibrine homurdanıyorum. Bu kadar değerli neye sahip olduğunu sanıyor? "Ne tür bir bilgiye sahip olabilirsin ki?"

"Pek bir şey yok..." diye alaycı bir şekilde başlıyor. "Sadece sık sık gittiği kulübün yerini."

"Blöf yapıyorsun." Jimenez'in yıllardır ne kadar zor olduğunu göz önüne alarak suçluyorum.

"Ben... "

"Blöf yapmıyor," diye onaylıyor Bianca ve Marcel köşede gergin bir şekilde kıpırdanıyor.

"Onun sözüne güvenirdim." Gergin bir ses tonuyla ekliyor ama bunu düşünecek zamanım yok.

"Peki ne ? Teklifin süresi beş...dört..."

"Peki," bir elimi onu durdurmak için kaldırırken diğer elimle şakaklarımı ovuyorum.

Gülümsüyor.

"Kendine geleceğini biliyordum. Sen ve Bianca harika bir takım olacaksınız." Ona göz kırpmıyor ve yumruklarım sıkılıyor. Neden ona göz kırpmıyor?

"Enzo, Jimenez'in partiye gelmesini bekliyor," diye araya giriyor Marcel ve Vlad dikkatini ona yöneltiyor. Bana mı öyle yoksa ikisi arasında bir şeyler mi var?

"Yapmayacak. Ama bu her şeyin kaybedildiği anlamına gelmez. Eminim kendisine yakın birini gönderecektir."

"Nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Jimenez'i görüyorum. Bulunduğu yerden ayrılmadı ve yakın zamanda da ayrılması için herhangi bir düzenleme yapılmadı."

"Kahretsin," diye mırıldandım. Vlad'a güvendiğimden değil, ama yarın her şey doğrulanacak.

"Artık birlikte çalışmaya karar verdiğimizize göre, planlamaya başlayabiliriz." Vlad masasına gidip bazı dosyaları karıştırıyor ve büyük bir kâğıt parçası çıkarıyor.

"Bu...?" Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak soruyorum.

"Evet. Enzo'nun evinin planları. Kaşlarını kaldırmadan ofise girip çıkman gerekiyor. Hazırlıklı olmak en iyisi." Tamam, vay canına. Vlad kesinlikle kendini ciddiye alıyor.

Masanın üzerine yaymaya başladığında hepimiz yaklaşıyoruz.

Bianca, "Martin'in evine oldukça benziyor," diyor ve ben de aynı fikirdeyim. Her ikisi de iki katlı konaklar, ancak Enzo'nunki daha geleneksel bir tasarıma sahip gibi görünüyor.

"Babası nerede yaşıyor?" Ben soruyorum.

"Şehirdeki metresiyle birlikte. Burası eskiden Agosti eviydi ama şimdi sadece Enzo, karısı ve oğlu yaşıyor."

"Peki ya diğer kız kardeş?" Bianca aniden söze giriyor ve tüm gözler ona çevriliyor.

"Hangisi?" Vlad dikkatlice sorar.

"Bekâr olan. Ailelerini araştırdığımda üç kız kardeş olduklarını ve ikisinin evli olduğunu gördüm. Üçüncüye ne oldu? Adı Catalina'sanırm." Ani bir sessizlik olur ve Marcel'in omuzları bir an için sertleşir. Vlad cevap verirken bunu not almış gibi görünüyor.

"O kayboldu. Yıllar önce. Bana sorarsanız muhtemelen ölmüştür." Tuhaf.

Vlad bunu , Marcel hemen yüzünü çeviriyor, ama yüz hatlarında bir anlık acıyı yakalamadan önce değil.

"Plana geri dönelim. Burası balo salonu ve kesinlikle partinin yapılacağı yer ." Evin doğu kanadını işaret ediyor.

"Şimdi burada," Parmağı batı kanadına doğru ilerliyor. "çalışma. Çalışma odası Aynı katta ama mutfak ve misafir odasıyla ayrılmış durumda. Şüpheli görünmeden bunları geçmeniz gerekecek."

"Kaç kişi davetli?" Bianca soruyor.

"Duyduğuma göre en az yüz tane varmış."

"Güzel, onlar bizim en iyi korumamız. En kötü ihtimalle Enzo'nun dikkatini dağıtırım." "Onun dikkatini dağıtmayacaksın. Bunu birlikte yapacağız." Sadece

Bianca ve Enzo'nun samimi bir ortamda birlikte olması şakaklarımın zonklaması için yeterli.

Hayır, bu bir seçenek değil, özellikle de Enzo'nun öğle yemeğinde karıma nasıl baktığını düşünürsek.

"Bunu yapmak istemediğini söylediğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim." Karşılık veriyorum. Şu anda muhtemelen çocukça konuştuğumun farkındayım ama onu Enzo'nun yanında istemiyorum.

"Yani her şey ayarlandı. Acil bir durumda seçeneklerimiz var." Vlad bize evin tüm köşe ve bucaklarını gezdirmeye başlıyor ve bunları nasıl avantajımıza kullanacağımızı gösteriyor. Böceklerin Enzo'nun çalışma odasına, misafir odasına ve mutfığa yerleştirilmesi gerektiği konusunda ısrar ediyor.

"Mutfak mı?" Merakla sordum.

"Personelin nasıl dedikodu yaptığını görseniz şaşırırsınız. Özellikle de böyle evlerde."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor." Bianca kabul ediyor ama sonra aniden soruyor. "Üzerimizde silah arayacaklar, değil mi?"

"Evet, öyle olacak. Muhtemelen metal dedektörleri de vardır." Vlad cevap verir ve Bianca dudaklarını büzer.

"Ne tür böcekleriniz var?"

"Metal değil," diye mahcup bir şekilde gülümsüyor Vlad, ben de kıkırdıyorum. "3D yazıcınızı ödünç alabilir miyim? En azından bir tabancaya ihtiyacım var."

"Obsidyen bir bıçak al. Bu yeterli olur."

Bianca bununla alay eder, "Bıçakları sevmediğimi biliyorsun."

"Mecbur kaldığında yaparsın." İkisi arasındaki ileri geri konuşmalar bana kendimi dışarıdan biri gibi hissettiriyor. Bianca'nın ne kadar farklı olduğunu da fark etmeden edemiyorum. Daha önce sahip olmadığı bir dinginlik yayıyor. Aynı zamanda ileri ve cesur.

Bu gerçek o mu?

"Peki ya o?" Aniden soruyor ve Marcel'i işaret ediyor. "O gelmiyor, değil mi?"

"Hayır, değilim," diye cevaplıyor Marcel. "O zaman burada ne işi var?"

"O benim *güvenilir* arkadaşım," diye vurguluyorum, tam olarak ne kaybettiğini bilmesini sağlamak için. Yine de tepki vermiyor gibi görünüyor ve sonunda

Biri sinirlenmiş.

Planlara son şeklini veriyoruz ve Marcel'le ben gitmek için dönüyoruz. Bianca'nın yüzünde tarifsiz bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Kendimi silkeliyorum ve onu görmezden gelmeye zorluyorum.

Daha sonra, arabadayken, Marcel Bianca ve benim aramdaki gözle görülür gerginlikten bahsetti.

"Beklediğin gibi gitti mi?" Diye soruyor ve ben birkaç saniye düşünmek zorunda kalıyorum.

"Hem evet hem hayır. Evet, çünkü *bu* Bianca'yı hiç tanımadığımı fark ettim. Bir İtalyan mafya babasının evine dinleme cihazları yerleştirmek için karımla planlar üzerinde çalışacağımı kim hayal edebilirdi ki? Hayır,

Çünkü bildiklerimi bilsem bile, ona karşı bir çekim hissetmekten kendimi alamıyorum." "O tamamen farklı. Bence bu daha çok yüz ifadesi ve ses tonundan kaynaklanıyor. Onu her zaman güvensiz gösteren o üst perdeden konuşması yok artık."

"Haklısın, şimdi sen anladım. Sesinin temposu tamamen farklı. Ayrıca duygusuz."

"Gerçekten mi?" Marcel bana yan gözle bakıyor. "Senin üzerine atladığında içinde yeterince duygu olduğunu düşünmüştüm."

"Ne dediğini duydun mu? Öldürmeyi romantikleştiriyordu. Birdenbire Bay ve Bayan Smith olabileceğimizi mi sanıyor?" Neredeyse dalgın dalgın soruyorum ama Marcel'in kaşlarını çatıldığını fark ediyorum.

"Dostum... sakın bana referansı bilmediğini söyleme." Cevap vermeyince, sertçe ekliyorum. "İşin dışında bir hayatın olmadığını unutmuşum. İkisi de gizli suikastçi olan ve sonsuza dek mutlu olan bir çift hakkında."

Kısa açıklamam karşısında kıkırdıyor. "Böyle diyorsun ama henüz ayrılık ya da boşanma hakkında konuştuğunu duyduğumu sanmıyorum." Sözlerini düşündüm ve

haklı olduğunu kabul etmek zorundayım. İlişkimizi belirsizlik içinde görürken, bunun ötesini düşünmeye cesaret edemedim.

"Sanırım bu kaçınılmaz." Belirsizce izin veriyorum. "Öyle mi? Göreceğiz." Marcel gizemli bir şekilde söylüyor.

"Peki ya sen?" Ona komplocu bir gülümseme veriyorum.

"Ben mi? Peki ya ben?"

"Hadi ama, Agosti'nin kız kardeşine verdiği tepkinin önemsiz olduğunu söyleme. Onu tanıyor muydun?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda Marcel geriliyor, parmakları direksiyonda neredeyse titriyor.

"Oh, gerçekten mi?" Sahte bir gülümseme takınmaya çalışır.

"Evet, o neydi öyle?" Neden ağzımdan kaçırmadım, bilmiyorum. Belki de bunca yıllık arkadaşlığımız boyunca Marcel'in bir kadına iki kez baktığını, hele hele tepki verdiğini hiç görmediğim içindir.

"Onu kısa bir süre önce tanıdım. Uzun zaman önce."

"Çok gizemli. Çıkıyor muydunuz yoksa?" "Onunla evlenmek istedim." Sessizce söylüyor.

"Kahretsin! Ne oldu? Vlad kayıp olduğunu mu söyledi?"

"Bilmiyorum... Hâlâ bilmiyorum." Sesi zorlanarak kelimeleri tekrar söylüyor.

"Dostum..." Tam söyleyecektim ki Marcel aniden frene bastı ve ikimiz de öne doğru savrulduk. Neyse ki emniyet kemerlerimiz bizi ciddi bir yaralanmadan korudu. Bir hayvana ya da başka bir şeye çarpıp çarpmadığımıza bakmak için hemen arabadan iniyorum ve herhangi bir çarpma izine rastlamayınca rahat bir nefes alıyorum.

"Kahretsin. Bu çok yakındı!" Arabaya geri dönerken bundan bahsettim.

Marcel üzerine eğilmiş, başını kollarının arasına . Hafifçe hıçkırdığını duyabiliyorum.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Sürekli tekrarlıyor. Onu rahatlatmak istiyorum ama dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden sessizce yanına oturup geçmişin hayaleti her neyse onun yok olmasını bekliyorum.

O gece en *güvendiğim* arkadaşım hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Otuz İki

Bianca

"İYİ GÖRÜNÜYOR MUYUM?" Aynaya bakıyorum, elbisemin eteklerini düzeltiyorum. Siyah bir kokteyl elbisesi. 50'li yılları anımsatan bir beli var.

elbiseler ve kloş bir etek. Saçlarımı omuzlarımdan aşağı sarkıtmış ve makyajımı hafif tutmuştum, sadece biraz rimel ve biraz kırmızı ruj sürmüştüm

"Elbette, küçük tanrıça," diye cevap veriyor Vlad neredeyse mekanik bir şekilde oturduğu sandalyeden. Bardakta viskisini yudumluyor ve bana pek dikkat etmiyor.

"Vlad!" Ona döndüm ve dikkatini çekmek için bekledim.

"Ne?" Sonunda içinde bulunduğu trans halinden sıyrıldı.

"Boş ." Başımı sallıyorum ve eteğimi kaldırarak bir çift motorcu şortu ortaya çıkarıyorum. 3D baskılı bir tabanca yerine gönülsüzce kabul ettiğim obsidyen bıçakları kınına sokmaya başladım. Bu konuda akıllı davranmam gerekiyordu, bu yüzden bir tanesini tam iç uyluğumun üzerine kılıfladım. Böcekleri de aranması en az muhtemel yer olduğu için göğüs yerleştirmeye karar vermiştik. Çantam için, çanta logosunun içinde bir kamera olan küçük bir clutch seçmiştim. Vlad bu konuda çok titiz davranmasa da Enzo'nun kimi davet edeceğini merak ettiğini inkar etmemişti.

"Daha önce Enzo ile bir anlaşmazlık yaşadığınızdan bahsettiğinizi hatırlamıyorum," diye ekliyorum.

Dünkü toplantıdan beri bunu merak ediyordum.

"Bu tam olarak bir çatışma değil, birbirimizin yoluna çıkmamak için karşılıklı bir anlayış."

"Ama? Dahası da var. Sana bir teklifle geldi. Dökül bakalım." "Bana sadece zorunluluktan geldi ve çünkü ben zaten Şehirde yerleşik. Sorunlarımız onun ilk evlendiği yıllardan . *Ondan* önce arkadaşlık ama beni karısıyla yatmakla suçladı. Kavga ettik, sonu pek hoş bitmedi."

"Yaptın mı?"

"Tabii ki hayır. Kaltakla tanıştın. tanıdığım en adi pislik. Birçok kez üzerime geldi ve sonra ona *benim* azmettirici olduğumu söyledi." Tiksintiyle başını sallıyor. "Gerçekten aşağılık." Vlad'ın bir kadın hakkında böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Ona kaltak dediğine göre... Ama kadınla tanışmıştım... ve şimdi Martin'le yatıyordu. Gerçekten, ne bekliyordum ki?

"Sana inanmadı."

"Hayır. Yeni bir çocukları olmuştu ve beni onun duygusal durumundan faydalanmakla falan suçladılar."

"Bunu daha fazla sürdürmemesine şaşırdım. Öyle bir tipe benziyor."

"Bir süreliğine yaptı. Ama kısa sürede tüm şehirle savaşmak zorunda kalacağını anladı. Karısının yürüyen her şeyle yattığı artık bir sır değil. Bu yüzden kocanızı ondan uzak tutmanızı öneririm. Hayır cevabını kabul etmiyor."

"Eğer onun böyle olduğunu biliyorsa, neden barışmadınız?"

"O zamana kadar gurur araya girdi. Ve benim de umursamadığım ya da onaylamadığım insanlarla ilişkiye girmeye başladı bile. Bir de Lastra'lara karşı olan kan davası var. Birbirimizle çeliştığımızı söyleyebilirim. çıkarlar."

"Anlıyorum. Bunu not alacağım."

"Sadece çok açık olmayın. Enzo birçok şey olabilir ama aptal *değildir*. Yüzünüzün arkasını göremeyeceğinden emin olun."

"Merak etme. Yeterince pratik yaptım." Eteğimi düzeltiyorum ve Vlad bana Theo'nun çoktan dışarıda olduğunu haber veriyor. Yoksa artık ona *Adrian* mı demeliyim? Sanırım alışmam biraz zaman alacak. En azından şimdi, tüm o bastırılmış kontrol sorunlarının nereden geldiğini anlayabilirim.

"Bacağını kır." Vlad çalışma odasına gitmeden önce bana göz kırptı. Birkaç gündür onunla birlikte kaldığımdan beri, onda bir sorun olabileceğini fark etmeden edemedim. Kafasının içinde kaybolmuş gibi görüldüğü anlar oluyor ama bu hayal kurmaktan daha fazlası. Sanki transa geçmiş gibi. İyi mizahı da normalden daha gergin görünüyor.

Evden çıkarken endişelerimi aklımdan çıkardım ve önce göreve odaklandım.

Çıkışta Adrian'ı görüyorum, üzerinde siyah smokin, arabasına yaslanmış beni bekliyor. Kafasını kaldırıp ona doğru geldiğimi gördüğünde yüz ifadesi hafifçe değişiyor ve gördüğünden hoşlandığını anlıyorum. Yine de çok dikkatli olmalıyım. Bu bizim ilk gerçek etkileşimimiz olacak.

kartlar masada. Ona aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olabileceğini göstermeliyim - gerçek biz.

"Hadi gidelim!" Tek söylediği bu ve arabaya biniyorum, her seferinde bir adım. "Seni kıskanıyorum." Ortak bir nokta bulmaya çalışıyorum. Görünüşe göre

Şaşırdı, ben de devam ettim. "Çıplak ellerinle öldürebiliyorsun. Keşke ben de bunu yapabilsem." Bunu duyunca kaşlarını çatıyor, ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi şekil değiştiriyor ama sadece başını sallıyor.

Sözlerime pek inanmamış gibi, "*Buna* imreniyor musun?" diye soruyor. Daha çok çabalamalıyım.

"Evet. Güç avantajına sahipsin. Benim yumruklarım neredeyse hiç hasar vermiyor. Ben genelde hızıma güvenirim." Küçük bir övgü de eklediğim için kendimle gurur duyarak söylüyorum. Geçmişini ona karşı kullanmadığımı görüyor olmalı. Aslında bu çok çekici.

"Tabii... Yani hiç kimseyi çıplak elle öldürmedin mi?" Bana tam olarak bakmadan soruyor, ama yine de yolu izliyor. Bunu sohbet etmeye istekli olduğuna dair bir işaret olarak alıyorum.

"Pek sayılmaz. Genelde sadece silah kullanırım. Bazen bıçak. Gerçi bıçakları sevmiyorum. Çok dağınık." Hemen cevap veriyorum. Birkaç gün önce öldürdüğüm evsiz adam aklıma geliyor ama o cinayetin kayda değer bir yanı var mı? Çok tek taraflıydı.

"Yani, kanı sevmiyor musun?" diye sordu ve bir an paniğe kapıldım. O bir savaşçıydı. Bu da kan demek. Ya kanı seviyorsa? Ya kanı sevmediğimi bana karşı kullanacaksa? Sevmemem şart değil ama yapışkan ve leke bırakıyor. Beynimdeki madde bir neredeyse öğürmek istiyorum.

"B, sadece bir soruydu." Bir süre sonra gözleri beni endişeyle süzerek konuştu. Kafamda en iyi cevabın ne olduğunu tartışırken kıpır kıpır olduğumu fark ettim. Gerçek. Gerçekçi olmalıyım. Bir nefes veriyorum ve ona tam da bunu söylüyorum.

"O zaman neden öldürüyorsun? Eğer kandan zevk almıyorsan?

Neden arıyorsun?" "Bana bir amaç veriyor."

"Amaç mı?" Kelime seçimime kaşlarını çatı. Evet, gerçekçi olmalıyım. Neden artık ayık olduğum için beynim her şeye farklı tepki veriyor gibi görünüyor?

Garip hissettiriyor.

"Evet. Drew'u hatırlarsın, korumam. Jenna'nın ölümünden sonra bana öfkemi anlamlı bir şekilde nasıl yönlendireceğimi öğretti."

"Öldürmek mi?"

"Şey, evet. Muhtemelen bunu tekrar yapacağımı biliyordu, bu yüzden o anda en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı."

"Devam et."

"Drew beni Ruslarla tanıştırdı ve sonra Vlad ile ortak oldum. Görevlerimizin çoğu kesinlikle Bratva düşmanıydı ama bir süre sonra hedeflerimi seçme şansım oldu. Bu yüzden en kötü yırtıcıları aradım ve onları ortadan kaldırdım."

"Yırtıcılar mı?"

"Çocukları avlayan insanlar. Masumları. Bir şeyler hissedebildiğim tek zamandı. Evet, kan ve pek umurumda değil. Ama o insanların acı çekmesini önemsiyorum. Muhtemelen bir noktada kendi payıma düşen işkenceyi yapmışımdır. Ama genellikle, temiz bir öldürmeyi tercih ederim."

"Bu normal bir konuşma değil." Kendi kendine gülümsüyor.

"Ben normal değilim, sana söyledim." Sonra kaşlarını çatmış. "Sen de *normal* değilsin. Empati kurduğunu iddia eden biri olarak, vicdanındaki ölümleri nasıl ?" Bu soru hakkında pek bir şey düşünmüyorum, sadece merak ediyorum. Ama onun için öyle görünmüyor. Yüz ifadesi hemen kararıyor.

"Neden uzlaştığımı sanıyorsun?"

"Yapmadınız mı? Üzgünüm, gerçekten anlamıyorum. Nasıl işlediğimi biliyorum çünkü gerçekten umurumda değil. İnsan hayatına diğer insanlarla aynı değeri vermiyorum. Vlad de aynı. Sen değilsin... ve hala? Çukurlarda geçirdiğin zaman içinde birkaç yüz kişiyi öldürmüş olmalısın."

"Öyle yaptım." Devam etmeden önce bir an sessiz kaldı. "Senin kendi amacın var, benim de kendi amacım. Yol boyunca yaptığım fedakârlıklar da bu amaç içindi."

"Jimenez'den intikam mı alıyorsun?" Başını sallıyor. "Sonra ne olacak?"

Araba tam o anda duruyor ve vardığımızı görüyorum. Adrian. bana döndü ve bir süre beni süzdü. Gözlerinden "*Ya sonra?*" sorusunu düşünmediğini anlayabiliyorum.

Anahtarları bir valeyeye teslim ettikten sonra arabadan çıkıyoruz. Gerçekten de bir güvenlik kontrolü var ve delicesine titizler. Neyse ki dışımı ararlarken hançerim uyluğumun iç tarafındaydı. Güvenliği başarıyla geçtikten sonra kolumu Adrian'ınkine doluyorum ve içeri giriyoruz.

Sertleştiğini hissettiğimde ona "Doğal davran," diyorum. Benden fiziksel olarak gerçekten tiksiniş olabileceğini düşünmek istemiyorum, bu yüzden bu düşüncüyü itiyorum

Uzakta.

"İşte " Enzo koridorda yanımıza geldi, ıslıl ıslıldı. Adrian'ın elini sıktı ve iki yanağını da öptü.

"Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun Bianca." Enzo beni övüyor ve sosyal gülümsememi takınmayı unutmamam gerekiyor. Dudaklarımı zorla yukarı doğru çekiyorum ve Adrian'ın beni izlediğini görüyorum, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. Benim işaretlerimi öğreniyor.

"Lütfen keyfinize bakın." Gitmek için dönüyor ama ben boğazımı temizleyip soruyorum.

"Doğum günü kızı nerede? Ona mutlu yıllar dilemeliyiz, değil mi hayatım?" Adrian'a kirpiklerimi kırıştırıyorum ve o da bana daha sıkı sarılıyor.

"Aynen öyle. Peki özel konuk nerede?" Adrian konuyu değiştirerek Jimenez'i sorar.

"Allegra muhtemelen babanla birlikte buralarda bir yerdedir." Cevap veriyor ve karısının bariz sadakatsizliğinden pek de rahatsız olmuşa benzemiyor. "Özel konuk ortaya çıkmayı başaramadı. Ancak bir aracı ortaya çıktı." Enzo, Jimenez'in yokluğuna, karısının onu boynuzlamasından daha çok üzülmüş görünüyor. Tuhaf.

Adrian, "Belki sonra hep birlikte bir araya gelebiliriz," diye öneriyor ve Enzo da diğer konukları selamlamak için izin istemeden önce kabul ediyor.

"Hadi yapalım şunu." Tekrar elini tuttum ve balo salonuna girdik.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Otuz Üçüncü Bölüm

Adrian

ENZO, diğer konukları selamlamak için izin istemeden önce bizi balo salonuna götürüyor. Büyük salona girdiğimizde çok fazla insan vardı. Bir sürü tanıdık yüz görüyorum, bazıları yerel ve ulusal politikada derinlemesine yer edinmiş. Enzo'nun bağlantılarının en güçlü adamları içerdiği anlaşılıyor.

Bianca beni dans pistindeki çifte doğru iterek, "Martin'in ortaya çıkmasını beklemeliydim," diyor. Martin dönüyor

Allegra dans pistindeydi, ikisi de çoktan sarhoş olmuş görünüyordu.

"Babanı daha önce sarhoş gördüğümü hatırlamıyorum." Düşünceli bir şekilde ekliyorum.

Martin her zaman metanetli bir tip olmuştur, kontrolü alkole bırakmayacak kadar.

"Toplum içinde içki içmez. Ya da en azından içmezdi. *Belli* ki Allegra bunu değiştirmiş." Onlara dehşet içinde bakan tek kişi biz değiliz. I Başımı sallıyorum ve odayı diğer tanıdık yüzler için taramaya çalışıyorum, zihinsel notlar alıyorum.

Parti yaşlı erkeklerle dolu, çoğuna genç meslektaşları eşlik ediyor. Bu bir sürpriz değil. Sürpriz olan, siyasetten saygın insanları, özellikle de belediye başkanının ofisinde şahsen tanıştığım adamları görmektir. Hiçbir noktada mafya ile bağlantılı olduklarından şüphelenmemiştim. Bu durum, bu ülkede yolsuzluğun ne kadar derin olduğunu gösteriyor. Ve bahse girerim ki kollarında asılı olan kadınlar eşleri *değildir*. Dudaklarım tiksintiyle kalkıyor ve tepkisini ölçmek için Bianca'ya hızlı bir bakış atıyorum.

Her zamanki gibi boş.

"Hadi bir şeyler içelim ve biraz kaynaşalım." Diyor ve odanın sonundaki barı işaret ediyor. Başımı sallıyorum ve oraya gidiyoruz. Bianca bir kadeh şampanya alırken ben de bir burbon alıyorum.

"Umarım onu gerçekten içmeyi planlamıyorsundur." Fısıldıyor.

"Neden?"

"Birinci kural: Görevdeyken asla içki içilmez. Sadece içiyormuş gibi yap ve sık sık çiçek saksılarına boşalt."

"Ama çiçekler..." Beni çimdiklerken sözümü bitirmeme izin vermedi.

" boşaltın." Biraz daha güçlü bir şekilde

Başını çeviriyor ve yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştiriyor. Onun işaretini alıp dikkatimi ileriye çevirdiğimde Allegra ve Martin'in bize geldiğini görüyorum. İkisi de dans etmekten sersemlemiş ve kızarmış görünüyordu.

"Bianca!" Martin haykırır ve kızına sarılır. Bianca'nın yüz ifadesi hemen ekşiyor ama Martin'i itip uzaklaştırmıyor. Onun yerine, yardım için bana bakarken neredeyse isteksizce sırtını sıvazlıyor. Omuz silkiyorum. I Martin'i hiç böyle görmemiştim ve onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bianca bana dönmeden önce onun kulağına bir şeyler fısıldıyor gibiydi.

"Hemen döneceğiz. Konuşması gereken acil bir konu var." Onunla gitmekten pek memnun görünmüyor ve ben de acil olan şeyin ne olduğunu gerçekten merak ediyorum.

Ancak onlar gözden kaybolduğunda Allegra'yla baş başa kaldığımı fark ediyorum. Yüzünü buruşturmadan önce bana dudaklarını büzüyor.

"Sanırım hasta olacağım. Tuvalete gitmeme yardım eder misin?" Diye mırıldanıyor ve omuzlarım teslimiyetle çöküyor. Koluna giriyorum ve beni tuvaletlerden birine götürmesine izin veriyorum. Tüm tuvaletlerin nerede olduğunu çok iyi bildiğim için beni tamamen farklı bir yöne götürdüğünü gördüğümde şaşırıyorum. Kendi evinde tuvaletin nerede olduğunu hatırlamayacak kadar sarhoş mu?

Tam nereye gittiğimizi soracaktım ki bir kapıyı işaret etti ve neşeyle şöyle dedi.

"İşte," diyor ve kapıya doğru koşuyor. Gerçekten oraya gitmeli miyim diye düşündüğüm bir an oluyor ama ne kadar itici olursa olsun, sarhoş olduğu her halinden belli olan bir kadını kendi haline bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum.

Ve bu yüzden takip ediyorum.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz, hızlı bir hareketle Allegra pozisyonlarımızı değiştiriyor ve kapıyı kilitlemeden önce beni şimdi büyükçe bir dolap deposu olduğunu gördüğüm odanın içine itiyor. Ne?

"Seni izliyordum." Eskisinden çok daha net bir sesle mırıldanıyor.

"Bayan Agosti," diyerek aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyorum.

"ama, karın burada değil. Senin de beni izlediğini biliyorum." Ne? Ne zaman? Ona iki bakıştan fazlasını ayırdığımı sanmıyorum,

bu gece de dahil, ve ona tam olarak bunu anlatmaya çalışıyorum.

"Özür dilerim. Sanırım yanlış bir izlenime kapıldınız." Ellerimi hareket ettirmek ve onu uzak tutmak için kullanarak açıklıyorum.

"Bay Hastings. Çok ama çok yaramazsınız." O tuhaf sesiyle bana doğru ilerlemeye devam ediyor ve ben duvara yaslanana kadar dolabın derinliklerine iniyor. Kahretsin. Ellerini göğüs kaslarıma koyuyor ve beni okşamaya başlıyor. Kollarını kavriyorum ve onu tekrar durdurmaya çalışıyorum, onu itiyorum ve kapıya doğru giderken onu atlatmaya çalışıyorum. Kolları aniden omuzlarıma temas ediyor ve beni duvara doğru itiyor.

"Sert oynamayı seviyorsun, değil mi?" Yarı inliyor, kendini bedenime yaslıyor, eli bu sefer doğrudan kasıklarına gidiyor. Tanrım, ben kadınlara vurmam ama şu anda ona gerçekten vurmak istiyorum.

"Hayır. Ve ellerini kendine saklarsan memnun olurum." Dişlerimi sıkarak söylüyorum, onu incitmemek için kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Pantolonumun üzerinden beni sıkarken sözlerimi fark etmemiş gibi görünüyor.

Tamam, bu kadar yeter. Artık iyi davranmayacağım. Onu itmek üzereydim ki dolabın kapısı zorla açıldı ve Bianca ortaya çıktı. Bize bir attı ve gözleri öfkeyle doldu. Hiç vakit kaybetmeden Allegra benden uzaklaştı ve boğazını tutarak onu duvara doğru itti ve neredeyse yerden kaldırdı.

"Kocama dokunmayı mı düşünüyorsun?" Bianca'nın parmakları Allegra'nın boynunda sıkılaşıp nefes almasını engelliyor.

"Agh," Allegra boğulur gibi bir ses çıkarıyor ama Bianca durmuyor.

"Ne? Seni duymadım mı?"

Bianca'nın elindeki belirgin damarları görebiliyorum. Allegra'nın boğazına baskı yapıyor ve onu durdurmazsam öldüreceğini fark ediyorum. Elini tutup şöyle dedim.

"Dur. Onu boğuyorsun." Sözlerim üzerine aniden bana doğru döndü ve kafasını şaşkınlıkla eğdi.

"Onu mu savunuyorsun?"

"Hayır, ama şu anda onu öldürüyorsun." Elini çekiyorum ve Allegra nefes nefese yere düşüyor.

Bianca elini benimkinden çekip Allegra'nın yanına çömeliyor, böylece artık göz hizasındalar.

"Seni bir daha kocama asılırken görürsem, işini bitiririm. Birbirimizi anlıyor muyuz?" Bianca her kelimeyi telaffuz ediyor ve Allegra

ona inanamayarak bakıyordu.

"Sen deli bir kaltaksın. Lanet olası deli kaltak. Ne oluyor lan?" Allegra düzensiz nefesler arasında söylüyor.

"Evet. Ben çılgın bir kaltağım. Ve tahmin et ne oldu? Çılgın sürtükler, sen hâlâ hayattayken vücudunu teker teker doğramaktan hiç hoşlanmazlar. Babamı becermek mi istiyorsun? Hadi bakalım. Sen kocama doğru bakmaya devam et, ben de öyle bir şey yapayım ki vahşi hayvanlar bile senin kalıntılarını yemeye alay etsin. Anlaşıldı mı?"

Allegra başıyla , Bianca'nın sözlerinin onu etkilediği açık.

"Kaç!" Bianca onu çağırıyor ve Allegra söyleneni yapıyor, karımı ve beni bu lanet olası dolapta yalnız bırakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bittiği için minnettarım ve Bianca beni durdurduğunda dışarı çıkmak üzereydim.

"Ona dokundun mu?" Gözleri beni olduğum yere sabitleyerek soruyor.

"Ne? Tabii ki hayır." Rahatça söylüyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Bianca bir kez daha kolumdan tutuyor ve beni döndürüyor, böylece duvara yaslanıyorum.

"Ona dokundun mu?" Kadın türünün nesi var böyle? Sırf kıskanç bir kadın bana bağırsın diye bir avcıdan kurtuluyorum.

Bekle... Bu düşünceyle birden durdum.

Kıskanç mı? Bianca kıskanıyor mu? Çünkü bu duygulara işaret eder ve o bunu yapabilecek biri değil. Ya da...

"Hayır," diye bir kez daha cevap veriyorum ve o da tiradına başlıyor.

"Güzel, çünkü Tanrı yardımcım , eğer sen..." Üstün gücümün avantajını kullanıp bizi yer değiştirdiğimde onu cümlesinin ortasında durduruyorum, böylece artık duvara yapışmış olan o oluyor. Elim boğazına gidiyor, yumuşak teninin ve zonklayan nabzının tadını çıkarıyorum.

"Eğer o kadar çok şey yaparsam?" Yanağımı saçlarına sürterek soruyorum. "Eğer başka bir kadına bakarsan." Başladı ama yapamadı. Elim nabzına masaj yaparken devam ediyor gibi görünüyor. "Evet?"

"Eğer sen hiç..." İnliyor ve işte o zaman saldırıyorum.

"Size şunu söyleyeyim. Karım lanet olası bir sosyopat olsa bile evlilik yeminimi bozacak kadar alçalacağımı düşünüyorsan fena halde yanılıyorsun." Onu serbest bırakıp dolaptan çıktım ve doğrudan bara yöneldim.

Bu gece daha iyi olamazdı ve daha böcekleri bile yerleştirmemiştik. Bara doğru ilerlerken, Allegra'nın Enzo'yla konuştuğunu görüyorum, vücut dili kurbanı oynadığını gösteriyor. Enzo ona bariz bir hoşnutsuzlukla bakıyordu. Bu manzara karşısında başımı sallıyorum ve yoluma devam ediyorum. Bir burbon daha ısmarlıyorum, bu kez bardağı arkaya yatırıp kehribar rengi sıvının yakıcılığının tadını çıkarıyorum.

Dostum. İtiraf etmeliyim ki.

Bianca çok ateşli görünüyordu, agresif ve kıskanç. Neredeyse tekrar denemek isteyecektim, sırf onun bu kadar heyecanlandığını görmek için.

Neredeyse.

Çünkü diğer kadını gerçekten öldüreceğini biliyorum. Neden bundan daha fazla rahatsız olmadığımı gerçekten bilemiyorum.

İçkimi bitirdikten sonra, bu görevi tamamlayıp buradan gitmek için Bianca'yı aramadan önce kendimi toparlamak için birkaç dakika ayırıyorum. Jimenez orada olmadığına göre, burada oyalanmamız için bir neden yok.

Balo salonundan çıkıyorum ve salonun girişine gelene kadar etrafa bakıyorum. Farklı masalarda devam eden birkaç poker oyunu var ve sonunda Bianca'yı masalardan birinin yanında, olduğu yere yapışmış halde görüyorum.

Ona doğru ilerliyorum ve yüzünde garip, özlem dolu bir ifadeyle bir şeye baktığını fark ediyorum. Dikkatimi masaya veriyorum ve adamlardan birinin beyaz bir tozu temiz bir çizgi halinde yaydıktan sonra yüz dolarlık bir banknotu yuvarlayıp masanın üzerinden kokladığını görüyorum.

Bianca'nın ağzı hafifçe açılıyor ve ayakları hareket ediyor. Çabucak Detoks yapalı sadece birkaç gün olduğu için bunu arzuladığını fark etti.

Onun ayakları onu bağımlılığına doğru götürürken, benimkiler de öyle.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Otuz Dört

Bianca

ADRIAN dolaptan çıktıktan sonra ben de peşinden koşuyorum. Bir noktada, insan kalabalığında onu gözden kaybediyorum, bu yüzden onu görüp göremeyeceğimi görmek için bir oraya bir buraya yürüyorum.

Hala görevi tamamlamamız gerekiyor!

Bir şekilde kendimi evin diğer kanadında ve çalışma odasına yakın bir yerde buluyorum. Ben...

Ama sonra kafamı salladım. Bunu Adrian'la yapmalıyım. Ona bir takım olabileceğimizi göstermeliyim.

Kontrol etmediğim tek oda olduğu için misafir odasına doğru yöneliyorum. İçeri girdiğim anda, atmosferin farklı olduğunu söyleyebilirim.

Bir kumarhaneye benzer şekilde odanın etrafına yayılmış birden fazla masa vardır. İnsanlar içeride sigara içiyor ve tüm alan sıcak bir kutuya dönüşmüş durumda. İçeri girip katılımcılara bakıyorum, gözlerim Adrian'ı arıyor. Ondan bir iz gitmek için dönüyorum ama beyaz bir parıltı görmeden önce değil.

Kendi hareketlerimin farkında bile değilim. Masanın önüne gelene kadar ayaklarım beni ileri götürüyor. Bir adam kokaini yüzeye yayıyor, içine çekmeye hazırlanıyor. Ellerim ani bir hareket dürtüsüyle kenetleniyor ve de katılabilir.

Bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum, gözlerim beyaz tozdan hiç ayrılmıyor. Tam uyuşturucuyu koklayan adama ulaşmak üzereyken biri kolumdan çekip beni döndürüyor.

Adrian'la yüz yüze geliyorum, gözleri dikkatle beni izliyor, eli hafifçe okşamak için yüzüme geliyor.

"Gözlerini kapat ve nefes al." Kısık bir sesle söylüyor ve ben de yapıyorum. Sonra hemen dudaklarını dudaklarımda hissediyorum, dili dudaklarımdan kenarını okşayarak onları istilasına geçmeden önce ağzı benimkine hafifçe sürtünüyor. Ağzılarımız birleştiği anda her şeyi unutuyorum. Sihirli toz sadece uzak bir düşünce.

Bunun bitmesini istemiyorum. Kollarımı Adrian'ın pazularına doluyorum, takım elbisesinin kumaşına tutunuyorum, bedenim onu asla bırakmaması için yalvarıyor.

Ama öyle.

Etrafımızda el çırpma sesleri duyuyorum ve poker masalarındaki birkaç yaşlı adamın ısıklık çalıp alkış tuttuğunu görüyorum.

Adrian bize izin veriyor ve beni koridora götürüyor. Hiçbir şey söylemiyor ve ben boşluğu doldurmak zorunda hissediyorum.

"Teşekkür . dağıttığın için." Kulağıma fısıldayabilmek için başını eğmeden önce onaylarcasına homurdanıyor.

"Bana teşekkür etmeyin. Bir böcek yerleştirmeyi başardım." Fısıldıyor ve ben neredeyse hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. "Hadi mutfaktan geçip çalışma odasına gidelim."

Hemen mutfakta olmak için bir bahane uydurduk ve Adrian çalışanlarla sohbet ederken, ben de gizlice iki böcek yerleştirmeyi başardım.

Buzdolabı ve bir tane de lavabonun altında. Ona tamam işareti verdikten sonra izin istedi ve biz de çalışma odasının bulunduğu batı kanadına gittik.

"Şimdiye kadar çok iyi." Koridorun temiz olduğunu gördüğünde söylüyor.

Üç kapı sonra çalışma odasının önünde duruyoruz. Ben nöbet tutarken ona kapıyı açmasını işaret ediyorum.

Çok fazla ses çıkarmamak için düğmeyi yavaşça çeviriyor ama ikimiz de şaşıyoruz, kilitli.

"Tabii ki. Bir ev partisi sırasında çalışma odasını açık bırakmayacağını anlamalıydık." Öfkeyle fısıldıyorum.

"Sonra ne olacak?"

"Kenara çekil ve nöbet tut." Yer değiştirdik ve ben jartiyerimden birkaç fildişi iğne çıkardım. Onları eklemeyi son anda hatırlamıştım ama şimdi işe yarıyorlar. İğneler son derece ince, keskin ve sağlam, bu da onları metal dedektörleri için mükemmel mini silahlar haline getiriyor. Doğru kullanıldığında fazla zarar da verebilirler.

Bunu daha önce hiç denememiş olsam da, belki kilit açmak için de kullanılabilirler.

İlk pimi gergi anahtarı olarak kullanıyorum ve kilidin alt yarısına yerleştiriyorum. Sonra ikinci pimi ekliyorum ve sürekli sallamaya başlıyorum baskı uygularken. İlk pimin çıkması ve kapının kilidinin açıldığını bildiren bir tıklama sesinin gelmesi yaklaşık bir dakika kadar sürer.

Kapıyı gıcırdatarak açıyorum ve Adrian'a beni takip etmesini işaret ediyorum. Döndüğümde bana hayranlık dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Etkileyici." Odaya girerken kısık bir ses tonuyla söylüyor.

Enzo'nun çalışma odası, Yeni ve Eski Dünya malzemelerini harmanlayan lüks İtalyan mobilyalarıyla geleneksel bir Avrupa tasarımına sahip. Etrafıma bakıyorum ve sayısız kitap rafı görüyorum.

"Sence Enzo bunların hepsini okuyor mudur?" Ellerimi kitapların gezdirerek soruyorum. Onlar da farklı dillerde.

"Çok güzel konuşuyor. Bahse girerim ki evet, onları okuyordur." Adrian'ın sözleri karşısında omuz silktim. Enzo hakkındaki ilk izlenimim iyi değildi ama kısa etkileşimlerimizden sonra Yunanlılara retorik öğretebileceği konusunda ben bile hemfikirdim.

Adrian alanı incelerken, "Dokunmayacağı birkaç nokta bulmamız gerekiyor," diye belirtiyor.

"Toz var mı diye bak," diyorum ve masasının arkasına geçiyorum; tavandan tabana devasa bir mobilya bloğunun üzerinde Machiavelli'nin bir büstü var. Elimle heykelin arkasını yokluyorum ve gerçekten de toz var. Bir böcek çıkarıp heykelin dibine yerleştiriyorum.

"Biri gitti." Döndüğümde Adrian'ın çalışma masasının ayaklarının biraz dengesiz görüldüğü yerde yere çömeldiğini görüyorum.

"Sence yeterince yer var mı?" Ne yaptığını görmek için eğildim. Bir elin böceği yerleştirmesi için yeterli alan olmadığı açık.

"Bekle." Diyorum ve obsidyen bıçağı uyluğumdan çıkarıyorum. "Bu yeterince ince olmalı."

Adrian bıçağı elimden alıyor ve böceği yapışkan tarafı yukarı gelecek şekilde dikkatlice bıçağın üzerine yerleştiriyor.

Dikkatlice indiriyor ve yarığa yerleştiriyor. Yerleşim çok sıkıdır, ancak biraz baskı uyguladığında, bıçağı çektiğinde böcek yerinde kalır.

O da görünmüyor. Rahatlayarak iç çektim. Burada ne kadar az kalırsak o kadar iyi. Artık her şey bittiğine göre, yakalanmadan gidebiliriz.

"Hadi gidelim." Başımı kapıya doğru sallıyorum ve Adrian da beni takip ediyor. Kapıyı hafifçe açarak koridorda insan olup olmadığına bakıyorum, boş olduğunu fark edince onu da yanıma alarak dışarı çıkıyorum. Ancak bir kez daha balo salonuna yaklaştığımızda ikimizin de omuzlarındaki gerginlik azalıyor.

Ona komplocu bir sırıtışla bakıyorum, o da bana karşılık veriyor ve beşlik çakıyoruz. "Neden bu kadar sersemlediniz muhabbet kuşları?" Enzo arkamızdan bizi şaşırtıyor.

"Pek bir şey yok," diye yanıtlıyor Adrian. "Jimenez'in gönderdiği adam buralarda mı? Bir tanışma isterim." Devam eder ve Enzo'nun ağzı hemen tiksintiyle kıvrılır

"Buralarda bir yerde. Hoş olmayan bir adam, eğer söylemem gerekirse kendim." Devam etmeden önce başını sallıyor. "Geldiğinde onunla konuşmaya çalıştım ve bana sosyalleşmek için burada olmadığını söyleyecek kadar küstahlaştı. Ben ev sahibiyim!" Enzo haykırıyor, İtalyan görgü kurallarının ihlal edilmesinden dolayı açıkça skandala uğramış.

Adrian, "Bunun tüm amacının diplomasi olduğunu sanıyordum," diye ekliyor ve Enzo da aynı fikirde.

"Öyle olması gerekiyordu. Belli ki başka fikirleri vardı. Ben emin oldum Yine de onu takip edecek biri olsun. Bir şey yapmaya karar verirse diye." Enzo Adrian'ın sırtını sıvazlıyor ve yanımızdan ayrılıyor. Bu durumun onu rahatsız ettiğini açıkça görebiliyorum; benimle flört etmeye bile çalışmıyor.

"Kimi bilmemeniz çok kötü," diyorum.

"Buradaki amacımızı yerine getirdiğimize göre gidebiliriz." Jimenez'in yerine geçecek kişiyle tanışamadığı için hayal kırıklığına uğradığını da ekliyor.

Elini belime koyuyor ve beni çıkışa doğru götürüyor. Evin batı kanadından tiz bir çığlık patladığında fuayedeyiz. Evin içinde üst üste binen sesler konuşurken bile, çığlık herkesi kadar yüksek. Hem ben hem de Adrian harekete geçip sesin geldiği yöne doğru gitmeden önce birbirimize bakıyoruz.

Batı kanadının derinliklerine doğru ilerlerken, çalışma odasının önünde küçük bir kalabalık olduğunu ve Enzo'nun kapının önünde insanlara mesafelerini korumalarını söylemeye çalıştığını fark edene kadar önümüzdeki diğer insanları takip ediyoruz. Bizi görünce çenesi geriliyor ama bizi yanına çağırıyor.

"Bunu söylemenin bir yolu yok." Enzo söze başlıyor ve sanki kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Belki de sadece Hastings girmeli."

Bekle, ne oldu? oluyor?

"Neler oluyor?" Adrian soruyor ve Enzo yüzünü buruşturuyor. "Çalışma odasında bir ceset var."

"Bir ceset mi?" Kaşlarım havaya kalktı. "İçeri giriyoruz." Enzo bir şeyler eklemek isteyebilirdi ama ben çoktan onu geçip kapıyı açtım.

Beni karşılayan manzarayı asla unutamayacağımı düşünüyorum. Keşke bir polaroid kameram olsaydı da bunu ölümsüzleştirebilseydim. Tüm çocukluğum gibi

Hayaller gerçek oldu, ama biraz daha kanlı. Çantamdaki küçük kamerayı hatırlayarak, yerdeki dağınıklığı yakalamak için hafifçe açıyorum.

Bunu daha sonra basacağım.

Önümdeki sahneye odaklandığımda, ilk fark ettiğim şey birkaç adım ötede yatan bedensiz kalp oluyor. Kalpten cesede doğru bir kan izi uzanıyor. Ceset yerde oturur pozisyona getirilmiş ve çalışma odasına doğru itilmişti. Gömleğin ağzı açık, göğsünde eskiden kalbin olduğu yerde büyük bir delik var. Daha yüksekte ise merkezdeki parça duruyor. Adamın alnına büyük bir T harfi kazınmış. Gözlerim hızla cesette başka yaralanma izleri arıyor, ölüm nedenini merak ediyorum. Adrian'ın dürtmesiyle Enzo'nun kapıyı arkamızdan kapattığını ve beklentiyle bana baktığını fark ediyorum.

Muhtemelen gözyaşlarına boğulmamı ya da histerik olmamı istiyor.

"Babamın bir hain olarak şaşırdığımı söyleyemem," diye ekliyorum ve iki adam da bana kaşlarını çatıyor.

"İyi misin?" Enzo sonunda bana soruyor ve ben onun endişesini elimle savuşturuyorum. "Bianca?"

"Bunu kimin yaptığını biliyor musun?" Cesede doğru gidip yanına çömelirken soruyorum.

"Hayır. Teknik elemanı aradım ve bu kanattaki kameralar bütün akşam kapalıydı." Evet, muhtemelen bizim yüzümüzden, diye ekliyorum zihnimden.

"Hâlâ dokunulamayacak kadar sıcak, olayın üzerinden çok uzun zaman geçmiş olamaz."

"Evet. Buraya geldiğimde kalbin hala kan sızdırdığını gördüğümde bunu anladım."

"Onu kim buldu?"

"Çalışanlarımdan biri. Koridorda bir gölge gördüğünü ve kontrol etmek istediğini söyledi. Çalışma odasının kapısını yarı açık bulmuş ve sonra, bilirsiniz.

Zavallı kadın, muhtemelen ömür boyu travma geçirecek..." Dedi ve bana baktı. "Ama sen değilsin." Merakla ekliyor ve ben de ona dürüstçe bakmak için ayağa kalkıyorum.

"Martin'i ne kadar iyi tanıyordun?"

"O kadar da iyi değil, daha çok babamla ve karımla tanışırdı."

"Merak etme, pek bir şey kaçırmadın. Dürüst olmak gerekirse, bunu ona herhangi biri yapmış olabilir." Alnındaki T işaretini gösteriyorum. "Her zaman karanlık işlere bulaşmıştır. Sonunda onu kışkırtan ısırdılar."

"Ancak bunu kim yaptıysa bir seyirci istemiş. Muhtemelen ibret olsun diye."

"Haklısın. Bu da demek oluyor ki. Martin onu damgalayan kişiyle ilişkisi olan tek kişi değildi."

"Bu sonuca varmak çok zor." Adrian, Enzo'nun argümanına karşı çıkıyor ama Enzo caymıyor.

"Belki, ama neden *benim* evim bir mesaj göndermek için? İşlerime karışan bu kadar çok insan varken. Martin'i öldürenin kim olduğunu bulana kadar bunu bilemeyeceğiz."

"Karınız duydu mu?" Babamla ilişkisinin ne kadar sıkı olduğunu merak ederek sordum.

"Henüz değil. Onunla daha sonra ilgileneceğim."

"Cesedi ne yapacaksın?" Umarım bununla uğraşmak zorunda kalacağımı söylemez.

"Bir ekip gönderdim bile. Her şeyi güzelce temizleyecekler ve cenaze eviyle ilgili ayrıntıları size ileticeğim." Enzo, gözleri hâlâ cesette, diyor.

"Cenaze töreni yapacaksınız, değil mi?" Başını kaldırıyor sormak için bana doğru.

Adrian'a dönüyorum ve onun gözlerinde de aynı anlayışı görüyorum. Yapmamız gerek.

"Evet. Bunu yaptığınız için teşekkür ederim." "Bunun için endişelenmeyin."

Sahneye son bir kez bakıyorum ve iç çekerek kapıya doğru yöneliyorum. Tam kapıyı açtığımda, histerik bir Allegra'nın çalışma odasına doğru koştuğunu görüyorum. Etrafta bu gösteriyi bekleyen diğer insanlar Enzo'nun güvenliği sayesinde muhtemelen dağılmışlardı. Ama şimdi Allegra'nın Martin'i çalışma odasında görmesini engelleyecek kimse yok. Teknik olarak *yapabilirim*. Ama istemiyorum. yerine, içeri girebilmesi için kapıyı ayağımla tekmeleyerek açtım.

Kapı aralığında durur, vahşi gözleri değerlendirir. Çılgılık atmaya başlamadan önce bir an geçiyor. Arkama bakıyorum ve Enzo'nun sanki bu uğraşmak isteyeceği son şeymiş gibi rahatça başını salladığını görüyorum.

Allegra dizlerinin üzerine çöker, hâlâ Martin'in cansız bedenine odaklanmıştır. Yavaşça adamın kalbine doğru ilerliyor ve onu göğsüne bastırarak çılgınca bir şeyler mırıldanıyor.

Hemen başımı kaldırıp Adrian ve Enzo'nun şok olmuş yüz ifadelerini görüyorum.

"Allegra..." Enzo neredeyse sinirlenmiş bir halde söze başlıyor. "Onu yere bırakmalısın."

"Hayır." Başını şiddetle sallıyor, elleri kalbi saygıyla tutuyor.

"Artık sonsuza dek birlikte olabiliriz." Kalbi yüzünün yanında tutarken ona fısıldıyor ve cildine kan bulaştırıyor.

Enzo gözlerini devirir ve güvenliğini aramak için telefonunu çıkarır. Kısa süre sonra birkaç adam öne çıkar ve fazla zarar vermeden Allegra'nın elinden kalbi almaya çalışır. Allegra kalbi daha da sıkı tutuyor, parmakları organın kaslarına batıyor ve biraz eziyor.

Bu bir gösteri değil mi?

Sonunda Allegra'ya kalbi bıraktırmayı başarırlar ve onu çabucak zapt ederler.

"Onu odasına götürün ve hizmetçisini çağırın." Enzo bize dönmeden önce emirleri veriyor.

"Bunun için üzgünüm... muhtemelen sadece şok olmuştur," diye ekliyor Enzo, biraz utanarak. Karşılığında hiçbir şey söylemedim, sadece başımı salladım. Orada

Bu performans şoktan daha fazlası. Yine de Adrian'dan uzak durduğu beni ilgilendirmez.

Başımı kaldırıp ona gitmesini işaret ediyorum - bir gece için çok fazla heyecan.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Otuz Beş

Adrian

BIANCA arabayı Vlad'ın garaj yoluna park ediyor ve ikimiz de iniyoruz. Nefesimde biraz alkol kokusu aldığından beri araba kullanma konusunda . Böyle anlarda onun empati eksikliğini gerçekten sorguluyorum.

Ama konudan sapıyorum.

Şu anda yapmam gereken çok daha kritik şeyler var. karımın gerçekten ne kadar sosyopat olduğunu tartışıyorum. Vlad'la ofisinde bulduğumuzda kendimi bu düşüncelerden sıyrıyorum. Bianca geleceğimizi haber vermek için onu çoktan aramıştı.

"Baban için başsağlığı diliyorum, küçük tanrıça. Onu kendin öldüremediğin için çok üzgünüm." Vlad Bianca'yla alay ediyor ve Bianca ona sadece alaycı bir bakış atıyor.

"Evet, işte hayatım boyunca hedeflediğim öldürme hedefim suya düştü."

Bu ikilinin cinayet hakkında şaka yapmadıklarını anlamak zor, özellikle de çoğu zaman yapmadıkları için.

"Martin seni kenara çektiğinde ne istiyordu?" Hatırladığım kadarıyla sordum. "Dürüst olmak gerekirse pek mantıklı konuşmuyordu. Ne kadar sarhoş olduğunu fark ettin mi? öyleydi. Bu onun için oldukça alışılmadık bir durumdu. Para tarafından nasıl kandırıldığını ve bir şey yapmaması gerektiğini söylemeye başladı... Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sence korkmuş muydu? Belki de başına gelecekleri biliyordu?"

"Belki." Bunu düşünür ve Vlad'a döner. "Duymamız gereken Kayıtlar. Martin'i kim öldürdüyse, biz böcekleri yerleştirdikten kısa bir süre sonra oradaydı."

"Onları çoktan hazırladım." Vlad rahatça koltuğuna yaslanır ve bilgisayarda play tuşuna basar.

Bir sürü parazit sesi var, ardından odadan çıkarkenki seslerimiz geliyor ve biraz ileri sarıldıktan sonra Martin'in sesini duyuyoruz.

"Beklediğimden erken geldin." Martin geveledi.

"Ben sadece *senyörüm* ne isterse onu yaparım." Başka bir erkek sesi cevap veriyor. İspanyolca kullanılması diğer erkeğin kim olduğunu bir göstergesi olabilir.

"Beni uzun süre sirk hayvanı olarak yanında tuttu. Her zaman ne zaman saldıracağından korktum."

"olacağını bilmeliydin. Eninde sonunda. Özellikle de kızını teslim etmeyi reddettikten sonra."

"Reddetmedim." Martin hemen karşı çıkıyor. "Şartlarımı yerine getirmek istemedi. Ama sonra, ben de ona kazık attım, değil mi? Onu Hastings'e verdiğimde? Muhtemelen bu konuda hâlâ kırgındır, değil mi?"

"Küçük intikamının etkisini abartıyorsun. Hayır, bu yüzden burada değilim."

"Oh, nedenini biliyorum. Agosti yüzünden, değil mi?" Martin acı bir kahkaha attı. "Takım değiştirmem hoşuna gitmedi."

"O zaman ne bekleyeceğini biliyorsun... bir haine nasıl davranılacağını."

"Geleceğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Kendi şartlarımla gitmek istedim." Martin, bazı hareketler bir mücadeleyi işaret etmeden önce söylüyor.

"*Hijo de puta!*" Diğer adam haykırır.

Daha sonra, ses Martin'in vücuduna fiziksel hasar veren adamın çıkardığı bazı seslere ulaşıyor. Vlad kaydı durduruyor ve hepimizin kafası karışıyor.

Ses kaydının içeriği beni şok etti. Martin Bianca'yı satmak mı istedi? Bu ne boktan bir şey böyle? Nasıl olur da Bunu düşünmek mi? Özellikle de serveti göz önüne alındığında, kendi kızını takas etmeye razı olacak daha fazla ne isteyebilir ki?

"Şey." Bianca söze başladı ve az önce duyduklarından hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Saldırganın İspanyolca konuştuğunu biliyoruz. Sadece kim olabileceğini görmek için davetlilerin listesine ihtiyacımız var."

"Peki bunu nasıl istemeyi düşünüyorsun?" Vlad soruyor. "Enzo isteyecektir Neden İspanyol olduğunu biliyorsun ve onun ofisini dinlediğini söyleyemezsin."

Bianca çenesini sıvazlayıp düşünüyor ve birkaç saniye içinde gözleri parlıyor ve telefonuna uzanıyor.

"Enzo. Evet, ben Bianca. İşe yarayabilecek bir şey hatırladım. Öldürülmeden önce babam beni bir kenara çekti ve bana bazı para sorunları olduğunu ve bir İspanyol'un onun peşinde olduğunu söyledi. Evet, İspanyolca dediğine eminim. Davetli listesini kontrol edip İspanyolca veya İspanyolca konuşanların isimlerini bana iletebilir misiniz? Emin misin?... Ve

Saatler uyuşuyor mu? CCTV'nizden bir fotoğrafınız var mı? Evet, teşekkür ederim!"

"Yani?" Hem ben hem de Vlad aynı anda "Bundan hoşlanmayacaksın." diye soruyoruz.

"Dökül, B!" Vlad da benim kadar endişeli görünüyor.

"Enzo bana aklına tek İspanyolca konuşan kişinin Jimenez'in yedeği olduğunu ve onu takip eden adamın Martin'in öldüğü saatlerde onu kaybettiğini söyledi. Ondan sonra da ortadan kaybolmuş."

Yeni bilgiyi kavradıkça gözlerim açılıyor.

"Martin ve Jimenez mi?" Vlad'ın kaşları havaya kalktı. *"İşte bunu hiç düşünmemiştim."*

"mı?" Bianca'ya soruyorum ve sözlerim niyet ettiğimden biraz daha sert çıkıyor.

"Hayır, hiç de değil." Düşünürken kaşlarını çatıyor. "Martin'in bulaştığı pisliklere her zaman dikkat etmezdim ama onun kartelle *bu kadar içli* dışlı olduğuna asla inanmazdım.

Ben ona inanıyorum. Martin'le olan gergin ilişkisini düşünürsek yalan söylemesi için bir neden yok.

"Konuşmayı tekrar oynat!" Bilgisayara geri dönüyorum ve Vlad tekrar oynat tuşuna basıyor.

"İşte!" Onu durdurdum ve Martin'in tekrar şöyle dediğini duyabilirsiniz: *"Şartlarımı yerine getirmek istemedi. Ama sonra onu da becerdim, değil mi? Ben verdiğimde*

Hastings'e götürdü. Muhtemelen bu konuda hala kırgındır, değil mi?"

"Beni Jimenez'e satmayı mı planlıyordu?" Bianca gözlerini kısar.

"Çıkmaya başladığımız sıralarda olmalı. Gerçi *seni* bana *vermekle* neyi kastettiğini gerçekten bilmiyorum."

"Sanırım toplantılarımızı zorlamaktan bahsediyor. Kabul edelim, o bizi tanıştırdıktan sonra sen evin değişmez bir parçası oldun. *Bunu* kendim üretmek zorunda bile kalmadım." Bianca ironik bir şekilde ekliyor ve geriye dönüp baktığımda aynı . Martin aramızda bir yakınlık kurmaya çalışıyordu. Ama neden?

"Neden sen?" Bianca benim sorumu dile getiriyor. "Şimdi asıl soru Jimenez'in sadece kendisi olmadığı için mi yoksa özellikle *sen olduğun* için mi kızgın olduğu."

"Jimenez seni neden istesin ki?" Bu ihtimali düşününce ürperiyorum. Hayır, aklımın orada dolaşmasına izin vermesem daha iyi.

"Neden birileri zar zor yasal olan bir kızı istesin ki?" Kız omuz silkiyor ve Vlad bunu şaka yapmak için en uygun zaman olarak görüyor.

"Baban seni Jimenez'e verseydi daha iyi olabilirdi." Hiçbirimiz cevap vermeyince de ekliyor. "O çoktan ölmüş olurdu. Hadi ama, sence B onu bağışlar mıydı?" Bunu bana hitaben söylüyor.

"Muhtemelen hayır..." Cevap veriyorum.

Bianca telefonuna bakıp kaşlarını çatmadan önce, "Martin'in Jimenez'le nasıl bir bağlantısı olduğunu bulmamız gerekiyor," diyor. "Bekle. Vlad, sana Enzo'nun fotoğraflarını gönderiyorum. Onları ekrana getir."

Vlad razı olur ve CCTV görüntülerinde smokin giymiş gümüş saçlı bir adamın konukların arasına karıştığı görülür. Görüntüler arasında gezinirken, sonunda adamın yakın çekimini gösteren bir görüntüde durur.

"Kahretsin," diye bağıriyorum, yanılmadığımdan emin olmak için ekrana yaklaşıyorum.

"Tanıdığınız biri mi?" Vlad başını bana doğru çeviriyor.

"Evet... Onu tanıyordum. En azından ben öyle düşünüyorum. Şimdi daha yaşlı tabii ki. Ama onu on beş yıldan daha uzun bir süre önce tanıyordum."

"Kim o?"

"Koruyucu aileden ayrıldıktan sonra beni yanına alan kilisede rahipti. Yeniden ayağa kalkmama ve küçükler için antrenman yapmama yardım eden oydu. lig dövüşleri. Neden..." Bu olanlara bir anlam veremediğim için sözümü kesiyorum. Jimenez'in adamı, kendi patronu benim patronumu öldürdükten sonra neden bana yardım etsin?

Aile mi?

"Belki de henüz Jimenez için çalışmıyordu?" Bianca teklif etti, ben de başımı salladım.

"Hayır, hiç sanmıyorum. O zamanlar hiç İspanyol aksanıyla konuşmazdı, İspanyolca kelimeler bile kullanmazdı. Jimenez'in emrinde değilse, neden konuşmasını gizlemek için bu kadar ?"

"Ama bu şu anlama gelir..." Bianca başlar

"Jimenez benim kim olduğumu başından beri biliyordu."

"Bekle!" Bianca aniden bir şey hatırlıyor ve elini masanın üzerine koyuyor, parmakları açma mekanizmasını çalıştırıyor ve bir hafıza kartına benzeyen çıkarıyor.

"Bunu da oynatabilir misin? Artık neye bildiğimize göre, belki kameramın çektiği şeylerden bazı ipuçları elde edebiliriz." Hafıza kartını bilgisayarına takması için Vlad'a uzatır.

"Senin de film çektiğini bilmiyordum," diye ekliyorum.

"Düşmanla yakınlaşmak sadece bilgi toplamak içindir. Kabul edelim. Enzo kibar ve nazik olabilir, özellikle de Martin'in onun evinde öldüğünü düşünürsek, ama bu iş bittikten sonra da düşmanımız olmaya devam edecek."

"Yeterince adil. Bu kadar titiz olman hoşuma gidiyor." İtiraf ediyorum, sesim hayranlıkla doluydu. Ve öyleyim de.

Rol yapmayı bıraktığı için mi yoksa uyuşturucudan kurtulduğu için mi bilmiyorum ama Bianca'nın bu versiyonu yetkin ve korkutucu.

Ama bunu da sevdiğimi fark ettim.

Vlad videonun bilgisayara indirildiğini işaret ediyor ve bizim için oynatıyor.

"Neyse ki uzun süre orada kalmadık," diye ekliyor Bianca, ses kaydında yaptığımız gibi hızlı ileri saramayacağımızı fark ederek.

Gözlerimiz ekrana yapışmış, izlemeye devam ediyoruz.

"İşte. Gördün mü dostum?" Vlad karenin en sağındaki gümüş saçlı adamı işaret ediyor. "Bu ne zaman?"

"Martin'le konuşurken olmuş olmalı. Onu izliyordu."

Kare kare izlemeye devam ediyoruz ve adam arka planda birkaç kez daha görünüyor. Çoğu zaman Martin'in yakınlarındaydı. Yine de bir keresinde, biz misafir odasındaiken, adam oradaydı ve bu kez bizi izliyordu.

"Kahretsin!" Bianca küfrediyor ve dudaklarını büzüyor. "Vlad, Jimenez hakkında ne biliyorsan, bence artık tükürmenin zamanı geldi. Bu iş çığırından çıkıyor. el."

"Beni yaraladın, küçük tanrıça. Çok az sabır."

"Vlad!"

"Tamam, . Sana sık gittiği kulübü vereceğimi söylemiştim. Adı The Block ve Atlantic City'de. Ve biraz daha... vahşi tarafta. Bunun dışında, birkaç işini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, onun hakkında edindiğim bilgilerin yarısı sahte söylentilerden ibaret oluyor."

"O zaman bu kulübün yasal olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bu bilgiyi doğrulayan çok yakın kaynaklarım var."

"Mükemmel. Cenazeye kadar bekleyeceğim ve ben gidiyorum." Ben de öyle dedim.

"Biz gidiyoruz." Bianca düzeltiyor. "Yalnız gitmene izin vermeyeceğim." "Kendimi gayet iyi idare edebilirim."

"İyi olmak seni öldürtür. Merak etme, ben senin koruman olacağım."

"Bianca... cidden mi?"

"Ben son derece ciddiym. Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun. Ve bu son sözüm." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak konuşmanın bittiğini ima ediyor.

Ellerimi öfkeyle havaya kaldırıyorum ve Vlad kıkırdıyor.

"Ben olsam onun dediğini yapardım. Son derece inatçı olabiliyor. Ama onu uyuşturucudan uzak tut." Boyun eğerek başımı sallıyorum, zaten çok fazla direnç göstermeyi planladığımdan değil.

" bir şartla," diye ekliyorum, bazı sınırlar koymam gerekiyor. "Ne?"

Basks, bana masum masum bakıyor. Elbette...

"Öldürmek yok. Jimenez'i ya da başka bir adamı öldürmek yok." Şimdi de suratını asıyor. "Neden? *En azından* Jimenez." Yalvarıyor.

"Hayır. Theo'nun kimliğini alıp kariyerimde bu kadar ilerlemeyi bir hiç uğruna yapmadım.

Jimenez'in işlediği suçlar nedeniyle yasalar çerçevesinde sonuna kadar kovuşturulduğunu görmek istiyorum. Bu, her şey başladığında kendime söz verdiğim bir şeydi."

Bianca sanki tüm bunlar ona fazla geliyormuş gibi gözlerini deviriyor ama sonunda yumuşuyor.

"Tamam. Öldürmek yok." İç çekiyor ve sanki en sevdiği oyuncağını elinden almışım gibi kederli görünüyor.

Tam o sırada Bianca'nın telefonu çalar ve yine Enzo olduğunu söyler.

"Evet? Çok hızlı... Bunu bu kadar çabuk öğrenebileceğini fark etmemiştim. Hayır, gerçekten bilmiyorum. Bu güncelleme için teşekkür ederim... Evet, onlara iletmelerini söyle.

bana detayları anlatırsın. Cenazede görüşürüz."

Bianca sıkılmış bir şekilde iç çekerek Enzo'nun kendisine söylediklerini aktarır. "Görünüşe göre ilk sonuçlar siyanür zehirlenmesini gösteriyor.

Buldular

Bu yüzden intihar hapı olduğundan şüpheleniyorlar." "Demek ses

kaydında duyduğumuz ses buydu..." Yüksek sesle düşünüyorum.

"Ölümde bile son sözü Martin söylemek zorunda." Bianca hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Şimdi ne olacak?" Vlad aniden sordu ve hem ben hem de Bianca bakışlarımızı paylaştık. "Planlamamız gereken bir cenaze töreni var.

Yaşasın." Bianca sahte bir coşkuyla cevap veriyor

Sonra da hayal kırıklığı içinde ayağını yere vurdu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Yaşlı adam gittiği için üzgünmüş gibi davranmak zorundayım. Kahretsin! Göz damlası almam lazım."

"Sanırım, sahte bir şeyler dökmeye çalışacak tek kişi sen değilsin. timsah gözyaşları." Martin'i on yıla yakın bir süredir tanıyorum ve bana hiçbir zaman bir insanda bu tür duygular uyandıracak bir tip olarak gelmedi.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Otuz Altıncı Bölüm

Bianca

ADRIAN HAKLIYDI. Gözleri dolan tek kişi kesinlikle ben değilim.

Bu noktada, iki şişe göz damlası kullanmışım bile. Ben tabutun üzerine eğilmiş, görsel olmasa da en azından işitsel olarak hıçkırırken Adrian yüzünde sert bir ifadeyle kolumu tutuyor. Ama gösteri yapan tek kişi ben değilim. Tabutun diğer tarafında Allegra bir ölüm perisi gibi feryat ediyor. Nedense babama olan sevgisinin o kadar güçlü olduğundan şüpheliyim.

Enzo sandalyelerin yanında oturuyor. Tören az önce sona erdi ve tabutu toprağa indirmeye hazırlar. Sonunda yaşlı adamdan sonsuza dek kurtulacaktım. Kendime zihinsel olarak bu gösteriye dayanacak sabrı inşa etmem gerektiğini söylemeliyim.

Adrian'ın beni bu kadar ileri gitmekten vazgeçirmeye çalışmamasına şaşırdım, ama o bile görünüşün korunması gerektiğini biliyor.

Her şey bittikten sonra herkesi eve davet ediyoruz. Yine de Adrian'ın en eğlenceli işi yapıyor olmasına şükrediyorum ve biraz ara verebiliyorum. Sahte ağlamalar insana zarar veriyor.

Tabii ki Allegra da salonda baygınlık geçirdiğinde notu almış gibi görünüyor. Bunun rolün bir parçası mı olduğunu yoksa ağlamaktan çok mu bitkin düştüğünü merak ediyorum. Enzo şu anda onu yerden kaldırıyor, bu pozisyona sokulmaktan hiç memnun değil ve onu kanepelerden birine yatırıyor.

"Oldukça sert davrandı, değil mi?" Onu bırakıp içecek masasına doğru ilerledikten sonra alaycı bir şekilde soruyorum.

"Günlerdir histerik durumda."

"Ne zamandır birlikteydiler?"

"kadarıyla mı? Birkaç aydır." Kendine bir kadeh şarap dolduruyor ve rahatça duvara yaslanıyor. Göz ucuyla Adrian'ı görüyorum.

yaşı bir adamla konuşuyordu. Gözüme takıldı ve nedense bana ters ters baktı.

Muhtemelen onu kurtların önüne attığım için kızgındır.

"Onda ne bulduğunu bilmiyorum." Kafamı zihinsel olarak sallıyorum Allegra ve Martin'in görüntüsü. Allegra benim yaşlarımda, Tanrı aşkına. Tüm bu durum düşünilemeyecek kadar iğrenç.

"Karımın erkekler konusunda alışılmadık zevkleri var." Bu sözleri söylerken neredeyse bir gülümseme seziyorum, ama bana sorduğunda bu gülümseme hemen kayboluyor. "Seni merak ediyorum, Yine de."

"Ben mi?" Cahil numarası yapıp ona küçük bir gülümseme veriyorum. Adrian yine odanın öbür ucundan bana kaşlarını çatıyor. Onun nesi var böyle?

"Martin'i gördüğünde neredeyse çok sakindin... tabiri caizse kalpsizdin. Ve bugün, İsa'nın çarmıha gerilişinde Meryem'den daha kötüydün. Peki hangisi?"

"Enzo, bir kadın her zaman gizemli bir havayı korumalıdır."

"Gerçekten de. Ben sadece garip buluyorum. Martin'in intiharından önce

Bir uyuşturucu baronunun uşağı tarafından kalbi oyulmuş ve alnına bir T damgası vurulmuş."

"Martin'in sizinle olan ilişkisi düşünüldüğünde, bir kartelin hizmetlerinden yararlanmış olması şaşırtıcı değil."

"Touché." Enzo gülüyor. "Ama merak ediyorum. İntiharı neden gizlediniz?"

"Oldukça basit. Martin o gösterisini zirvede bitirmek istedi.

Ben sadece alttan sürünemeyeceğini garantiledim. Pun niyetliydi." Bunu düz bir yüz söylüyorum ama Enzo'nun gözleri neşeyle parlıyor. Biraz daha yaklaşıyor ve işte o zaman bir boğaz temizleme sesi duyuyorum.

"Enzo." Adrian onu ölümcül bir bakışla selamlıyor, Enzo ise sadece gülümsüyor. "Karım bu kadar acı çektikten sonra yorulmuş olmalı. Sanırım dinlenmesinin vakti geldi." Kolunu omuzlarıma doluyor ve Enzo'nun ya da benim cevap vermemi beklemeden beni merdivenlerden yukarı doğru yönlendiriyor.

"Peki ya diğer konuklar?" Ona dönüp sordum. "Onlar da eninde sonunda çıkış yolunu bulacaklardır."

"Bu kadar kaba olmana gerek yoktu. Gerçekten, Enzo sadece kibarlık yapıyordu." "Kibarlık için fazla yakın," diye homurdanıyor Adrian ve birden fark ediyorum ki

Bunun ne olduğunu. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve kendimi onun yönlendirmesine bırakıyorum. "Bu...?" Bir misafir odasının önünde durduğunu fark ettiğimde soruyorum.

"Bana çocukluk odanız hakkında anlattıklarınızı hatırlıyorum. Burada dinlenmeyi tercih edebilirsin." Bir an için ona bakıyorum, şu anda hissettiğimi çözmeye çalışıyorum. Göğsümde bir sıcaklık var.

"Teşekkür ederim," diyorum, aniden utanarak. Kapıyı açıp içeri daldım ve arkamdan kapattım.

Neydi o?

Kendimi biraz yelpazeliyorum ve aynaya bakmak için ebeveyn banyosuna giriyorum.

Yanaklarım kızardı.

Musluğu açıp yüzümü temizliyorum, kir ve göz damlası karışımını çıkarıyorum.

Adrian'ın dinlenme tavsiyesine uyarak kıyafetlerimi çıkardım, mini tabancayı botumdan çıkardım ve yastığın altına yerleştirdim. Bir saatlik uyku bu fiyaskoyu unutmak ve o insanların gitmesi için yeterli olacaktır. Kabul edelim, kimse, kesinlikle hiç kimse Martin'in yasını tutmuyor. Allegra'nın bile ona karşı zerre kadar şefkat hissettiğinden şüpheliyim. O sadece korkunç ve tatsız bir insandı.

Bir süre sonra uyandım ve aşağıya indim. Görünüşe göre çoğu insan gitmiş. Sadece Marcel ve Adrian koridorun ortasında sohbet ediyorlar.

"Bianca." Marcel başını sallayarak beni onaylıyor, ben de ona karşılık veriyorum. "Herkes gitti mi?"

"Evet, bir süre önce," diyor Adrian bara doğru gidip kendine bir içki koyarken. "Çoğu kişiyle konuştum ve kimse şüpheli görünmedi."

"Ben de düşmanlarının en azından kına yakmaya geleceğini düşünmüştüm." İçimi çekiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Ofisteki tüm dosyaları inceledim ve suçlayıcı hiçbir şey yok." Enzo'nun partisinden bu yana geçen üç gün boyunca, Martin'in Jimenez'le ilişkisine dair en azından bir kanıt bulabilmek için evin her köşesini didik didik aramıştım.

Adrian, "Martin pek çok şey yapardı ama dikkatsizlik bunlardan biri değildi," diye ekliyor.

"Bakmayı başaramadığım tek bir yer var." Hem Marcel hem de Adrian beklentiyle bana bakıyorlar. "Kasası."

"Güvenli mi?" Adrian kaşlarını çatar.

"Kimsenin kasadan haberi olduğunu sanmıyorum. Etrafa göz atana kadar ben de bilmiyordum. Soyunma odasında saklı."

"Açmayı denedin mi?" Marcel soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Yapamadım. Şu yüksek teknolojili olanlardan biri. Biyometrik özelliği var." "O zaman nasıl kırabiliriz? İçinde ne olduğunu görmemiz gerek." "Merak etme. *Şimdiye* kadar yapamadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cenaze için cenaze evinin Martin'in cesedini bırakması gerekiyordu," diyorum ve beni mutfığa kadar takip etmelerini işaret ediyorum. Dondurucuyu açtım ve Martin'in parmaklarını içeren bir torba çıkardım.

"Parmaklarını mı kestin?" Adrian'ın ağzı şok içinde açılır.

Bir tabak almamı ve parmakların kaba düşmesi için torbayı sallamamı izleyin.

"Sadece başparmaklar ve işaretçiler."

"Yüce Tanrım!" Adrian'ın eli alınına gider ve şakağına masaj yapar.

Öte yandan Marcel hiç etkilenmiş görünmüyor. Gözlerimi hafifçe kısıyorum.

Her neyse. Beni eleştirecek bir kişi daha eksildi.

"Tamam! Hadi şu bitirelim!" Adrian tiksintiyle başını sallıyor. Nedenini merak ediyorum. Kokmuyorlar ya...

"Yapamayız... henüz." Marcel parmakları incelerken araya girer. "Çok donmuşlar. Önce onları çözülmeye bırakmalıyız."

Onlara bakarken burnumu kıvırıyorum ve haklı olduğunu anlıyorum.

"Mikrodalgaya atalım," diye öneriyorum ve Adrian bu kez alnını tokatlayarak yüksek sesle iç çekiyor.

"Öyle demek istemedim." Hemen ekliyorum. "Buz çözme ayarı. İşe yarayabilir."

"Hayır," diyor Marcel düşünceli bir şekilde. "Isının parmak izlerine zarar vermesi riskini göze alamayız." Tamam, bu mantıklı.

"Haklısınız. Birkaç saat daha bekleyebiliriz. Yine de o zamana kadar onları taşımamız. Personelin, kopmuş vücut parçalarının ortalıkta dolaşmasına pek iyi tepki vereceğini sanmıyorum." Parmaklarımla tabağı alıyorum ve çocuklara beni Martin'in odasına kadar takip etmelerini işaret ediyorum.

"Bu çok büyük!" Marcel içeri girdiğinde haykırır.

"Giysiye görene kadar bekleyin." Odanın sonundaki kapıya doğru ilerliyorum ve onlara kasanın yerini gösteriyorum.

"Burada muhtemelen sadece saatlerden oluşan bir servet var." Adrian, soyunma odasının ortasında Martin'in koleksiyonunun sergilendiği cam vitrine bakıyor. Sadece saatler için birkaç milyon olduğuna bahse girerim.

Marcel "Değerli eşyaları dışarıda bırakıyorsa kasada ne sakladığını merak ediyorsunuz," diyor.

"İşle ilgili olmalı. Başka hiçbir yerde kesinlikle hiçbir şey yoktu. Dürüst olmak gerekirse, intihar yöntemi düşünüldüğünde, her an ölmeye hazırды."

"Jimenez'in karşısına çıkarak neden ölümü göze aldığını merak ediyorum. Neye bildiği çok açık." Adrian söyledi, ben ve Marcel de katıldık.

"Sadece kasanın bize bilgi vereceğini ummalıyız. Aksi takdirde, ölümler masal anlatmaz."

Duvardaki bir deliği ve kasanın ön tarafını ortaya çıkarmak için kıyafetlerinin bir kısmını kaldırıyorum.

"Bu... büyük bir kasa." Kasa en az bir buçuk metre boyunda ve muhtemelen arkaya doğru bir metre daha uzanıyor.

Oturup parmakların çözülmesini beklemeye, arada kontrol etmeye karar verdik.

Dezavantajı ise kokmaya başlamalarının da uzun sürmemesidir. Adrian yüzünü çeviriyor ve bana sitem dolu bir bakış atıyor.

"Hey, başka seçeneğim yoktu, tamam mı?" Şöyle demeden önce başını sallar

"Ona dokunmayacağım, bilesin diye söylüyorum."

"Amcık." Ben mırıldanıyorum ve Marcel yumruğunun içinde rahatsız bir şekilde öksürüyor. "Merak etmeyin koca oğlanlar. Eldiven getirdim." Bir çift tıbbi eldiven çıkardım.

eldivenleri cebimden çıkarıp giydim. "Şimdi görelim." Bir başparmağı elime alıyorum ve etrafında döndürerek dokusunu inceliyorum. İyiye silersem, sorun çıkmayacaktır. Dolaba gidip Martin'in gömleklerinden birini alıyorum ve parmağımı üzerine siliyorum.

"Şimdi deneyelim." Başparmağımla kasaya yaklaşıp pedin üzerine bastırırken iki adam da beni izliyor. Bekliyorum ve... hiçbir şey yok.

"Kahretsin. Tabağı buraya getirebilir misin? Bu çalışmıyor." Üzerlerindeki tüm nem izlerini dikkatlice sildikten sonra her bir parmağı denemeye devam ediyorum, ancak şansım yaver gitmiyor.

Marcel bir başparmağını alıp ışığa tutarak, "Sanırım parmak izleri bu süreçte yok olmuş olmalı," diyor. "Bakın, parmak izi sadece kısmi."

"Siktir!" Bunu beklemediğimi söyledim. Ölüye saygısızlık etme zahmetine katlandıktan sonra, ki bu daha önce benim bile yapmadığım bir şeydi, ve bu

Çalışıyorum. Alternatifler düşünmeye çalışarak iç çektim.

"Sonra ne olacak?" Adrian sorar ve aklına bir fikir gelir.

"Onu havaya uçuracağız."

"Ne?" İkisi de bana bakmak için döndüler.

"Evi boşaltalım ve kasanın ön kapısını havaya uçurmaya çalışalım."

"Patlayıcıları nereden bulacağız ki?"

"Biraz alabilirim..." Utana sıkıla söylüyorum. "Gençken patlayıcı bir dönem geçirdim," diye ekliyorum ironik bir şekilde ve gözlerimi deviriyorum. "Bodrumda hâlâ biraz kalmış olabilir."

Marcel başını sallar ve kilidi incelemek için bir adım öne çıkar. "Dikkatli olmazsak içeriye zarar verme riskimiz var. İzin verin kilide bir bakayım."

Ona şüpheyle bakıyorum ama kaybedecek bir şeyimiz yok, yüzden başımı sallıyorum.

"Hiç alet çantanız var mı?"

Hemen bodruma inip ona yardımcı olabilecek her şeyi getirdim.

Geri döndüğümde Marcel farklı aletlere bakıyor ve boyutlarını test ediyor. Sonra birkaç tornavida alıyor ve kasanın kontrol panelini kazıyor. Dış kapağı çıkarıyor ve muhtemelen kasanın işlevlerini kontrol eden bazı karmaşık kabloları görebiliyorum. Kazmak için birkaç alet daha kullanıyor. panelin içinde. Ne olduğunu gerçekten anlamıyorum ama aniden bir tık sesi geliyor ve kapı açılıyor.

"Kahretsin, dostum!" Adrian hayretler içindeydi ve açıkçası ben de öyleydim.

Marcel kapıyı açtı ve içeride sıra sıra dosyalar vardı. Marcel birkaç tane çıkarıp bana uzatmaya başladı. Dosyalara bakıyorum. Elimde belgeler, Adrian'ın geri çekilmemiz için bağırdığını duyduğumda gerçekten dikkat etmiyordum.

Tam olarak ne olduğunu anlamıyorum ama kasanın olduğu yönden gelen bir patlamayla odanın arka tarafına fırlatılıyorum. Adrian'ın Elleri beni sarıyor, yastıklıyor.

"Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!" Kasayı alevler içinde gördüğümde mırıldanıyorum, tüm oda duman ve yanmış kağıtlarla çevrili. Arkamı dönüyorum ve Adrian'ı duvara yaslanmış, gözleri kapalı görüyorum. Onu sarsmaya başlarken düşünmedim bile.

"Theo... Theo, uyan. Lütfen uyan." Ellerim vücudunun her yerinde geziniyor, gizli bir yara olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Bu noktada hiperventilasyon geçiriyorum. "Theo..."

"Agh..." Birkaç kez öksürüyor ve gerginlik bedenimi terk ediyor. O iyi. Gözlerini açıyor ve endişeyle bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, senin yüzünden. ?" Ayağa kalkıyorum ve ayağa yardım etmeye çalışıyorum. Çaba gösterdiğinde yüzünü buruşturuyor ve eli göbeğine gidiyor.

"Ben iyiyim. Marcel?" Sonra Marcel'in de orada olduğunu, hatta benden daha yakın olduğunu hatırladım.

"İyi!" Diyor ve ben onu yatağın diğer tarafında, neredeyse hiç yara almamış halde görüyorum. Adrian bağırdığında sıçramış olmalı.

Artık herkes güvende olduğuna göre aceleyle dışarı çıkıp koridordan bir yangın söndürücü alıyorum. Emniyetini açıyorum ve kıyafetlerin sıkarak çıkan küçük yangını söndürüyorum.

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim," diyor Marcel hayıflanarak. "Elbette bunun gibi üst düzey bir kasanın, zorla girilme ihtimaline karşı bir güvenliği olacaktır. Özellikle de bilgiler son derece suçlayıcı ise."

"Bu hâlâ bizde." Marcel'in patlamadan önce bana uzatmayı başardığı zarfı sallıyorum. "İçinde kaç tane daha olduğunu düşünürsek, fazla bir şey değil. Ama belki bir şeydir."

"Bakalım." Adrian hala iyi görünmüyordu ama Zarf çok cazip. Onu daha sonra kontrol ettireceğim, kendime söz veriyorum.

Zarfı açtım ve içindekileri yatağa attım. Bir sürü Kimlikler - bir pasaport, bir ehliyet, birkaç abonelik kartı, eski bir Boston metro kartı ve birkaç sayfa kağıt. Kimliklere baktım ve hepsinde aynı isim vardı.

"Greg Sullivan," diyorum yüksek sesle, bu ismin yanındaki Martin'in resmine kaşlarımı çatarak. "Tuhaf."

Adamlar hala kartları incelerken, iki sayfayı alıp göz gezdirdim ve ikisinin de yüksek profilli kişileri içerdiğini hemen fark ettim - senatörler, valiler, işadamları, vb. Listede üzeri çizilmiş birkaç isim var.

"Bakın!" Kâğıtları Adrian ve Marcel'e uzattım, onlar da isimleri incelediler.

"Bu... bunun şantaj olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yoksa neden tüm bu insanların isimleri aynı yerde olsun ki? Ortak noktaları ne?"

"Hayır... bu olamaz..." Adrian sanki bir hayalet görmüş gibi belgelere bakar. Üzerinde Greg Sullivan'ın adının yazılı olduğu pasaportu hemen alır ve

yan koyar. "Ne?" diye soruyorum.

"Annemle babamın öldürüldüğü gece. Biriyle konuşurlarken kulak misafiri oldum. Elllerinde Jimenez'le ilişkisi olan tüm isimlerin bir listesi olduğunu ve bunu halka açıklamak istediklerini ama benim için korktuklarını söylediler. Sonunda dosyaları sigorta olarak verdiler."

"Kime?" Kaşlarımı çatıyorum. Aynı dosyalar olduğunu nasıl bilebilir?

"Greg adında birine..." Başını kaldırdı ve bana garip bir Bak. Bu iş çok daha karmaşık bir hal aldı.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Otuz Yedi

Adrian

"DAHA FAZLA TEST YAPMAMIZ GEREKİYOR. Seni tomografi çektirmeye gönderiyorum. Şimdilik en çok kaburgalarınız ve sağ eliniz için endişeleniyorum." Doktor bize daha sonra döneceğini söylemeden önce röntgen için siparişi yazıyor.

Bianca, iyi olduğumu söylememe rağmen hareket ederken birkaç kez buruştuğunu görünce acile gitmem için ısrar etmişti. Evet, göğsümün etrafında biraz hassasiyet vardı ama geçmişte daha kötülerini de yaşamıştım.

Şimdi hastane yatağında oturuyor, gömleğimi tekrar giyiyor ve Bianca'nın bakışlarından kaçıyorum.

"*Sadece* kaburgaların ve sağ elin olduğunu sanmıyorum. Peki ya sırtının üst kısmı? Sırtınla doğrudan duvara çarpmışsın." Başını sallıyor.

"Eminim doktor ne yaptığını biliyordur."

"Hayır." Kararlı bir şekilde başlar. "Seni kırdıramam. Ya bir şey kaçırırsa?"

"Bianca, sakin ol." Hastaneye gidene kadar başımın etini yemiş ve hastane personeline bir an önce bana bakmaları için neredeyse zorlamıştı. Konuşma tarzına bakılırsa, kan kaybından öldüğümü düşünebilirdiniz. Aslında, acil girişinden girdiğimizde hemen resepsiyona gitmiş ve yüzünü ekşitmeden şöyle demişti.

"Kocam bozuldu. Onu düzeltmeni istiyorum. *Hemen!*" Bir an için gerçekten onlara silah çekeceğini düşündüm.

Onu sakinleştirmeye çalıştım ama bir doktor beni görene kadar kavgacı .

Başka koşullar altında bu tür bir davranışa sinirlenebilirdim, ancak Bianca'dan gelince, kızmak için biraz fazla sevimliydi. Özellikle de endişesinin gerçek olduğuna inandığım için.

Her şey çok hızlı olmuştu. Marcel kasanın içindekileri çıkarıyordu; bir sonraki adımda ekranda bir geri sayım olduğunu fark ettim. Yaklaşan tehlikeyi fark ettiğimde tek düşüncem Bianca'yı patlamadan mümkün olduğunca götürmek olmuştu. İkimiz de odanın diğer ucuna savrulduğumuzda ancak onu tutup yere atmayı başarabilmiştim.

Bir de isim listesinin olduğu zarfı bulduğumda yaşadığım şok vardı. Annemle babamın Greg'le uzun zaman önce yaptıkları konuşmayı hatırlamaya dalmış olduğum için acıyı tam olarak fark edememişim.

"Marcel listedeki her isim hakkında bilgi topluyor." Bianca, Marcel'le telefonda konuşurken bunu aktarır. Tamamen iyi olduğunu söyleyerek check-up yaptırmayı reddetmişti.

"Hala o patlamadan nasıl kurtulduğundan emin değilim." O ekliyor ve ben de fikirdeyim. Ona tam olarak ne olduğunu görmedim ama tamamen zarar görmemiş olması etkileyici.

Bir hemşire geliyor ve tarama için onu takip etmemi söylüyor. Bianca da arkamızdan geliyor ama hemşire başını sallıyor.

"Özür dilerim hanımefendi ama burada beklemelisiniz." Bianca'nın gözleri inançsızlıkla biraz açılıyor ve bunu kabul etmeyeceğini neredeyse anlayabiliyorum.

"Sorun yok, B. Burada bekle." Ona nazikçe söylemeye çalışıyorum, olay çıkarmasından korkuyorum. Bana kaşlarını çatıyor ama isteksizce başını sallıyor.

Başka bir kata çıktık ve kaburgalarımın ve sağ elimin röntgenini çektiler. İşim bittikten sonra hemşire bana yatağıma kadar eşlik ediyor.

Tekrar uzandığımda Bianca, "Çok hızlıydı," diyor.

"Genelde uzun sürmezler," diyorum neredeyse dalgın bir şekilde. "Bilemiyorum." Bianca omuz silkiyor.

"Hiç kemikleriniz kırılmadı mı?" Mesleği göz önüne alındığında, bu tür bir yaralanmayla karşılaşmaması neredeyse anormal .

"Oh, çok içtim." Elini hiçbir şey yokmuş gibi sallıyor ve başım ona dönüyor. "Ama onlar için hiç hastaneye gitmedim." Yani, bu konuda empati kurabilirim.

Ben savaşıırken hastaneye gidemiyorduk çünkü polise haber . Ama yine de savaşçılara özel derme çatma bir kliniğimiz vardı. Ne de olsa daha uzun süre dayanırsanız, onlar için daha fazla para kazanabilirdiniz.

Onları nasıl tedavi merak ediyorum. Belki Vlad'ın onun için çalışan doktorları vardır?

"Peki onlarla nasıl başa çıktınız?"

"Genellikle bir görevdeyken olurlardı ve Vlad ya da ben elimizdeki malzemelerle idare ederdik. Sanırım şimdiye kadar şanslıydım. Sadece birkaç kez omzumu çıkardım, bir iki kez de sol bileğimi kırdım... ama çok kötü bir şey değildi."

"Yani onları hiç bir profesyonele göstermediniz mi?"

"Şey..." Bir dakika düşünür. "Bir keresinde bir cerrah bana bu konuda endişelenmemem gerektiğini söylemişti?"

"Bir cerrah mı?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Evet." Gömleğini çekiştiriyor, böylece omzu ortaya çıkıyor ve beyaz, buruşuk bir yara izini gösteriyor. "Bir kere vuruldum. Oldukça berbattı çünkü adam kurşunu bulamadı. Bana bununla karşılaştırıldığında çıkığın *o kadar* da kötü olmadığını söyledi." Ben...şok oldum. Bunu duygusuz bir sesle sanki

Sadece bazı rastgele gerçekleri tekrarlıyor. Çocukluk kazalarına bağladığı birçok yara izinin gerçek çocukluk kazaları *olmadığını* fark ettiğimde daha da şaşırdım.

Vücudundaki izlerin çoğunu hatırlayınca ne kadar saf olduğumu şimdi anlıyorum. Ya da daha doğrusu körmüşüm.

Hem polislikteki hem de Andrew'un emrinde çalıştığım dönemdeki tecrübelerime dayanarak bir bıçak ya da kurşun yarasını herkesten daha iyi tanıyabilirim. Ama tabii ki benim tatlı, korunaklı karımın vurulmuş ya da bıçaklanmış olması mümkün değil.

"Peki ya diğer yaraların?" Kendimi sorarken buluyorum. "Çocukluk kazası olduğunu söylediklerin."

"Ah... bir düşüneyim. Bende *o kadar* çok yok. İşimde iyiyim." O sanki onun yeteneklerini sorguluyormuşum gibi bana gücenmiş bir şekilde bakıyor. "Bir bakalım. Kalçamdaki kurşun yarası. Sırtımdaki büyük bıçak yarası... Bir de göğsümde ve karnımda daha küçük beyaz yaralar var. Bunlar *çok* sığ bıçak yaralarından. Oldukça güzel iz bırakmışlar, Aslında." Bana göstermek için üstünü çıkarmak üzereydi ama doktorun bize doğru geldiğini fark edince onu . Bir an suratını astı ama devam etmedi.

"Doktor." Ona başımı sallıyorum ve yüz ifadesi pek de iyi görünmüyor.

"Bay Hastings. Korkarım ki iyi haberlerim yok. Taramalarınıza baktım. Kaburgalarınızda ve bileğinizde bazı çatlaklar var. Ama beni en çok endişelendiren şey iyileşmeyen kemik." Elindeki tableti göğüs röntgenimi çekiyor. Mavi daire içine alınmış bazı bölgeleri işaret ediyor. "Bunlar yeni yaraların. Ama bunlar..." Şimdi de kırmızıyla işaretlenmiş bazı bölgeleri gösteriyor.

"Bunlar asla düzgün iyileşmeyen eski yaralar. Hiç nefes alma problemi yaşadınız mı? Nefes alıp ciğerlerinizi genişletmeye çalıştığınızda göğsünüzde ağrı oluyor mu?" Başımı sallıyorum.

"İyi... bu iyi." Neredeyse rahatlamış görünüyor. "Daha önce geçirdiğiniz ağır travma göz önüne alındığında, daha fazla yaralanmaya neden olabilecek her şeyden kaçınmanız şart." Kötü iyileşmiş kaburgaların akciğerlerimi etkileyebileceğini ve en kötü senaryoda nefes almamı kısıtlayabileceğini açıklıyor.

"Tam da bunu yapacak!" Bianca elini sırtıma koyarak doktoru yatıştırmakta gecikmedi.

"Şimdi, bilek taramalarınıza geçelim. Bunlar daha iyi. Hâlâ çok yeniden şekillenmiş kemik görebiliyorum ama düzgün bir şekilde ayarlanmış, bu yüzden sizi rahatsız etmemeli.

Radiusunuzun distal tarafında sadece ince bir kırık var ve iyileşecektir. Bu yüzden alçı yerine el desteği önereceğim. Yine de üzerine çok fazla yük bindirmeyin, çünkü daha da kötüleşecek."

Doktor yapmam gereken her şeyi anlatırken başımı sallıyorum. Bana sadece biraz ağrı kesici ilaç yazıyor ve kaburgalarım iyileşirken dikkatli olmamı tavsiye ediyor.

Doktora teşekkür ediyoruz ve o gittikten sonra Bianca kollarını bana kaşlarını kaldırıyor.

"Yaralarım hakkında konuşuyordunuz...?"

"Neden kendinden bu kadar memnunsun?" Homurdanıyorum.

"Çünkü belki bir noktada o kadar da farklı olmadığımızı anlayacaksın, sen ve ben." Bir an ona bakıyorum, cevap vermek için düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum ki telefonu tekrar çalıyor. Aramayı kabul edip hoparlöre vermeden önce bir parmağını kaldırıyor.

"buradasın küçük tanrıça, Marcel bana bazı sorunlarla karşılaştığını söyledi."

Bianca, "Evet, hastaneden ayrılmak üzereyiz," diye yanıtlıyor.

"Güzel. Uğrar mısın? Sanırım senin listende bir şeyler bulduk."

"Tamam. Yakında orada olacağız." Telefonu kapatıyor ve ben de uzun zamandır beni rahatsız eden bir şeyi dile getiriyorum.

"Neden sana hep küçük tanrıça diyor?"

"Kod adımdan geliyor." Kulağıma fısıldamak için eğildi, "Artemis. Bir gün bana dedi, ben de kabul ettim." Sanki çok samimi gelmiyormuş gibi omuz silkiyor.

"Hoşuma gitmiyor," diyorum ve kaşlarını çatıyor.

"Neden?"

"Yapamıyorum işte," diye yakınıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

"Peki, ona bana bir daha öyle dememesini söylerim." Çantasını alıp

Git.

"Aynen böyle mi? İtirazınız yok mu?"

Cevap verirken ne söylemeye çalıştığımı anlamıyor gibi görünüyor kayıtsızca. "Neden itiraz edeyim ki? Hoşuna gitmiyor, ben de ona durmasını söyleyeceğim."

"Boş ver," gitmek için ayağa kalkıyorum.

Vlad'ın evine gittiğimizde hem Vlad'ı hem de Marcel'i bilgisayarın başında, ekranda ne varsa ona odaklanmış halde buluyoruz.

Vlad başını kaldırmadan, "İşte buradasın," dedi. "Gel de şuna bir bak." İkimiz de masanın etrafından dolaşıyoruz ve Vlad yukarı çektiği belgeyi işaret ediyor.

"Listede toplam on sekiz isim var. Hepsinin izini sürmeyi başardık." Bize isimlerin yer aldığı iki kâğıdın fotoğrafını gösteriyor; bu isimlerden altısının üzeri çizilmiş.

"Ne buldunuz?" Bir şey bulduklarını umarak soruyorum.

"Seçebildiğimiz bu on iki ismin hepsi yirmi yıl önce kamu görevlerinde önemli kişiler ya da şirket yöneticileriydi."

"Neredeydi?"

"Bazıları öldü, çoğu da çoktan emekli. Bilgi işlemcimle de konuştum ve üzeri çizilmiş isimleri anlamaya çalıştım."

Bianca, "Bu fazla bir şey değil," diyor ama Vlad onu durdurmak için hemen elini kaldırıyor.

"Bitmedi, lütfen. Teoriye göre bu insanlar bir noktada Jimenez'le ilişkiye girmişler. Marcel ve ben birbirimize bakmaya başladık. kişinin mali durumu. Jimenez'e yatırım yapmışlarsa, tür kanıt olmalı, değil mi? *Açıkçası* hepsini incelemeyi başaramadık ama araştırmayı başardığımız üç kişi bize bir şeyler verdi."

"Bir şey mi var?" Ben soruyorum, Vlad da mali tabloları çıkarıyor.

"Üçünün ortak bir noktası olduğunu fark ettik. Yaklaşık yirmi yıl önce, offshore bir hesaba her yıl düzenli olarak ödeme yapmaya başlamışlar." Miktarı gösteriyor ve şaşırtıcı. Her biri 250.000 bin dolar havale ediyordu.

"Kahretsin! Şantaj mı?" Vlad ve Marcel başlarını sallarlar.

"Peki ya offshore hesabı?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum. Ama teorim doğruysa... ve muhtemelen ." Vlad her zamanki kendinden emin başlıyor. "Listedeki diğer kişiler tarafından yapılan benzer ödemeleri bulacağız."

"Martin bununla ne yapıyor olabilir? Sigorta mı?" Yüksek sesle merak ediyorum. Bu gerçekten mantıklı değil.

"Hayır... sigorta değil." Bianca nihayet konuşuyor ve içgörüsü soruna bambaşka bir bakış açısı getiriyor. "Babam hiçbir zaman fakir olmadı, tam olarak konuşmak gerekirse, ama ben çocukken zor bir dönemden geçti. Hatırlıyorum çünkü o sıralarda her zamankinden huysuz olmaya başlamıştı ve para konusunda çok şikâyet ederdi. Martin'in o dönemdeki hesaplarını kontrol edebilir misin?"

"Gerçekten bu insanlara şantaj yapanın o olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Listedeki isimler politikacılara ait... güç sahibi insanlara. Martin nasıl olabilir?

Kahretsin.

Martin'in yaygın bağlantılarını ve herkesin ona ne kadar itaatkâr göründüğünü hatırlıyorum. Geriye dönüp baktığımda, belki de onların üzerinde bir etkisi vardı?

"Şu anda sadece kamuya açık bilgilere erişimim var ama..." Vlad ekrana , bazı verilere erişmeye çalışıyor. "B haklı. Yaklaşık yirmi iki yıl önce zor bir dönem geçirdi. Kazandığından daha fazla para kaybediyordu. O noktada neredeyse iflas etmeyi düşünüyordu." Bize milyonlarca borcu olduğunu gösteren bazı mali tabloları gösteriyor. "Sonra aniden tekrar ayağa kalktı." Daha fazla tabloya göz atıyor ve Onu artıda gösteren tarih... on sekiz yıl öncesine ait."

"Zaman çizelgesi eşleşecektir." Bianca şöyle diyor. "Diyelim ki Martin bazı kötü yatırımlar yaptı, para kaybediyordu, acil sermayeye ihtiyacı vardı. Yasa dışı işlere karıştığı açık olan kişilerin listesini aldı ve onlara şantaj yaptı. Kârdaki bu dört yıllık gecikmeyi açıklayabiliriz çünkü borçları hemen silinemeyecek kadar büyüktü."

"Mantıklı sonuç bu olurdu." Vlad da aynı fikirde. " de bunu teyit etmek için diğer isimleri de araştırmak istiyorum. "

"Diğer altı çarpı işaretli ismi merak ediyorum." Marcel ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. "Jimenez de işin içinde mi?"

"Sanırım bunu tek bir yolu var." Bianca'nın yüzü aniden aydınlanıyor ve ben iç çekiyorum. Yüzündeki işaretleri öğrenmeye başlıyorum ve bu iyi bir şey olamaz. "Biz

gidip listedeki bazı kişileri sorgulayalım. Bize Martin ve Jimenez hakkında bilgi verebilirler."

"Bu harika bir fikir, küçük tanrıça!" Vlad heyecanla ellerini birbirine sürterek haykırıyor. Bianca ona boş bir bakış atmadan önce bir saniyelik bir duraksama oluyor.

"Artık bana küçük tanrıça diyemezsin. Bundan hoşlanmıyor." Elini kaldırdı ve parmağıyla beni işaret etti - beni otobüsün altına yolu, B.

Vlad hemen kıkırdamaya başlar.

"Kıskandın mı, Hastings?" Bana cilve yapıyor ve ben sakinliğimi korumak için gözlerimi kapatıyorum.

"Aww, endişelenme." Alaycı bir hareketle sırtımı sıvazladı. "Onu çıplak gördüm ve benim için hiçbir şey yapmıyor." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, artık bir korseye sahip olan eli dışarı fırlıyor ve Vlad'ın boğazına dolanıyor, neredeyse onu sandalyesinden kaldırıyor. "Alınma B." dediğinde yüz ifadesi hâlâ eğleniyordu ama sonra bakışlarını ondan bana çevirdi ve ölümcül bir sesle, "Çek elini üzerimden Hastings, yoksa iyi oynamam." dedi. Ben bir şey söyleyemeden Bianca araya girdi.

"Sakın buna cüret etme Vlad! Doktordan daha yeni geldi. Adrian, bırak onu!" Ayağını yere vuruyor ve beklenti içinde bekliyor. İsteksizce ve Vlad tekrar yerine oturdu.

"Şimdi, yap!" Komutu Vlad üzerinde de benim üzerimde yarattığı etkinin aynısını yaratmış gibi görünüyor. Ona yan gözle bakıyorum ve isteksizce bir şeyler mırıldanıyorum.

"Harika. Artık aile dramasını bitirdiğimize göre Bianca'nın önerisine odaklanabiliriz." Marcel kahkahalarını zar zor gizleyerek araya girer.

"Evet, kocanı yanına al ve git yap." Vlad sanki üzerine Herkül kuvveti uygulamışım gibi boynuna masaj yapıyor.

"Hayır. Bunu yapamam. *Doktordan daha yeni geldi!*" Bianca tekrarlıyor, Vlad'ın böyle bir şey önermesine neredeyse öfkeleniyor.

"Şey, ben gidemem. Marcel de gidemez. Ya sen yalnız gidersin ya da onu götürürsün." Başını bana doğru itiyor. Cevap vermek istiyorum ama Bianca bir kez daha konuşuyor.

"Marcel neden yapamıyor?"

"O böyle şeyler için yaratılmamış..."

"Sanırım haklısın." Eklemeden önce bu fikre kaşlarını çattı. "O zaman yalnız gideceğim."

"Yalnız gitmiyorsun." Sonunda söyledim

"Hayır, hayır, gelmiyorsun." Sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi benimle alay ediyor.

"Evet, . Eğer seninle gelmiyorsam, o zaman yalnız giderim."

"Yalnız mı?" Bu ihtimal karşısında gözleri açılıyor ve onu nasıl elde edeceğimi iyi bildiğimi fark ediyorum.

"Evet. Biliyorsun, muhtemelen kolumu ve kaburgalarımı zorlayacak... ama tek başıma da yapabileceğime eminim."

"Hayır! Benimle geliyorsun. Seninle ben ilgileneceğim."

"Peki," diye cevap veriyorum, kayıtsız görünmeye çalışıyorum ama içimden sırtıyorum.

Sanırım Bianca'nın nasıl çalıştığını anlamaya başladım. Ve onun düğmelerine basmak eğlenceli.

"İyiymiş, Hastings!" Marcel ve Vlad bana başlarını sallarken Bianca biraz şaşkın görünüyor. Az önce bana ne verdiğini bile bilmiyor.

"Şimdi... kimi ziyaret ?"

"Buradan seçebilirsiniz." Telefonuna bakıp eklemeyen önce bize meslekleriyle birlikte güncellenmiş bir liste veriyor. "Bilgi işlemcim az önce diğerlerinin de aynı offshore hesaba ödeme yaptığını doğruladı. Şablonu bulduktan sonra aynı şeyi kontrol oldukça kolay oldu."

"Bir . Konuşmaya istekli birini istiyoruz." B etrafı tararken şöyle diyor ve bir isim üzerinde karar kılar. "Eski Senatör Wolfe. Onu hatırlıyorum. Ben gençken sürekli evimize gelirdi."

"Evet, onu ben de tanıyorum..." Sertçe ekliyorum. Her konuşmasına İsa'yı dahil etmek zorunda olan yaşlı bir adamdı. Onunla birkaç kez tartışmıştık. Yıllar boyunca tartışma kisvesi altında. En son hatırladığım kadarıyla sekiz ya da dokuz yıl önce emekli oldu.

"Bilgi işlemciniz Wolfe hakkındaki tüm bilgileri alsın, sonra harekete geçeceğiz." Bianca Vlad'a doğru başını sallar.

Görünüşe göre Atlantic City ziyaretimiz yine ertelenmek zorunda kalacak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Otuz Sekizinci Bölüm

Bianca

Vlad'ın bilgi verdiği bilgiye göre Wolfe yetmiş dört yaşında, kırk yıllık evli ve bir çocuk babası.

üç çocuğu var. Şu anda Tampa, Florida'da yaşıyor. Adrian üstünü değiştirirken ben de onun kişisel bilgilerini ezberlemeye çalışıyorum. Sabah 4'teki Tampa uçağımıza gitmeden önce çatı katına geri dönmeye karar verdik.

Kavgamızdan beri buraya gelmemiştim ve buraya dönerken de bunu eklemek zorunda hissetmişti.

"Bunların hiçbirinin seni affettiğim anlamına geldiğini düşünme." Hiçbir şey söylememiştim.

Çünkü hiç beklemiyordum. En azından bu kadar erken. Sadece ona birbirimize ait olduğumuzu kanıtlamak için daha çok çalışmalıyım.

Martin'in ölümünü ve kasanın patlamasını göz ardı edersek, şu ana kadar ekip çalışmamız örnek teşkil edecek nitelikteydi.

"İşin bitti mi?" Kafamı kaldırdığımda beyaz gömleğinin düğmelerini iliklediğini ve kollarını katladığını görüyorum.

"Evet." Başını salladı ve bir sırt çantası bıraktı. "Bazı temel şeyleri paketledim."

"Güzel. Ben de." Ona hazırladığım küçük valizi gösterdim. "Bunu içeri alıyorum. Yolculuğun daha tatsız kısımları için ihtiyacımız olacak her şey var." Tatsızlık, kan ve kod adı. Bazı silahlarımı, cephanemi ve birkaç bıçağı yanıma almıştım. Ne demek istediğimi anlayınca kaşlarını çatı.

"Havaalanı güvenliğinden nasıl geçecek?"

"İsmimi işaretlemişler, yüzden hiç kontrol etmiyorlar," diye açıklıyorum, doğru kişileri tanıyorsanız parasını ödediğiniz bir abonelik gibi. Her on kişiden dokuzunun silahla seyahat etmesi gereken biri için bu gerekli.

Onaylarcasına homurdanıyor, ama çekincemden pek hoşlanmışa benzemiyor. Muhtemelen içindeki kanun adamıdır. Bazılarını görmüş olsa bile

Yeraltı dünyasının taraflarından biri olan Adrian, çevremizde gerçekleşen birçok olayda hâlâ masum.

Evden ayrıldık ve havaalanına doğru yola çıktık. Orada birkaç günden fazla kalmayacağımıza çoktan karar vermiştik. Adrian Atlantic City'ye gidip Jimenez'i bulmak için sabırsızlandığı için bu konuda oldukça açık konuşmuştu. İtiraz etmedim çünkü o nereye giderse ben de oraya giderim.

Havaalanına vardığımızda arabayı park ediyoruz, birkaç günlük peşin ödeme yapıyoruz ve check-in alanına doğru ilerliyoruz.

"İşe yarayacağından emin misin?" Adrian bavullarıma bakmaya devam ediyor. "Güven bana, işe yarayacak," diye onu bininci kez temin ediyorum.

"Anladığımı sanmıyorum..." Nefesinin altında mırıldanıyor ama konuyu kapatıyor. Güvenlikten geçmek çocuk oyuncağı ve kısa süre sonra uçuştaki koltuklarımıza yerleşiyoruz.

"Gördün mü, sana endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştim."

"Havaalanı güvenliğine rüşvet verebildiğine hâlâ inanamıyorum." Başını sallıyor ama yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum.

"Ağrın nasıl?" Göğsünü işaret ediyorum, o da omuz silkiyor. "Biraz ağrı kesici aldım. Şimdi iyi."

"Aşırıya kaçma." Onu hafifçe azarlıyorum.

Uçak havalandı ve Adrian'ın gözlerini kapattığını gördüm.

Tamam... yani konuşmak istemiyor. Bu hafta olanları düşününce onu çok da suçlamıyorum. Şaşırtıcı olmasa da, yaşlı adamın servetini şantajla kazandığına hâlâ inanamıyorum.

Onun işiyle hiç ilgilenmemiştim. O da benimkiyle hiç ilgilenmedi. Gerçekten etkileşimde bulunduğumuz tek zamanlar, dünyaya mükemmel bir aile imajı sunmak için onunla birlikte katılmam gereken bir etkinlik ya da yemekten beni haberdar ettiği zamanlardı. Çocukluğumu düşündükçe, onun gözlerinin arasına bir kurşun sıkmadığım için daha çok pişman oluyorum. Bu çok tatmin edici olurdu.

"Vlad ne demek istedi?" Adrian başını eğip kapüşonlu gözlerle bana baktığında düşüncelerim yarıda kesiliyor.

"Ne zaman?" Hangi olaydan bahsettiğini hatırlamaya çalışıyorum ama .

"Seni çıplak gördüğünü söylediği zaman."

"Ah! Onu ben de çıplak gördüm. Önemli bir değil. Sık sık birbirimize o kadar yakın yerlerdeydik ki mahremiyetimiz yoktu. Özellikle de uzak bölgelerdeki görevler sırasında." Umarım Vlad'la aramızda bir şey olduğunu düşünmüyordur. Yani, biz kardeş sayılırız.

Adrian bir an sessiz kalır.

"Bu biz birlikte olmadan önce miydi?"

Geçmiş düşünmeye çalışıyorum ve belki de. Gerçekten hatırlamıyorum. "Çoğunlukla," diye cevap veriyorum.

Vlad Pakhan olduktan sonra nadiren birlikte göreve çıktık, yani bir anlamda yalan söylemiyorum.

"Anlıyorum..." Adrian cevap verir ve dudaklarını büzer. oluyor? Bu *gördüğüm* iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?

"Hiçbir şey anlamalısın." Onu daha da yatıştırmaya çalıştım.

"Sana yakın bir kadın arkadaşım olduğunu ve ikimizin de birbirimizi çıplak gördüğümüzü söylesem ne hissedersin?"

Kırmızı bir sis görüş alanımı kaplıyor. Söylediğimde elim kol dayama yerini tutuyordu.

"Ben olsam onu öldürürdüm."

"Gördün mü?" Bana bir kaşını kaldırdı.

"Ama..." Bu iki durumun birbiriyle nasıl kıyaslanabileceğini anlayamadan başlıyorum. "Eğer bu," diye önce beni sonra da kendini işaret etti, "eğer

herhangi bir şekilde çalışıyorsanız, ara sıra kendinizi benim yerime koymaya çalışmalısınız."

Bir tür kabulleniş homurdanıyorum ve konuyu kapatıyorum. Kendimi onun nasıl koyabilirim ki? Muhtemelen sevmediği şeylerin bir listesini yapmam ve ezberlemem gerekecek. *Ondan* bir liste yapmasını istemek çok mu fazla olur? Sert yüz hatlarına kaçamak bir bakış, beni bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmekten vazgeçiriyor. Zaten benim bir canavar olduğumu düşünüyor; bu karışıma bir de deliliği eklememeliyim.

Uçuşta kalan zamanı kurtarmaya çalışarak konuyu değiştiriyorum ve uzun zamandır merak ettiğim bir şeyi gündeme getiriyorum.

"Ben de sana sormak istiyordum." Başlıyorum, neredeyse suları test ediyorum. Bana doğru hafifçe döndü, ben de devam ettim. "Marcel nasıl oluyor da Jimenez avına bu kadar dahil oluyor?"

"O benim en iyi arkadaşım," diyor Adrian otomatik olarak. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, Marcel benim Adrian Barnett olduğumu arkadaşlığımızın çok erken dönemlerinde öğrendi. Sonunda ona tüm geçmişimi ve neden Jimenez'in peşinde olduğumu anlattım. O zamandan beri bana yardımcı oluyor, özellikle de savcılıktaki bağlantılarıyla."

"Vlad'ı nereden tanıyor o zaman?" Bir türlü çözemediğim bir başka gizemi soruyorum.

"Tam olarak bilmiyorum. Eski arkadaş olduklarını söyledi."

"Ve siz bunu garip bulmuyor musunuz? Yakın zamana kadar tanıştıklarından haberim yoktu." Vlad'ın hayatındaki hemen herkesi tanıyorum, çok fazla insan olduğundan değil.

"Marcel'in sırları var ama bana her zaman sadık kaldı." Güvenle ekliyor.

"Hmm..." Adrian'ın Marcel'e olan güveni sarsılmaz. Ve yine de, bir şeyleri kaçırdığıma dair içimde bir his var. Neden kendini Jimenez'i bulmaya bu kadar adanmış? Sadece en iyi arkadaşı için mi? Sadece birine yardım etmek için üstlenilecek tehlikeli bir görev gibi görünüyor... Artık şüphelerimi dile getiremeyeceğimi fark ettim çünkü bunu boşuna yapmış olurdum.

Ama Marcel'e göz kulak olmalıyım.

İNİYORUZ VE VALİZLERİ ALDIKTAN SONRA ARAÇ KİRALAMAYA GİDİYORUZ. Anlaşmayı imzaladıktan sonra yola çıkıyoruz.

Wolfe'un evinin koordinatlarını giriyorum ve sonra Palm Harbor'a gidiyoruz. Topluluğa hızlı bir bakış, çoğunlukla emekli insanların olduğunu gösteriyor, bu yüzden uyum sağlamak için bunu aklımızda tutmalıyız.

Wolfe'un evi görüldüğünde, "Sanırım Martin onu kurutmuş," diyorum. Çok mütevazı, özellikle de diğer komşu evler düşünüldüğünde.

"İlk deneme dostça, tamam mı?" Adrian park yeri bulmaya çalışırken bana baktı ve benim de aynı fikirde olduğumdan emin oldu. Buraya gelirken biraz tartışmıştık ama ilk başta onun yöntemiyle yapmaya karar vermiştik, işe yaramazsa benim yöntemimle yapardık.

Arabadan indik ve gidip kapıyı çaldık. Birkaç kez çaldıktan sonra yaşlı bir kadın kapıyı açıyor ve bizi selamlıyor.

"Bayan Wolfe?" Adrian sorar ve o da başını sallar. "Ben Theodore Hastings, bu da eşim Bianca Ashby. Kocanızla konuşmak istiyoruz. Kendisi evde mi?"

"Evet, evet, bir saniye. Lütfen içeri gelin." Bize oturma odasını gösterdi ve rahat etmemizi söyledi.

Oturduk ve etrafıma bakındım. Her şey tipik bir banliyö evi görünüyor. Her yerde aile fotoğrafları var.

Görünüşe bakılırsa Senatör Wolfe bir aile babası. Ayrıca alışılmadık miktarda dini gereç, çok sayıda haç ve en az bir düzine baskısı olan İncil var.

Öksürük sesi bakışlarımı yaşlı bir adamın duvara tutunarak zorlukla yürüdüğü kapı aralığına yönlendiriyor.

"Senatör Wolfe." Adrian adamın elini sıkmak için ayağa kalktı. Wolfe pek formda görünmüyor, ama belki bu bizim avantajımıza olur.

"Hastings, değil mi? Seni tekrar görmek güzel evlat." Sonra bana bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Ashby... Martin'e olanları duydum. Başın sağ olsun." Ona sadece başımı salladım ve karşı kanepeye yerleşmesini izledim.

"Seni buraya getiren nedir?" O soruyor ve ben Adrian'a bakıyorum, çenemi kapalı tutup sahneyi ona veriyorum.

"Martin'in eşyaları arasında bir liste bulduk." Adrian başlar ve etkisi hemen görülür. Wolfe'un yüzü solgunlaşır ve dizinin üzerinde duran eli hafifçe titrer.

"Ve?"

"Adınız, diğer yüksek profilli kişilerle birlikte söz konusu listede yer alıyordu. Bize biraz bilgi verip veremeyeceğinizi merak ediyorduk..." Wolfe hemen ayağa kalktı, yapabileceğinden daha hızlıydı.

"Dışarı!" Dedi. "Evimden defol! Hemen!" Eli kapıyı işaret ediyor ve Adrian dudaklarını büzüyor, henüz hareket etmiyor.

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanmıyorum Senatör. Martin' ödeme yaptığınızı zaten biliyoruz. Ne kadardı, yılda çeyrek milyon mu? Sıradan bir kamu görevlisinin nasıl bu kadar parası olabilir?" Blöf yaptığını biliyorum. şimdi, ama lanet olsun eğer işe yaramıyorsa.

Daha önce bu insanlara şantaj yapanın Martin olduğuna dair sadece teoriler üretiyorduk ama artık bundan eminiz. Wolfe yenilmiş bir ifadeyle derhal yerine oturur.

"Ne istiyorsun?"

"Gerçeği. En neden listede olduğunuzdan başlayarak." "Ben... Ben yapamam." Wolfe kekelemeye başlar.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Adrian ayağa kalkar ve üzerinde birçok aile fotoğrafının bulunduğu şömineye doğru rahatça yürür. Bir tanesini alır

Çerçeveler.

"Çok güzel bir aileniz var..."

"Lütfen! Bitti, beni yalnız bırak." Dönmeden önce yalvarıyor Gözlerinde zehirle bana doğru baktı. "Ya sen? Martin'in herhangi bir çocuğunun bu kadar olacağını tahmin etmeliydim." Biraz şaşırmıştım ki Adrian araya girdi.

"Karıma saygıyla hitap edeceksin Wolfe, yoksa sonuçlarından hoşlanmayacağını göreceksin." Adrian'ın sesi aniden yükseldi ve benim Savunmasında yanakları ısındı.

"Sen..." Wolfe kekeliyor. Adrian onun önüne geçerek aile fotoğrafını işaret .

"Şimdi tekrar deneyelim. Listede neden senin adın vardı?" Sırtımdan bir silah çıkarıp susturucusuyla oynamaya başladım. Wolfe'un gözleri fincan tabağı gibi açılırken, Adrian'ın kolları boyun eğmiş görünüyor. Bana harekete geçmemem için sessiz bir işaret veriyor.

"Ben... Bunu kimseye söyleyemezsin, lütfen. Aileme söyleyemezsin. Mahvolum."

"Bu umurumuzda değil, Wolfe. Gel ."

"Eskiden bu kulübe giderdim... insanları açık artırmayla... seks için satan bir kulüptü." Bu itiraf karşısında yanakları kızardı.

"Ve?"

"I..." Gözleri Adrian'dan silahıma gidip ve derin derin yutkunmaya devam etti. "Çocukları satın aldım." Bunun üzerine başı düştü.

"Erkekler mi? Erkekleri tanımla."

"T-T-Teenage boys." Elim hemen silahta sıkışıyor ve herifi hemen vurmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Çocukları kim sağlıyordu?" Adrian sakince sormaya devam ediyor ama bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini görebiliyorum.

"Jimenez... Doğu Yakası'nın her yerinde seks halkaları var. Müzayedeler düzenliyor, ama..."

"Ama Martin o listeyi bir şekilde ele geçirmiş." Wolfe başını sallar.

"Anlıyorum." Adrian ayağa kalkar ve resmi yerine koyar.

"Bir şey söylemeyeceksiniz, değil mi?" Wolfe ikimize de bakıyor. Adrian beni kapıya doğru yönlendiriyor, ben de ayağa kalkıyorum.

"Hoşça kalın Senatör," diyor Adrian ve ayrılıyoruz.

Arabada ortam gergindi. Ve ben sadece sormak zorunda kaldım.

"Onu öldürebilir miyim?"

Adrian'ın elleri direksiyona yayılır ve derin bir iç çeker, gözleri kararludur.

"Evet." Bu çok şaşırtıcı. dönüyor.

"Teşekkür ederim!" Düşüncesizce bir hareketle kolunu tutup göğsüme sarılıyorum. Adrian yola odaklanmadan önce bana yarım bir bakış atıyor ama ağzında hafif bir gülümseme belirtisi var.

Bir otele yerleştik ve ben planı özetledim.

"Bu bir günden az sürdü. Harikaydın." Onu övdüm. Dürüst olmak gerekirse, durumu ele alış şeklinden etkilendim. O kadar da etkilenmedim. Onu o nasıl öldüremediğimi bilmiyorum ama her zaman bu gece vardır. "Tek başına iyi olacağını mı düşünüyorsun?" Ona ne yaptığımı anlattıktan sonra sordu.

niyetindeyim.

"Bunu yaptığımı tanık olmamanızı tercih ederim," diye ekliyorum pişmanlıkla. Bu davada birlikte çalışmamızın çok fazla şiddetle yüz yüze gelmek anlamına geldiğini biliyorum. Aynı zamanda, bu yaşlı adamı öldürürken çekilmiş bir fotoğrafımın onda olmamasını tercih ederdim.

"Eğer eminsen..." Kendinden pek emin görünmüyor ama el sallayarak onu gönderiyorum. Ne yaptığımı biliyorum ve artık temiz olduğuma göre Etrafımın farkındayım. Kimsenin haberi olmadan girip çıkabiliyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde otel odasından çıkıyorum ve fark edilmemek için uzun bir yoldan senatörün evine . Oraya vardığımda, eve girmek çok kolay.

Senatörün yatak odasının bulunduğu ikinci kata çıkıyorum ve onu karısıyla yatakta görüyorum. Yüz üstü yatıyor ve yüksek sesle horluyordu.

Sağ elim küçük keseme gitti ve küçük bir şırınga çıkardım. Senatörün dosyasını okumuş ve bir kalp sorunu olduğunu fark etmiştim. Sonra onu bitirmenin en iyi yolunun ne olduğunu anladım - bir potasyum iğnesi. Kötü bir insan için doğal bir ölüm.

Yazık.

Sol elimi ağzının üzerine koyuyorum ve varlığımla gözlerinin açılıp genişlemesini izliyorum. Şırıngayı boynuna doğru iterken ona gülümsüyorum.

Ben izlerken, solması uzun sürmüyor. İki parmağımla nabzını kontrol ediyorum, nabız bulamayınca kendimden memnun oluyorum.

Bu ödüllendirici bir cinayet değildi. Satın aldığı için hak ettiğini aldı. Reşit olmayan çocuklarla seks için, ama o zaten yaşlı ve yıpranmıştı. Ona daha fazla acı çektirebilseydim bile, vücudu bunu kaldıramazdı, bu yüzden boşuna olurdu. Yazık... onlarca yıl çok geç cezalandırıldı.

Otel odasına döndüğümde Adrian'ın çoktan yatağa girmiş, yan olduğunu görüyorum.

Uyuyor mu?

İçeri giriyorum ve kollarımı ona arkadan dolayarak başımı sırtına koyuyorum.

"Bitti mi?" Sesi beni şaşırttı. Demek uyandı. "Evet," diye fısıldıyorum.

Eli benimkinin üstüne geliyor ve beni iteceğini düşünerek kendimi reddedilmeye hazırlıyorum.

Ama yapmıyor.

Eli benimkinin üzerinde duruyor ve bana daha önce gerçekten takdir etmediğim bir sıcaklık veriyor.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Otuz Dokuz

Adrian

Ertesi sabah erkenden New York'a geri döndük. Bulgularımızı Vlad ve Marcel'e ilettikten sonra Vlad listedeki diğer isimleri de kontrol etmek konusunda kararlıydı.

"Bir hipotezi kanıtlamak için tekrarlanan testlere ihtiyacınız vardır." Demişti. Çok mutlu olmamıştım, çünkü bundan emindim. Durduğum yerden oldukça net görünüyordu.

Bu insanların hepsi bir noktada Jimenez'le ilişkiye girmiş ve Martin onlara şantaj yaparak kazanç sağlamıştı. Kontrol edeceğimiz tek şey, listedeki tüm isimlerin aynı suçtan mı yoksa farklı suçlardan mı suçlu olduğudur.

"Ama merak etmiyor musun?" Bu konuyu açtığımda Bianca sormuştu.

"Neden ki? Bu insanlar bir noktada Jimenez'le ilişkiye girmiş olabilirler. Ama bu yirmi yıl önceydi. Bu bilgiler Jimenez'in ne tür işler yürüttüğünü anlamamızı sağlasa bile, yine de geçmişte kaldı. Her şeyi aynı tuttuğundan şüpheliyim."

"Aynı anda hem haklı hem de haksızsın." Vlad şöyle demişti. "Bilginin gerçekten güncel olmayacağı konusunda haklısın ama *hâlâ* geçerli olacağı konusunda yanılıyorsun. Bir leopar kaç yıl geçerse geçsin beneklerini değiştirmez. Ve bizim dünyamızda, eğer bir şeyde iyiysen, onu yapmaya devam edersin. Jimenez hiç yakalanmadı. Şimdiye kadar hiç *görülmedi* bile. Kolluk kuvvetleri onu tanıyor ama neye benzediğini bilmedikleri için yakalayamıyorlar. Eğer bu başarı değilse..."

Vlad'ın bakış açısını anlasam da, gerçekten de gezip tozmak ve her ismi listeden silmek istemiyordum.

Ama Bianca'nın başka fikirleri vardı. Ve bir şekilde, ne kadar ölümcül olduğunu düşünürse düşünsün, onun yalnız gitmesine izin veremezdim.

Böylece birkaç ev ziyareti daha gerçekleştirdik ve sonraki dört gün boyunca listede sadece hayatta olan altı kişiyle daha konuşmayı başardık.

Yine, biz biraz ikna edene kadar hiçbirisi konuşmaya istekli değildi. Seks halkalarına sadece bir erkek daha dahil olurken Diğerleri ise Jimenez'in gayrimeşru işlerine yatırım yapmaktan ya da yasadışı silah ticaretine destek vermekten suçluydu.

Bunların hepsi basına çok kötü görünecekti, bunu onlara açıkça belirtmiştik. Neyse ki, istediğimizden biraz daha fazla güç kullanmamız gerekmiş olsa da, kimse ölmedi.

Benim kitabımda bu bir zaferdir.

Ve işte yine her şeyi bir araya getiriyor ve Jimenez'in yönettiği imparatorluğu anlamlandırıyoruz.

"Ana gelir kaynakları insan kaçakçılığı ve yasadışı silah ticaretinden geliyor gibi görünüyor. Çok da şaşırtıcı değil." Bianca, olaya karışan tüm kişilerle ilgili bir şema hazırlamayı bitirdikten sonra şöyle diyor.

"İşte Blok burada giriyor." Vlad bunu gelişigüzel bir şekilde konuşmaya dahil ediyor ve hepimiz dönüp ona bakıyoruz.

"Ne demek istiyorsun?"

"*Vahşi* derken, çoğunlukla insanları açık artırmayla satmak için kullanıldığını söylemeyi unuttum. olanları düşününce gerçekten de ahlaksız bir çöplük. Ama aynı zamanda Jimenez'in sahip olduğu en seçkin müzayede kulüplerinden biri."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ve bundan bahsetmek *şimdi* mi aklına geldi?" Vlad ne yapmaya çalışıyor?

"ki, sana her şeyi bir tabakta sunmanın eğlencesi nerede olurdu?" Başını meydan okuyan bir tavırla eğiyor ve hiç düşünmeden bir adım öne çıkıyorum.

Bianca elini koluma koyuyor ve başını sallıyor. Sakinleşmem bir saniye sürdü. İşte o zaman Vlad'in *yöntemini* hatırladım. O hiçbir şeyi bedavaya yapmaz. Belki de bu yüzden tüm listeyi kontrol etmek konusunda bu kadar kararlıydı. Ve her ne bulduysak, bize bir parça bilgi borçlu olduğunu hissetmesi için oldukça önemli olmalı.

Tepkisini kontrol etmek için Bianca'ya gizlice bakıyorum, ama o da Her zamanki gibi ifadesiz. Onu bu durumdan rahatsız olmayacak kadar iyi tanıyor. Ya da en azından bunu göstermiyor.

"Başka ne biliyorsun?" Sonunda öfkemi bastırmaya çalışarak soruyorum.

Vlad cevap vermiyor ama çekmeceyi açıp Bianca ve bana doğru iki bilezik fırlatıyor. İkisinin de üzerinde el yazısı ile B harfi var. Yuvarlak bir altın parçası üzerinde elmaslar.

"Bunlar sizin davetiyeleriniz. Bu *kadar* özel. Onları giyersen içeri."

"Peki bunları almayı nasıl başardınız?"

"Bağlantılarım var. Ama bunun gerçekten bir önemi var mı?"

Dürüst olmak gerekirse, hayır. Vlad sırlarını saklayabilirdi. Kendi gündemi ve muhtemelen bir şeylerin peşindeydi. Bize karşı şeffaf olduğu sürece umurumda değil.

Tam olarak öyle değil.

Bianca'nın onunla nasıl bu kadar yakın arkadaş olabildiğini gerçekten merak ediyorum. Tam bu düşünce şekillenirken, kendime Vlad'ın da hiçbir şey hissetmediğini hatırlatıyorum. Duyguları ve yüz ifadelerini bu kadar iyi taklit ederken bunu unutmak kolay. *Neredeyse* normal görünüyor.

Şimdi Bianca ve ona baktığımda, dünya kadar fark görüyorum. Her zaman Bianca artık rol yapma ihtiyacı hissetmediğinden beri, varsayılan ifadesi... boş. Yüzüne yansıyan nadiren bir şey var. Öte yandan Vlad çok sıradan görünüyor.

onun başka bir şey olduğunu biliyorum.

Bu onu tehlikeli yapar.

"Tamam. Bianca, yarın Atlantic City'ye gidiyoruz." Bana kısa bir baş selamı verdi.

Gitmek için döndüğümde Vlad tekrar seslendi.

"Üstü çizili isimlerin ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" Eğlenen bir ses tonuyla soruyor.

"Onları okumayı başardın mı?" Bianca, Vlad'a yaklaşarak soruyor.

"Evet. Yeni bir şey yok ama Marcel ve ben hepsinin Martin'in listeyi ele geçirdiği sıralarda öldüğünü teyit ettik."

"Muhtemelen şantajı reddettiklerini ve karşı koyduklarını düşünüyorduk. Karşılığında Martin onları öldürdü." Marcel odanın diğer köşesinden kollarını kavuşturarak konuşuyor. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum, ama sonra; Marcel her zaman diğer insanlarla arasına bir mesafe koyar.

"Kısacası, yaşlı adam zaten bildiğimiz boktan tekiydi." Bianca alay ediyor.

"Bilmek istersiniz diye düşündüm," diye sırtıyor Vlad.

Ayrılacağımı bildiriyorum ama Marcel'e kısa bir konuşma için el sallamadan önce değil.

"Vlad'a güvenmiyorum," dedim ona.

Daha önce ona güvenmiyordum, ama şimdi? B'nin onu on yıldır tanıyor olması falan umurumda değil. Ve bu benim kıskançlığımla ilgili değil.

Gerçekten değil.

"Kendini bu işin içine sokması hoşuma gitmedi. Yani elbette bazı bilgilere sahipti ama... bir şeyler doğru değil." Ona söyledim.

"Merak etmeyin. Zor biri, kabul ediyorum. Ama Bianca'ya asla kazık atmadı ve dolayısıyla sana da atmaz."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" Bianca'nın arkadaşlıkları hakkında söyledikleri kulaklarımda çınlıyor ve beni şüpheyne düşürüyor.

"komşu gibiydik. Çocukluk arkadaşı olduğumuz söylenebilir." Marcel sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Hala emin değilim... Ama sorun olmadığını söylersen, sana güvenirim."

Marcel ciddiyetle, "Söz veriyorum," diye cevap veriyor, ağzının kenarları hafifçe yukarı kalkıyor.

Ona başımı salladım ve için döndüm. Sanki bir şey bekliyormuş gibi arabama doğru yürüyorum...

Asla gelmez.

İçeri girip arabayı çalıştırdığımda neredeyse kendime kızacaktım. Bianca'nın peşinden gelmesini ve bir şey söylemesini bekliyordum... gerçekten herhangi bir şey.

Florida'dan döndüğümüzden beri her zamankinden daha mesafeli ve duygusuzdu.

Böyle bir şey var mı ki?

Davayla ilgili olmadığı sürece benimle neredeyse hiç . Atlantic City'den sonra bir daha yakınlaşmamız pek olası değildi.

Çifte hayatını öğrendiğimde her şeyin bittiğine karar vermişim. Bu acı verici bir karardı çünkü yıllarca var olmayan birini sevdiğimi fark etmişim.

Ama yapmışım. Ona hayatımdan çıkmasını söylediğimde ciddiydim. Tekrar bir araya geleceğimizi kim hayal edebilirdi ki? Son birkaç gündür gerçek Bianca'ya iyice bakmışım ve aşık olduğum kadın olmasa da... ilgi çekiciydi.

Çocukluğunda yaşadığı travmaları biliyorum ve bunların ne kadarının şu anda olduğu kişiyi şekillendirdiğini merak ediyorum. Çünkü onun normal olmadığına da

duyguları *olmadığına* inanıyorum. Ahlaki pusulası açıkça berbat durumda, yalan söylemeyeceğim.

Ama bazen gözlerinde bir şey görüyorum ve neredeyse beni sevdiğine inanıyorum.

Neredeyse.

Ya da belki de benim hüsnükuruntumdur. Ne kadar acınası değil mi?

Daireye döndüm ve yatmak için hazırlandım. En azından Bianca'nın Vlad'ın evinde değil de kendi evinde uyuduğunu biliyorum. Ona karşı giderek artan güvensizliğimle birlikte, onun orada olduğu düşüncesine dayanabileceğimi sanmıyorum.

Uykuya dalmaya çalışırken geleceğin neler düşünüyorum. Sonunda Jimenez'i tüm suçları için yakalamak ve aileme hak ettikleri adaleti sağlamak. Bianca'ya gelince. Sanırım veda etme zamanı gelecek.

Ertesi sabah Bianca'yı arabama alıyorum ve Atlantic City'ye doğru yola çıkıyoruz. Yanında kocaman bir bavul taşıdığını gördüğümde gözlerim açılıyor.

"Bunun içinde ne var?" Onu işaret ederek soruyorum.

"İhtiyacımız olabilecek her şey. Kılıklar, çünkü herkesin bizi tanınması için oraya girmiyoruz; silahlar ve bize yardımcı olacak diğer küçük şeyler."

"Küçük şeyler mi? Sormaya bile korkuyorum."

Bana gülümseyerek "Yapma" diye cevap veriyor.

Başımı salladım ama sürmeye başladım. Atlantic City'ye birkaç saat var, o yüzden planımızı yapmaya başladık.

Aynı olduğumuzdan emin olmak için "Unutmayın, öldürmek yok" diye ekliyorum. Bianca bana kaşlarını çatı, muhtemelen Wolfe'u göndermesine katıldığım için. Doğru, yaptığı şeyden başka bir alternatif düşünemeyecek kadar iğrenmiştim. Ama bu kez dikkatleri gereksiz yere çekmemize gerek yoktu. *Öldürmek yok* kuralı uygulanmalıydı.

"Peki." Homurdanıyor. "Ama ben kimseyi , sen de kahramanlık yapamazsın." Bianca devam ediyor.

"Kahraman mı? Ne demek istiyorsun?" Ona şöyle bir bakıyorum, yüzünde meydan okuyan bir ifade var.

"Sanki o insanları açık artırma bloğundan kurtarmaya çalışmayacaktıydınız gibi. Lütfen, sizin iyilikseverlik sendromunuzun ."

"Neden bilmiyorum," ekliyorum, yirmi yıldır Jimenez'le yüz yüze gelmek için bir şans ararken bunu tehlikeye atacak bir şey yapacağımı düşünmesi beni biraz şaşırtmıştı.

Bana doğru dönüyor ve gözlerini kısıyor. "Elbette. Nasıl . Sanki seni tanıdığımdan beri sokak hayvanlarına yardım etmiyorsun."

"Bu tam olarak doğru değil."

"Seninle tanıştığımda altı kedin vardı. *Altı* tane. Hepsi de kurtarılmıştı."

"Bunlar hayvan..." Mırıldanıyorum. "Ve senin alerjin onlardan vazgeçmek zorunda kaldım."

"Evet, alerjim olmasaydı muhtemelen şimdiye kadar bir düzineden fazla kedimiz olurdu. Kim bilir kaç tane de köpeğimiz olurdu."

"Köpekleri sever misin?" Aniden ve aslında bunun cevabını bilmediğimi fark ediyorum.

"Bilmiyorum..." Dedi. "Belki... Bazıları sevimli... Bilmiyorum." Kıpırdanıyor ve cevabı karmakarışık.

Ona köpekleri sevip sevmediğini sordum. Başımı salladım. Bazen onu anlamıyorum.

"Her neyse, sadece kediler değil. Bir iş ve daire ayarladığınız evsiz adamı da unutmayalım. Ya da randevumuz sırasında kaybolan çocuğu. Annesini aramak için dört saat harcadın. Dört *saatimiz randevu*." Ona bir kez bakınca hâlâ kin beslediği anlaşılıyor.

"Ne yapmam gerekiyordu? Kolluk kuvvetlerinde çalışıyorum. Onu yalnız bırakamazdım."

"Onu başka birine teslim edebilirdin." "Başka kimseye güvenmedim."

"Gördün mü? Her zaman yaptığın şey bu. İhtiyacı olan birini görüyorsun ve gidip kahraman oluyorsun. Sanki bunu bana da yapmadın. İlk akşam yemeğini hatırlıyor musun? Benimle zamanı? Bu bir model." Acımasız biri. Bunu takip ettiğini fark etmemiştim.

Gerçek şu ki, çoğu zaman bilinçli bir çaba bile göstermiyorum. Ezilmenin, mazlum olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

benzer bir pozisyonda, harekete geçmem gerektiğini hissediyorum. Kariyerimin benim için bu kadar ödüllendirici olmasının nedeni de bu. Benim gibi zor kararlar vermek zorunda kalmamaları için insanlara yardım etmeyi başardım.

Hayatta kalmak için ruhunu satmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bu her zaman yaşamak zorunda kalacağım şey. Eğer bir kişinin bile bu tür bir kaderden kaçınmasına yardımcı olabilirim, o zaman her şey boşa gitmemiş demektir.

"Tamam, tamam. Belki de başkalarına yardım etme eğilimim var. Ama bu önemli. Bir şeylerin yanlış gitmesi riskini göze alamam." Sonunda söyledim.

"Güzel. O zaman anlaştık." Hızlıca başını salladı ve sessizlik içinde devam ettik.

Kısa süre sonra Atlantic City'ye ulaşıyoruz ve check-in yapmak için doğrudan motelimize gidiyoruz. Buradaki atmosferi tanımlayabilecek tek bir kelime var: gri. Sanki günahın varlığı buradaki her türlü rengi silmiş gibi her şey çok sıradan. Kaldığımız otel de dahil olmak üzere harap binalar yok denecek kadar az ve nedenini merak etmekten kendimi alamıyorum Jimenez burayı seçerdi.

Bulmayı başardığımız oda iki adet ikiz yataklı bir çift kişilik. Tüm çıplaklığına rağmen burası tıklım tıklım.

Bianca kocaman valizini sürükleyip yatağın üzerine bırakıyor. Açıyor ve bana getirdiklerini göstermeye başlıyor.

"Pink olarak mı gidiyorsun?" Pembe ve Saray'da giydiği kıyafeti gördüğümde soruyorum.

"Bunun uygun olacağını düşündüm." Sırıttırıyor ve ben de dudaklarımı büzerek karşılık veriyorum. Tabii ki uygun olurdu.

"Sadece kayıt için." Dikkatimi çekmek için parmağını kaldırdı. "Orada hiç fahişe olarak çalışmadım. Sadece garsonluk yapıyordum."

"Gerçekten mi?" İronik bir şekilde sordum.

"Evet, sadece içki servisi yaptım. Seninle de *çalıştım* ama iş tanımımnda bu yoktu." Kendisiyle o kadar gurur duyuyor ki başını sallamakla yetiniyorum.

"Bunu neden yaptın peki?" Ondan hiçbir zaman doğru dürüst bir cevap alamadım. Neden bu kadar ileri gidiyorsunuz?

"Seni istedim. Ama Martin'in kızı olarak beni asla beceremezdin. Doğaçlama yapmak zorunda kaldım." Omuz silkiyor.

"Buna değer miydi? İkili bir hayat yaşamaya?"

"Elbette." Hemen cevap veriyor. Pişmanlık yok. Hiçbir şey yok.

"Orada başka ne var?" İtirafı üzerinde durmak istemediğim için konuyu değiştiriyorum.

"Bunlar..." Sahte bir sakal ve bir gözlük çıkarıyor. "Bunların yanı ..."
Sırada bir kâğıt parçasına yapılmış geçici dövmeler ve bir peruk var. "Bunlar senin için."

"*Bunu* takmamı ister misin?" Uzun saçlı peruğu işaret ediyorum. "Evet. Endişelenme. Seni bir kanun kaçağı gibi göstereceğim." Sırıttıyor ve diğer yatağa oturmamı işaret ediyor. Ona şüpheyle bakıyorum ama razı . Dikkat çekmememiz gerekiyor, bu yüzden kılık değiştiriyoruz.

"Bakalım." Boynumun ve kollarımın her tarafına sahte dövmeleri uygulamaya konsantre olmaya başlarken söylüyor.

Daha sonra yüzüme odaklanıyor ve peruğu takmadan önce koyu renk takma sakalı dikkatlice uyguluyor. Ne kadar çok emek harcadığını hiç fark etmemiştim.

bu kılıkların arkasında. Bianca'nın peruğun güvenli bir şekilde yerine oturduğundan emin olmak için harcadığı zaman bile şaşırtıcı.

İşi bittikten sonra ayağa kalkıp aynaya bakıyorum.

Tuhaf görünüyorum. Ellerim yeni saç çizgime gidiyor ve peruğun ne kadar sağlam yerleştirildiğinden etkileniyorum. Bianca'nın neden fiziksel olarak daha zorlayıcı aktivitelere girdiğimizde bile Pink gibi hiç kıpırdamadığı anlaşılıyor. Peruğun uzun saçlarını ensemden bir kuyruk şeklinde bağlamıştı. Sakal yüzümü tamamen değiştiriyor. Çok uzun değil ama yine de tüm çenemi kaplıyor. Bu ikisi, artık tenimi gölgeleyen çok sayıda dövmeyle birleştiğinde, beni tamamen farklı bir insan olarak gösteriyordu.

"Ve bunlar." Bana altın rengi bir gözlük uzatıyor ve ben de takıyorum. Tepkisini ölçmek için ona doğru döndüğümde yüksek bir ısıklık geliyor.

"Seni becerirdim." Utanmadan söylüyor, bu sözler onun onayı anlamına geliyor.

Homurdanıyorum ve sonra kendini Pembe'ye dönüştürürken onu izliyorum.

Onun için birkaç zorlayıcı unsur daha var. Yüzünün fizyonomisini değiştirmek için çok cesur bir makyajla başlıyor, ardından bir çift yeşil kontakt lens ve son olarak da Pembe peruk ekliyor.

İç çamaşırına kadar soyunuyor ve onun kusursuz bir şekilde tonlanmış vücuduna bakarken sertçe yutkunmak zorunda kalıyorum.

Sütyenini çıkarıyor ve ben nefesimin altında bir küfür mırıldanıyorum. Seksi olmaya bile çalışmıyor; açıkça kendini süslemeye odaklanmış, yine de kendimi kontrol edemiyorum. Pantolonumdaki rahatsızlığı hafifletmek için hafifçe kayıyorum ama gözümü ondan ayırmıyorum.

Göğüslerini saran dantelli siyah bir sutyen giyiyor ve ardından ticari marka çoraplarını ekliyor. Ardından kışını zar zor örten ışıltılı mor bir elbise giyiyor.

"Neden Doc Martens diye hep merak etmişimdir," diyorum botlarını bağlamak için otururken.

". " Bana göz kırpmıyor ve sonra tekrar bavulunu karıştırmaya başlıyor. Bir sürü silah çıkardı ve onları yatakta. İki cep tabancası ve küçük bir bıçakta karar kılmadan önce her birine bakıyor ve botlarının içine koyuyor. Sonra bana bakıp sırtımdan önce her bir botuna daha fazla cephane ekliyor, "Bitti!"

Etrafımda dönüyor ve ben yine onun dönüşümü karşısında şaşırıyorum. İkimiz de tamamen farklı görünüyoruz.

"Botlar silahları saklamak için mükemmeldir, bu yüzden genellikle sadece bot giyerim."

"Öldürmek yok, unuttun mu?" Eklemek zorundayım ki o da homurdanıyor.

"Her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmalıyız." O karşı çıkıyor, ben de onu kendi haline bırakıyorum.

Son olarak, bir gerdanlık takıyor ve küçük bir kırmızı ışık yayana kadar kolyeye dokunuyor.

"Bu mu?"

"Bir kamera. Yüzleri daha sonra araştırabiliriz." Başımı salladım, bunu düşünmüş olmasına sevindim.

Hazırlanmayı bitirdiğimizde çoktan geç olmuştu.

"Bunu sakın unutma!" Bianca bileziği bana doğru fırlatıyor ve ben de motel odasından çıkmadan önce bileğime takıyorum.

Biri neden orada olduğumuzu sorarsa, ilişkimiz için üçüncü bir taraf aradığımızı söylemek için toplanırdık, ama umarım bu konuda ciddi olduğumuzu kanıtlamamız gereken bir noktaya gelmezdi.

Bizi Vlad'ın verdiği adrese bırakan bir taksiye biniyoruz. Dışarıdan bakıldığında terk edilmiş bir fabrika gibi görünüyor. Bazı pencereler kırık ve duvarların boyası dökülüyor.

"Burası mı?" Gördüğüm şey karşısında hayrete düşerek sordum. "Özel, hatırladın mı?"

Kapıya doğru ilerledik ve kapıyı çaldık. Küçük bir pencere açılıyor ve bizden bilezikleri göstermemizi istiyorlar.

Öyle yapıyoruz ve sonra içeri buyur ediliyoruz. Kapıdaki adam ikimize de üzerinde numara olan bir bilet veriyor.

İçeri girer girmez, bodruma inen merdivenler var. Yani asıl kulüp fabrikada değil.

Kırmızı ışıkla yıkanan geniş bir oda önümüzde açıldığında duruyoruz. Görünüşe göre tüm giriş noktalarında güvenlik personeli var.

Odanın ortasında büyük bir sahne ve etrafında tonlarca alanın yanı sıra bazı oturma alanları ve balkon şeklinde VIP bulunmaktadır.

İçeri adım attığımızda, girişin yanındaki adam bileziklerimizi görmek istiyor. Bileklikleri tekrar gösterdiğimizde, bizi sahneyi doğrudan gören VIP balkona açılan bir oyuğa götürüyor.

Sandalyelere yerleşiyoruz ve bulunduğumuz noktadan manzarayı izlemeye başlıyorum. VIP locaları odanın etrafına dağılmış durumda ve hepsi de ana sahneyi yakınlaştırebiliyor. Locanın kendisi bir banktan oluşuyor. çevreliyor ve ortada bir masa var. Masanın üzerinde muhtemelen müzayedeleri yakınlaştırmak için birkaç çift dürbün var. Yanında bir çeşit katalog var.

Onu elime alıyorum ve eğlence programının listesini görünce tiksiniyorum. Gözlerim hızlıca açık artırmayı tarıyor, saat on ikide başlıyor ve sırayla yetişkin erkek ve kadınlardan bakirelere ve son olarak da çocuklara geçiyor.

Bianca yüz ifademi fark etmiş olmalı ki kitapçığı elimden kapıp hızla göz gezdiriyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. Hızla kol saatini kontrol eder ve Ben.

"Saat neredeyse 10 oldu." Bu yüzden iki saat daha beklememiz gerekiyor. açık artırma başlayacak. Vlad'a göre, eğer teklifte ilginç bir şey varsa, Jimenez'in ortaya çıkması çok muhtemel. Onu nasıl tanıyacağız, bilmiyorum.

"Saat 10'da ne var?" Programa tekrar bakmak için ona doğru eğildim. "Freestyle yazıyor, bu ne demekse artık." Cevap veriyor.

Tam o sırada garson geliyor ve bir şişe şampanya sipariş ediyoruz, böylece ortama uyum sağlayabiliyoruz.

Odanın ışıkları aniden koyu maviye dönüşür, belki de bu Freestyle her neyse onun başlangıcını ilan ediyordur.

"Belki de bir striptiz şovudur?" Bianca, gözleri sahneye odaklanmış bir şekilde, "Belki de striptiz şovudur," diyor. "Sanırım göreceğiz."

Biri sahneye çıkar ve müzik susar.

"Her zaman olduğu gibi, herkesin katılabileceği bir serbest stil etkinliğimiz var. Bugünün spot ışığı için şanslı numaraydı çekeceğim."

Bianca'ya dönüyorum ve gözlerimi kısıyorum. Aldığımız kâğıt parçalarını kaldırıp bana gösteriyor.

"Bu gece 54 numarayı göreceksiniz." Bianca başını sallıyor ve numaralarımız söylenmeyince neredeyse rahat bir nefes alıyorum. Ne için olduğunu bile bilmiyorum.

Dikkatimizi tekrar sahneye çeviriyoruz ve yaşlı bir adam torunu olabilecek bir kadınla birlikte sahneye tırmanıyor.

"Bu gecenin spot ışığı için seçildiğinize göre, izleyicilerden başka kişileri de sizinle birlikte katılmaları için davet edebilirsiniz." Sunucu adama söyler.

Kalabalığı tararken düşünceli görünüyor ve sahneye yakın başka bir çifte karar kılıyor - sunucu sahneye çıkmalarını işaret ediyor.

"Bakalım bu serbest stil ." Yüksek sesle düşündüm ve Bianca kıkırdadı.

"Bunun bir rap yarışması olmadığı kesin." Sahnedeki insanlar kıyafetlerini çıkarmaya başlarken, "Bu kesinlikle bir rap yarışması değil." diyor.

"Tamam... kesinlikle bir dans yarışması da değil," diye ekliyorum.

Genç kadın şimdi çıplaktır ve yaşlı adamın önünde diz çökmüş, onun sikini emmektedir. Diğer çift de yeni çıplaktır.

Kadın sırt üstü yatmış, kafası genç kadının tam altında ve onu yalarken, adam onu sikmeye başlıyor.

Etrafıma baktığımda, yerdeki diğer insanların çoğunun şu anda bir seks partisine katıldığını fark ediyorum.

"Bunun tahmin etmeliydik," diye ekliyor Bianca sertçe ve ben de gözlerimin önündeki sefahati seyrederken sadece başımı sallayabiliyorum.

Bianca'nın eli aniden kalçamda beliriyor ve insanların her türlü pozisyonda aynı şeyi yaptığı diğer VIP kutularına doğru başını sallıyor.

Ama işaret ettiği şey o kadar iğrenç ki neredeyse öğürecektim. Bir adam genç bir çocuğu tasma ve kayışla yakalamış ve ona emirler yağdırıyor. Çocuk on yaşından fazla olamaz. Adamın önünde dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüğümde izleyemiyorum.

Bianca da yapamıyor ve dudaklarından neredeyse hıçkırık sesleri geldiğini duyuyorum. Dönüp ona bakıyorum, yüzü kül rengi, gözleri kocaman ve neredeyse yaşlarla dolup taşıyor.

"Bu da ne böyle?" Fısıldıyor. Etrafıma bakındıkça, daha fazla insanın boktan ve doğal olmayan eylemlerde bulunduğunu görüyorum.

Garson geldi ve şampanyamızı getirdi. O buradayken ikimiz de kendimizi toparlamaya çalışıyoruz. Sıvıyı iki bardağa doldurmaya başlıyor ve aniden bize sert bir bakış atıyor.

"Sen katılmıyor musun?" İma edilen şeyi anladığımda neredeyse ağzım açık kalıyor. Katılmak *zorundayız*.

Bianca hemen tepki veriyor ve eli göğsümde dolaşırken ona göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor.

"Şampanyayı bekliyorduk. Herkesin kendi sapkınlıkları vardır, değil mi?" Ona göz kırpmıyor, bardaktan bir yudum alıyor ve beni öpmek için bana dönüyor.

Dudaklarımı aralıyorum ve o da şampanyanın bir kısmını ağzıma aktarıyor. Öpüşmeye devam ediyoruz ve sanırım garson ikna olmuş olacak ki kalkıp gidiyor. Arkasına yaslandı ve bana baktı.

"Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Etrafımızda neler olduğunu bilmek bile... neredeyse çok fazla.

"Onlara bir şeyler vermeliyiz. İzliyorlar." Bianca hafifçe başını sallayarak sahnenin arkasındaki sunucuyu ve kulağına bir şeyler fısıldayan garsonu gördüğüm yere doğru ilerliyor.

" yapabiliriz, değil mi?" Ona soruyorum, her şeyden çok kendimi ikna etmeye çalışıyorum. *Çocukların* burada ne yaptığını düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"Sanırım bu bir test." Fısıldıyor. Ve ben de aynı fikirdeyim. Etrafta çocukların olduğu bir seks partisine katılmak için belli bir tür ahlaksız olmanız gerekir.

Bianca ayağa kalkıp elbisesini başından çekiştirmeden önce benim elimi sıkıyor.

Kahretsın...

Onu yere bıraktı ve şimdi sadece dantelli sütyeni ve file çoraplarıyla ayakta duruyor. Kucağıma tırmanmadan önce bana hüzünlü bir gülümseme veriyor, her iki yanında birer bacak.

Elim sırtına gidiyor ve onu yakın tutuyorum.

"Sorun ." Fısıldıyor, ağzı boğazımı arıyor. Aynı anda önüme bakıyorum ve en az birkaç kişinin kutumuza odaklandığını görüyorum. Sanırım gizliliğimizi korumak istiyorsak bundan kurtulmanın bir yolu yok.

"Başka bir şey ," diyorum Bianca'ya, elim omurgasını okşarcasına aşağı yukarı inip çıkarken. "Seni görmelerini istemiyorum."

Diğer elim çenesini buluyor ve ağzımın onunkinin üzerine sığabilmesi için eğiyor. Ağzımı onunkinin üzerinde bir kez... iki kez... gezdiriyorum ve o kıkırdamaya başlıyor.

"Sahte sakalın gıdıklıyor."

"Sen ciddi misin?" Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve etrafımı unutmaya başlıyorum.

"Sanırım ne denemek istediğimi biliyorum..." Yüzünde muzip bir gülümsemeyle söylüyor ve ben tam olarak neyi ima ettiğini biliyorum.

Kısa sürede rollerimizi değiştirdim, böylece o şimdi yastıklı bankta oturuyordu ve ben de dizlerimin üzerinde yerdeydim. Bacaklarını ayırdım ve ayak bileğinden iç uyluğuna doğru öpmeye başladım. Hızlı nefes alışları bana doğru yönde ilerlediğini söylüyor.

Gizlice yukarı bakıyorum ve başının çoktan geriye düştüğünü, ağzının yarı açık olduğunu görüyorum. Merkezini bulup, zaman yaptığım gibi filelerini yırtıyorum ve külotunu kenara itiyorum. Bu anı uzatmak için yüzümü dudaklarının arasına sokup kokusunu içime çekiyorum. Dilim klitorisine yerleşmeden önce tüm çevresini izlemeye başlıyor. Ağzımın içine çekip dişlerimle kemiriyorum. Kalçaları başımın etrafında kenetleniyor ve ben de ileri atılıp onu yalamaya ve sularını yutmaya başlıyorum. İçine iki parmağımı sokuyorum ve

Etrafımda dönmesi için tek bir hareket yetiyor. İnemelerinin yankısının havayı hissettiğini ve diğer her şeyi boğduğunu duyabiliyorum.

Gömleğimi yumruklayıp beni ağzı açık bir öpücük için yukarı kaldırmadan önce ona birkaç kez daha yalatıyorum. Elleri fermuarıma gidiyor ve sikimi çıkarıp dipten uca doğru okşuyor. Öpücüğünde o kadar kayboluyorum ki boşalmam için sadece birkaç pompa gerekiyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, gözlerimi açıp Bianca'nın şiş dudaklarına buğulu gözlerine bakıyorum.

"Uyuşturucudan daha iyi." Fısıldıyor ve dudaklarını yalıyor.

Tam o sırada, sunucunun sesi odada tekrar yankılanır.

"Umarım herkes gelmeyi başarmıştır." Bir sonraki eğlenceyi tanıtmadan önce yaptığı şakaya kıkırdıyor.

Sahne artık önceki çiftlerden boşalmıştır.

"Sırada ne var?" Kendimi toparladıktan sonra Bianca'nın yanına kayarken ona soruyorum. O da elbisesini tekrar giymiş ve şimdi programa bakıyor.

"Zindan yazıyor." Kaşlarını çatıyor. "Bu isimleri kim buldu? Ve bunun sapıkça bir şey olması mı gerekiyor?"

Sanırım yeterince sapıkça şeyler yaşadık.

Çılgın orospu çocukları orada kim bilir çocuklarla neler yaparken birbirimizi becerdiğimizi bilmek beni utandırıyor ve kendimden iğrendiriyor. Ayrıca Bianca'nın bile o kadar etkilenmediğini görebiliyorum. Her zaman görünmek ister ve poker yüzünü korumak için biraz çaba sarf etmesi gerekebilir.

Sunucu Zindanın tanıtımıyla devam eder.

"Burada, The Block'ta, her memnun etmeyi amaçlıyoruz. Bu akşamki ikinci eğlencemiz Zindan. Bir kez daha, lütfen numaralarınızı kontrol edin çünkü çok yakında premium yemek yeme şansını yakalayabilirsiniz. Burada ve Canlı!"

Konuşmasını bitirdiğinde, sahnenin ortasına bir sandalye getirilir.

İki iri adam başka bir adamı öne çıkararak sandalyeye doğru sürükler ve metal zincirlerle bağlar. Adamın boynunda, mücadele ettiği takdirde vücuduna elektrik uyarıları veren bir tasma var. Adamı sandalyeye oturtuktan sonra, elektrikli bir ızgara ve ardından çeşitli mutfak eşyalarının bulunduğu bir masa getiriyorlar.

"Öyle mi?" Gözlerim açılıyor ve sanırım sonunda imayı anlıyorum.

"Yeni olanlar için kuralları bir kez daha açıklayacağım. Bir kaç Müthiş mahkûmumuzdan yemek yeme şansı için numaralar çekilecektir. Numaralarla birlikte, yiyebileceğiniz bir vücut parçası da alacaksınız. Kalbi almak için şanslı olan numara en son gidecek ve güzel tutsağımızdan bizzat çıkarma şansı." Elini sandalyedeki adama doğru sallıyor, adamın yüzünde saf bir dehşet ifadesi var.

Sunucu numaraları söylemeye başlar, her birine etinden pay alabilecekleri bir vücut parçası verilir. Bazıları sağ bacağı, bazıları sol bacağı, bazıları elleri alır ve bu böyle devam eder. Numaralarını duyduklarında, hepsi sahnenin bir bölümüne yönelir ve sıralarını beklerler.

Hem ben hem de Bianca koltuklarımızın kenarındaydık ve seçilmemek için numaralarımızı kontrol ediyorduk.

"Ve son olarak..." Beklentiyi arttırmaya başlıyor. "Kalp için.. 103 numara."

Kahretsin.

Numarama bakıyorum. 103.

Bianca'nın gözleri benimkilere takılıyor ve o kadar hızlı bir şekilde ki zar zor fark edebiliyorum, biletlerimizi değiştiriyor ve sahneye gitmek için ayağa kalkıyor.

"B!" Arkasından bağıyorum ama arkasına bile bakmıyor.

Birbiri ardına sırayla sandalyedeki adama saldıran insanları şaşkınlıkla izliyorum.

Çoğu küçük et parçalarını alıyor, sonra ızgarada pişiriyor ve seyircilerin önünde yiyor.

Bianca'nın sırası geldiğinde adam hâlâ hayattadır, ama zar zor.

"Ve şimdi, bu etkinliğin en önemli olayı. Bayan..." Bianca'ya doğru işaret ediyor ve Bianca cevap veriyor, "Pembe."

"Bayan Pink kalbi onuruna sahip olacak. Kurallar basit, genç bayan. Hiçbir noktada onu öldürmemelisiniz.

Kalbi çıkararak. Sence başarabilir misin?" Sunucu buna bir oyun gecesiymiş gibi davranıyor ve bu bir görev.

Bianca ifadesiz bir tavırla "İdare edebilirim," diye yanıtıyor.

Kalabalık çılgına dönüyor, cesareti olmadığını söylüyor, diğerleri bir kadının orada ne işi olduğunu soruyor vb.

Bianca, ızgaranın yanındaki masaya gidip küçük bir bıçak seçerek keskinliğini kendi kalçasında test ederken rahatsız olmuş görünmüyor. Tatmin olduktan sonra üzerindeki kanı yalıyor ve sandalyedeki adama doğru dönüyor.

Birçok insan onun gösterisini alkışlıyor, ancak adamın önünde diz çöküp onu incelediğinde duruyorlar. Artık her iki yanağında birer tane olmak üzere vücudunun birçok yerinde delikler var.

Nasıl dayanıyor hiçbir fikrim yok... ama bu tür bir acıya dayanabilmesi için ona bir tür ilaç vermiş olmaları gerektiğinden eminim.

Bianca bıçağı alır ve yavaşça göğüs kafesinden karnına doğru derin bir kesik açar. Daha sonra göğüs kafesini ortaya çıkarmak için eti ve kası iyice kesiyor. Bu noktada kalabalık çılgına dönüyor ve sunucu da onları kışkırtıyor.

Bianca rahatça masaya geri dönüyor ve bir matkap alıp adamın kaburgalarını kesmek için kullanıyor. Bunu yapmayı nereden biliyor, aklım almıyor...

Sakince bir ekartör alıp kaburgalar arasındaki boşluğu genişleterek adamın atan kalbini ortaya çıkarmasını hayret ve dehşet içinde izliyorum. Hâlâ hayatta... ama

Sıg nefes alış verişleri daha fazla dayanamayacağını gösteriyor.

Sunucu hızlıca kontrol eder ve Bianca'nın tekniğini överek hala nefes aldığını tüm kalabalığa duyurur.

Kalp herkesin görüş alanına girdiğinde Bianca kenara çekiliyor ve birkaç saniye izlemelerine izin veriyor. Bunun tamamen gösteri amaçlı olduğunu biliyor ve onlara tam olarak bunu veriyor.

Geri dönmenden önce bana hızlıca bakıyor ve *özür* diliyor. Bir an daha anlamadım ama kimseyi öldürmeyeceğine dair verdiği sözü tutmadığı için özür diliyordu.

Tüm aletleri masanın üzerinde bırakır ve adama döner, sağ eli doğrudan kalbine gider ve kanlı bir duş halinde göğsünden söker; bu barbarca gösteri karşısında herkesin nefesi kesilir.

Adamın bir saniye önce dehşetle açılmış gözleri şimdi sonsuza dek bu şekilde takılı kaldı.

Bianca sahnenin ortasında duruyor, elindeki kalp kanıyor. Gözleri bana bakıyor ama sanki artık beni görmüyor.

Sunucu ona işaret ettiğinde masaya gidiyor ve kalbi ikiye bölüp ızgaranın üzerine yayıyor. Piştiği belli olana kadar bir süre ilgilenir. Bir bıçak ve çatal alıp kalbi kesiyor ve ısırıldığı lokmayı dudaklarına götürüyor. Ağzı açılıyor, çiğnemeye ve yutmaya başlıyor.

Başkalarına göre muhtemelen yaptığı şeyle ilgilenmiyor, hatta belki de bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Daha önce de olağanüstü durumlarda gördüğüm gibi gözlerinin seğirdiğini görüyorum ve biliyorum.

Onu sakın tutmak için elinden geleni yaptığını biliyorum.

Tıpkı onun *benim için* yaptığı fedakarlığı bildiğim gibi.

İşi bittiğinde, kalabalığın şiddetli alkışları arasında terk ediyor. Locamıza geri dönüyor ve sessizce yerine oturuyor.

"B... iyi misin?"

"Ben iyiyim." Küçük bir sesle söylüyor. Bu kez gözleri artık boş değil. Kasvetliler.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kırkıncı Bölüm

Bianca

"BUNU YAPMAYACAKSIN." Adrian motel odasında volta atıyor, yüz kasları gergin.

"Bu bizim en iyi şansımız. Dün neyi başardık? Yemin ederim çamaşır suyu bile o görüntüleri gözlerimden silemez ve ben *çok şey* gördüm..." Dün geceki olayları düşününce ürpererek söylüyorum.

O adamın kalbiyle neredeyse öğürdükten sonra kendimi toparlamaya ve yaptığım şeyden ne kadar etkilendiğimi göstermemeye çalışmıştım.

Benim bile çok fazla olduğunu düşündüğüm bazı şeyler var. Yamyamlığı da listeye ekleyince... Düşündükçe neredeyse kusasım .

Ve hepsi bir hiç uğruna olmuştu.

Açık artırma başladıktan sonra, teklif veren herkesi tek tek izledik. Ancak herhangi bir ek bilgi olmadan Jimenez'i ayıklamanın bir yolu yoktu. Onun genellikle Block'ta olduğunu biliyor olabiliriz, ama neye benzediğini bilmiyorsak, sifıra geri döndük demektir.

Sonunda hayal kırıklığına uğramış ve belki de geldiğimizden biraz daha fazla yükü ayrılmıştık. Bu yüzden *bu* planı düşündüm.

Martin'in Jimenez'in beni istediğine dair sözlerini hatırlayarak, Jimenez'in dikkatini çekmenin en iyi yolunun kendimi açık artırmaya çıkarıp beni satın alacak kişinin o olmasını ummak olduğuna karar verdim. Bianca Ashby olarak gidersem duyma ve katılma ihtimali çok daha yüksek olur. Ve Jimenez'e ulaşmak istiyorsak muhtemelen en iyi seçeneğimiz.

"Biliyorum... Lanet olsun." Adrian yüksek sesle küfreder. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Açık artırmaya çıkardıkları insanlara ne yaptıklarını gördün. Onlara cimri kıyafetler giydirip sergiliyorlar ve sonra da yeni sahiplerine tasma takıp veriyorlar. B..." Başını sallıyor. "Hayır, bunu yapmana izin vermeyeceğim. Kesinlikle olmaz."

"Başka bir yolumuz olmadığının farkındasın değil mi?" Ona açıklamaya çalıştım. "Jimenez'in neye benzediğini *bilmiyoruz*. Onu nasıl yakalayacağız?"

"O zaman yapmayacağız. Kendini sokacağın tehlikeyi bundan vazgeçmeyi tercih ederim. Hayır! Hayır! Ve bu son!" Odadan çıkar ve arkasından kapıyı çarpar. Muhtemelen kafasını toplamaya gidiyordur.

Çok kızdığında hep böyle yapar. Yatağa uzandım ve iç çektim. Gerçekten tek yol bu, ama bunu görmesini sağlayamıyorum.

Ayrıca bundan vazgeçmesine de izin veremem. Bu yıllardır onun hedefiydi. Hayır... Bunu yapmak zorundayım. Ancak o zaman benimle mutlu olabilir.

Kendi kendime gülümsüyorum. Evet, eğer Jimenez'i ona getirmeyi başarırsam, sonunda birbirimiz için yaratıldığımızı kabul edecek.

İç yanağımı çiğneyerek plan yapmaya başladım. Bunu asla onaylamayacak, ama önce yapacağım ve sonra af dileyeceğim.

Telefonumu çıkardım ve Vlad'ı aradım. Adrian ve Vlad arasında bir gerginlik seziyordum ve onu aradığımı fark etmemesini tercih ederdim.

Gerçekten de Vlad her zaman çok açık sözlü değil, ancak olarak bilgi vermediğinde bile beni aslanın ağzına göndermeyeceğini biliyorum.

"Seni aptal." Başlıyorum. "Bizi nereye gönderdiğini , değil mi?"

Vlad diğer taraftan kıkırdıyor.

"Sanırım o kadar iyi gitmedi?"

"Bir insan kalbi yemek zorunda kaldım. Buna iyi mi diyorsun?"

"Kalbin var mı? Pfff..." Vlad yüksek sesle iç geçirir. "Ve burada geçen sefer sadece bir kolum vardı. Şanslısın." Islık çaldı ve ben şok oldum. O da oradaydı.

O da mı? Sanki aklımdan geçenleri biliyormuş gibi, "Seni daha önce gitmediğim bir yere göndereceğimi düşünmedin değil mi?" diye ekliyor.

"Oraya gittin mi?" İnanamayarak sordum. Neden? Bu Vlad hakkında bildiğim her şeye aykırı

Cevap vermiyor ama ondan istediğim bu için şu anda çok da endişelenmiyorum.

"Bizi buraya gönderirken Jimenez'i gerçekten bulma şansımızın sıfır olduğunu farkındaydınız."

"Biliyorum." Sanki bir oyunmuş gibi rahatça söylüyor. "O zaman neden yaptın?"

"Kocanız bilgi istedi. Ben de ona istediğini verdim." "Siktir git!"

Dedim ve o sadece güldü. Tabii ya.

"Başka bir şey var mı?" eğlenen ses tonuyla soruyor.

"Evet. Kendimi açık artırmayla satmak istiyorum."

"Woow. Gerçekten fazladan yol kat ettin."

"Jimenez'i başka nasıl dışarı çekebiliriz?" Alaycı bir şekilde ekliyorum ama Vlad beni afallatıyor.

"Bunu yapacağını biliyordum." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... başlangıçta, itiraf etmeliyim ki, uygun olduğu için kulüp için bilgi alışverişinde bulundum, ancak Martin'in sözlerini duyduktan sonra, bunun Jimenez'in dikkatini çekmek için en iyi şansınız olacağını fark ettim."

"Yani bunu sen mi planladın?"

"Planlamak mı? Hayır, hadi ama B beni tanırsın. Ben planlamacı değilim; ben bir fırsatçıyım. Yapbozun parçaları kendiliğinden yerine oturdu."

"Harika..." Mırıldanıyorum ama sonra sorunun özüne geliyorum.

"Kendimi açık artırmaya çıkaracağımı varsaydığına göre, nasıl yapacağımı araştırmış olmalısın."

"İşte bu planlamaktır." Beni yemliyor ama cevap vermiyorum. "Biriyle konuştum. Bilgileri sana mesaj atarım. Ama merak ediyorum. bunu kabul etti mi?"

"Hayır, yapmadı."

"Sinsi... Sinsiliği en iyi sen yaparsın. Adamıma öğleden sonra seni beklemesini söyleyeceğim. O her şeyi halleder."

"Teşekkürler," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Vlad kesinlikle bir şeylerin peşinde. Ugh. Şu anda bunu düşünmek çok karmaşık. Tek bir işim var: Jimenez'in beni satın almasını sağlamak ve sonra... sonra ne olacağını bilmiyorum ama her seferinde bir adım.

Tek düşünebildiğim Adrian'ın Jimenez'i yakaladığındaki ifadesi.

"Bianca," derdi, gözleri aşkla dolu. "Benimle tekrar evlenir misin? Yeminlerimizi yenileriz." Tek dizinin üzerine çöküp bana tekrar evlenme teklif ederdi. Ben de üzerine atlar, yüzüne öpücükler kondurur ve milyonlarca kez "Evet" derdim.

Şimdi her zamankinden daha fazla motive olmuş bir şekilde kendimi hayal dünyamdan silkelıyorum.

Silahlarla dolu takım çantamı yatağın üzerine sürüklüyorum ve sahip olduğum en küçük ama en ölümcül silahları seçerek kendimi olabildiğince iyi silahlandırmaya devam ediyorum. Bu, bir bıçağın bir silahtan daha kullanışlı olduğu durumlardan biri. Sahne arkasında birkaç tane düşürme ihtimalime karşı birkaç dinleme cihazı da eklediğimden emin oluyorum.

Cephaneliğimden memnun kaldıktan sonra Adrian'a kısa bir not bırakıyorum ve o dönmeden odadan sıvışıyorum, gece kulübe diye bileziğini çalıyorum.

Vlad bana talimatları çoktan mesaj attı. Kulübün bulunduğu yere gidecek, Diego adında birini soracak ve mesajla aldığım bir kodu ona .

Daha önce olduğu gibi, bileziğimi taktım.

Terk edilmiş fabrikaya vardığımda kapıyı çalıyorum, bilekliği gösteriyorum ve Diego ile konuşmak istediğimi söylüyorum. Güvenlik görevlisi beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra başıyla hızlıca selamlıyor ve beni kulübün dün gece görmediğim farklı bir bölümüne yönlendiriyor.

Kapının önünde bir adam beni bekliyor.

"Diego?" Ona kodumu gösterdikten sonra soruyorum ve o da beni içeri almak için kapıyı açıyor.

Oda birkaç eşya dışında bomboş. Ayrıca bir dolap büyüklüğünde. Belki de bir dolaptır.

"Vlad bana kendini satmak istediğini söyledi." Köşedeki büyük bir çantaya gidip beyaz bir elbise, biraz yüz boyası ve geçen gece açık artırmada satılanların üzerinde gördüğümüze benzer bir boyunluk çıkarırken ekliyor.

Açık artırmaya katılan tüm kızlar bir tür transparan elbise giymişti, ancak renkler farklıydı. Bazıları beyaz, bazıları ise kırmızı giymişti.

"Bu bir kukla." Boyun tasmasını işaret ediyor. "Işık darbeleri yayacak, ancak sizi gerçekten elektrik çarpmayacak. Bu yüzden eğer herhangi biri tasmanızı etkinleştirir."

"Bunu yapabilirim," diye ekliyorum sertçe. Hayatım boyunca yaptığım şey buydu. İhtiyacım olursa diye tasmayı elle nasıl çıkaracağımı göstermeye devam ediyordum.

Sonra her şeyin nasıl açıklıyor. Transparan bir elbise giyeceğim ve yüzümü ve vücudumu boyayarak morarmış gibi görünmem gerekecek. İsteksiz görünmem gerektiği gerçeğini vurguladı.

"Vlad'ın talimatları doğrultusunda varlığınızı çoktan duyurdum." Üstümü değiştirmem için beni birkaç dakika yalnız bırakmadan önce ekledi.

"Bekle. Peki ya silahlar?"

"Yanına hiçbir şey . Sahte tasmanla zaten risk alıyorum. Vlad kendi başının çaresine bakabileceğini söyledi." Omuz silkiyor ve gidiyor.

Lanet olsun.

Ve lanet Vlad. En azından beni uyarabilirdi. Onun gerçek Oyun mu? Yani, tabii ki kendi başının çaresine bakabilirim ama silahım olmadan kendimi biraz fazla boş hissedeceğim...

Başımı salladım ve her şeyi çıkarmaya başladım.

Biraz mavi, sarı ve morumsu boya alıyorum ve bazı çürükleri taklit etmek için elimden geleni yapıyorum. Onları kollarıma, boynuma ve bir yanağıma ekliyorum.

Emin olmak için bacaklarıma birkaç tane daha ekliyorum. Sonra kırmızı boyayı alıp saçıma biraz kan damlatıyorum.

Yakayı ve elbiseyi ekledikten sonra Diego'nun sağladığı küçük aynada kendime bakıyorum ve gördüğüm şeyden memnunum.

Sonunda geri dönüyor ve beni onaylarcasına başını sallıyor.

"Şimdi diğer esirlerle birlikte götürüleceksiniz. Oraya gittiğinizde, kendi başınızasınız. Seni kimin satın alacağını ya da her ne yapacaksan işe yarayacağını sanmıyorum. Ne olursa olsun, seni tanımıyorum. Anlaştık mı?"

"Elbette."

Sonra tasmayı tasmaya bağladı beni dolaptan çıkarıp yerin derinliklerine çekti. Vay be... Tüm bunların terk edilmiş fabrikanın altında olduğuna asla inanmazdım. Tünel üstüne tünel.

Bir noktada sağa dönüyoruz ve duvarların her iki yanında kafesler görüyorum. Yürürken gizlice bakıyorum ve onlarca insanın bir hücrede görüyorum.

Diego aniden kafeslerden birinde duruyor, kapıyı açıyor ve kilitleyip ortadan kaybolmadan önce beni kabaca içeri itiyor.

Çabucak kendimi toparlayıp etrafa bakıyorum. Kafes 90 metre kareden daha küçük ve hepsi aynı beyaz elbiseyi giyen yaklaşık beş kız daha var. Bunu Jimenez'in tutsaklarını nasıl elde ettiğine dair daha fazla bilgi edinmek için bir şans olarak görüyorum, bu yüzden utangaç bir selamlaymayla başlıyorum.

"Merhaba," diyorum ve kızların bana bakmadıklarını fark ediyorum; bunun yerine bakışlarını yere dikeyyorlar.

Kaşlarımla çatıyorum ve tekrar deniyorum. "Merhaba. İngilizce biliyor musunuz?" Bunu da ekliyorum

Çünkü belki de yabancıdırlar. Cevap yok. Sanki tek kelime konuşmamışım gibi beni görmezden geliyorlar.

"Bir cevap bekleme." En yakınımıdaki kız bana fısıldıyor. "Neden?"

Sesimi onunkine uydurmak için alçaltıyorum.

"konuşmamıza izin verilmiyor. Ceza almaktan korkuyorlar."

"Cezalandırılmak mı?"

"Gardiyanlar... konuştuğumuzu duymamalılar." Kız devam ediyor, gözleri herhangi bir hareket için hücrenin dışına bakıyor.

"Ne zamandır buradasın?" Onu örnek alarak ve ondan başka her yere bakarak soruyorum. Ayrıca bizimkinin karşısındaki kafesi görüyorum ve kadınların hepsinin beyaz değil kırmızı giydiğini fark ediyorum.

"Buraya dün geldim." Fısıldıyor ve tam o sırada iki gardiyan belirip agresif bir şekilde hücreyi açıyor.

"Konuşmak hakkında ne demiştin?" Bize sırtıyor ve yanımdaki kız içgüdüsel olarak daha da yakınlaşıyor.

"Yemek hakkında soru soruyordum. Açım." Zavallı kızın öfkesini dindirmek için hemen bir şeyler uydurdum.

"Gerçekten mi?" Bana şehvetli bir şekilde yukarıdan aşağıya bakıyor ve yakamdan tutuyor, bir eli göğsümde geziniyor. Kahretsin...

"*Cabron, dejala. Es blanca.*" diyor diğer muhafız, beyaz giyenlere dokunulamayacağını ima ederek.

"*Pues que quiere que haga? Mirala, se la pide.*" Aptal devam ediyor ve ben onun gezinen ellerinden kaçmaya çalışarak kendimi geriye doğru itiyorum.

"*Hija de puta!*" Küfür etti ve bana ters vurdu.

Sertçe.

Bu sefer tokadın şiddeti beni hazırlıksız yakaladı ve kafesin zeminine fırlattı. Diğer kızların hepsi herhangi bir cezadan kaçınmak için arkaya kaçıştılar.

Elim yanağıma gidiyor ve acısını hissediyorum.

Kan olduğunu düşündüğüm şeyi tükürmek ve o pisliği öldürmek istiyorum. Ama yapamıyorum.

Yani rol yapıyorum.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım.

Göz ucuyla bana vuran gardiyanın kemerini görüyorum ve ilk kez midemde korkuya benzer bir şey büyümeye başlıyor.

"*Cabron.*" Diğer muhafız bu sefer daha sinirli bir şekilde onu tekrar azarlar.

"Şanslısın." Dangalak herif önümde kendini avuçlayıp okşayarak söylüyor bunu. Kapıyı kilitlemeden önce birkaç saniye bana bakıyor ve karşıdaki hücreye gidiyor. Kırmızı elbise giyen kadınlardan birini alıp doğrudan bizim hücrenin kapısının önüne sürüklüyor. Onu elleri ve dizleri üzerine itiyor ve bana memnun bir bakış atıyor.

"Neye sebep olduğunu gör." Kırmızı elbiseyi kaldırıp kalçalarının üzerine atıyor, böylece kıcı ortaya çıkıyor ve herhangi bir ön hazırlık yapmadan kendini içine sokuyor.

Acı dolu bir feryat koparıyor, ancak adam yakasını bir kez daha tuttuğunda ve vücudu elektriksel uyarılardan dolayı kasıldığında sessizliğe gömülüyor. Yere bakarken başı öne eğik. Artık havayı dolduran tek ses onun homurtuları.

Başımı eğiyorum, yanaklarımda gözyaşlarıyla önümdeki sahneyi izliyorum. Önümde tecavüze uğrayan kadın gerçekten umurumda değil.

Kişisel olarak değil.

Eylemin kendisi inandığım her şeye aykırı olsa da, bu yüzden bu piçin yüzünü hatırlayacağım. Ve benim ellerimde ölecek.

Diğer muhafız, adamın kadının içine girip çıkmasını sadece izliyor. Bir inilti ile bitiriyor ve kendini dengelemek için kadının kalçalarını kavıyor.

"*No te cansas de mirar?*" çekerken arkadaşına böbürleniyor. Sonra kadını kafesine itiyor ve gitmeden önce bana bir kez daha ateşli bir bakış atıyor.

Diego'nun bana neden beyaz bir elbise verdiğini şimdi anlıyorum. Bu olabilirdi Ben.

Kulübün ana alanına doğru harekete geçmemiz için saatler geçmesi gerekiyor. O gösteriden sonra bir daha diğer kızlarla konuşmaya çalışmadığım saatler.

Bize bir kez yemek veriliyor... tabii buna yemek denebilirse. Bu kızlardan bazılarının neden bu kadar iskelet gibi görüldüğüne şaşmamalı.

Yemeğe burnumu kıvırıyorum ama reddediyorum. İçine ne koyduklarını Tanrı bilir. Boş yemeği almaya gelen gardiyan

Daha önce sadece izleyen kişi konteynerler. El değmemiş yemeğimi görüyor ve kaşlarını kaldırıyor. Onu ya da herhangi birini tanımayı reddediyorum. Gücümü korumam gerekiyor.

Başarısız akşam yemeğinden sonra, sıra bize gelene kadar kafesler birbiri ardına boşaltılıyor. Gardiyanlar gelip tasmalarımızı

Sonra bizi koridorda bir mahkûm sırasına sokuyorlar. Sahne ile bağlantılı olduğunu tahmin ettiğim başka bir odaya yönlendirilmeden önce birkaç tur atıyorlar.

Burada sadece biz , bu yüzden diğer insanların çoktan açık artırmaya çıkarıldığını ve sıranın bizim kategorimize geldiğini düşünüyorum.

Gardiyanlar bize bazı komutlar veriyor ve olduğumuz yerde kalmamızı söylüyorlar. Hemen, ardına, kızlar tasmalarından tutularak bu büyük çift kapıya doğru götürülüyor.

Etrafımda olup biten her şeyi dinlemek için elimden geleni yaparken bir yandan da önümdeki kızlar kadar korkmuş görünmeye çalışıyorum.

Bu noktada, zaman kavramım yok.

Aslında, sıramı beklerken neredeyse sıkılıyorum. Görevli yanıma gelip beni aynı çift kapıya doğru çektiğinde, göğsümde kabaran tek duygu beklenti ve merak oluyor.

Çift kapının ardında basketbol sahası büyüklüğünde geniş bir oda var. Çoğunlukla teknik ekipmanla dolu ve birkaç kişi etrafta koşuşturup bir şeyleri kontrol ediyor. Bir köşede elektrikli ızgarayı da görüyorum.

Tasmamı yöneten muhafız beni dün geceki ev sahibine uzatıyor, adımın söylendiğini duyana kadar son derece ilgisiz görünüyor. Sonra gözleri açılıyor ve ağzı kıvrılıyor.

"Bu ilginç olacak." Dedi ve tasmayı aldı. Etrafımdaki tüm erkeklerden korkmuş ve ürkmüş görünmek için yine elimden geleni yapıyorum. Beni kulise doğru çekiyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan sahneye itiyor.

Bu sırada tökezliyorum ve tam olarak sahnenin ortasına, ışığın bana odaklandığı yere düşüyorum.

"Bayanlar ve baylar, bu gecenin son katılımcısı. Kötü şöhretli Martin Ashby'nin kızı. Birisi bu küçük kaltağı lüks malikanesinden bizzat alıp kucağınıza bıraktı. Bakalım onun için ne kadar ödemek istiyorsunuz."

Kalabalık bağırmaya başlıyor ve saçlarım yüzümün büyük bir kısmını kapattığı için sinip etrafıma kaçamak bakışlar atıyorum. VIP balkonlarını görebiliyorum ama ışıklandırma içeride kimlerin olduğunu ayırt etmeyi zorlaştırıyor.

Bu noktada, ev sahibi zaten değerimi yükseltiyor ve insanlar bunun için yaygara koparıyor.

Her şey o kadar hızlı ilerliyor ki kimin teklif verdiğini takip edemiyorum.

"ALTI MİLYON." Kafam etrafında dönüyor ve sunucuyu tekrar duyuyorum.

"Başka kimse var mı?..." Kimse sayıyı daha fazla artırmaya cesaret edemeyince, o da açıkladı:

"Satıldı! *El jefe*'ye." Patrona mı? Göğsümde umut çiçekleri açıyor. İki fedai geldi ve tasmamı aldılar.

Biri arkamda, diğeri yürüyor. Beni sahneden alıp tünellere geri götürüyorlar.

Garip.

Etrafıma baktığımda, buranın kafeslerin bulunduğu yerden tamamen farklı bir alan olduğunu fark ediyorum. Burası hala yeraltında olsa da, yol daha iyi aydınlatılmış ve hücreler yerine koridorun her iki tarafında kapılar var. Fedailer kapılardan birinin önünde durup kapıyı çalıyorlar.

"Girin." Diğer taraftan bir ses. İçlerinden biri kapıyı açıyor ve beni içeri götürüyor. Gözlerimin kör edici ışığa uyum sağlaması için iki kez göz kırpmam gerekiyor.

Oda, yaldızlı perdelerle dolu büyük bir çift kişilik yatakla Louis XIV tarzında dekore edilmiştir. Mobilyalar da bir o kadar gösterişli. Odanın arka tarafında bir adam figürü seçebiliyorum. Sırtını bize dönmüş, bir sürahiye benzeyen şeyin önünde duruyor.

Adamlar beni odanın içine itiyor ve kapıyı kapatarak sessizce gidiyorlar.

Adama daha iyi bakabilmek için içeride birkaç adım atıyorum. Doğru olmayan bir şeyler var.

Sunucu açıkça patrona satıldığımı söyledi, ancak adam Jimenez olacak kadar yaşlı görünmüyor. Aslında, Jimenez'in yaşlarında görünüyor. Adrian'ın yaşı.

Elinde bir bardakla yavaşça arkasını dönüyor ve gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Evet, kesinlikle yaşlı değil.

"Sen kimsin?" Yüzünü ezberlemek için elimden geleni yaparak soruyorum. En belirgin özelliği sağ yanağını ikiye bölen yara izidir. O bir çekici olmayan bir adam, ama onda bir şey var.

Gözlerinde beni anında temkinli olmaya iten bir parıltı var.

"Ben kimim?" Kıkırdıyor ve yatağa doğru gidiyor, orada rahatına bakıyor ve beni izlemeye devam ediyor. Ona ters ters bakasım geliyor ama karakterimi korumam gerekiyor.

"Evet..." Sesimin titremesini sağlamaya çalışıyorum.

"Yeni efendiniz." Basitçe söylüyor ve ben biraz daha ileri gitmeye karar veriyorum. "Sen... Jimenez?" Sesim kısık ve omuzlarımı dikleştiriyorum. gözüm korkmuş gibi görünüyor.

"Öyle de denebilir." Sırıttıyor.

"Jimenez benim babam." Eli havaya kalktı ve parmağının bir hareketiyle beni yanına çağırdı.

İtaat ediyorum. Sonunda güvenilir bir bilgi.

"Benden ne istiyorsun? Babam bir keresinde reddettiğini söylemişti." Yalan söyledim.

"Şimdi mi..." Sıkılmış bir sesle söylüyor.

"Diz çök. Eğer iyi bir evcil hayvan olursan, sana söyleyebilirim." Önünde diz çöküyorum ve o gülüyor.

"Vay canına, ne kadar da itaatkârsın."

Eli yüzüme doğru hareket ediyor ve dokunuşuyla içgüdüsel olarak geri çekilmemek için kendimi çelikleştirmem gerekiyor.

"Merak ediyorum... seni kim beyaz giydirdi?" Eğlenerek başını sallıyor.

"Görüyorsun ya... seni isteyen babam değildi. *Benim* olman . Karım olacaktın." Yüzü birden değişti ve bana iğrenmiş bir ifadeyle baktı. "Ama onun yerine seni *ona* verdi."

"Neden... neden babam beni sana söz versin ki?" Fısıldıyorum, umarım çaresiz davranışına inanır.

"Çünkü babama borçluydu. Kendi başına bu kadar zengin olduğunu düşünmüyorsun herhalde. Sanki..." "Sonra da gidip her şeyi berbat etmek zorunda kaldı." diye alay ediyor. Birden elindeki bardağı sağa doğru fırlatıyor ve bardak duvara çarparak binlerce parçaya ayrılıyor. Bilerek irkiliyorum ama iki eli de serbest kalınca elbisemin çürük kumaşına tutunuyor ve ortadan yırtıyor. Cık, cık... çok erken.

"Bekle." Feryat ediyorum. "Lütfen! Anlamam gerek... babam, hayır..." Başımı sallıyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlıyor. Bir Oscar'ı hak ediyorum

bu performans için.

"Jimenez'e nasıl bulaştı ki?"

Jimenez Jr., yani karşımdaki adam, sorularımdan rahatsız olmuş gibi görünüyor ama neyse ki beni hoşgörüyüyle karşılıyor.

"Çok safsın..." Eli tekrar boğazımın etrafındaki deriye gidiyor, yakanın üzerinde geziniyor ve aşağı doğru iniyor.

Lütfen sadece soruya cevap verin, zihnim çılgılık atıyor.

"Babanın dokunulmaz olduğunu düşünmüş olmalısın, değil mi? Onun yasını nasıl tuttuğunu duydum." Benimle bir çocukmuşum gibi konuşuyor ki bu o kadar da kötü bir şey değil. Demek ki cenazedeki numaram işe yaradı.

"Princeton'da tanıştılar. Aynı dernekteydiler. Baban benimki olmadan hiçbir yerde olamazdı." Tamam, bununla çalışabilirim.

"Hayır... babam iyi bir adamdı." Bunu yüksek sesle söylediğim için bile dilimi ısırarak istiyorum. Başını bana doğru sallıyor ve dudaklarını büzüyor.

"Elbette öyleydi, tatlım." Tasmamı tutuyor ve ben onun üzerine düşene kadar beni ileri doğru çekiyor.

Sanırım konuşma zamanı bitti. Tasmayı birkaç kez parmak eklemlerinin etrafında döndürüyor ve ben de yardım edemiyorum ama rotasını takip ediyorum, şimdi ben de ayakta duruyorum ona yakın olmak hoşuma gidiyor. Gözlerim etrafımda dolaşıyor ve kaçmak için işe yarar bir şey var mı diye hızla tarıyorum.

Cam...

Diğer sayısız parçanın arasında birkaç iri parça görmeye çalışıyorum. İşe yarayabilir.

"Seni kırmaktan zevk alacağım." Fısıldarken ağzı kulağımın yanında.

"Seni sikip teslim alacağım... Bir daha asla gün yüzü göremeyeceksin." Bunu söylerken yüzümü inceliyor, sözleri kötülük ve kızgınlık dolu.

Ellerinden biri yırtık elbiseme uzanıp göğüslerimi okşarken, diğeri yakamın üstünden boğazımı sıkıyor. Ani bir hareketle beni sırtüstü yatağa çeviriyor, vücudu üzerime abanıyor.

Tamam, mola.

Bacaklarımın arasına yerleşmek için şaşkınlığımdan yararlanıyor.

Hayır, bunu yapamayız.

Sakince yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve ona gülümsüyorum. Bundan rahatsız olmuş görünüyor, özellikle de yüzünü yaklaştırdığımda.

Onunla birlikte yuvarlanmak için tüm gücümü kullanmadan önce ona "İstedğin gibi olsun, piç kurusu," diyorum. Bana karşı itmeden önce neredeyse yarısına kadar gelmeyi başardım ve geri düştüm, ama bacaklarımı çözmeden önce değil.

Güzel.

"Siktiğimin kaltağı." Bana tutunmaya çalışıyor ama başarılı olamıyor. Bir yumruğumu kıvırdım ve onu tam çenesinin altından yakalayıp bir anlığına sersemlettim. Bundan yararlanarak onu üzerimden itip ayağa kalkıyorum. Acı içinde çenesini tutuyordu ve zaman kaybedemeyeceğimi biliyordum.

Elim tasmama gidiyor ve Diego'nun bana gösterdiği küçük bir tekerleği döndürerek hızla üzerimden çekiyorum ve tasmayı ellerini sekiz bağlamak için kullanıyorum, yeterince güvenli olduğundan emin oluyorum. Şimdi tüm vücudu altımda çırpınıyor ve dirseğimle şakağına olabildiğince sert vuruyorum. I

gözlerinin başının arkasına yuvarlandığını ve rahatlayarak iç çektiğini görmek.

Çıktı.

Nispeten daha büyük iki cam parçasını alıp kapıya doğru yöneliyorum. Kapının yanında iki muhafızın durduğundan eminim. Kapıyı açtığımı gördüklerinde hemen tepki veriyorlar ama ben daha hızlı hareket ediyorum.

Gürültünün dağılmasına yardımcı olabileceğini düşünerek peşimden odanın içine gelmelerine izin verdim.

Birkaç adım geri çekilip ilk adama doğru hamle yapıyorum, üzerine atlıyorum ve doğrudan boğazına yapışıyorum.

Bir sıvı hareketinden sonra kan fişkırıyor.

Bu, diğer gardiyana silahını çıkarıp bana doğrultması için yeterli zamanı verdi. Bir elimle kurşunları için gevşek vücudu hızla çevirirken, diğer elimle silahını bulmak için üzerini arıyorum.

Parmaklarım nihayet soğuk çeliğin etrafına dolandığında, silahı muhafızın pantolonundan kurtarıyorum ve hedefime nişan alıyorum. Adam yere yığılıyor ve ben nefesimi tutmak için bir saniye duruyorum diğer silahı da almadan önce.

Nihayet odadan çıkmak üzereydim ki, ıssız halimi hatırladım ve düşen muhafızlardan birinin ceketini alıp omuzlarıma sardım.

Şimdi işin zor kısmı başlıyor.

Koridordan aşağı iniyorum ve sahneden buraya gelirken geçtiğimiz tüm dönüşleri hatırlamak için elimden geleni yapıyorum. Sanırım bir noktada anladım, ama beni gördüklerinde "Davetsiz Misafir" diye bağırان diğer gardiyanlar tarafından karşılandım.

Her iki silahla da nişan alıp ateş ediyorum ve cesetlerden birinin arkasına saklanmadan önce ikisini öldürüp diğerini yaralıyorum.

Cephane için silahları kontrol ettim, birinin bittiğini görünce hayal kırıklığına uğradım. Kahretsin. O tabancayı bırakıp ölü adamın yanında başka bir tabanca arıyorum. Silah sesleri başlamadan önce tekrar kontrol edecek zamanım yoktu.

Bundan kurtulmanın tek bir yolu var.

Cesedi yanımda birkaç metre sürüklüyorum, ilerideki hedeflere doğru birkaç bakış atıyorum. Beş kişi. İki kişi arkada ve bana doğru ilerliyor. Ateş etmeye devam ediyorlar, ben de üçe kadar sayıyorum ve cesedi bırakıp önümdeki muhafızlara doğru son sürat koşuyorum.

Kendimi adamlardan birine doğru fırlatıyorum ve aynı eğilerek dikkatini dağıtıyorum ve aşağıdan öldürücü bir atış yapıyorum.

Yanımdaki bedenin sığınağından odağımı hemen diğer ikisine kaydırıyorum. Bu kadar düz bir tünel olduğu için başka bir şeyi kalkan olarak kullanamıyorum, bu yüzden doğrudan bir darbeden kaçınmak için bir adamdan diğerine atlamam gerekiyor.

Bu adamların iyi nişancı olmadıkları kesin. Zaten yorgunum ve hareketlerim özensizleşiyor, bu yüzden bana iyi bir atış bile yapamamaları... bu onların suçu.

Şikayet ettiğimden değil.

Birkaç öldürücü atış daha sonra kendimi kulübün girişinin yanında buluyorum. Çıkış yolunu hatırlayarak oraya doğru bir hamle yapıyorum ve kapıdaki fedai de dahil olmak üzere yolda birkaç kişiyi daha öldürüyorum. Sonunda terk edilmiş fabrikadan çıktığımda, koşmayı bırakmıyorum.

Arkamda insanların harekete geçtiğini duyabiliyorum, ancak çok fazla dikkat etmemeye çalışıyorum, bunun yerine kalan dayanıklılığım ve elimden gelenin en iyisini yapmaya odaklanıyorum.

Fabrika hiçbir yerin ortasında olduğu için kendimi otoyolda buluyorum ve buralarda taksi bulma umudumun çok az olduğunu biliyorum.

Nefesimi tutmak için bir an durup etrafa bakıyorum. Hiçbir şey yok... ufukta birkaç terk edilmiş bina var, ama hepsi bu.

Siktiğimin Atlantic

City'si! Devam etmem

lazım.

Göğüs kafesim durmadan tam hızda koşmaktan hava akışımı daraltıyor. Bu tempoyla muhtemelen on dakika daha dayanabilirim.

Bütün vücudum ağrımaya başladı.

Peşimde bir ordu adam olduğu yetmiyormuş gibi, bir de son sürat gelen bir araba görüyorum ve camlardan birini indirerek içine bir silah yerleştiriyorum.

Kahretsin!

Fiziksel durumum göz önüne alındığında, kurşun sol omzumun derisini sıyırmadan önce kadar hızlı değilim.

"Orospu çocuğu!" Zor nefes alarak yüksek sesle küfrediyorum.

"Bunu yapabilirim!" Vücudum kapanana kadar zihinsel bir geri sayım başlatıyor olsam da kendime söylüyorum.

Kalan gücümle silahlardan birini arabaya doğrultuyorum ve önce bir lastiğe, sonra da ikincisine ediyorum. Sürücü manevra yapmaya çalışırken araba cırtlak bir ses çıkarıyor ve kendime *biraz* zaman kazandığımı biliyorum.

Son bir derin nefesle tekrar havalandım.

Daha birkaç metre bile gitmemiştim ki başka bir arabanın sesi dikkatimi çekiyor. Söz konusu araç karşı şeritte ilerliyor ve bana gittikçe yaklaşıyor.

Rahatlayarak kıkırdıyorum ve tüm gücümle ona doğru koşuyorum.

Adrian yolcu kapısını benim binmeme yetecek kadar açtı. Sonra arabayı ters çevirip son sürat sürdü ve arkamızda bir mermi fırtınası bıraktı.

Az önceki efordan dolayı hâlâ zor nefes alıyorum ve vücudumu sakinleştirmeye çalışıyorum. Yaram da kanıyor, ceketin altından koluma sıvı damladığını hissediyorum.

Birkaç sahte dönüşten sonra Adrian arabayı bir benzin istasyonuna park eder. Arabayı durdurur ve yüzünde boş bir ifadeyle dosdoğru önüne bakar.

Sorun ne?

Bu davranışını gerçekten anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

"Ben iyiyim," diye ekliyorum sessizliği bozmak için. Cevap vermiyor, ben de devam ediyorum. "Gerçekten. Kaç tane çıkardığımı görmeliydin."

Ona bir

bir şey söyleyeceğini umarak gülümsedi.

"Seni aptal..." Sonunda kelimeleri ağzından kaçırdı ve beni koltuğun diğer tutup kucakladı.

"Seni lanet olası aptal... Bunu yapmayı nasıl düşünebildin?" Kolları etrafında ve beni eziyor. Hoşuma değil, ama yarama biraz baskı yapıyor ve gözle görülür bir şekilde irkilmeme neden oluyor.

"Ah," diye mırıldanıyorum bilinçsizce, kolumdan acı fışkırırken.

"Kahretsin. İyi misin? Neren yaralı?" Beni başladı, herhangi bir yaralanma belirtisi arıyordu. Yüzü endişeyle doluydu ve ben gülümsemekten kendimi alamadım.

Hâlâ umursuyor.

Rüya gibi bir iç çekiyorum, o da bunu hemen acılı bir çekiş olarak yorumluyor ve ceketini çekiştirmeye başlıyor.

Çıkarmasına yardım ediyorum ve yırtık korsemi gördüğü anda duruyor, ifadesi donuyor.

"Bana hiçbir şey olmadığını söyle." Acı dolu bir ses tonuyla yalvarıyor. "Lütfen bana sana bir şey olmadığını söyle." Başımı çenesinin altına çekerek beni göğsüne bastırıyor.

"Hiçbir şey olmadı. Söz veriyorum." Fısıldıyorum.

"Emin misin?" Ellerini saçlarımın iki yanında düzleştiriyor, gözlerindeki nemle bana . "Bunu bir daha asla yapma. Asla... Beni nasıl bir cehenneme soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok, B. Lütfen... Bir daha asla."

Sesinde o kadar çok duygu var ki yardım edemiyorum ama ona söz veriyorum.

"Evet, bir daha asla," diye mırıldanıyorum, vücudunun sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Güvenliğin rahatlığı beni uykuya daldırıyor ve yardım edemiyorum ama yenik düşünüyorum.

"Söz veriyorum..."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Kırkbir

Adrian

BIANCA, bilgi almak için kendini tehlikeye atmasına izin vereceğimi sanıyorsa çıldırmış demektir. Jimenez'in o gece orada olacağının garantisi bile yok.

onu satın alacak kişi. Teklifini düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Onunla anlaşmanın mümkün olmadığını gördükten sonra gitmeye ve kafamı toplamaya karar verdim. Aksi takdirde, patlayabilirdim.

Ne gariptir ki her zaman aklı başında olmakla övünmüşümdür. Bu yeni Bianca'nın sakinliğimi kaybetmeme neden olan eşsiz bir yeteneği var. Evliliğimiz boyunca hiç tartıştığımızı sanmıyorum, çünkü Bianca hiçbir zaman farklı bir görüş belirtmemiştir.

Şimdi düşündüğümde, yaptığımız her şeyin nasıl benim önerim ve onun da kabul etmesiyle gerçekleştiğini fark ediyorum. Bana hiçbir konuda meydan okumamıştı. Ve bunların hepsi beni memnun etmeye çalıştığı içindi.

Bu fikre acı bir kahkaha attım.

Sanki bir insanla değil de bir robotla ilişkim varmış gibi hissediyorum.

Aynı zamanda, gerçek Bianca'nın tamamen başka bir şey olduğunu kendime itiraf etmek zorunda kaldım.

Özünde ham ve cilasız. Zeki, yetenekli ve biraz fazla fevri.

Ve kendimi *ondan* hoşlanır buluyorum... *ondan* hoşlanıyorum.

Kimyamızın hiç bu kadar güçlü olmadığından bahsetmiyorum bile. Yatakta mükemmel bir eşiz. Onun dışında... Henüz karar vermedim.

Bu noktada, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir gezintiye çıkmıştım. Hızlı bir Saatile bakıyorum ve daireler çizerek iki saatten fazla zaman kaybettiğimi fark ediyorum. Umarım Bianca'nın da bu teklifi kabul edecek kadar zamanı olmuştur.

Planının aptalca olduğunu anlayınca, motele geri döndüm.

"Bianca?" Kapıyı açıp odaya girerken soruyorum. Görünürde olmadığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. Tüm bavulu gelişigüzel yatağın üzerine atılmıştı.

"B?" Banyo kapısını gıcırdatıyorum ama o da yok. Nereye gitmiş olabilir? bavula geri koymaya başladığımda komodinin üzerinde bir not fark ettim. Onu aldım.

Hoşuna gitmeyeceğini biliyorum ama Blok'a geri dönüyorum.

Uzun sürmez.

*Şimdiden özür
dilerim.*

XoXo,

Bianca

Kağıdı elimde buruşturup dişlerimi gıcırdatıyorum. Pardon?
Bunu nasıl yazabilir ki?

"Neden... Bunu neden yaptın?" İçimdeki öfkeyi yatıştırmak için gözlerimi sıkarak kendi kendime söylüyorum.

"Lanet olsun!" Yumruğum uçarak duvara çarpıyor ve arkasında küçük bir krater bırakarak etrafta daha küçük çatlaklara dönüşüyor.

Parmak eklemlerimden yayılan acıyı hissetmiyorum bile. Bu beni bir Kendimi sakinleştirmek için bir süre bekledikten sonra o kadar da uzun süredir ortalıkta olmadığını fark ettim. Tek ihtiyacım olan kulübe gidip onu almak.

Çılgınca bileziği aramaya başlıyorum, ancak beni kulüpten uzak tutmak amacıyla bileziği yanında götürmüş olabileceğini fark ediyorum.

"Bianca..." Ellerimle şakaklarıma masaj yaparak yerde kayarken mırıldanıyorum.

Bunu bana nasıl yapabildi? *Nasıl mı?* Kendime sorup duruyorum. Gitmesine ne kadar karşı çıktığımı biliyordu ama yine de bunu açıkça yaptı.

Onun umurunda değil. Kafamın içindeki küçük bir ses bana söylüyor.

Bu onda fark ettiğim bir şey. Bir şeye kafayı taktığında, bu süreçte nasıl ya da kimi incittiğini umursamıyor; sadece devam ediyor.

Kulübe ulaştığımda çok geç kalmamak için çok dua ve artık bileziğim olmamasına rağmen içeri girmeye çalışıyorum.

"Bilezik?" Fedai kapıdaki küçük pencereyi açtığında soruyor. Tabii ki bilezik olmadan içeri alınmazdım. Çünkü Ne kadar saçmalamaya çalışsam da aldığım tek yanıt pencerenin yüzüme kapanması oluyor.

Ve diğer gizli girişleri ararken, kendimi binayı terk etmemi isteyen bir grup muhafızla yüz yüze buluyorum. Şey, değil

Yüzüme bir silah dayayıp ortadan kaybolmam için beş dakikam olduğunu söylediklerinde, talep ettikleri kadar.

Uygulanabilir seçenekler dışında, aklıma gelen tek şeyi yaptım. Çok isteksizce Vlad'ı aradım. Bize giriş bileziklerini veren o olduğuna göre, belki Bianca'yı bulmak için ne yapabileceğime dair bir fikri vardır.

"Daha erken aramanı bekliyordum," diyor Vlad telefon gelir gelmez.

"Bunu biliyor muydun?"

"Çok yavaşsın, Hastings."

"Bana onun neyin peşinde bildiğini ve bunun olmasına izin verdiğini mi söylüyorsun?" Çok sinirleniyorum. Bu ne tür bir hastalıklı arkadaşlık?

"Bunun olmasına ben mi izin verdim?" Vlad benimle alay ediyor. "Bianca ile hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğinin farkında sanmıyorum. O her zaman her şeyi kendi bildiği gibi yapacak. Ben sadece daha güvenli olması için ona uyum sağladım."

Ben bile Vlad'ın bir konuda haklı olduğunu kabul etmek zorundayım. Kimse Bianca'yı istediği bir şeyi yapmaktan .

"Nasıl?"

Vlad iç geçiriyor ve bana Blok'taki muhafızlardan biriyle yaptığı anlaşmayı anlatarak açık artırmaya kadar Bianca'ya göz kulak olunacağı konusunda güvence veriyor.

"Peki ya sonra? Ya işe yaramazsa? Onu herkes satın alabilir. Sakın bana bunu düşünmediğini söyleme."

Vlad basitçe, "İhtimaller onun lehine," diye yanıtıyor.

"mi? Ne bu, piyango mu? Burada *karımın* güvenliğinden bahsediyoruz. *Arkadaşının*."

"Yani şimdi yine karın mı oldu? İlginç." "Vlad!"

"Bunu farklı bir şekilde ifade edeyim. Bilinen tüm değişkenler göz önüne alındığında, Bianca'Jimenez'e satılma olasılığı, rastgele bir kişiye satılma olasılığından daha yüksek. Anlamanızı beklemiyorum."

"Biliyor musunuz? Senin yarı gerçeklerinden ve atladığın bilgilerden bıktım. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama şu andan itibaren Bianca'yı ve beni bu işin dışında bırak."

"Eğer istediğin buysa..." Kıkırdıyor. "Bianca için endişelenme. Kendi başının çaresine bakabilir."

Telefonu kapatıyor ve ben de telefonu en yakın duvara fırlatıp parçalanmasını izliyorum.

Arabayı park ettiğim yere geri döndüm ve ben gelene kadar beklemeye karar verdim. açık artırmanın bittiğini bilmek ve sonra Bianca'nın içinde bulunduğu durumdan kurtulmasını .

Belki de alıcısı tarafından taşınırken onu durdurabilirim?

Aklımdan aynı anda çok fazla düşünce geçiyor. Durumun istikrarsızlığı beni fazlasıyla endişelendiriyor.

Etrafta dolaşıyorum, bir noktada durup biraz yiyecek ve su alıyorum. Susamış ya da aç olabilir ya da her ikisi de... Kendim için de birkaç enerji içeceği alıyorum, zaten geç bir geceyi öngörüyorum. Birkaç mil sonra, onun yaralı ya da hasta olabileceği aklıma geliyor. En yakın Walgreens'i buluyorum ve aklıma gelebilecek her şeyi alıyorum.

Kasada bandajlar, tuzlu su, süper yapıştırıcı, ağrı kesiciler, biraz parasetamol ve bazı merhemler de dahil olmak üzere bir şeyler yığmaya devam ettiğimde kasiyer bana garip bakışlar atıyor. Aslında hepsinden birer tane alıyorum.

Hesabı ödedikten sonra, iki dolu çantayla yola çıktım ve onları arabaya yükledim. kolay erişim için arabanın arka koltuğunda. Saatime baktım ve saatin gece 1'i biraz geçtiğini gördüm.

Bir gece önceki programı hatırlayarak, terk edilmiş fabrikanın etrafında tekrar dolaşmaya başladım, yakın ama gözden bir yere park ettim ve her yarım saatte bir dolaştım.

Neredeyse her beş dakikada bir saati kontrol ederek enerji içeceğimi yudumluyorum. Gecenin ilerleyen saatlerinde fabrika yönünden gelen silah seslerini duymaya başlıyorum.

Hemen arabayı çalıştırdım ve gürültüye doğru sürdüm. Yaklaştığımda, otoyolun diğer tarafında koşan birine ateş açan başka bir araba görüyorum ve lastikleri vuruluyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ateş edenin Bianca olduğundan eminim.

Hiç düşünmeden arabamı geri sürdüm ve karşı şeride geçtim. Hareket eden figüre yaklaştıkça, durumu beni daha da dehşete düşürüyor. Beyaz bir elbisenin üzerine siyah bir ceket giymişti.

yere ulaşıyor. İlerlerken neredeyse topallıyordu. Durduğunda arabamı tanıyor ve yönünü değiştirerek doğruca bana doğru geliyor.

Yol kenarında durdum ve yolcu kapısını açtım. O atlıyor, ben de son sürat sürüyorum, giderek daha fazla merminin bize doğrultulduğunu duyuyorum.

Tüm atışlardan kaçınmayı nasıl başardığımı bilmiyorum, ama bir şekilde yapıyorum. Menzil dışına çıktığımda, kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için etrafta dolaşmaya devam ediyorum. Otoyoldan çıkıyorum ve bir benzin istasyonuna park etmeden önce mahalle içinde birkaç tur atıyorum.

Arabayı zor nefes alıyordum. Ellerimi kaldırıp titreyen parmaklarıma bakarken az önce olanların şoku hala geçmemişti.

Bianca'bir bakış bile atmaya tahammül edemiyorum, içinde bulunduğu durumu gördüğümde kalbimin kırılacağını biliyorum. Bir süre sessizce oturuyoruz ve onun hiçbir şey söylememesinden giderek daha fazla endişe duymaya başlıyorum. Ona iyi olup olmadığını sormaya bile korkuyorum.

"Ben iyiyim." Sonunda duymak için can attığım sözleri söyledi. Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Devam ediyor, "Gerçekten. Kaç tane görmeliydin." Ne? Şimdi de bununla mı ilgileniyor? Kaç kişiyi öldürdüğünü umursadığımı mı sanıyor?

"Seni aptal..." Mırıldanıyorum ve kendime daha fazla engel olamayarak kollarından tutup kendime doğru sürüklüyorum, onunkinden çok kendi çıkarım için ona sarılıyorum.

"Seni lanet olası aptal... Bunu yapmayı nasıl düşünebildin?" Gözlerimin arasında bir basınç oluşuyor ve ona daha da sıkı sarılıyorum.

"Ah." İnliyor ve ben gerçekliğe geri dönüyorum. Yaralandı mı? Nesi var?

"Kahretsin. İyi misin? Neren yaralı?" Soruma cevap vermeyince kendime bakmaya başladım, şişmiş yanağını inceledim ve içten içe irkildim.

Onu incelemeye devam ediyorum, başka yaralar var mı diye bakarken neredeyse ceketini omuzlarından çekip çıkaracaktım.

Ellerimi durduruyor ve ceketini kendisi çıkarıyor. Ama elbisesinin ortadan yırtıldığını, göğüslerinin dışarı sarktığını ve vücudunun üst kısmının yara bere içinde görünce kendimi kaybediyorum.

"Bana hiçbir şey söyle." Ona yalvarıyorum, kendimi şimdiden "ya olursa"lara sürüklenirken hissediyorum.

"Lütfen bana sana bir şey olmadığını söyle." Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Onu bu halde görmek ve durdurmak için hiçbir şey yapmadığımı bilmek beni çok çaresiz hissettiriyor. Onu kendime yakın tutuyorum ve onunla birlikte ileri geri sallanıyorum.

"Hiçbir şey olmadı. Söz veriyorum." Fısıldıyor ama ben inanmıyorum.

"Emin misin?" Başını ellerimin arasına alıp gözlerinin içine bakıyorum ve bana yalan söylememesi için dua ediyorum. "Bunu bir daha asla yapma. Asla... Beni nasıl bir cehenneme soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok, B. Lütfen... Bir daha asla." Bu noktada ona yalvarıyorum ama umurumda değil. Onu kaybetme düşüncesi. Bunu düşünemiyorum bile.

"Evet, bir daha asla." Bana güvence veriyor ama ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. "Söz ver..." Sözünü kesiyor ve kollarımın arasında gevşediğini hissediyorum.

"B?" Çekingen bir şekilde soruyorum ve cevap vermeyince onu sallamaya başlıyorum. "Bianca?"

"...dur...yorgun...uyu." Tutarsızca mırıldanıyor ve ben derin bir iç çekiyorum. O iyi.

Sonra kolundaki kanı ve omzunun hemen altındaki açık yarayı fark ettim. Kahretsın.

Onu dikkatlice koltuğuna yerleştirip emniyet kemerini bağladıktan sonra motelimize geri dönüyorum. Onu içeri götürmek hiç de kolay olmadı, özellikle de o kadar kan varken. Üzerindeki ceketle onu elimden geldiğince örtmeye çalışıyorum ve onu içeri taşımaya devam ediyorum.

Odamıza ulaştığımda, saf bir rahatlama duygusuyla dolup taşıyorum. Onu yatağa yatırdım ve alışveriş poşetlerini almak için arabaya bir kez daha gittim, önceden plan yapma öngörüsüne sahip olduğum için kendimden son derece memnun hissediyordum.

Bianca'yı soyuyorum ve ıslak bir bezle vücudunu temizlemeye başlıyorum, cildinden çıkan boyayı gördüğümde biraz daha rahatlıyorum.

Vlad bana onun hazırlığından bahsederken bunu kastediyordu. Onu tepeden tırnağa yıkadığımda geriye sadece birkaç gerçek çürük kaldı. O bölgelere biraz ağrı kesici merhem sürüyorum ve sonra omuzlarındaki yaraya odaklanmaya başlıyorum.

Yara oldukça derin. Tuzlu suyla yıkıyorum ve sonra bir doktor bakana kadar bir arada tutmak için süper yapıştırıcı başlıyorum. Yapıştırıcının tutması için deriyi sıkıştırıyorum ve sonra tutuyorum.

Bianca uykusunda bir iki kez yüzünü buruşturuyor. Yapıştırıcıdan memnun kaldığımda kolunu temiz bir bandajla sarmaya başlıyorum.

Yere oturup bir şişe suyu açıyorum ve birkaç yudum alıyorum.

Bianca'nın uyuyan formuna bakmaya devam ediyorum ve nasıl ilerleyeceğimi tartışıyorum.

Bende o kadar çok duygu uyandırıyor ki doğru düşünemiyorum. Hayatını riske atarken ve kendini tehlikeye atarken değil. Arabamda saatin akrep ve yelkovanının hareketlerini takip ederek geçirdiğim o saatler hayatımın en korkunç anlarıydı. Endişe ve sayısız ya olursa... Bunu bir daha asla yaşamak istediğimi sanmıyorum.

Aynı zamanda bana yaşattığı tüm kalp kırıklıklarına rağmen onu gözümün önünden ayıramayacağımı fark ettiğim andı. Gereksiz başka riskler alıp almadığını merak etmekten delireceğim kesin. Ve sonra arabada onu çok bitkin ama hala bana gülümserken gördüğüm an vardı.

İşte o zaman onun gitmesine asla izin veremeyeceğimi anladım.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve sinirli bir inilti çıkarıyorum. Ben bir aptalım. Öyle olduğumu biliyorum.

Bana yaptığı şeyden sonra, ben hala aynı aşık aptalım. Ve onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Bunu kabul ediyorum. Bunun en mantıklı karar olmayabileceğini kabul ediyorum ama benim için en iyisi bu.

Onu seviyorum. Onu saplantılı eğilimleri ve inatçı çizgisiyle seviyorum. Onu bağlılığı ve özverisiyle seviyorum çünkü bana karşı *sevgi hissetmediğine* bir an bile inanmıyorum. Hele ki dileğimi yerine getirmek için hayatını tehlikeye .

Derinden seven biri değilse bunu kim yapar?

Birkaç saat daha onu izliyorum ve uyanmak üzere olduğuna dair işaretler gördüğümde, daha önce satın aldığım yiyeceklerden bazılarını çıkarıp ona yiyecek bir şeyler hazırlıyorum.

"Adrian?" Yavaşça gözlerini açıp bana bakarken sesi titriyor. Yemeği yatağının yanındaki komodinin üzerine koydum ve yanına çömeldim.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyi... Sanırım. Su ister misin?" Bir şişe su alıp ona uzatıyorum ve boğulmaması için oturmasına yardım ediyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve şişenin tamamını boşaltmaya devam ediyor.

"Al. Bunu ye, sonra konuşuruz." Ona bir sandviç veriyorum ve yemeğe yakınlaşmasını ve iştahla yemeğe dalmasını izliyorum.

"Sakin ol." Saçlarını okşuyorum ve ona tembel bir gülümseme veriyorum, o da daha fazla yemek için geri dönmeden önce kısaca karşılık veriyor.

"Ne kadar aç olduğumu tahmin bile edemezsin. bilemezsin." Yemek lokmaları arasında söylüyor.

Ona aldığım şeyi çabucak bitirdi ve yanaklarına biraz renk geldiğini görmek beni mutlu etti.

"Bunu sen mi yaptın?" Sargılı kolunu işaret ediyor, ben de başımı sallıyorum.

"O piçler... O noktada çok yorgundum." Sanki asıl mesele buymuş gibi yaralanmasını mazur göstermeye çalışıyor.

"B... Sana gitmeni istemediğimi söylemiştim." Yandaki yatağa oturdum, ona içimi dökmeye hazırdım.

"Biliyorum." Gözlerini indiriyor ve gerçekten utanmış görünüyor. Sanki. "Ama bunu es geçemezdim. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

"Ve sen benim için daha değerlisin." Sözlerime tam olarak inanamıyormuş ifadesi donup kalıyor.

"Öyle mi..." Hızla başını sallar. "Ciddi misin?" Bu sözler o kadar umut dolu ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Yaralanmamış elini tutup sıkıyorum.

"Biliyorum," diye onaylıyorum.

"Yine de... bana senden öğrendiğimi söylemiştin." Ona öfkeyle savurduğum sözleri tekrarlarlarken sesi kısıktı.

"Kızgındım... acılıydım. Bana pek çok şey hakkında yalan söyledin..."

"Nasıl ? Beni hâlâ nasıl umursayabiliyorsun?" İnançsızlıkla tekrar başını sallar.

"Sadece seni önemsemiyorum, B... Seni seviyorum." İtiraf ediyorum ve gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başlamadan önce gözleri bir an için büyüyor.

"B?" Ne anlamadan soruyorum. Elimi çekiştirdikten sonra kaldırıp yanağına götürüyor.

"Biliyorum, muhtemelen bana asla inanmayacaksın ama seni seviyorum. Bu hayatta önemsedığım tek şey sensin. Sana yemin ederim. Yaptığım şeyin seni incittiğini biliyorum. Bunu anlıyorum ve olmayan yerde mazeret aramıyorum. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum."

"B..." Başlıyorum ama beni susturuyor.

"Hayır, bana bırak. Yaptığım şeyden pişman değilim. doğru ve bir şey. Kahretsin, muhtemelen delilik sınırında. Ama bir şeyden pişmanım... o da

sana acı verdi. Sen acı çektiğinde, ben de acı çekiyorum. Normal olmayabilirim ama *sen* benim normale olan tek bağlantımsın." Bir öpücük hayaleti için elimi dudaklarına götürüyor. "Sen benim bağımsın... ve senin için daha iyi olmaya çalışabilirim."

Ona sıcak bir gülümseme veriyorum. Evet, bir durum. durumdayız. Ama umurumda olmadığını fark ettim. Artık öyle değil. Tüm hayatım boyunca bir şeyler aradım.

sıradan bir hayat... Tipik bir Amerikan hayatı yaşamak, bir ev, bir eş, çocuklar sahibi olmak ve Montana'da bir yerde emekli olarak yaşlılıktan ölmek istiyordum.

Öldürmek yok, kan dökmek yok, kargaşa yok. Yolsuzluk yok, mafya yok, suikastçılar yok.

Suçtan mümkün olduğunca uzak bir hayat istedim çünkü bir süredir bildiğim tek şey buydu. Ama ondan uzak durmaya çalıştıkça, farkına bile varmadan ona daha çok çekildim. Jimenez'in peşinden gitmenin beni dönüşü olmayan bir yola sokacağını bilmeliydim.

Ama Bianca'nın gözlerine baktığımda, sıradanlığa dönmek istemediğimi fark *ediyorum*.

"Deneyebiliriz." Sonunda söyledim. Çünkü bu bilinmeyen dünyada gezinecek tek kişi o değil. Ve bir şekilde bunu birlikte başaracağız.

"Bunu yavaştan almak istiyorum." Neredeyse utanarak ekliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sıfırdan başlamamızı istiyorum... birbirimizi gerçek benliklerimizle tanımamızı istiyorum. Ben Adrian Barnett'in kim olduğunu bilmek istiyorum, senin de gerçek Bianca Ashby'nin kim olduğunu öğrenmeni istiyorum. Artık sır yok."

"Bu hoşuma giderdi." Çenesini kavırıyorum ve hızlı bir öpücük konduruyorum. "Döndüğümüzde seni bir randevuya bile götüreceğim." Ona gülümsüyorum ve o da kıkırdıyor.

"Ne tür bir randevu olacağını seçebilir miyim?" "Elbette."

"Güzel." Bir şey hatırlayarak kaşlarını çatmadan önce bana hızlıca bir öpücük daha veriyor.

"Bekle. Henüz geri dönemeyiz."

"Neden?"

Jimenez'in oğluya buluşması da dahil olmak üzere açık artırma blogundaki görevinin nasıl geçtiğini ve Martin ile Jimenez birbirlerini Princeton'da aynı dernekte olmalarından tanıyordu.

"Onun bir oğlu olduğunu hiç duymadım." Eklemeden önce düşünüyorum. "Çok kötü, bu bilgiyi gerçekten kullanamayız."

"Doğru değil, zaten bu yüzden doğrudan New York'a dönmüyoruz."

Princeton'a gitmeli ve onların eski araçlarından birini ele geçirmeliyiz.

fotoğraf albümleri. Martin'in eşyalarını incelediğimde Princeton'daki günleriyle ilgili hiçbir şey yoktu, bu yüzden daha önemli şeylerin kasasında olduğunu tahmin ediyorum, ki bunun nasıl sonuçlandığını biliyorsunuz. Her neyse, eğer orada geçirdiği zamanlara ait bir fotoğraf kitabı bulabilirsek, belki Jimenez'i de bulabiliriz. Bu görevin tüm amacı buydu. İsme bir yüz koymak."

Bu şekilde açıkladığında, mantığını görmeden edemiyorum. "Peki. Bu gece dinlenelim. Bu gece dinlenelim ve yarın oraya gidelim."

Bianca'nın hâlâ

İyileşmek için biraz dinlen.

"Hayır, hemen gitmeliyiz. Beni aramaktan vazgeçeceklerini sanmıyorum, özellikle de rahatsız ettiğim kişi *el jefe* iken." Birden yataktan fırladı ve kıyafetlerini giymeye başladı.

"Kahretsin." Mırıldanıyor. "Bunu daha önce düşünmeliydim... Hareket etmeliyiz. Hemen!" Onun aceleciliği karşısında kalan eşyalarımızı toplamaya başladım. İşimiz bittiğinde aceleyle arabaya doğru ilerliyoruz ve duvarlarında bıraktığım neredeyse delik için check-in masasına büyük bir bahşış bırakıyorum. Sanırım özür dilemek için zamanım yok.

Ben direksiyona geçiyorum, Bianca da yolcu koltuğunda bana katılıyor.

"Hangi kardeşlik derneği olduğunu biliyor musun?" Motelden ayrılıp Otoyola.

"Evet. Sigma bir şey... Etrafa sormamız gerekecek. Ben gençken bazı mezun etkinliklerine katıldığını hatırlıyorum."

"Bekle... Senatör Wolfe da Princeton'a gitmemiş miydi?" Birden aklıma bu düşünce geldi ve Bianca'nın bakışından bunun onun da aklına geldiğini anladım.

"O yaptı... Kahretsin." Hızla telefonunu çıkarıyor ve Vlad'ı aramak olduğunu görüyorum. Sağ elim dışarı fırlıyor ve aramadan önce onu durduruyor.

"Marcel'i ara," dedim ona. "Vlad'a güvenmiyorum." Her zaman Vlad'ı savunduğu için bu konuda kavga çıkarmasını bekliyorum ama Marcel'i arayıp hoparlöre verdiğinde beni şaşırtıyor.

"Marcel, lütfen listeye bakıp bize hangi okula gittiklerini söyleyebilir misin?"

"Ne?" Mırıldanıyor, belli ki yataktan zor kalkmış.

"Listedeki kişilerin hangi üniversitelere bilmemiz gerekiyor." Bianca tekrarlıyor ve Marcel beklememizi söylüyor.

"Gerçekten düşünüyor musun...?" Bianca bana baktı ve sordu. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada her şey mümkün.

"Evet... Dosyayı çıkardım." Uykulu bir Marcel. "Bakalım... Princeton...Princeton...Kahretsin." Bir duraklama. "Hepsi Princeton'a gitti."

Bianca ve ben bakiştık.

"Hepsi de aynı kardeşlik birliğinde miydi?" "Evet. Sigma Theta Epsilon."

"Teşekkürler. Sizi arayacağız."

Bianca, "Bunu ilk seferinde kaçırdıklarına inanamıyorum," diye ekliyor.

"Sadece işlerine ve mali durumlarına odaklandılar. Tanrım... her şeyin bu noktada başlamış olma ihtimali var."

Princeton'a ulaşmamız çok uzun sürmüyor ve şansımıza günün oldukça erken saati olduğu için kardeşlik evinin kapısını çaldığımızda yanıt alıyoruz.

"Evet?" Sadece bir çift boxer şort giyen bir adam cevap verir.

Bianca bana göz kırpmıyor ve bu işi onun halletmesine izin vermemi istediğini biliyorum.

"Merhaba. Bu kadar erken geldiğim için özür dilerim. Babam mezunlarımızdan biriydi ve yakın zamanda vefat etti. eski fotoğraf albümlerinizi var mı acaba?" Kadının sesi neredeyse fazla ve bu durum adamı uyandırmışa benziyor.

Ellerimi kendime saklamaya çalışıyorum. Etrafta dolaşp üniversite öğrencilerini yumruklamak olmaz.

"Evet, tabii... Üst katta biraz var. İçeri gelin."

"Hey, Mark, ." Başka bir adam bize doğru geliyor, ama bu daha fazla kıyafet giyiyor.

"Fotoğraf albümlerimizden bazılarını görmek istiyorlar. Babası mezunlarımızdan biriydi." Mark sıkılmış bir ses tonuyla söylüyor. Yeni adam bize doğru dönüyor ve şüpheyle bakıyor.

"Baban kimdi?"

Bianca, "Martin Ashby," diye cevap veriyor ve çocukların bu ismi tanıdıklarını görebiliyorum.

"Hayır, kahretsin... Vay canına. O bir efsaneydi."

"miydi?" Bianca biraz fazla ironik bir şekilde ekliyor. Ama çocuklar fark etmemiş gibi görünüyor.

"Evet, lanet olsun... Kaybınız için üzgünüm. Öldüğünü duydum."

Bianca onlara '82 sınıfını aramalarını söylüyor ve onlar da bize bir tür kütüphanenin bulunduğu ikinci katı gösteriyorlar. Duvarlar yeni mezunların resimleriyle dolu.

Mark bir duvara gider ve sırtında 1982 yazan bir albüm çıkarır. "İşte."

Bianca'ya uzatır.

"Burada alt sınıflar mı yoksa üst sınıflar da var mı?"

"O yılın tüm kardeşleri olmalı. Başka birini mi ?"

"Sadece başka bir akraba. Bana babamla aynı dernekten olduğunu söyledi."

"İşte." Mark 80'lerin başını kapsayan birkaç albüm daha çıkardı. "Onu burada bulabilirsin."

Başka bir şey hakkında konuşmaya başlıyorlar ve işimiz bittiğinde onları yerine koymamızı söyleyerek bizi yalnız bırakıyorlar.

Albümleri ikimiz arasında bölüştürdük ve taramaya başladık.

"Belki başka bir isim kullanmıştır?" Önerdim ama Bianca beni duymadı bile. 80'ler albümüne çok odaklanmıştı.

"Buldum!" Bianca ayağa fırladı, dudaklarında geniş bir gülümseme vardı. Hemen yanıma geliyor ve bir resmi işaret ediyor.

"İşte. Arturo Jimenez, 81 mezunu" diyor coşkuyla,

Resme baktığımda gördüğüm şey karşısında neredeyse şok oluyorum. Daha genç... çok daha genç, ama yanlış anlaşılma yok.

"Onu tanıyorum..." resme tam olarak inanamayarak fısıldıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bu adamı tanıyorum..." En belirgin özelliği ise sağ üst dudağındaki büyük bir ben.

"Bu Andrew Gallagher."

Bianca ayağa kalktı ve bana baktı. "Andrew Gallagher?"

"Ya da pek sayılmaz..." Acı acı ekliyorum. "O Andrew Gallagher tanıdığım adam. Eskiden uğruna savaştığım adam. Yemin ederim o. Ama... artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Kaybolmuş hissediyorum. Yıllarca gözlerimin önündeydi. Onu kolayca ezebilirdim.

"Yani hem Jimenez'in hem de sağ kolunun Boston'daki dövüş çetesine karıştığını... ve sizi işe aldıklarını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Evet... ama neden?"

"Muhtemelen en önemli soru bu. Sizin kim olduğunuzu biliyor olmaları."

"Oh, kesinlikle biliyorlardı." Acı bir kahkaha attım.

Ama artık bir önemi yok.

Jimenez için bir yüzüm var.

Ve yakında bitecek.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Kırk

Bianca

Adrian ofisine kapanıp içmeye başladığında daha eve geleli bir saat olmamıştı.

Arada sırada ona biraz yiyecek ve su getirmek için uğruyordum ama ben bile onun kendi dünyasında, öğrendiği bilgilerle uğraştığını görebiliyordum.

Vlad'ın doktoru Sasha, yaramı kontrol etmek ve düzgün bir şekilde dikmek için gelmişti ve o zaman bile Adrian ofisten çıkmamıştı.

Bu durumda kendimle ne yapacağımı bile bilmiyorum. Daha önce kimseyi teselli .

Biri bunu nasıl yapar? Ya yapmamı istemezse?

Karmaşık duygulara sahip değilim ve bu nedenle diğer insanlardaki duyguları da anlamıyorum.

Keşke bu durumda arayıp ne yapmam gerektiğini sorabileceğim biri olsaydı, ama tek arkadaşım da benim gibi duygusal olarak bodur.

Fırından bir tepsi çıkarırken iç çektim. Kek pişirmeye çalışmışım. İşe yaramadığını söylemek yanlış olmaz.

Yarı yanmış... ama belki kenarlarını kesebilirim? İnternette üzgün biri için yapılabilecek şeyleri araştırıyordum ve makale pasta yapmayı öneriyordu. Ben de pasta yapmaya karar verdim. Hemen dükkâna gidip birkaç malzeme aldım ve denemeye başladım.

Ben kötü bir aşçı değilimdir... yemek için. Kekler tamamen farklı bir konu. Hamuru üç denememi aldı ve şimdi de aşırı yanmış parçalarla uğraşmak .

Yemin ederim, hiçbir yerde bunu yapmak için profesyonel olmanız gerektiğinden bahsedilmiyordu.

İhtiyaç anında umutsuzluğa kapılacak biri değilim, önlüğümü bir kez daha giydim ve kremaya başladım. Fırın işi olmadığı için bu daha kolay olmalı.

Sonunda biraz aşırı tatlı ama eder bir tür krema hazırladım. Pastayı küçük küçük kestikten sonra yanmamış sürüyorum.

Yaptığım işten memnun olarak ya da olabildiğince emin olarak bir tabağı süslemeye başlıyorum. Bir bardağa limonata dolduruyorum, iyi bir önlem için biraz ibuprofen ekliyorum ve sonra ofise gidiyorum.

"Adrian?" Yaralanmamış omzumla kapıyı tekmeleyerek açarken elimdeki tepsiye dikkat ederek soruyorum.

"Sana pasta yaptım." Kendimle gurur duyarak gülümsedim.

Adrian yüzüstü masaya çökmüş, yarısı boş şişe de yanında.

Bir an kaşlarımı çatıyorum, sonra iç çekiyorum ve yanına gitmeden önce tepsiyi başka bir yere koyuyorum.

"Adrian?" Omzuna hafifçe dokunuyorum ama cevap vermiyor, sadece yarım bir inilti çıkarıyor.

"Tamam, bayım, yatağa gidiyorsunuz." Onu için elimden geleni yapıyorum ama benim iki katım ve biraz daha ağır, bu yüzden o kadar kolay değil. "Biraz yardım ederseniz sevinirim," diye mırıldanıyorum ama uyanacak gibi görünmüyor.

Büyük zorluklarla onu yatağa başarıyorum ya da yakın olduğumda yatağa atıyorum. Ayakkabılarını çıkararak onu daha rahat ettirmeye çalışıyorum.

"B?" Yatakta kıpırdanarak inliyor. "Zil zurna sarhoşsun," diyorum açık yüreklilikle.

"Onun için dövuştüm... Ona *para* kazandırdım," diye mırıldanıyor, açıkça Jimenez'e ve ringdeki günlerine bulunuyor.

Adrian Barnett olarak hayatı hakkında pek bir şey bilmesem de, Vlad başarılı bir dövüşçü olduğunu, genellikle haftalık konserler verdiğini ve arada neredeyse hiç mola vermediğini ima etti. Yani Jimenez ya da Andrew ya da her kimse şüphesiz onu sıkıştırmayı amaçlıyordu.

Yoksa bu onu öldürme girişimi miydi, ama Adrian kaybetmeyince geri mi tepti?

Alnını hafifçe okşuyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. Şimdi Jimenez'in daha fazla yaşamamasını sağlamaya her zamankinden daha fazla kararlıyım. Adrian'ın işlediği suçların cezasını mahkemede çekmesini istediğini biliyorum.

Ama *kocama* bu şekilde acı çektiren bir adamın yaşamasına nasıl izin verebilirim? İzin veremem.

Ertesi gün Adrian'ı yataktan kaldırmaya çalışıyorum ama o girişimlerimi reddediyor. Hatta beni görmezden gelmeye, bütün gün çarşafın altında somurtmaya başladı.

Aynı davranış ertesi gün aşırı içkiyle birleşerek devam ettiğinde, seçeneklerim tükeniyor.

Eğer pasta bunu , ne çözer bilmiyorum. Ve pastamı bile yiyemedi!

Ben de bir kez daha sorunlarıma çözüm bulmak için internette gezinmeye başladım.

Okudukça ne yapmam gerektiğini daha iyi anlıyorum. Ekрана muzipçe gülümsüyorum. Bu Adrian'ı yataktan bir patlama ile kaldırmalı.

Ya da bir miyav.

Bu ülkede para her şeyi çözebildiği için yeterince şanslıyım. Ertesi gün bir doktordan randevu almak çok kolay.

"Alerjileriniz için size bir şey vermemi istiyorsunuz, doğru mu?" Altmışlı yaşlarında kel bir adam olan doktor dar gözlerle beni inceliyor.

Bu isteğin nesi bu kadar zor?

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Hastalığınıza neyin sebep olduğunu görmek için test yaptırmanız gerekecek. alerjiler..." Konuşmaya başladı ve ben çoktan susmuştum. Saatile bakıyorum, neredeyse öğlen olmuş. Tüm sığınakları kapatmadan önce her şeyi halletmem gerekiyor.

"Bak. Zamanım yok. Sana daha önce de söyledim. Kedilere alerjim var. Şimdi bana hapları ver."

"Bayan Hastings... bu işler yürümez." O uyarıcı sesiyle devam etti ama ben sözünü kestim.

"Üzgünüm, doktor..." Adını unuttum. "Ama gerçekten bir kedinin yanında durabilmem ve ciğerlerimi hapşırmamam gerekiyor. Bana *şimdi* bir reçete yazarsanız gerçekten minnettar olurum."

"Bayan..." Oh, Tanrı aşkına. Çantamı alıp deste yüzlük banknot çıkarıyorum ve hemen masasına fırlatıyorum.

"Evet, kesinlikle bir miktar setirizin reçete edebilirim. Sizi uyukulu yapmayacağını ve günlük aktivitelerinizle etkileşime girmeyeceğini göreceksiniz." Hemen işe koyulur.

İşin içine para girince fikrini bu kadar çabuk değiştirmesi komik. Şimdi, özellikle yeni iyileşmiş bir bağımlı olarak, doktorlara rüşvet verilmesini aktif olarak desteklemiyorum.

Ama bu aslında acil bir durum.

Adrian'ın surat asmayı bırakmasını sağlamak için planımı gerçekleştirmeliyim. Ayrıca beni söz verdiği randevuya götürmesini çok istiyorum... ama önce onu yataktan kaldırmalıyım.

Reçetemi alır almaz arabama atlayıp en yakın eczaneye gidiyorum, bir yandan da tüm barınakları takip ediyorum. Araştırma yaparken Manhattan'daki tüm barınakları içeren bir liste hazırladım.

Herhangi bir kedi alamam. Bana süper bir kedi lazım.

Bir aylık setirizin stoğumla birlikte ilk sığınağa gidiyorum. Doktoru gerçekten dinlemiş olmalıyım çünkü alerji ilacının hap değil de şurup olduğunu görünce çok şaşırdım. Eğer işe yarıyorsa, bir şey fark etmez.

İlk barınaktaki görevli bana kedi seçeneklerini gösteriyor ve pek etkilendiğimi söyleyemem. Kedi burunlarını bana doğru uzattıklarına bakılırsa onlar da etkilenmemişler.

Burnum biraz kaşınıyor ama eskisi kadar kötü değil ve barınaktan barınağa geçtikçe giderek daha iyi oluyor.

Dördüncü barınağa gittiğimde, barındırdıkları hayvanlara her türlü övgüyü yağdıran aşırı arkadaş canlısı bir kız tarafından karşılandım. Beni kedi bölümüne ve birkaç sevimli kedi yavrusu gösteriyor.

Pembe bir ışık dikkatimi çektiğinde birini okşamaya başladım. Daha iyi görebilmek için başımı çeviriyorum ve hayatımda gördüğüm en çirkin kediyle karşılaşıyorum.

Tüysüz, tüm vücudu solgun ve kırıık, iri gözleri kel kafasından .

Ben ona bakıyorum. O da bana bakıyor. Ruhların savaşına giriyoruz ve o geri adım atmıyor. Ayrıca diğer sevimli olanlardan farklı olarak kendine ait bir kafeste olduğunu fark ediyorum.

"Peki ya şu?" Soruyorum ve kafesin yanına gidiyorum.

Kız başını sallıyor, "Ben... Muhtemelen bunu söylememeliyim çünkü hepsinin iyi evlere gitmesini istiyoruz..." Devam ederken alt dudağı titriyor. "Şimdiye kadar beş kez geri getirildi. O çok... agresif." Son kelimeyi kısık bir sesle söylüyor ve sanırım kedi bunu hissediyor çünkü ona bakıp dişlerini gösteriyor.

"Gördün mü?" Diyor ve birkaç adım geri atıyor. "Kafesi açabilir miyim?"

"İyi. Ama ben ." Odanın diğer köşesini, şirinlerin olduğu yeri işaret ediyor, ben de omuz silkiyorum. Her neyse.

Anahtarı ondan aldım ve kafesi açtım. Kapı açılır açılmaz kedi bana saldırıyor, pençelerini çıkarıyor.

Ona ulaşmak için çömelirken dengemi kaybettim ve sırt üstü düştüm. Kedi şimdi göğsümün üzerinde, pençelerinden biri tehditkâr bir tavırla havada. Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum ve o da başını sanki beni anlıyor. Sonunda boynumu tırmalamaya karar verene kadar bir süre daha birbirimize bakıyoruz.

Bu. Acıdı.

Ellerim küçük baş belasını yakalamak için dışarı fırladı ve daha fazla hasar vermek için mücadele ederken onu .

"Dur!" Emrediyorum. Bir kez daha gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Gözbebekleri bir yarığa dönüşüyor ve neredeyse başını salladıktan sonra dövüşmeyi bırakıyor. Dudaklarım karşılık olarak kıvrılıyor.

"Onu ben götürüyorum," diye bağıryorum kıza. Sesime kaşlarını çatıyor ve bana giriş masasındaki meslektaşıyla ilgilenmemi söylüyor.

Tüm evrak işlerini hallettikten sonra Bayan Baş Belası'nı eve götüreceğim. Bana karşı o kadar agresif olmasa da, kızın neden bu kadar korktuğunu anlıyorum.

Onu ellerimden bıraktığım anda, evlat edinme belgelerini hazırlayan memura saldırdı. Hemen adamın üzerine atladı ve derisine yapışarak arkasında temiz izler bıraktı.

Dükkandan çıktıktan sonra onu sevdiğimden emin oluyorum.

"Seninle gurur duyuyorum." Gözlerinin içine bakarken aklıma bir isim geliyor. "Şu andan itibaren sen Malefiz'sin." Ya da tembel olduğumda, Mally.

Ona muhtemelen anlamayacağı bir göz ama eminim kendi iletişim kanalımız vardır.

Mally'yi onun için satın aldığım taşıyıcıya koymaya nedense isteksizim, bu yüzden kendimi bağladıktan sonra onu omzuma yerleştiriyorum.

"İyi bir kız ol ve trafikte bana zarar verme," diyorum ve yanağımı yavaşça yalıyor.

Evet. Anlıyor.

Eve dönmek için arabayı çalıştırdım. Birkaç kez aynamı kontrol ettim ve aynı arabanın arkamda güvenli bir mesafe bıraktığını fark ettim. Tuhaf...

Takip edip görmek için rastgele dönüşler yapıyorum ama bir süre sonra izini kaybediyorum. Belki de paranoyak zihnim iş başındadır. Başımı sallıyorum ve eve gidiyorum. Yol boyunca Mally kulağıma mırıldanmaya devam ediyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"ADRIAN?" Çatı katına geri döndüğümde onun adını haykırıyorum. Mally hâlâ omzuma tünemiş durumda ve aniden hareket ettiğimde düşmesini engelleyen pençelerini kıyafetlerime iyice geçirmiş gibi görünüyor.

Cevap vermiyor. Tuhaf.

Ama mutfağa doğru gittiğimde beni darmadağınık, akşamdan kalma olduğu her halinden belli olan ve sinsice tost yiyen Adrian karşılıyor.

"Gerçekten mi?" Ellerimi önümde kavuşturup soruyorum.

Adrian bana mahcup bir gülümseme verdi ve ben de ekledim. "En azından yataktan çıktın."

"Bu da ne?" Ağzı hâlâ tostla dolu olan Mally'yi işaret ediyor.

"Bu bizim yeni arkadaşımız." Mally'nin başını okşamak için elimi kaldırıyorum ve o da minik bir havlama sesi çıkarıyor. Adrian birden uyandı ama bana şüpheyle bakıyor.

"Bu bir oyuncak mı?"

"Ne? Hayır!" Mally'yi üzerimden çalışıyorum ama o kendini ayırmak istemiyor gibi görünüyor.

"Yardım edeyim mi?" Adrian'a soruyorum ve o da Mally'yi kurtarma çabasına katılıyor. Ya da beni Mally'den kurtarmak için.

Mally omuzlarımdan indiğinde, zaten tam bir öfke nöbeti moduna girmiş oluyor ve Adrian'a şiddetli bir şekilde hırlıyor.

"Mally!" Dikkatini çekmesini emrediyorum. Sonunda Adrian'a bir kedi aldım ve Adrian ondan nefret mi ediyor? Hayır... Buna izin veremeyiz. "Uslu dur!" Ona söyledim ve o bana baktı.

Bakışlarıma karşılık veriyorum ve sanırım Adrian boğazını temizleyene kadar biraz zaman geçiyor.

"Mally?" Kediye hafifçe kaldırıp ona bakarak soruyor. Kedi artık debelenmeyi bırakmış ve Adrian'a düşmanlıktan ziyade merakla bakmaya başlamıştır.

"Malefiz. O bizim yeni kedimiz. Harika biri!" Bunu ekleme ihtiyacı hissettim, böylece bilerek en düşmanca kediye aldığımı düşünmez.

Hayır, ben ve Mally anlaştık, Adrian'ın da katılması gerekiyor.
içinde.

"Öyle mi?" Şüpheli soruyor. "Peki ya alerjin?"

"İlaçlarım var!" diye bağırdım ve ona şurubumu gösterdim. "Ama o kel, yani... I o kadar zararlı olup olmadığını bilmiyorum."

"Hmm... belki." Şimdi Mally'yi göğsüne bastırıyor ve Mally onun kollarında neredeyse macun gibi.

Hain.

"Ama neden bir kedi aldın?"

"Çünkü son zamanlarda çok üzgünsün. Seni yataktan kaldırmak için başka ne yapacağımı bilemedim. Ve işte ben evde yokken yemek çalışıyordun." Suratımı astım ve üzgünmüş gibi davrandım. Sözlerimden utanmış görünüyor ve yanaklarında bir parça kırmızı leke görebiliyorum.

"Şimdi iyiyim." Diyor ama bana bakmıyor bile. Mally'ye bakıyor.

Mally'nin başını kaldırıp bana memnun bir bakış attığını gördüğümde bir an panikliyorum.

Tanrım, bir hata mı yaptım?

"Beni bir randevuya götür!" Ona Mally'ye kimin yetkili olduğunu göstermem gerektiğini söyledim.

Ama en çok söz verdiğim randevuya

ihtiyacım vardı. "Şimdi mi?"

"Şey..." Başlıyorum ve onu koklamak için yaklaşıyorum. "Duş aldıktan sonra."

Neden gibi bana bakıyor ama kendi kokusunu alınca hiç vakit kaybetmeden Mally'yi kucağıma bırakıp tuvalete koşuyor.

"Şimdi. Bazı ev kuralları." Mally'nin dikkatini çekiyorum, bazı sınırlar koymamız gerektiğini hissediyorum. "O benim. Onu ödünç alabilirsin."

Başını yukarı kaldırmak için parmağımı kullanıyorum. "Ama o benim."

Bakışlarımız arasında bir irade savaşına benzeyen bir mücadeleden sonra ilk geri adım atan Mally oluyor ve ben de ödül olarak onu güzelce okşuyorum.

Adrian yeni duş almış, haki bir pantolon ve polo tişört giymiş olduğunda ona onay veriyorum.

Mally'ye yiyecek ve su koyduk ve biz bir süreliğine uzaklaşırken evi tanınmasına izin verdik.

"Özür dilerim," diye ekliyor Adrian asansöre bindiğimizde.

" değil. Üzgün olabilirsin. Ama bir dahaki sefere beni görmezden gelme." Eli benimkini arıyor ve hızlı bir öpücük için dudaklarına götürüyor.

"Sürekli ilgiye ihtiyacın var, değil mi?"

"Belki..." Kaşlarımı çatıyorum, ilgiye ihtiyacım olduğunu fark ediyorum... özellikle de *onun* ilgisine.

Kıkırdıyor ve elini belime koyarak beni yanına çekiyor. "Sanırım her şeyi kabullenmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ben sadece Yıllarımı o adamın emrinde, onun sadık köpeği olarak geçirdiğime inanamıyorum." "Bunu neden yaptığını hala anlamıyorum. Belki de senin

kavgayı kaybedip ölmek mi?"

"Mesele de bu, onun yaptığını sanmıyorum. Beni her zaman daha sıkı çalışmaya, daha iyi olmaya iten oydu."

"Bu çok garip."

"Evet. Onu yakaladığımda nedenini öğreneceğimden eminim. Ama şimdi sen tüm dikkatim sizde."

"Öyle mi?" Ona kirpiklerimi kırıştıyorum.

"Randevumuzu senin seçmene izin vereceğime söz verdim. Öyleyse, devam et. Ben senin hizmetçin olacağım."

Asansörün kapıları açılırken belinden eğilerek sahte bir selam veriyor ve ben kıkırdamadan edemiyorum.

"Şu ikimizin de sevdiği İtalyan pizzacısına gidelim," diyorum ve hayalimdeki randevu fikrini bir sonraki sefere bırakıyorum. Adrian'ın şu anda atış poligonuna gitme havasında olacağını sanmıyorum.

Gördün mü, düşünceli

olabiliyorum. "Tabii.

Taksi mi, araba mı?"

"Taksi. Bir kadeh şarap alabilirsin. Sadece bir tane." Ona göz kırpıyorum, o da inliyor.

"Yemin ederim viski şişesine inişim çok sınırlı üç günlük bir yolculuk oldu. Bir daha olmayacak."

Bir taksiye atlayıp şehir merkezindeki restorana gidiyoruz. Bunu önerdim çünkü genellikle önceden rezervasyon yaptırmanız gerekmiyor ve oldukça rahat.

Vardığımızda, pencere kenarında bir masa bulduğumuz için şanslıyız ve sipariş veriyoruz, ikimiz de birer pizza ve bir kadeh kırmızı şarap alıyoruz.

Adrian etrafına bakınırken, "Buraya gerçekten uzun gelmemiştik," diyor. "Çok uzun zamandır kimseyle çıkmadık." Düzeltiyorum ve o da iç çekiyor.

"Bunu yaptığımız için memnunum. Buna adil bir vermek istiyorum. Bize." Bana gülümsüyor ve yanaklarımın alev aldığını hissediyorum.

"Bu konudan bahsetmişken. Sana bir şey söylemek istiyorum. İşimden ayrıldım." Ne ile karşılaşacağımı bilmediğim için gözlerimi kaçırdım.

"İşiniz mi? Vakıfta mı?" Kaşlarını çatıyor ama açıklamamı bekliyor. "Hiç sevmedim. Ben yaptım. Şey, açıkçası, yaptım çünkü senin Topluma *dahil olsaydım* beni daha çok severdi." Bir an bana bakmıyor, kadehindeki şarabı çeviriyor ve sıvının daireler çizerek hareket etmesini izliyor.

"Başka ne var?"

"Başka ne var?" Tam olarak neden bilmeden soruyorum. "Benim yüzümden başka ne yaptın?"

"Ugh..." Bunun üzerine içten içe ürperiyorum, çünkü çok fazla şey var. "Sosyal bilimler ve işletme okudum çünkü sen bunlara ilgi duyuyor gibiydin." Tepkisini görmek istemediğim için hemen şarabımdan bir yudum alıyorum.

"Daha fazla. Bana daha fazlasını anlat."

"Balıktan nefret ederim!" Ağzımdan ve kahkahalara boğulmadan önce gözleri bir an için açılıyor.

"Balıktan nefret mi ediyorsun?"

"Evet. Seninle yediğim tüm o yemeklerden sonra kustum. Balık sadece... iğrenç."

"En azından artık sana ne pişirmeyeceğimi biliyorum."

"Özür dilerim," mırıldanıyorum, kendimi kötü hissediyorum çünkü kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda en sevdiğim yemek olduğunu düşünerek bana hep balık pişirirdi. Oysa bu sadece beni daha da hasta etmeye ve nekahat dönemimi uzatmaya yarıyordu.

"Bu... ilginç. Başka ne var?" Bu noktada eğleniyor, bu yüzden artık o kadar da endişeli değilim. Onu etkilemek için yaptığım her şey, nasıl giyindiğimden saçımı ve makyajımı nasıl , hatta vücut sanatımın olmamasına kadar dilimden dökülüyor.

"Dövme mi yaptırmak istiyordun?"

"Tabii ki evet. Vlad'ı çıplak görmedin..." Başlıyorum ama bu söz üzerine gözlerindeki ateşi görünce kendimi tutuyorum. "Mürekkeple kaplanmış. Her santimi

vücudu dövmele."

"Vlad? Hiç fark etmemiştim." Düşünceli bir şekilde ekliyor.

"Onları öyle bir şekilde yaptırmıştı ki, giyim tarzından bunu anlayamazdınız."

"Ve saçın bile mi? ama, B." Konuyu Vlad'dan uzaklaştırdı ve bu gece gerginlik istemediğim için minnettarım.

"Evet. Hep istemişimdir."

"Yapmalısın." Dedi ve neredeyse çatalımı düşürüyordum.

"Gerçekten mi?" Başını sallıyor ve heyecanım beni yeniyor, belki de gizli kalması gereken daha fazla bilgiyi ortaya döküyorum.

"Ben de ilk başlarda seks yapmaktan nefret ediyordum."

Kendi sözlerim karşısında irkildim. "Ne, neden?" Adrian soruyor, sesinde gerçek bir endişe var. "İlk birkaç seferde çok acıyordu." Omuz silkiyorum.

"Özür dilerim. Hiç fark etmemiştim." Elimi sıktı.

"Bu senin hatan değil. Rol yapmakta çok iyiydim. Bu ve oldukça yüksek bir acı eşliğim var."

İtiraf etmeden önce endişeyle şaraptan bir yudum alır.

"Muhtemelen benim hatamdı. Ben... çok deneyimli değildim. Bir kadının vücudunu nasıl okuyacağımı bilmiyordum."

"Ciddi misin sen?" Onu duyduğumda neredeyse yemeğimde boğuluyordum. "Dürüst olmak gerekirse, öğrendiğim her şeyi seninle öğrendim... ya da Pink'le demeliyim." "Buna inanamıyorum." Gülmeye başlıyorum çünkü gerçekten çok komik.

Adrian merakla bana bakıyor.

"İkimiz de ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ama uzman davranıyorduk. İroniyi görmüyor musun?" Hala gülerek ona soruyorum.

"Sanırım söyleyince..." Bu ondan bir gülümseme aldı ve ben başımı salladım.

"Muhtemelen bunu sorduğuma pişman olacağım ama deneyimli değildim derken tam olarak neyi kastediyorsun?" Bunu sorarken neredeyse dilimi ısıracaktım.

Adrian ensesini kaşıyor ve son derece rahatsız görünüyor. "Senden önce sadece birkaç fahişeyle yattım ve oldukça kötüydü."

"İlginç..." Ne zaman, nerede olduğunu ve isimlerini sormama bir saniye kalmıştı, böylece onları acılarından kurtarabilirdim. "O zaman neden Pink?"

"Dürüstçe mi? Kendime olan güvenimdi. Kendini bana o kadar kaptırmıştın ki..." Hatırladıkça gülümsüyor.

"Öyleydim! Seni çok uzun zamandır izliyordum. Pinki buldum çünkü dikkatini başka nasıl çekeceğimi bilmiyordum."

"Evet, aldın."

"Hadi ama, seni seksi bulan tek kişi ben olamam. Eminim sana asılan başka kadınlar da olmuştur." Evet, lütfen söyle de onları öldürebileyim, aslında demek istediğim bu.

Hatırlıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Vardı ama hiç ilgilenmedim. Theo olduğumdan beri bunlara dikkat edemeyecek kadar çok çalışıyorum."

"O zaman neden ben?"

"Varlığınız beni rahatlatıyor." Diyor. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Martin'in pazar yemeklerinden birinde." Başımı sallıyorum ve o da devam ediyor. "O

Bir şekilde beni masada tam yanına oturtun. Fazla konuşmadınız ama varlığınızın tüm odaya yayıldığını hissedebiliyordum. Bu... sarhoş ediciydi." Şarabından bir yudum daha alır. "Uzak kalamadım. Kendime söyledim Özellikle Martin'in kızıyla herhangi bir karışıklık için zamanım olmadığını defalarca söyledim. Sen öylece bir ilişki bırakabileceğim biri değildin."

"Bana çıkma teklif etmen uzun zaman aldı."

"Sadece kaçınılmaz olanı erteliyordum."

"Öyleydin." Kadehimi ona doğru kaldırıyorum ve tokuşturuyoruz.

Aynı , ayağım yavaşça bacağından doğru hareket ediyor. Tam havaya girmiştim ki arkamdan aksanlı bir ses duyuyorum.

"Hastings. Ve sevgili karınla birlikte." Sinirlenerek ayağımı indiriyorum ve Enzo'ya göz kamaştırıcı bir gülümseme vermek için dönüyorum. *Lütfen gidin.*

"Enzo." Adrian ayağa kalkar ve Enzo'nun elini sıkar. Yanında uzun boylu, muhteşem bir kadın vardır, muhtemelen bir modeldir.

Adrian'a randevumuzu mahvetmesini istemediğime dair küçük bir işaret vererek, "Biz de tam ," diyorum. Ancak artık çok geç.

"Ne tesadüf. Biz de gidiyoruz. Neden bize katılmıyorsunuz? Quinn'in dövüşünü izlemeye gidiyoruz." Enzo gözlerini Adrian'a diyor ve bunun basit bir davet olmadığını görebiliyorum. İlginç.

Acaba ortaklarının düşmanıya akraba olduğunu biliyor mu?

Bu düşünce karşısında neredeyse kıkırdayacaktım ama kendimi hemen toparladım.

Davetini geri çeviremediğimiz için hepimiz Enzo'nun arabasına biniyoruz ve şoförüne bizi Canal Street'e götürmesini söylüyor.

Oraya vardığımızda, eski bir itfaiye istasyonu gibi görünen bir yere yönlendiriliyoruz. İncelendikten sonra, avazı çıktığı kadar bağırarak insanlarla dolu geniş bir arenaya giriyoruz.

Enzo bizi kendisi gibi insanlar için ayrıldığını tahmin ettiğim daha tenha bir alana doğru yönlendiriyor. Diğer seyircilerden tamamen kopuk olmasa da, dövüş ringinin etrafında toplanan devasa insan biraz daha fazla mahremiyet sağlıyor.

Adrian'a bir bakış attığımda, olayların bu şekilde gelişmesinden memnun olmadığını anlıyorum. Elini kendi elime alıp sıkıyorum. Burada onun yanında olduğumu bilmeli.

Enzo'nun babası da onun üçte biri yaşında görünen bir model eşliğinde katılır.

"Gerçekten kalmak zorunda mıyız?" Adrian'a fısıldıyorum ve cevap verdiğinde kaslarının gerginliğini fark ediyorum.

"Bir şeyler gidiyor." Kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum..." İlk raunt açıklandı, Quinn ve başka bir adam arasında

Sean, bir şey. İkisi de ringe giriyor, ve kutsal moly Quinn biraz toparlanıyor.

Bir el gözlerimi kapattığında son derece yırtık olduğu belli olan bir vücuda bakmakla meşguldüm.

"Diğer erkeklere öyle bakma, aşkım. Atlamak zorunda kalabilirim yüzük." Adrian saçına fısıldıyor. Arkamı dönüyorum ve ona uzun bir öpücük veriyorum.

"Sen her zaman benim bir numaram olacaksın. Şimdi, eğil oğlum." Ona sırtıyıyorum ve şakacı bir şekilde çimdikliyorum.

Dövüş başlar ve beklendiği gibi Quinn ilk raundu kazanır. Kalabalık çığına dönüyor. Quinn'in hareketleri hem hızlı hem de güçlüdür ve rakibi kanlar içindeyken neredeyse hiç yara almaması şaşırtıcı değildir.

Ancak Quinn'in vücudundaki çok sayıda yara izi, bulunduğu seviyeye gelmek için çok sıkı çalıştığını kanıtıyor.

İkinci raunt başlıyor ve Quinn, antrenörünün bulunduğu köşesine bakarken biraz dikkati dağılmış görünüyor. Bu gerçekten oyununu etkiliyor, çünkü her doğrudan vuruştan kaçarken bazılarını rakibine indiriyor. Bu noktada sadece onunla oynadığı açık.

Bu oyunun amacının ne olduğunu merak ediyorum.

Enzo pek açık konuşmadı ama Quinn'in kendisi ringde olduğuna göre bunun arenanın açılışı olduğunu tahmin ediyorum. Garip, yine de.

babasını henüz görmedi. Genelde birlikte değiller mi?

"Babasını görüyor musun?" Etrafı tarayarak soruyorum. Adrian başını sallar ve bakmaya çalışır. Yine, bu garip. Matthew da özel locada oğlunu izliyor olmalıydı. Belki de bu oyunun sadece bir formalite olduğunu biliyor ve gelmeye değmeyeceğini düşünüyor?

Ama sonra şüphe içeri sızmaya başlar. Ya Gallagher'larda görüldüğünden daha fazlası varsa?

"Enzo'ya Andrew'dan bahsetmeliyiz," diye önerdim. Enzo'yla pek yakın olmadığımızı biliyorum, özellikle de Martin fiyaskosundan beri, ama tüm ayrıntıları bilmeli.

Adrian cevap vermek üzereyken aniden bize doğru birkaç el silah sesi duyuldu.

Kan doğrudan yüzüme sıçradığında ikimiz de tepki verecek zamanı zor buluyoruz. Adrian hemen vücudunu bir kalkan gibi önüme koydu ve beni yere itti.

"Yere yat." O emrediyor.

Kalabalık çılgına dönmüş, koşuşturuyor ve çıkışlara doğru akın ediyor. Silah sesleri başladığı gibi kesildi. İnsanlar hâlâ gelişigüzel hareket ve vurulan olup olmadığını göremiyorum.

"Adrian?" Vücudunda yara olup olmadığını kontrol ederken onu üzerimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Sadece homurdanıyor *ve ben iyiyim* diyor.

Hemen yanımızda Enzo ve Rocco yerde yatıyor, ikisinin kanaması var. Adrian Rocco'yu alırken ben hemen Enzo'nun yanına gittim.

"Nabız alıyorum," diyorum ve ellerimi yan tarafına, kurşunun onu yakalamış olması gereken yere bastırıyorum.

Adrian, Rocco'da da aynı şeyin olup olmadığını kontrol eder ama başını sallar. Rocco'nun yanındaki arkadaşı da yaralanmıştır. Enzo'nunki ise çoktan kaçmış görünmektedir.

Adrian'a "911'i ara," diyorum, Enzo tıbbi yardım almazsa sonunun babası gibi olacağını biliyordum.

"Söyle...Allegra...aşkım..." Enzo birkaç kelime çıkarmaya çabalıyor ama gözleri aniden kapanıyor ve nefes alıp vermesi daha da zorlaşıyor.

Adrian beni dürtünceye kadar yaraya baskı uygulamaya devam ediyorum. benim yerimi alıyor. Eklemeden önce bana endişeli bir bakış attı. "Biri sorarsa, bir ihbarı araştırıyordum ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktu. Anlaşıldı mı?" Dalgınca başımı salladım.

"Üzgün davran... ağla. Normal davran."

Sağlık görevlileri gelir ve Enzo ile Rocco'nun arkadaşını acilen hastaneye götürmek üzere bir sedyeye yüklerler.

Kısa süre sonra polis de peşimize takıldı ama Adrian'ın rütbesi ve uzun açıklamaları varlığını açıkklamaya yardımcı oldu. Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir süreçten sonra serbest bırakıldık ve eve gitmemiz için yeşil ışık yakıldı.

Eve gidiyoruz, kıyafetlerimizi çıkarıyoruz, kanı temizlemek için hemen duşā giriyoruz.

"Bu bir tuzaktı," diyor Adrian. "Bütün anlaşma bir tuzaktı."

"Gallagher'ların Enzo ve Rocco'yu vurduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çok da akıllıca. Agosti'den kurtulursanız, New York'taki tüm rekabetten de kurtulursunuz. Jimenez genişlemek isterse..."

"Neden zaten kurulmuş bir imparatorluğu ele geçirmeyelim?"

Düşüncesini ben tamamladım. "Gallagher'ların Jimenez'le birlikte olup olmadığını merak ediyorsak..."

Artık merak etme." İronik bir şekilde söylüyor.

Geceliğimi giyiyorum ve çay yapmak için mutfağa gidiyorum. Mally'yi köşede, küçük sevimli yatağında uyurken görüyorum. Onu uyandırmamak için mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum.

Bardakları yatak odamıza götürüp kapıyı kapatıyorum.

"Al."

"Teşekkürler."

"Bunu bir daha yapma." Aniden söyledim.

"Ne?"

"Kendini benimle kurşunun arasına koy."

Dönüp bana bakıyor ve başını sallıyor. Elimden fincanı alıyor ve kendi fincanıyla birlikte komodinin üzerine koyuyor. Yüzümü ellerinin arasına alarak, içtenlikle bana şöyle diyor.

"Bunun için asla söz veremem."

Dudakları benimkilere iniyor, çılgınca giriş arıyor. Ani saldırısı şok olsam da öpücüğüne karşılık veriyorum. Ellerim sırtına gidiyor ve tişörtünü pençeleyerek tenine olabildiğince yaklaşmaya çalışıyorum.

Adrian geri çekildi, gözleri arzuyla parlıyordu. Beni kaldırıyor ve yatağın ortasına fırlatıyor. Önümde boylu boyunca uzanarak gömleğini çıkarıyor ve bir köşeye atıyor.

Pantolonu da onu takip ediyor ve komando olduğunu görünce onaylayarak dudaklarımı yalıyorum

Ellerini yatağın üzerine koydu ve bana doğru başladı.

İşini zorlaştırmak için yatak başlığına ulaşana kadar geri çekiliyorum ve bunu yaparken ona arsızca sırtıyorum. Yüksek sesle inliyor ve iki ayak bileğimden tutarak ani bir hareketle beni kendisine doğru çekiyor.

Kolay pes etmeyeceğim. Bu sefer değil. Kendimi bir dakikalığına yumuşatıyorum, boynumdan aşağı öpücükler bırakmasına izin veriyorum, sonra tırnaklarımla sırtını çizip onu üstümden atıyorum. Kolları, çırpınan uzuvlarımı durdurmak için dışarı fırlıyor ve beni onun üstünde bulan bir takla atıyoruz. Hâlâ yataktayım.

Onun karşısında eriyip gitmeyi çok istiyorum ama bunun seksten fazlası olduğunu biliyorum. Bu, ilişkimizi yeniden kuracak bir çiftleşme dansı.

Tam göbeğimi onun bariz ereksiyonuna sürttüğümde, geceliğimi kapıyor ve vücudumdan yırtıyor. İri ellerini sırtımda gezdiriyor ve beni yukarı aşağı hareket ettiriyor, gözlerimin zevkten başımın arkasında yuvarlanmasını sağlamak için doğru noktaya vuruyor.

Bu yüksekliğin peşinde koşarken, rollerimizi bir kez daha tersine çevirdiğinde zar zor fark ediyorum, ben onun altında kıvranıyorum.

Ağzı göğüslerime doğru iniyor ve bir meme ucunu dudaklarının arasına alıyor. Bacaklarım karnının etrafını sararken iniliyorum. Kıçımı avuçluyor ve beni horozuyla tam temasa getiriyor. Zaten kadar ıslağım ki, dudaklarımın arasında yukarı ve aşağı yumuşakça kayıyor.

"İçeri. Hemen." Bunu uzatmak için kendi oyunumda başarısız olarak bağırıyorum. Aceleciliğim karşısında kulağıma kıkırdıyor.

"Sikimi mi istiyorsun, küçük kız?" İleri doğru iterken soruyor, klitorisime çarpıyor ve benden yarım bir inilti çıkarıyor.

"İste" Yaka kemiğimin etrafına ıslak öpücükler bırakırken fısıldıyor.

"Sikini içimde istiyorum. Lütfen." Yalvarırken sesimi bile tanıyamıyorum ama umurumda değil. Onu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Her şeyini.

"Aferin kızıma." Tek bir hamlede bedenime girerken ağzı benimkini kapatıyor. Beni kabzama kadar dolduruyor ve bir pompa sonra orgazmım Beni eziyor, kaslarım onun etrafında kenetleniyor.

"Daha sert." Bağıriyorum ve içime girip çıkmaya başlıyor, kıcımdaki sıkı tutuşu etimi zedeliyor.

Ona sıkıca tutunmuş, sikinin serviksime çarpma hissinin tadını çıkarıyor ve kapıda ani bir duyduğumda zevki acıyla karıştırıyorum. Başım o yöne dönüyor, ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, bunun yerine Adrian'ı daha hızlı gitmeye teşvik ediyorum.

Tırmalama daha da artıyor.

"Bunu duydun mu?" Ona soruyorum ve kapıyı işaret ediyorum. Durdu ve kaşlarını çatı.

"Neyi duyayım?" Kapıya bir şey çarptı.

"Bu," diyorum ve bir miyavlama tırmalamaya eşlik ediyor.

İkimiz de kapıdaki kim olduğunu anladığımızda kahkahalara boğuluyoruz.

"Bırak onu," diyorum ve kaslarımı onun etrafında sıkıyorum. Tekrar hareket etmeye başlıyor ama miyavlaması şiddetleniyor.

"Mally'nin ne istediğini görmeli miyiz?" Adrian soruyor ve gözlerimi aniden kırmızı bir sis kaplıyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve onunla birlikte yuvarlanıyorum, böylece üstte oluyorum.

Bir kez daha aşağı önce kendimi biraz kaldırıyorum, ellerim destek için göğüs kaslarına gidiyor. Göğüslerimi kavıyor ve onları yoğuruyor. hareketler vücuduma ürperti gönderiyor.

Mally hala kapıda sinir krizi geçiriyor ama *ona* izin vermeyeceğim. Müdahale et.

Adrian'ın elleri boynumu çevreleyene kadar yükselmeye devam ediyor. Boğazımda alçak sesle mırıldanıyorum, hafif baskı beni tekrar boşaltıyor.

Ben zevkimi sürerken, o devralıyor, daha hızlı gidiyor ve kendi tatminini kovalıyor.

İkimiz de yatağa yığılıyoruz ve Mally için kapıyı açmaya neredeyse isteksizim ama o son derece ısrarcı görünüyor.

Kalktım ve onu içeri aldım. Adrian'ın yanına koşarken bana bakmadı bile. Yatağa geri yerleşirken "Kukuların seni sevdiği kesin," diye mırıldanıyorum. "Kıskandın mı?" Alay ediyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ben mi? Asla." Ve sadece küçük olmak için, ona sırtımı döndüm.

Beni arkamdan kaşıklamak ve Mally'yi kollarıma yerleştirmek için hiç vakit kaybetmiyor. Bu şekilde uykuya dalıyoruz.

Sonraki günler bulanıktı. Neredeyse yeni evliler gibi yeni ve güzel bir rutine girdik.

Şey... yeni evliler artı Mally. Kendine engel olamıyor. Ne zaman kocamla samimi bir zaman geçirsem, Mally miyavlamaya başlıyor ve hatta evdeki birkaç şeyi kırmaya bile başladı. Görünüşe göre onunla konuşmam işe yaramadı. Bazı şeyleri yeniden konuşmamız gerekebilir.

Adrian hastanede soruşturmuş ve görünüşe göre Enzo hayatta kalmış ama şu anda yoğun bakım ünitesinde. Vlad'ı sadece bir kez aramıştım ve bana Agosti'nin işinin bitmesiyle Gallagher'ların şu anda tüm İtalyan müttefiklerini kendi taraflarına çekmek için çalıştıklarını söyledi.

"Bir fırtına yaklaşıyor." Demişti.

Ona Andrew'un Jimenez olduğunu söylememiştim... çünkü Adrian söylemememi istemişti ve ben de onun isteklerini yerine getirmek istemiştim.

Bu zordu çünkü Vlad'la hiç sırrım olmamıştı ama benim bağlılığım her zaman ve her şeyden önce Adrian'a olacaktı.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca bazı ayak işlerini hallediyor ve yeni Direktörün görevi devralması için vakıftaki düzeltiyordum.

Aynı zamanda Mally'i aldığımda gördüğüm arabanın sürekli yan aynamda olduğunu fark ettim.

Eve dönüyordum ki aniden canıma tak etti.

Frene bastım ve diğer arabanın da aynısını yapması için bir saniye bekledim. Sonra arabadan inip yanına gidiyorum, taciz için bir açıklama talep etmeye hazırım.

Şoförün camına vurdum ve bekledim. Hiçbir şey yok.

Kapıyı tekrar çaldım.

Cam yavaşça aşağı iniyor ve en son Atlantic City'de gördüğüm yaralı bir yüz ortaya çıkıyor. Ellerim hemen silahıma gidiyor ama ağzımı kapatan bir bez hissettiğimde artık çok geç. Karanlık beni ele geçirmeden önce elimden geldiğince mücadele ediyorum.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Kırk Üç

Adrian

"GERÇEK ANDREW GALLAGHER on iki yaşında Belfast'ta öldü." Marcel bir süredir şüphelendiğim şeyi yüksek sesle dile getirdi. "İngiltere'de bazı bağlantılarım var ve ölüm belgesinin bir kopyasını gönderdiler. Şu anda elli sekiz yaşında olmalı."

Chelsea'deki dairesindeyiz. Marcel'i tanıdığım onca yıl boyunca, onun dairesine gittiğim zamanlar bir elin parmaklarını geçmez.

Şık, modern ve tek yatak odalı bu daire, yalınlığıyla bir sergi salonuna ait olabilir. Marcel'in benimsediği minimalist tarza her zaman hayret etmişimdir. Şimdi onun oturma odasındayız, bazı eski dava dosyalarını gözden geçiriyoruz ve tüm durumu anlamaya çalışıyoruz.

"Demek Andrew'un kimliğini ," diyorum, göz gezdirdiğim dosyalardan birini masanın üzerine bırakarak. "Yine de Quinn'in ondan amcası olarak bahsetmesi ilginç," diye ekliyorum, düşünceli bir şekilde çenemi sıvazlayarak.

"Bu noktada, Jimenez ile Gallagherlar arasında bir tür ilişki olduğu sonucuna varabiliriz."

"Agosti'ye karşı çok hızlı davrandılar. Bir şeyler bildiğimizi fark etmiş olmalılar."

Enzo ve Rocco'ya yapılan saldırı akıllıca zamanlanmıştı. Her ikisi de etrafta çok sayıda insanın bulunduğu açık bir alanda bulunuyordu. Enzo hâlâ yoğun bakımdayken, Agosti işinin Jimenez'e düşmesi an meselesi.

"Eğer Enzo ölürse, Agosti bölgesi kapanın elinde kalır."

"Marchesi de kurtarmaya çalışıyor. Enzo'nun karısının şimdiden Capo olarak emir vermeye başladığına dair raporlar aldım. Ayrıca, ailesi saldırıdan bir gün sonra Amerika'ya indi."

"Pek hoş olmayacak. Enzo'nun yerinde olmak istemezdim... eğer hayatta kalırsa." Düşündükçe yüzümü buruşturuyorum. Enzo'dan hiç hoşlanmadığım halde, uyandığında babasının öldüğünü ve ortaklarının ona ihanet ettiğini gördüğünde vereceği tepkiyi hayal edebiliyorum,

ve karısı kendi ölümünün meyvelerini topluyor. Aynı anda çok fazla ihanet.

"Bianca'nın Jimenez'in oğluyla tanıştığını söylemişsiniz." Marcel bazı kâğıtları karıştırıyor, belirli bir şey arıyor.

"Evet. Gariptir ki, istihbaratımızın hiçbiri bir oğlun varlığı. Bianca'nın bana söylediğine göre otuzlu yaşlarının başında ve sağ yanağında belirgin bir yara izi var. Polis veri tabanında kısmi bir araştırma yaptım ama şu ana kadar bir şey bulamadım."

"Şuna bir bakın." Marcel bana yanağı yaralı bir adamın profil fotoğrafını gösteriyor.

"Bu da ne?"

"Bana adamı tarif ettiğinizde şüphelerim vardı ama araştırmaya karar verdim. Hiç hüküm giymediği için veri tabanında yok, ancak neredeyse üç yıl önce bir dava geldi ve bu adam ana şüpheliydi. Birkaç kadın ona karşı tecavüz iddialarıyla ortaya çıktı.

İfadelerin bazılarında delikler vardı, bu yüzden kaçtı."

"Onunla ilgili merakını uyandıran neydi?" Marcel'in bana bunu göstermesinin bir nedeni olması gerektiğini bilerek soruyorum.

"Onu savcılık yaptığım günlerden hatırlıyordum. Davasına ben bakıyordum, o yüzden adamla tanıştım. Pislik herif, hiç pişmanlık duymuyor. Sadece teknik detaylarla paçayı sıyırması beni dehşete düşürdü. Adı Carlos Delgado, otuz yaşında. Annesi Elena Delgado, babası bilinmiyor."

"? Bilinmeyen babanın Jimenez olduğunu varsaymak çok zor." Kaşlarımı kaldırıyorum ve bu konuda gerçekten de boşa kürek çektiğini düşünüyorum.

"İşte." Masanın üzerine birkaç resim daha yayıyor ve ne demek istediğini anlıyorum. Hepsi de Carlos'un Quinn'le karanlık bir sokakta buluştuğunu, ellerinin bir şeyler değiş tokuş ettiğini gösteriyor.

"Bu ne zaman çekildi?"

"Vurulmadan önceki gün." Kaşlarımı çattım. Marcel'de neden Quinn'in vurulmadan önceki fotoğrafları olsun ki?

"Daha önce mi?" Sesimdeki şüpheyi gizlemeye çalışarak soruyorum.

"NYC'ye geldiklerinden beri Gallagher'ları izleyen biri var." Bekle, ne?

"Neden? Bunu sana Vlad mı yaptırdı?"

"Bir . Enzo'yu ve buna bağlı olarak Gallagher'ları izledik."

Vlad'ın Enzo'ya olan bariz ilgisi göz önüne alındığında mantıklı geliyor. Ama neden gerçek sebep bu değilmiş gibi hissediyorum?

"Belki bir gün bana Vlad'la olan arkadaşlığın hakkında daha fazla ayrıntı verirsin," diye ekliyorum ve Marcel'in kendini toparlamadan önce yüzünün bir anlığına düşmesini izliyorum.

"Belki..." Gizemli bir şekilde cevap verir.

"Carlos'un bir fotoğrafını Bianca'ya göndereyim; böylece varsayımlara başvurmadan doğrudan doğrulama yapabiliriz." Telefonumu çıkarıp Carlos'un fotoğrafını çekiyorum ve Bianca'ya gönderiyorum.

"Doğru ya. Bianca ile aranız nasıl?"

"Güzel. Bir kedi evlat edinmiş." Cevabımı kısa ve belirsiz tutuyorum, daha fazla ayrıntı vermek istemiyorum. Yeni ilişkimiz henüz emekleme aşamasında ve uğursuzluk getirmek istemiyorum.

"Kedi mi?" Marcel açıkça eğlenerek sorar.

"Adı Mally. Onu seveceksin." Sevgiyle ekliyorum. Ancak Marcel benim coşkumu paylaşmıyor gibi görünüyor, çünkü Mally ile tanışma ihtimali onu şimdiden soldurmuş durumda.

"Kahretsin. Üzgünüm, bunu unutmuşum." Düşüncesizliğim yüzünden başımı salladım.

Marcel'in evcil hayvan fobisi var. Bunu biliyorum çünkü ilk tanıştığımızda benim de bir sürü evcil hayvanım vardı. Bir keresinde, Marcel gelmişti ve hayvanların ona doğru koştuğunu görünce, binadan kaçmış ve dairemi bölge ilan etmişti. Görünüşe göre kader tekerrür etmek üzere.

"Endişelenme." Konuyu geçiştirmeye çalışıyor ama havayı bozduğumu görebiliyorum. İzin istiyorum ve Bianca cevap verdiğinde onu bilgilendireceğimi söylüyorum.

"Bir şey daha..." Ben çıkmak üzereyken Marcel söyledi.

"Hm?"

"Carlos hâlâ New York'ta. Bianca'ya dikkatli olmasını söyle." "Teşekkürler."

İşte bu endişe verici bir düşünce. Bianca onu tarif etmeye çalışmıştı. Blok'taki deneyimini olabildiğince ayrıntılı bir şekilde anlatmış ve önce gardiyanlar, sonra da onu satın alan adam tarafından saldırıya uğramaya bu kadar yaklaşmış olması karşısında şok olmuşum.

Görünüşe göre Martin onu aldattığından beri hakkını almaya kararlıydı. Bianca'ya bu ayrıntıları duymanın ne kadar üzücü olduğunu göstermemeye çalıştım, çünkü kendi bakış açısından çok da kötü olmadığı açıktı.

Onu böyle bir durumda düşünmek. Bunu yapmasına izin verdiğim için hâlâ kendimi suçluyorum. Sonuç vermiş olması ve Jimenez'in kimliğini ortaya çıkarmış olmamız umurunda değil. Bu potansiyel maliyetle değil.

Marcel'le işimi bitirdikten sonra, bazı evrakları doldurmak için işe geri döndüm. Her şey olup biterken, neredeyse iki haftadır izindeydim. Yetiştirmem gereken iş miktarı olağanüstü olsa da, Bianca'ya akşam yemeği sürprizi yapmayı düşünerek saat altı civarında çıkıyorum.

İlişkimizi denemeye karar verdiğimizden beri şey... çok iyiydi. Çeşitli tartışmalar yaptık ve ikimiz de geçmişimizde yaptığımız şeyleri itiraf ettik. Ona çocukluğumu, ailemin benim için ellerinden geleni yaptıklarını ve ölümlerine kadar mutlu bir genç olduğumu anlattım. Ondan sonra koruyucu aileye verildim ve zorbalık yüzünden sokaklara düştüm, ancak İrlanda mafyasına ait bir Katolik kilisesi tarafından kabul edildim. Ringde geçirdiğim zamanı ve bunun beni nasıl büyümek ve olgunlaşmak. Ben de ona, bunu sakladığım için utanç duyduğumu söylemiştim.

İntikam hırsım dışında beni buna zorlayan hiçbir şey yokken, bu kadar uzun süre devam ettim.

Theo'ya gerçekten her şeyi borçluydum.

Bana sadece temiz bir sayfa açmakla kalmadı, aynı zamanda ömür boyu sürecek bir suçtan kurtulmam için de bir bilet verdi.

Buna karşılık o da çocukluğunu anlatmıştı. Martin'in ellerinde uğradığı istismar ve ihmali anlatırken sesi her soğuk tonunu korumuştı. Jenna'dan sonra, kendi kendini yok eden bir yola bakıyordu.

Drew ona öfkesini nasıl yönlendireceğini göstererek kaçınmasına yardımcı olmuştu. Bana Bratva'yla olan ilişkisini olabildiğince anlatmıştı. Ve sonra bana olan saplantısının nasıl başladığını anlattı.

İtiraf etmeliyim ki beni elde etmek için katlandığı yollar beni biraz tuhaflaştırmıştı. Ama tüm bunları biraz sevimli bulmak normal mi?

Belki de değil... ve belki de beni ilk gördüğü andan ilk buluşmamıza kadar yaptığı tüm boktan şeyleri itiraf etmesine olumsuz tepki vermemiş olmam, ilişkimizin asla normal olmayacağının ilk işareti olmalı.

Ve şimdi onun anormalliğinin tadına baktım. Normale dönmek isteyeceğimden emin değilim.

Eve yemek saatinden önce ama daireyi boş bulunca şaşırdım.

"B?" Sesleniyorum ama bir şey yok. Mally yavaşça bana doğru yürüyor ve miyavlıyor. Bianca'yı ararken onu kucağıma alıp biraz sevdim. Evde olmadığını fark ettiğimde telefonumu kontrol ediyorum ve

Ondan mesaj yok. Kaşlarımı çattım. Genelde mesajlarıma oldukça hızlı cevap verir. Numarasını çeviriyorum ve birkaç kez çalmasına rağmen kısa süre sonra doğrudan telesekretere düşüyor.

Tamam... panik yapmayın. Eminim bir açıklaması vardır.

Bilgisayarına gidip telefonunu takip etmeye çalışıyorum. Uygulama bana telefonun son konumunu gösteriyor ve Vakıftan çok uzakta değil.

Belki de işten geliyordur? Son birkaç gündür, liderliği ele geçirmeyi organize ediyordu. Belki toplantıları gecikmiştir.

Sanırım Marcel, Carlos'un hâlâ New York'ta olduğunu söylediğinde zihnime paranoya tohumları ekmiş olmalı.

Evet... Eminim bu yüzden ondan hala haber alamadığım için çıldırıyorum.

Bir yarım saat daha bekliyorum, genelde Vakıftan eve dönmesi için geçen süre. Hala onu göremeyince ve telefonunun konumu değişmeyince, arabamın anahtarlarını alıp ona doğru gidiyorum.

Haritada yerlerimizin çakışması çok uzun sürmüyor. Etrafıma bakıyorum ve boş bir sokak görüyorum. Şimdiden bir tedirginlik hissi omurgamı sarıyor.

Arabadan indim ve numarasını çevirmeye başladım. *Lütfen ...* Daireler çizerek yürüyorum, telefonunu çalmaya devam ederken aniden bir ses duyuyorum. Sesin geldiği çalılığa doğru bir adımı diğerinin önüne zorlukla koyabiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve yeşillikler arasında ilerliyorum. Telefonu görüyorum. Bianca'yı görmüyorum. Rahat bir nefes alıyorum, en kötü korkularım hafifliyor.

Telefonu elime aldım ve kırık olduğunu fark ettim. Bianca'nın telefonunu bırakıp bir yere gitmiş olmasına imkan yok. Hayır... Bir şeyler doğru değil.

"Carlos hâlâ New York'ta. Bianca'ya dikkatli olmasını söyle." Marcel'in sesi kafamın içinde çınlıyor.

Hayır... Lütfen iyi olmasına izin ver.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum, korkunun beni yönetmesine izin verirsem Bianca'yı bulmak için hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum.

Bulunduğum yerden yavaşça etrafıma bakıyorum.

telefonu bulduğum yerde, olanları filme çekmiş olabilecek herhangi bir CCTV kamerasını aradım. İki tanesinin sokağa baktığını gördüm.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Gururumu bir kenara bırakıp arabama biniyorum ve Vlad'ın evine gidiyorum. Bianca'yı bulacak kaynaklara sahip. Marcel'e de benimle orada buluşmasını söyledim.

Zaman kaybetmek istemediğim için son sürat sürüyorum. Vlad'ın evine vardığımda Marcel çoktan oradaydı. Bu kadar hızlı mı?

"Bianca kayıp." Onları gördüğümde ilk söylediğim şey bu oluyor. "Telefonunu buldum ama ondan bir iz yok." Marcel'e dönerek soruyorum. "Sence

Carlos..." Marcel dudaklarını büzüyor.

Vlad ise bunun acil bir durum olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor.

"Belki de senden bıkmıştır." yapmaya başladı. Ona doğru ilerlerken gözlerimden hançerler fırlıyor olmalı. O da elini Ellerini teslim olarak kaldırdı.

"Sakin ol Hastings. Seni yakaladım." Vlad bilgisayarını alır ve şifre üstüne şifre girdikten sonra ekranda bir harita belirir.

"O da ne?" Haritadaki kırmızı noktaya bakarak soruyorum.

"Bu Bianca'nın yeri."

"Ama nasıl?"

"Hem Bianca'nın hem de benim derimizin altına tam da bu nedenle bir çip yerleştirilmişti. Ortak olduğumuz için, birinin diğerini dışarı çekmek için kullanılma ihtimali oldukça yüksekti. İşimizi şansa bırakmak istemedik, bu yüzden yerimizi koruduk."

"Bronx'taki şu depolama yerlerinden biri, değil mi?" Marcel ekrandaki haritayı inceler.

"Sanırım öyle." Vlad da aynı fikirde.

Bunun için zamanım yok. Yeri tespit ettiğim anda seksen derece dönüp kapıya yöneliyorum.

"Karını mı kurtarmak istiyorsun, Hastings, yoksa kendi ölümüne mi gitmek istiyorsun?" Vlad beni olduğum yerde durduran bir tsk sesi çıkarıyor.

"Hiç vakit kaybedemeyiz. Bir kaçırma olayından sonraki ilk birkaç saatin en önemli saatler olduğunu biliyorsunuz." Bu tür vakalardan payına düşeni almış olan Marcel'e sesleniyorum.

"Evet, ama sürpriz unsuru da var. Ve ancak onu kimin kaçırdığının ayrıntılarını bilirsek buna güvenebiliriz. Aceleci olmayın."

"oturamam, Marcel." Sesim içimde hissettiğim duygulara ihanet ediyor. Carlos onu aldıysa.

Zihnim en kötüsünü hayal etmeye devam ediyor.

"Sabır, Hastings." Vlad başını sallar. "Şimdi bana onun telefonunu nerede bulduğunu söyle."

Vlad'a koordinatları veriyorum ve hızla CCTV yayını çekmesini izliyorum. Bu noktada, bunu nasıl yaptığıyla ilgilenmiyorum bile. Tüm bunlar

Bianca'ya ne olduğunu görmek önemli.

"Onunla en son ne zaman konuştun?" Bana soruyor.

"On civarı." Bana Vakıf'taki planlarından bahsettiğinde.

Vlad yayını 10'dan başlatıyor ve ben Bianca'nın arabasının durduğunu gösterene kadar görüntüleri izliyoruz.

"Başka bir araba var." Bianca'nın hemen arkasında başka bir araba duruyor. Kadının araçtan inip diğer arabaya doğru yöneldiğini ve cama vurduğunu izliyoruz. Aynı anda, bir adam arabanın etrafından dolaşıyor ve onu

Sürpriz, muhtemelen kloroformlu bir maddeyle. Adama doğru yığıldıktan sonra arabaya bindiriliyor.

"Dur." Açık pencerenin içini en iyi gören çerçeveyi işaret ediyorum.

". " Vlad yakınlaştırıyor ve ben de Marcel'e bir bakış atıyorum. Ona benziyor.

"Carlos? " diye sordu ve hem ben hem de Marcel

başımızı salladık. "Oraya gitmemiz gerekiyor."

Vlad yine "Bekle," diyor ve ben onun her sözümü kesmesinden rahatsız olmaya başlıyorum. Bu sefer Bronx'taki depodan daha fazla kamera görüntüsü getiriyor.

"Çok fazla trafik var." Marcel kaşlarını çatıyor ve Vlad'dan başka açılar ister.

Birkaç kamyonun sanayi girişine yanaştığını görüyoruz. Bazı iç kameralara , kamyonlar boşaltılıyor ve kraterler binaların içine taşınıyor. Ayrıca araçlardan inen çok sayıda personel var.

"Şu depolama şirketi hakkında ne biliyoruz?"

"Bir yıldan uzun bir süredir kapalı ve yakın zamanda bir offshore hesap tarafından satın alındı... Sence?" Vlad bunu sorarken Marcel'e bakıyor ve o da başını sallıyor.

"Jimenez'in yeni operasyon üssü olabilir." Marcel spekülasyon yapıyor. "Agosti dışarıda olduğu için trafiğin artmış olması mantıklı."

"Sence bu kadar çabuk mu taşındı?"

"Bir leşin en iyi parçasını almak için, bir leşinin olay yerine ilk gelen kişi olması gerekir." Vlad'ın sesi hüzne dönüşür.

"Görüntüler için teşekkürler," diye ekliyorum

sertçe. "Hoş geldiniz." Işıldıyor.

"Oraya öylece dalamazsınız. Bir plana ihtiyacımız var." Marcel bana söyledi. "Muhtemelen içeride bir orduları var." Bir şeyler düşünerek etrafta volta atmaya başladı. "Vlad, binanın planlarını bulabilir misin?"

Vlad, "Deneyeceğim," diye cevap verir ve işe koyulur.

Marcel'e doğru yöneliyorum ve sesimin tonunu alçaltıyorum. "Öylece oturamam. Ya Bianca'ya bir şey olursa?"

"Onu yakalayacağız. Merak etmeyin." Marcel'in söylediği tek şey bu.

"Ben olsam karını hafife almazdım, Hastings." Seslendiğinde Vlad'ın gözleri hâlâ ekrandaydı.

"Evet, ama *o* bile yenilmez değil."

Vlad hafifçe başını kaldırıyor ve ilk kez ilgisizlikten öte bir şey seziyorum.

"O iyi olacak." Ona küçük bir baş selamı , söz konusu o olduğunda vermek istediğim tek taviz bu.

Vlad sonunda binanın planlarını bulmayı başarıyor ve onları incelemeye başlıyoruz, tüm girişler, çıkışlar ve odaların nasıl bağlandığına dair notlar alıyoruz.

"Jimenez hazırlıklarını çoktan tamamladıysa, korumalarla burada, burada karşılaşmayı beklemeliyiz..." Vlad bize binadaki açık alanlar göz önüne alındığında insanların en stratejik yerleşimini gösteriyor.

"Adamlarımı hazırlayacağım. Hastings, silahla aran nasıl?"

"Fena değil," diye cevap veriyorum. Aktif görev günlerimden beri pek pratik yapmadım ama onlar çoktan geride kaldı. Muhtemelen bir hedefi , ama Bianca kadar yetkin .

"Umarım öyledir. Fark ettiyseniz, her iki saatte bir krater taşıyan kamyonlar geliyor." Vlad ekrana geri döner. "Yerleşkeye ulaşmanın en kolay yolu kamyonlardan birini kaçırmak ve içindeki adamları öldürmek. Daha sonra onları değiştireceğiz ve teslim ettikleri her neyse onu teslim edeceğiz. "

"Bana uyar. Ne zaman gidebiliriz?" Neredeyse çok sabırsızca söylüyorum. Planlama kısmına daha fazla dikkat etmem gerektiğini biliyorum ama Bianca'yı ve şu anda ona neler olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Vlad kamyonların güzergâhı boyunca kamera kayıtlarını izlemeye devam eder ve ele geçirme için en iyi noktayı bulur. Tüm detayları konuştuktan sonra Vlad

Maxim'i arar ve ondan birkaç kişi toplamasını ister.

Bir süre sonra Maxim elinde büyük bir kutuyla geliyor ve kutuyu bizim için açıyor. İçinde kurşun geçirmez yelekler, silahlar ve diğer silahlar var.

Vlad bir çift uzun kavisli kılıç alır ve onları sırtına, kılıçları tutmak için özel olarak yapılmış gibi görünen kurşun geçirmez yelek ceplerine koyar.

Marcel ve ben yelekleri giymeye başladık ve ikimiz de ikişer tabanca aldık. "Tabancayla aran nasıl?" Marcel'e soruyorum, eğlenerek. Onu hatırlamıyorum
asla bir silaha dokunmadım.

"O iyi biri. Değil *mi Marcel?*" Vlad onun yerine cevap veriyor, ismine garip bir vurgu yapıyor. Marcel bu cevaptan rahatsız olmuş gibi görünüyor ama daha fazla yorum yapmıyor.

Her şey yerli yerine oturduktan sonra toplanma doğru yola çıkıyoruz.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Kırk Dört

Bianca

Gözlerimi açmak için mücadele ediyorum. Tam bir baş ağrısı gibi bir inilti bastırarak Bana vuruyor, şakağıma masaj yapmak için elimi kaldırmaya çalışıyorum ama yapamayacağımı fark ediyorum.

Ellerim arkamdan bağlandı. İki kez göz kırpmıyorum ve etrafıma odaklanmaya çalışıyorum. Her şey hâlâ sisli. Ağzım kuru, üzerine bir bez sarılmış. Ve yavaşça kendime geldiğimde, birkaç gündür beni takip eden arabayla yüzleştiğimi hatırlıyorum.

Ve o adam. Jimenez'in oğlu.

Gözlerim nihayet odanın ışığına alışıyor ve bir mahzen gibi görünen bir yerin içinde olduğumu görüyorum.

Başımı olabildiğince çeviriyorum ama görececek pek bir şey yok. Oda, üzerinde oturduğum sandalye dışında tamamen çıplak. Hiç pencere yok ve sadece bir kapı var, tam önümde. Ancak kapının hemen üzerinde bir kamera var.

Hissettiğim rahatsızlığı hafifletmek için başımı hafifçe sallıyorum.

Bana ilaç vermiş olmalılar. Şerefsizler... beni gafil avladılar. Benim Onlara karşı hissettiğim düşmanlıkla kaslarım geriliyor. Özgür olana kadar bekle. Neredeyse mızımızlanmama kuralımı çiğnemek ve bana bunu yapmaya cüret ettikleri için onlara bedel ödetmek istiyorum.

Sandalyede kıpırdanıyorum ama ellerim ve ayaklarım sandalyeye sıkıca sabitlenmiş durumda. Şu anda hiçbir şey yapamam. Zamanımı beklemeli ve fırsat çıktığında bundan yararlanmalıyım.

Doğrudan kameraya bakıyorum ve başımı sallayarak ayaklarımı tüm gücümle yere bastırıp kendimi geriye doğru itiyorum. İşe yarıyor ve sırt üstü yere düşüyorum. Umarım birileri o yayını izliyordur ve uyanık olduğumun kanıtını görüp içeri girerler.

Dublörlüğümden sonra kapının açıldığını duymam uzun sürmedi. Sırt üstü yattığım için kimin içeri girdiğini göremiyorum. Ama sesler Birinin içeri adım atması çok açık.

"Ve o uyandı." Ses özlü bir şekilde söylüyor. Dudaklarımı büzüyorum, kim olduğunu zaten biliyorum.

"Mhmm." Ağzımın arkasından bazı sesler çıkarıyorum, çıkarmasını umuyorum.

"Yaramaz, yaramaz." Odanın derinliklerine ve görüş alanıma giriyor. Yanıma çömelip kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Kendine engel olamadın, değil mi?" Beni inceleyerek soruyor. İç çekerek, sandalyenin tekrar bir şekilde yere oturması için kalkmama yardım ediyor. Ona hoşnutsuzluğumu göstermek için yüz hatlarımı kaşlarımı çatarak çiziyorum.

"Mhmm," Ağzımdaki tıkaçtan tekrar bir şeyler söylemeye çalışıyorum ve sonunda tıkacı indiriyor. Hemen çatlamış dudaklarımı yalıyorum, en azından yanında biraz su getirmiş olmasını diliyorum. Şey... adam kaçırma ve beş yıldızlı bir otel tam olarak eş anlamlı değil, bu yüzden şimdilik ağzımın serbest olmasına razı olacağım.

"Gerçekten mi?" Ona ironik bir şekilde sordum.

"Biliyor musun... Seni gerçekten hafife almışım." Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "İlk başta, yaptığın numara için çok kızmıştım. Ama sonra, düşündükçe... ne kadar mükemmel olacağını fark ettim."

"Mükemmel mi? Ne için?" Hamle yapmak için bir açık bulana kadar bunu uzatmalıyım.

"Birlikte yönetmek için tabii ki." Kaşlarını çatmadan önce bana gülümsüyor. "Ben sadece kocandan kurtulmak zorundasın." Bunu duyduğum anda, daha önce hiç yaşamadığım bir soğukluk tüm uzuvlarıma yayılıyor.

"Bana adını söyleyerek başlamak isteyebilirsin?" Teklifiyle gerçekten ilgileniyormuşum gibi görünmesi için sesimi değiştiriyorum.

Bana meydan okuyan bir bakış attı, "Carlos."

"Tanıştığımıza memnun oldum Carlos," diye ekliyorum tatlı tatlı, ama aşırı tatlı değil. "Dürüst olmak gerekirse, kocam umurumda bile değil." Yalan söyledim.

"Adamlarım zaten onun peşinde. Ama merak etmeyin. Onu kendim öldüreceğim. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım." Çenemi ellerinin arasına alıp yukarı kaldırıyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum.

"İki kez mi?" Kaşlarımı çatıyorum ama Carlos sadece sırtıyor.

"Çok uzun zamandır başımın belasıydı. Onu öldürmesi için başka birini göndermenin başarılı sonuçlar vermeyeceğini bilmeliydim." Neredeyse düşünceli bir şekilde söylüyor.

"Başka biri mi? O insanları göl evine sen mi gönderdin?" Şimdiye kadar Adrian'ın hayatına yönelik tüm girişimlerin Jimenez tarafından yapıldığını sanıyordum.

"Ortega, Martinez'i buluşma için gönderdiğinde ondan kurtulması gerekiyordu ama başaramadı. O da işi bitirmeleri için birkaç amatör gönderdi. Of

Tabii ki yapamazlar." Başını sallıyor. "Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yapmalısın." Daha çok kendi kendine mırıldanıyor.

"Ama neden? Sadece baban hakkında sorular sorduğu için mi?"

"Neden diye soruyorsun?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Bundan daha fazlası... Martin, Jimenez ile işlerini birleştirmek için bir anlaşma yaptı. Hedefimiz her zaman New York piyasasına girmekti ve Martin bunun için mükemmel bir araçtı. A

seninle benim aramdaki evlilik ittifakı sağlamlaştıracak ve herkes kazançlı çıkabilirdi. Ama Martin açgözlü bir piçti. Meşru güç konumundaki birinin ona Jimenez'den daha iyi hizmet edeceğini düşündü... bu yüzden seni Hastings'e verdi.

Tabii ki sadece bu değil. Martin, İtalyanlarla da ittifak kurarak her iki dünyanın da en iyisini elde ettiğini düşündü: yasal koruma ve İtalyanların kaynaklarına erişim."

"Yani Martin'in de öldürülmesi için emir mi verdin?" Sonunda taşlar yerine oturuyor.

"Evet, ama bunun için babamın onayını aldım. Martin hain bir köpekti. Jimenez ondan kurtulduğu için mutluydu."

"Yani Martin'in entrikaları olmasaydı çoktan evlenmiş olacaktık, öyle mi?"

"Kesinlikle." Yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

"O zaman söyle bana, neden şimdi onun yerine *seni* seçeyim?" Martin kadar çıkarıcı görünmeye çalışarak taktiğini değiştiriyorum. Adrian'la olan ilişkiyi bilmiyor. Çok az insan biliyor. Ve dışarıdan bakıldığında, mükemmel bir sosyete çiftiyiz. Bununla çalışabilirim. "Söylesene, sana katılmanın... getirileri neler?"

"Elbette kraliçe olacaksın. Babamın imparatorluğunu devralacağım. Ve sen de benim yanımda olacaksın. Baban olmasaydı zaten kaderimiz böyleydi." Bunu söyleme şekli, hayallerine gerçekten inanıyor gibi.

"Hmm... cazip." Baştan çıkarıcı bir şekilde çiziyorum.

"Kocanı bir kenara atmak için oldukça acelecisin." Yanağımı okşuyor ve tiksintiyle ürpermek için kendimi zor tutuyorum. Onun yerine gülümsüyorum. "Theo'yla evlenmek babamın arzusuydu. Hayır diyemezdim."

"Ve babanın sana söylediği her şeyi yaptın, değil mi?"

"Tabii ki." Dudaklarımı büzdüm. "Neden o havasız adamla evleneyim ki? Yoksa?" Söylediğim kelimelerin acılığını dilimde hissediyorum.

"Gerçekten..." Dudakları tehlikeli bir sırtışla geriliyor. "Yapmak zorunda kalacaksın

Söylediğin her şeye inanmazsam beni affet." Hmm, o kadar da aptal değilmiş.

Tamam, bununla çalışabilirim.

"Bu konuda yalan söylemem. Senin merhametine , değil mi?" Ona bir titrek bir gülümseme, bir parça kırılganlık gösteriyor. Bunu olabildiğince inandırıcı yapmalıyım.

"Sen..." Arka cebinden bir bıçak çıkarıyor ve yanağımda aşağı yukarı gezdirmeye başlıyor. "Çok güzelsin... lekesiz..." Yüzüme odaklanırken sözleri hüzünlü.

"Söylesene, bana bakmak seni rahatsız ediyor mu?" Yanağındaki göze batan yara izine atıfta soruyor.

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum, neredeyse çok hızlı. Kahretsin. "Kötü çocuklara karşı hep bir şeyler hissetmişimdir." Egosunu biraz okşamak umuduyla cevabımı değiştiriyorum.

"Sence bu yara izi kötü bir çocuk olduğum için mi oldu?" Alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "Tam tersine, iyi bir çocuk olduğum için bu yara bende var." Bakışları başımın üzerinde geziniyor ve bir şekilde artık benimle konuşmadığını anlıyorum. "Görüyorsun ya... babam anneme çok benzediğimi söyledi." Buna gülüyor. "Ve buna sahip olamazdı... hayır... anneme yıllarca o kadar acımasızca tecavüz ettikten sonra, annem sonunda ondan kaçmak için kendi canına kıydı." Kahretsin... Bu birdenbire ortaya çıktı. "Ona çok fazla onu hatırlattığımı söyledi... çılgınlıklarını. Bu yüzden beni damgaladı."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, çünkü onu kızdıracak bir şey söylemek istemiyorum. Bu yüzden, monoloğuna devam etmesine izin verdim.

"Ama senin kocan için ne yaptığını biliyor musun? Onu bizzat eğitti." Neredeyse kaşlarımı çatacaktım. Neden birden Adrian'dan bahsetmeye başladı? Belli ki babasıyla sorunları var.

", değil mi? Yasalara saygılı değerli kocanın yasadışı kavgalarda insanları öldürdüğünü." Ağzım büyük bir O harfi oluşturuyor ve ona en şaşkın ifademi göstermeye çalışıyorum.

"Ne... Neden bahsediyorsun?"

"Yani, , değil mi...?" Gülüyor. "Onda ne gördüğünü bilmiyorum. Babamın benden istediği her şeyi yaptım. Onun kartelini *ben* yönettim. Bu Gallagher'ları New York'u ele geçirmek için kullanma planımdı. Peki o bana borcunu nasıl ödüyor?" Kıs kıs gülüyor. "Hâlâ daha çok kocan için endişeleniyor. Seni rahat bırakmamı söyledi çünkü sen *ona aitsin*."

Yüzüme yaklaşıyor, dudakları benimkinden sadece bir nefes uzakta.

"Ve ne var biliyor musun? İtaat etmekten bıktım. *Sen benimsin*. İmparatorluk *benim*." Dudakları dudaklarıma değmeden tükürüyor; baskı neredeyse dayanılmaz.

Bir an için bunu yapamayacağımı hissettim ama sonra Adrian'la ilgili tehditlerini hatırladım. Ondan nefret ediyor. Onu öldürmek istiyor... Zihnimde Adrian'dan *özür* dileyerek öpücüğe karşılık veriyorum. Beni serbest bırakacak kadar bana güvenmesi için taraf değiştirmeye hazır olduğuma inanması gerekiyor.

O zaman oyun başlıyor.

Dili içeri giriyor ve cevap verirken öğürmemek için bedenimi zor tutuyorum. Kolayca kabul etmeme şaşırmış görünüyor. Öpüşmeyi bitirirken sinsice gözlerimin içine bakıyor.

"Neredeyse bunu kastettiğine inanacağım."

"Sana söylemiştim." Diyorum ve boynundaki haça bakarak hemen ekliyorum, "Tanrı'ya olan sadakatim dışında kocama hiçbir şey borçlu değilim. Onu öldürdükten sonra, seninim." Bunun gerçekten işe yarayacağını umuyorum. Bir adım geri çekiliyor ve sanki sözlerime güvenip güvenmeyeceğini bilemiyormuş gibi şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Öyle mi?" Düşünüyor. Konumumu sağlamlaştırmak için bu fırsatı değerlendiriyorum.

"Tabii ki. Ben sadece kocamla yattım ve *sadece* evlilik yeminimizden sonra." Bu noktada onun dürüst bir hırsız olduğuna güveniyorum. Ama şimdiye kadar bana tecavüz etmediğini ya da bilincim yerinde değilken etmediğini görünce, görüldüğünden daha fazlası olduğuna bahse girmeye hazırım.

Sözlerimi düşünürken dalgın görünüyor. Bana inanması için yalvardığım o hayali Tanrı'ya aktif olarak dua ediyorum.

"Kocamı öldür, sonra seninle evlenirim. Olması gerektiği gibi. Senin olacağım."

"Benim..." Kelimelerin tadını dilinde hissediyor, dudakları kurt gibi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Kulağa hoş . Çok iyi." Evet. Küçük bir zafer.

Gitmek için arkasını dönüyor ve benim gözlerim açılıyor. Bekle, neden gidiyor? Artık aynı sayfada olduğumuzu sanıyordum.

"Bekle. Beni mi bırakacaksın?"

"Neden seni böyle bırakmayayım ki? Şu ana kadar ikna edici olduğunu söylemeliyim, ama sana karşı dersimi aldım." Kapıyı açar ve arkasından kilitleyerek çıkar.

Siktir et bu boku, diye mırıldandım kendi kendime.

Çabalarım boşunaydı. Ağzımı ondan temizlemek için yere tükürmek istiyorum ama biliyorum ki beni izliyor olmalı. Bu yüzden en iyi davranışımı sergiledim. Gerçekten hızlı düşünmek zorundayım. Buradan bir şey yapamam ve Adrian tehlikede.

Şimdi ne yapabilirim ki? Gözlerim çılgınca odanın içinde yardımcı olabilecek herhangi bir fikir arıyor. Ama hiçbiri gelmiyor.

Çaresizlik beni ince bir eldiven gibi kavırıyor, bu yüzden geriye kalan tek şeyi yapıyorum. Dilimi ısııyorum.

Sert.

Kan ağzıma doluyor ve dudaklarımdan aşağı dökülüyor. Güzel.

İlk adım tamamlandı. Sonra kendimi tekrar geriye doğru itiyorum, bir nöbet taklidi yapmayı umarak vücudumun kontrolsüzce titremesini sağlıyorum.

, kapıdan geri döndü. İzliyordu.

Başımı ellerinin arasına alıyor ve dilimi tutarak ağzımı açmaya zorluyor. Uzuvarım devam ediyor. Dilimi yutmadığımdan emin çalışıyor. Gözlerim başımın içine dönüyor ve bayılmış gibi yapıyorum.

İspanyolca bazı komutlar vermeye başladı ve sonra düğümleri çözmeye başladı. Ben.

Güzel. Güzel.

Acı içinde inliyorum, dilim gerçekten acıdığı için yarı sahte, yarı gerçek.

"İyi misin?" Bağlarımdan kurtulduktan sonra bana soruyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Kendimi bayıltmadan önce başımı sallayacağım.

"Kahretsin. *Un medico!*" Bağırıyor ve ben daha fazla hareket duyuyorum. Beni kollarına alıyor ve kim bilir nereye götürerek mahzenden çıkıyor.

tek gözümü açıyorum ve beni yataklı, daha mobilyalı odalardan birine götürdüğünü görüyorum.

Beni dikkatlice yatağa yerleştiriyor ve ben de kendimi dışarıda tutmak için elimden geleni yapıyorum. "*Un medico, pendejo! Ya te lo he dicho. Que estás haciendo?*" Bağırıyor.

birkaç komut daha ver.

"*Perdon, patron.*" Bazı insanlar özür diliyor ve daha fazla itiş kakış oluyor.

Gözlerim kapalı bir şekilde yatakta uzanıyorum ve Carlos hâlâ alnımı okşuyor.

Hareketleri... hassas. Bunu düşündüğüm için neredeyse kendimle alay edecektim. Çok geçmeden nihayet bir doktor gelir. Bir süre sohbet ettikten sonra

Carlos, doktor beni muayene , gözlerime ışık tutuyor ve ağzıma bakıyor.

"*Tuvo una convulsión. Dejale descansar ve la voy a examinar otra vez mañana. Le voy a dar un analgesico por ahora.*" Doktor benim maskaralığımı onayladı.

"*Doktor, ciddi bir şey olmadığından emin misiniz?*" Carlos bir sorunun olmadığından emin olmak için soruyor.

"*Si, claro. Quiero hacerla un prueba de sangre.*" Doktor devam etti, benden biraz kan almak istedi.

"*Dale. Tengo algo que solver, pero mandame los results cuando los tienes.*" Ayrılmadan önce Carlos yatağın yanına uğrar ve her bir elini yatak çerçevesi, hareketlerimi etkili bir şekilde sınırlandırıyor. En azından ayaklarım artık serbest.

Doktorla yalnız kaldım ve gözlerimi kapatıp beklemeye başladım.

"Numara yapmayı bırakabilirsin." Doktor aksanlı bir İngilizceyle söylüyor. Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Ağzım acıyor ve kanın tadını hâlâ hissedebiliyorum.

Doktor kırklı yaşlarında, sıradan siyah bir gömlek ve kot pantolon giymiş bir adam. Beni hilemde yakaladığını ve ifşa etmediğini görünce, ondan ne bekleyeceğimi bilemiyorum.

Kapıya yönelip kilidi kimsenin giremeyeceği şekilde çevirmeden önce bana bakıyor. Kaşlarımı çattım. Sadece biraz kan alması gerekiyor, değil mi?

"Herkes Carlos'hangi kış parçasını getirdiğini merak ediyordu." Kısıtlı bileklerime bakıp sırtıyor, elleri kot pantolonuna gidiyor ve kemerini çözüyor.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

"Carlos bundan hoşlanmayacak," diyorum, kelimelerim yaralı dilim yüzünden çarpıtılmış.

"Bilmek zorunda değil."

Pantolonunu çıkardı, yatağa doğru ilerledi ve kot pantolonumla başladı. Hay sikeyim!

Bacaklarımı esnetip iterken başka bir şey yapmasına izin vermiyorum. Bir an için dengesini kaybediyor ama tekrar atlıyor. Bacaklarımı boynuna dolayarak mümkün olduğunca fazla baskı uygularken onun için .

"Orospu!" Tükürdü, yüzü çoktan kızarmıştı.

Onu bu şekilde ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum, bu yüzden bileklerimi büküyorum ve ellerimle yatak çerçevesine tutunuyorum, onu bir çapa olarak kullanıyorum.

Sonra tüm gücümü alt bedenime odaklıyorum ve başını Bana doğru geliyor, tahtaya vuruyor. Elleri bana ulaşmaya çalışıyor ve onu yerinde tutmak gittikçe zorlaşıyor. Derin bir nefes alıyorum ve kafasını bir kez daha vuruyorum, bu sefer momentumdan yararlanarak onu geriye ve yataktan aşağı fırlatıyorum.

Kafası oldukça kötü kanıyor ve bana gözlerinde cinayetle bakıyor.

Yumruklarım bir kez daha karyolanın etrafında kıvrılıyor ve bir çekişte kıpırdadığını fark ediyorum. Çılgınca daha fazla kıpırdatmaya başlıyorum, umuyorum ki onu yataktan çekecek kadar dengesizleştirir.

Doktor yavaş yavaş iyileşiyor, ayağa kalkıyor. Kafasına aldığı darbe nispeten iyi olmuş olmalı, çünkü biraz sallanıyor.

Bir kez üzerime atlamadan önce "Lanet olası *puta*," diye bağırıyor. Neyse ki tam o anda karyola menteşelerinden kurtuluyor ve ona doğru fırlatmayı başarıyorum, panel tam boğazına isabet ediyor. Bir yumruk sallıyor Adem elmasını tutarak yere yığılmadan önce birkaç boğuk ses çıkardı.

Rahatlayarak iç geçiriyorum ve kendimi toparlamak için bir an duruyorum. Carlos'un her an gelebileceğini fark ederek yataktan kalkıyorum, karyola hâlâ ellerime bağlı.

Doğruca doktorun tıbbi çantasına gidip bir neşter arıyorum. Bir tane buluyorum ama bileklerimi tahtaya bağlayan ipi kesmek hâlâ zor.

Neşteri bir elimle kavırıyorum ve keskin tarafı ipi sıyracak şekilde döndürmeye çalışıyorum. Bir kesik oluşmaya başladığını fark etmeden önce hareketi birkaç kez yapıyorum. Bileğim kesilene kadar o bölge üzerindeki çabalarım devam ediyorum.

serbest kalıyor. Aynısını diğer bileğime de yapıyorum ve çerçeveyi yatağın üzerine atıyorum.

Gitmek üzereydim ama tedbir olsun diye doktora bir tekme daha attım. O kadar kendinden geçmişti ki acısını bile dile getiremiyordu.

İşte bu iyi hissettirdi.

Kapıyı açıyorum ve tam olarak nereye gittiğimi bilmeden odadan çıkıyorum. Bir ara birkaç kişinin sesini duyuyorum ve bir duvarın arkasına saklanıp geçmelerini bekliyorum.

Yürüdükçe daha da . Bir asansöre ulaşana kadar.

İçeri girdiğimde dördüncü katta olduğumu fark ettim. Yoluma çok fazla insan çıkmayacağını umarak zemin kata inmek için hızlıca sıfıra basıyorum.

Asansörün kapıları zemin katta açıldığında, şık, siyah, iki parçalı bir takım elbise giymiş yaşlı bir adam beni karşılıyor. Gözlerimi yavaşça ayaklarından bana doğrulttuğu silaha, sonra da aniden yüzüne çeviriyorum.

"Jimenez," diyorum, isim dudaklarımdan kayıyor ve acıdan irkilmeme neden oluyor.

"Ve bakın burada kim var." Isık çalarak silahını salladı. Silahsız olduğumu görmesini umarak hemen ellerimi kaldırdım.

Yüzü bir süre düşünceli, sonra şöyle diyor. "Planımda sen yoktun. Sanırım bunu başarmak zorundayım." Beni kenara çekti ve asansöre bindi. 3'e bastı ve asansör bizi üçüncü kata çıkardı.

Jimenez beni önünden yürümeye zorladı ve koridorun sonuna gitmemi söyledi.

"Baba!" Başım yana kayıyor ve Carlos'un bize doğru geldiğini görüyorum, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Anladığım kadarıyla bunu sen yapıyorsun?" Jimenez sıkılmış bir tavırla soruyor. "O benim," diye yanıtlıyor Carlos, çenesi kilitlenmiş bir halde.

"Hayır, değil. Ve *sen* de planlarımı mahvetmek üzereydin." Jimenez yürümeye devam etmem için beni itiyor ama Carlos'un işi bitmemiş.

"*Benim* olması gerekiyordu." Vurguluyor ve Jimenez gülüyor. "*Asla* senin olmaması gerekiyordu. Anlaşma buna göre yapıldı. Martin kurnaz bir piçti." Carlos'un gözleri açılıyor ve o anda patladığını görebiliyorum. Jimenez'e tüm gücüyle saldırıyor.

Aralarına girmemek için bir adım geri atıyorum ama birkaç muhafız birden ortaya çıkıp Carlos'u yere yatırıyor.

Ellerini bağlarlar ve gözlerinde tiksintiyle ona bakan Jimenez'in önüne sürüklerler.

"Seni asla işe almamalıydım. Sen de tıpkı orospu annen gibi zayıf ."
Carlos'un yüzüne tükürür ve Carlos çırpınmaya başlar.
muhafızların tutuşuna karşı. "Ama seni tuttum çünkü bir varise ihtiyacım vardı. Artık sana ihtiyacım yok."

Jimenez kolunu kaldırır ve silahı Carlos'un göğsüne doğrultur. Silah sesi koridorda . Carlos'un vücudu gevşer, yarasından kan sızar.

Jimenez muhafızlara "Onu nehre atın," diye emrediyor ve Carlos'u götürmeye başlıyorlar.

Jimenez yavaşça bana doğru döndü.

"Şimdi, gösteri başlasın."

Ve bir kez daha yürümeye başladım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Kırk Beş

Adrian

Kamyonlardan birini kaçırmayı başardığımızda gecenin ortasıydı. İçindekilerden kurtulduktan ve kıyafetlerini çaldıktan sonra gitmeye hazırız.

Marcel direksiyona geçti, Vlad ve ben de arkaya geçtik. bazı adamları. Kraterlerin arasına herkesi sığdırmak tam olarak rahat değil.

"Bakalım bunların nesi bu kadar değerli?" Vlad metal bir çubuk alır ve kraterlerden birinin üst kısmını zorlayarak çıkarır.

"Yani?" İçeri bakmak için biraz daha yaklaşıyor soruyorum.

"Şüphelendiğim gibi." Düşüncelere dalar ve kraterden bir tüfek alır. İçeride, üst üste daha fazla silah saklanmış. "Hem de askeri sınıf."

"Çok fazla silah var," diyorum, kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. "Evet, öyle. Ama yine de bir savaş yaklaşıyor."

"Bunun sadece o *savaş* için olduğuna emin misin?" Vlad başını sallar.

"Hayır... bir yeraltı savaşı için çok fazla. Ama bir savaş için? Yeterli değil."

Kaşlarımı
çattım.

"Ne demek topyekün savaş?"

"Hadi ama, Hastings. En çok senin bilmen gerekir. Siyasi istikrarsızlık var. Alternatif sağ hareketi destekçi kazanıyor. Ülkenin dört bir yanında zaten çok sayıda küçük toplantı ve protesto vardı. Ama şimdi yavaş yavaş, çok yavaş yavaş, daha organize hale geliyorlar. Bu sadece Bir meşaleyi yakmak için bir kıvılcım."

"Sivil bahsediyorsunuz... anarşiyi kışkırtmaktan. Jimenez bunu neden istesin ki?"

"Çünkü kurallar olmadığında, hiç kimseye hesap olanlar en çok kazanacak olanlardır."

"Yani, anarşiden kazanç *sağlayabileceğini* mi söylüyorsunuz?"

"Bu iki yönlü bir yol. Jimenez ilk satışlardan maddi kazanç elde edecek ve ardından toplumsal huzursuzluktan faydalananacak."

O söyleyince mantıklı geliyor. Vlad'ın söyledikleri gerçekleşirse ortalık kan gölüne *dönecek*. Hem mecazi hem de gerçek anlamda ve daha geniş siyasi sonuçları olabilir.

"Kahretsin. İşimizi şansa bırakamayız." Dedim ve Vlad acımasızca başını salladı. "O noktaya gelmeyecek."
Düzeltilmeden önce söylüyor. "Umarım."

Marcel interkomlardan birinden kapılara vardığımızı anons ediyor. Kapılar açılıyor, geçmemize izin veriyorlar ve çok geçmeden binanın .

Biri kapıları açıyor ve biz karakterimizi koruyarak kraterleri dışarı taşımaya başlıyoruz. Vlad'ın adamları da dışarı çıkıyor ve Jimenez'in korumaları.

"Toplantı odasına gidelim," diyor Vlad ve Marcel'le ben de onu takip ediyoruz. Vlad sokaktan ve yerleşkenin çevresinden gelen CCTV görüntülerini hacklemeyi başarmış olsa da, gerçek binanın içine girememişti. Bize ağa bağlanabileceğini ve içeri girdikten sonra diğer kameralara erişebileceğini söylemişti. Ama yakınlığa ihtiyacı vardı.

Binanın planlarını incelemiş ve tüm giriş ve çıkışları, odaları ve kapasitelerini ezberlemiştik.

Zemin kattaki bir odaya girdikten sonra Vlad hızla tabletini çıkarır ve sisteme bağlanmaya başlar. Biraz zaman alır ama başarılı olur. Koridordan ve binadaki birçok odadan görüntü alır.

Personel ve muhafızların serbestçe dolaştığını, odaların çoğunun ya boş ya da kraterlerle dolu olduğunu görüyoruz.

Vlad bir beslemeden diğerine geçiyor.

"İşte." Diyor ve yayını tüm ekranı kaplayacak şekilde çekiyor.

Bianca odanın ortasında bir sandalyeye bağlanmış. En arkada, bir adam şezlonga benzeyen bir şeyin üzerinde uzanıyor.

"Jimenez," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Emin misin?" Hem Vlad hem de Marcel onaylamak için bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. Onu nerede görsem tanırım.

Vlad daha sonra planları çıkarır ve odanın yerini tespit etmeye çalışır.

"Dışarı çıktığımızda, soru sormadan önce ateş edin."

Teker teker odadan çıkıp doğrudan merdivenlere yöneliyoruz. Vlad'ın adamları Jimenez'in adamlarıyla karışmış olmalı ve bir şey olursa hazırda beklemeliler.

Merdiven kapısını açtığımız anda silah gelmeye başladı.

"Eğil." Marcel beni önüne itiyor, arkasını dönüyor ve ateş ediyor. Ben de silahımı kaldırıp nişan alıyorum. Göz ucuyla Vlad'ın kılıçlarını kınından çıkardığını ve savaşımaya hazır olduğunu görebiliyorum.

"Dur!" Bir ses emrediyor ve ateş hemen kesiliyor. Hepimizin kafası karıştı ve asansör yönünden gelen bir adam gördük.

Bize yaklaşırken Marcel'in silahı ona doğrultulmuştu ama eli çıplaktı.

"Patron sizi şimdi görecektir."

"Sana neden güvenelim ki?" Ben soruyorum, o da omuz silkiyor.

"Şimdi benimle gelip daha fazla kan dökülmesini önleyebilirsin ya da bir mermi fırtınasının içinden tek başına çıkabilirsin. Bu sana kalmış."

Vlad kılıçlarını kınına sokan ve öne doğru bir adım atan ilk kişidir.

"Ortega, değil mi?" Adam ona sırtıyor.

"Vladimir Kuznetsov. Memnun olduğumu söyleyemem." Ortega, yüzünde hoşnutsuzluk ifadesiyle Vlad'ı süzer.

"Karşılıklı, sizi temin ederim." Vlad karşılık verir.

Tepkisini ölçmek için Marcel'e bakıyorum ve o da bana kısa bir baş selamı verip Vlad'ın peşinden gidiyor. Ben de gidiyorum.

Ortega bizi asansöre götürüp 3'e basıyor.

"Martinez'e yaptıklarını unutmayacağım." Ortega bana hitap ediyor. "Şu anda bir şey yapamam çünkü patron izin vermiyor. Ama en iyisi unutulmadığına inanmak."

Başımı çeviriyorum ve cevap vermiyorum. Her şeyin bir düşmanın daha ne önemi var?

Asansör belirtilen kata geldiğimizi haber verdiğinde, Ortega'yı koridorun sonuna kadar takip edip çift kapılı bir odaya giriyoruz.

İçeri girer girmez gözlerim Bianca'yı arıyor ve onu tıpkı kamera bize gösterdiği gibi odanın ortasında bir sandalyede otururken buluyorum. Beni görünce gözleri açılıyor.

Etrafımdaki herkesi ve her şeyi umursamadan onun yanına koştum ve ellerini çözmeye başladım.

"Adrian." Ses tonunu biraz değiştirerek fısıldıyor.

"Sana zarar verdiler mi? İyi misin?" Zarar görmediğinden emin olmak için ona bakarak soruyorum.

"Hayır... Ben iyiyim. Ama Jimenez..." Sesi sakindi ve başını sallıyordu. Onu hemen kollarıma alıp Marcel Vlad'ın durduğu yere dönüyorum.

Ben hareket ederken, biri alkışlamaya başladı. "Harika. Tek kelimeyle harika."

Başımı hafifçe çeviriyorum ve Jimenez'in yüzünde alaycı bir ifadeyle bize yaklaştığını görüyorum.

Bianca "Beni yere bırak," diyor ama ben isteksizim. "Ben iyiyim." Omzumu itiyor, kendini benden kurtarmaya çalışıyor. Pes ediyorum ve onu yere bırakıyorum. Ayaklarının üzerinde iyi görünüyor ama ben hala ikna olmuş değilim...

Hayatımın en kötü gününü ona ne olmuş olabileceğini merak ederek geçirdiğimi düşünürsek, onu göğsümde boğmak istemekten kendimi alamıyorum. Bu yüzden, onu yere bırakmış olsam da, kolumu gizlice beline doluyor, teması arzuluyorum.

Hem Marcel hem de Vlad Bianca'nın iyi olduğundan emin olmak için onunla konuşurlar. Tamam.

"Şu halinize bakın, muhabbet kuşları." Jimenez, Bianca'nın oturduğu sandalyeye oturur. ve eğlenerek bize bakıyor.

"Sonunda tekrar karşılaştık *Andrew*," diye alaycı bir şekilde ekliyorum. Ağzı zalim bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Ah, sen her zaman benim favorim oldun, Adrian... Nedenini hiç merak etmedin mi?"

"Neden, vicdan azabından mı?"

Jimenez bir an için kaşlarını çattı, sonra ağzı bir O harfi aldı. "Aileni benim öldürdüğüm saçmalığına hâlâ inandığını unutmuşum." Sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi iç geçiriyor.

"Sen neden . Onları sen öldürdün." Bunu yüzüme karşı inkâr etme cüretini göstermesine neredeyse kızarak söylüyorum.

"Gerçekten mi? Lütfen bana onları nasıl öldürdüğümü anlat." Ne?

"O gece onları duydum. Senden ve seninle ilişkisi olan insanların listesinden bahsediyorlardı. Annem *senden* korkuyordu." "Annem senden korkuyordu.

suçlayıcı bir tavırla. Jimenez bir an ciddi göründükten sonra kahkahayı patlatıyor.

"Liste. Tabii ki." Hâlâ gülümseyerek başını sallıyor. "Annenin benden neden bu kadar korktuğunu hiç merak etmedin mi?" Başını geriye doğru eğiyor,

cevabımı bekliyor.

"Çünkü senin hakkında kirli çamaşırları vardı," diye cevap verdim.

"Sanki." Alay ediyor. "Bir *pisliğin beni* alaşağı edeceğini mi sanıyorsun? Hayır, annen tamamen farklı bir nedenden dolayı korkuyordu. Onu bulursam *seni* alacağımı ."

"Ben mi? Ne demek istiyorsun?"

"Ve nihayet, konunun özüne geliyoruz. Size kısa bir hikaye anlatayım. Genç bir adamken bir kadınla tanıştım. Daha önce tanıdığım hiçbir kadına benzemiyordu ve tabii ki aramızdaki ilişki ayrılmaz bir hal alana kadar gelişti. Ama ne iş yaptığımı bilmiyordu. Öğrendiğinde, yasaları çiğnediğim için skandala uğradı ve benden kaçmaya çalıştı. İşler onun için iyi gitmedi. Ama tekrar denedi. Ve tekrar. Ta ki bir güne kadar, başardı. Ama görüyorsunuz, gitmeyi başardığında artık yalnız değildi."

"Ne sen?" Beynim bilgileri özümserken kelimeleri zar zor çıkarıyorum.

"Paulina beni terk ettiğinde altı aylık hamileydi. Zekiydi, vermeliyim. Kendisiyle evlenecek bir adam buldu ve ona mükemmel bir kılıf hazırladı. Onu uzun süre aradım, biliyorsun. En çok da *seni* istediğim için. En büyük çocuğum." Diyor, yüzünde gurur okunuyor.

İçgüdüsel olarak geri adım atıyorum, göğsümden vurulmuş gibi hissediyorum. "Ne dedin sen?" . Bianca'nın eli koluma dolanıyor rahatlık içinde. O da benim kadar şaşkın görünüyor.

Vlad ve Marcel'e baktığımda, bu ifşaat karşısındaki tepkilerini ölçemiyorum. Yüz ifadeleri boştur. Eğer onlar da şaşırmışlarsa kesinlikle göstermiyorlar.

"Melodramatik olma. Biz bir aileyiz." Tepkimi görmezden geliyor.

"Onları bu yüzden mi öldürdün?"

"Onları öldürmediğimi sana kaç kez söylemem gerekiyor. Seni nerede sakladıklarını bilseydim öldürürdüm. Ama yapmadım."

"Eğer sen yapmadıysan. başka kim olabilir?" Ben de karşılık veriyorum. Başka kim Sebep?

"Belli değil mi evlat?" Neredeyse kızgın bir şekilde soruyor. "Seni aydınlatmama izin ver. *Senin, yani* Theodore Hastings'in aslında Adrian Barnett olduğunu bilen tek bir kişi daha vardı. O da Martin Ashby'ydi. Akıllı bir pislikti; vermeliyim. Seni yanında tuttu ve kızıyla evlendirdi, böylece seni bana karşı kullanabilecekti."

"Martin'in ailemi öldürdüğünü mü söylüyorsun? Neden?"

"Liste yüzünden, başka neden olsun. Listedeki ilk ismin kim olduğunu düşünüyorsun?" Jimenez soruyor ve ben sadece suçlulukla bakışlarını kaçıran Marcel'e dönebiliyorum. Yani üstü çizilen isimler arasında Martin de vardı...

Yirmi yıl. Sadece ve sadece bir düşünceye sahip olduğum yirmi yıl.

Jimenez'i getirin.

Bu konuda o kadar kararlıydım ki, hayatım boyunca neredeyse bir robot gibi yürüdüm. Her hareket beni Jimenez'e yaklaşıtıyordu. Peki ya şimdi? Sadece ailemi öldürmedi. Aynı zamanda benim biyolojik babam. Bunu nasıl gerekiyor? Beklenen tepki nedir? Çünkü doğru düzgün düşünemiyorum bile. Bildiğim her şey bok gibi.

"Siktir." Mırıldanıyorum ve Jimenez kıkırdıyor.

"Aileni öldürdüğümü düşünmene izin verdiğim için pişman olduğumu söyleyemem. İntikam adına kendin için kesinlikle iyi şeyler yaptın."

"Beni biliyor muydun? Andrew olarak poz verirken?"

"Tabii ki. Ailenizin ölümünden sonra varlığını haberdar oldum ve sizi takip ettim. Yoksa ne, gerçekten de Bazilika'ya gelmenin bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Lütfen... Boston'a girdiğiniz andan itibaren her hareketinizin farkındaydım."

Acı bir kahkaha attım. "Ne yani, beni öldürmenin bir yolunu mu bulmaya çalışıyordun? Bu yüzden mi beni ölümüne dövüşlere soktun?"

"Seni öldürmek mi? Neden kendi varisimi öldüreyim ki? Seni güçlendiriyordum evlat. Büyümen ve hayatı pembe gözlüklerle görmeyi bırakman gerekiyordu."

"O zaman sana teşekkür etmem mi gerekiyor? Beni öldürttüğün için mi? Beni soluksuz savaştırdığın için?"

"Elbette." Öfkeyle cevap veriyor.

" zaman beni bu kadar kolay bırakmana şaşırdım," diye ekliyorum, kaçtığımda beni gerçekten de bıraktığını fark ederek.

"Gitmene asla izin vermedim. Sadece izledim."

"Gerçekten mi? O zaman neden şimdi? Neden kendini şimdi ifşa ediyorsun?"

"Çünkü imparatorluğumuzu pekiştirmemizi sağlayacak bir güç konumuna ulaştınız." Gururla söylüyor.

"İmparatorluğumuz mu?"

İnanamayarak sordum. "Artık

benim resmi varisimsin."

"Ya Carlos? O da senin oğlun değil mi?"

"Carlos mu?" Bu söze neredeyse gülecek. "O sadece başarısız bir deneydi. Paulina beni terk ettikten sonra Elena ile her şeyi tekrarlamaya çalıştım. İşe yaramadı. Ama Carlos için endişelenme, şimdiye kadar balık yemi olmuştur." Kayıtsızca ekliyor ve Bianca'nın elinin kolumda sıkılaştığını hissediyorum.

"Onu öldürdü." Kulağıma fısıldıyor.

"Peki Matthew ve Quinn Gallagher? Onlar planlarınızda nasıl yer alıyor?"

"Babam çocukken Matthew'un hayatını kurtardı. Bana borçluydu ve ben de her zaman parasını ödedim. Benimle daha fazla çalışmanın avantajını görmeleri onların iyi öngörüsüdür. Ama artık sana sahip olacağıma göre, onlar sadece figüran."

"Gerçekten sana katılmamı mı bekliyorsun? Kafayı mı yedin sen?"

"Elbette bana katılacaksın. Seni okumak son derece kolay, Adrian.

Okudun mu?

Karınıza dikkatlice bakar mısınız?" Sırıttıyor ve Bianca'ya doğru hareket ediyor.

Bana dehşetle bakmadan önce gözleri anlayışla genişledi. "Beni zehirledi." Kelimeleri tükürdü.

"Hades ve Persephone efsanesini hatırlayın. O sadece bir tane yemek zorundaydı kendini sonsuza dek karanlık tarafa bağlamak için birkaç nar tanesi." Şezlongun yanına gider ve boş bir çay şişesi alır.

"Karınızın durumunda, sadece birkaç yudum ve sonsuza dek bana bağımlı olacak."

"Ona ne verdin?" Panik beni ele geçiriyor.

"O iyi... şimdilik. Yavaş etki eden bir zehirdir. Sana bir ilaç verebilirim. Her otuz günde bir panzehir. Ama almazsa, dayanılmaz acılar içinde ölecek. Sevgili karın için istediğin bu mu?" Jimenez'in alaycı tonu yumruklarımı hüsrarla sıkıyım neden oluyor.

"Yapma. Lütfen yapma" Bianca bir kez daha elimi tutuyor ve bana yalvarıyor. "Yapma bunu. Ölmek benim için sorun değil; kendini bu deliye etmek zorunda değilsin."

"Delirdin mi lan sen?" Yüzünü ellerimin arasına alarak ona bağıriyorum. "Bunu bana nasıl sorarsın?"

"Lütfen, Adrian. Yapma..." Gözleri dökülmemiş yaşlarla nemlenmişti. Onu reddetmeyi nasıl düşünebildiğimi bile anlamıyorum. Onsuz yaşayabileceğimi nasıl düşünür?

"Tamam." Ellerimi bırakıp Jimenez'e doğru dönüyorum. Bianca kolumu tutmaya çalıştı ama onu ittim.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Neden, çok basit. New York'u ele geçirmek."

Jimenez tam bunu söylerken odanın kapısının tekrar açıldığını duyuyorum. Hepimiz yeni gelene doğru dönüyoruz. Sonra her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

Yabancı kolunu kaldırır ve Jimenez'i tam kalbinden vurur. "Hayır!"

Jimenez'in yanına koşarak bağıriyorum. O ölürse Bianca da ölür.

Hayır... Hayır... Bu olamaz.

Aynı anda Marcel'in sesi . "Tino, hayır!"

Jimenez'in yarasına baskı uyguluyorum, onu hayatta tutmaya çalışıyorum.

"... lütfen bana panzehirin nerede olduğunu söyle," yalvarıyorum ona, hayatı sona ermek üzereyken.

"N..." Başladı ama boşuna. Kalbi durdu ve onunla birlikte benimki de.

Bianca'ya bakmak için yavaşça başımı kaldırıyorum ve onun da benim acımı paylaştığını görüyorum.

"B..." Bana doğru koştu ve göğsüme sarıldı.

Jimenez'in katilinin yüzünde gururlu bir ifade var ve Marcele dönerek omuz silkiyor.

"Üzgünüm, *fratello*."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Kırk Altı

Bianca

Adrian'ın kolunu SIKICA TUTUYORUM, aptalca bir şey yapmasını engellemeye çalışıyorum, özellikle de diğer adamın elinde hâlâ silah varken.

Onun acısını anlıyorum, bunu ben de hissettiğim için değil, Jimenez'in ölümünün sonuçlarının farkında olduğum için.

Ama kendimden başka suçlayacak kimsem var mı?

Jimenez beni bu odaya götürdüğünde ve benimle New York'u ele geçirme planları hakkında konuşmaya başlamıştı. Bana Gallagher'ların gözüne girmeyi nasıl başardığını anlatarak başlamıştı. Babası Diego Jimenez, Kolombiya'da Escobar ile sıkı bağları olan son derece zengin bir adamdı. Babası Gallagher'ların kendileri de uzun süredir Boston'daki suç mahalline kök salmışlardı.

Özellikle Matthew Gallagher'ın babası, yasadışı dövüş imparatorluklarının temelini sağlamlaştırmıştı. Ancak bir noktada, tesadüfen Diego'nun da düşmanı olan Meksikalı bir kartelle başı ciddi bir belaya girmişti. Bu yüzden Gallagher'lar Kolombiya'da Diego Jimenez'e sığınmışlardı. Jimenez de Matthew'la çocukken tanışmış ve çok yakın arkadaş olmuşlardı. Ve böylece, borçtan doğan yakın bir ilişki doğdu. Jimenez, nüfuzunu Boston ve Doğu Yakası'na yaymak istediğinde bundan faydalanmakta gecikmedi. Princeton'da kurduğu birçok bağlantıyı kullanarak en alt düzeydeki araçlardan en üst düzeydeki kamu görevlilerine kadar uzanan bir ağ oluşturmuştu.

Martin'in dikkatle koruduğu liste mi? Jimenez'e borcu olan insanların çok az bir kısmını içeriyordu.

"Bu hayatta uzun ömürlü olmanın anahtarı gölgelerden liderlik etmektir." Jimenez gururla anlatmıştı. "Fotoğraf kitaplarını kontrol etmekle akıllılık etmişsin, hakkını vereyim." Benim küçük soluğum üzerine . "Oh, bilmediğimi mi sanıyorsun? Hepsi o hayal kırıklığı oğlumun suçu. Kendini tutamadı.

ağzını kapattı. Onun dikkatsizliği yüzünden Agostis'lerden kurtulmak da dahil olmak üzere tüm planlarımızı hızlandırmak zorunda kaldık."

"Madem bu kadar zekisin, neden fotoğraf kitaplarından kurtulmadın?" Küstahça sormuştum.

"Bunu *tek* hatam olarak kabul ediyorum. Andrew Gallagher olduktan sonra gereksiz göründü. Jimenez ismi sadece korku salmak için kullanılıyordu. Kimse aslında kim olduğumu *bilmiyordu*." Jimenez gibi gururlu bir adamın bir hatayı kabul etmesi garip görünüyordu. Ama çok geçmeden onun sadece zeki ve kurnaz değil, aynı zamanda özdüşünümsel olduğunu da fark ettim.

Belki de bu yüzden zalimliği bu kadar güçlüydü çünkü belirgin bir şekilde analitik bir zihinden doğdu. Kimse onu tanımadığı için, imparatorluğunu yavaş yavaş sağlamlaştırmayı ve komşu küçük güçleri ilhak etmeyi başardı. Herkesle oyun oynuyordu ama kuralların farkında olan tek kişi kendisiydi.

Bana Andrew Gallagher kimliğine bürünmesinin nedenini tam olarak söylememiş olsa da, o kadar çok şey anlatmıştı ki Gallagherlar kısa süre içinde kendilerini onun yönetimi altında buldular. Jimenez'in yavaş ama etkili bir şekilde New York'u ele geçirdi. Önünde sadece bir engel vardı, İtalyanlar.

Beş ailenin bir zamanlar olduğu olmadığını mutlulukla anlatmıştı. Bölgeyi kendi aralarında paylaşmışlardı ve çoğu zaman birbirlerinin gırtlığına sarılıyor, kendi aralarında savaşmak için her fırsatı değerlendiriyorlardı. Jimenez onların kendi zayıflıklarıyla oynamıştı. biraz burada, biraz orada muhalefet.

Kısa süre sonra aileler kendilerini izole edilmiş ve destek için dışarıya bakarken buldular.

Her şey çok dikkatli bir şekilde planlanmıştı. Bir karakter çalışması Jimenez, Enzo Agosti'nin tekel olma arzusuna güvenerek ve onun aşırı gururunu istismar ederek gerekli hedefi belirledi.

"Enzo bir mimardı, tıpkı benim gibi. Seninle karşılaştığında her yönden benzerlik... Zayıf noktaları hedef almak kolay." Jimenez, Enzo'nun muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olduğunu ima etmişti.

"Agosti'ler de aradan çıkınca New York'un büyük bir kısmı zaten benim oldu." Bu ihtimal karşısında gülümsedi.

Anlattıklarına o kadar dalmıştım ki, ondan bir içki almayı aklımın ucundan bile geçirmemiştım. Ağzım acımış ve kurumuşken, dilim hâlâ pek de parlak olmayan planımın etkisindeyken olmazdı.

Ve Şimdi kendimi, sadece saatler 6nce hayranlıkla izlediğim aynı hile sayesinde, uzun s6ren bir 6l6me bakarken buluyorum.

Adrian elimi itip Jimenez'in katiline doğru gitmeye 6alışıyor ama onu olduğu yerde sabit tutmak i6in t6m g6c6m6 kullanıyorum.

"Neden?" Dudaklarından acı dolu bir 6ığlık d6k6l6r.

Ancak saldırgan Marcel'e ironik bir ifade eklediğinde herkesi Şok eder.

"6zg6n6m, *fratello*."

ADRIAN VE BEN Şimdi ağzımız a6ık bir Şekilde Marcel'e bakıyoruz.

"Marcel?" Adrian mırıldanıyor ve i6imi 6rperten bir his bana bu ifşaat hen6z bitmediğini s6yl6yor. Adrian'a gizlice bir g6z atıyorum ve y6z6n6n sayısız duyguya d6n6Őt6Đ6n6 g6r6yorum.

Adam Şaşkın ifadelerimize bakıyor ve g6l6yor.

"İyi iş 6ıkardın, Marcello. *Benim* bile yapabileceğimden daha yaptın." Dedi. Marcel ona hayalet g6rm6Ő gibi bakar.

"Sen de kimsin?" Ben soruyorum, o da alayc6 bir kahkaha atıyor.

"Valentino Lastra. Hizmetinizdeyim." Bastonuyla sahte bir reverans yapıyor. "Marcello'nun kardeşi."

Valentino kırklı yaşlarının ortalarında g6r6n6yor, zayıf ve kendini zorlukla dik tutuyor, d6z durmak i6in bir bastona ihtiya6 duyuyor.

"Lastra?" Adrian g6zleri Marcel'den hi6 ayrılmadan soruyor. "Marcel, bunun anlam6 ne?"

"6z6r dilerim," diye fısıldıyor Marcel, bak6Őlarını ka6ırarak. "6z6r m6? Ne i6in?" Adrian sorar.

", Marcel. *ArkadaŐlarına* ne i6in 6zg6n olduğunu s6yle. Yoksa ben mi s6yleyeyim?" Marcel sessiz, g6zleri uzak.

"Marcello'nun bana bir borcu vardı. Eklemeliyim ki, *muazzam* bir bor6." Valentino vurguluyor. "Ve bunu geri 6demenin tek yolu, intikam aray6Őında seni g6lgelemesiydi. En olası kişinin *sen* olduğunu biliyordum.

Jimenez'i dışarı çekecek kişi. Sonrasında, tabii ki Marcel bana rapor verecekti."

Bunu söylediği anda Marcel'in davranışlarını düşünmeye başladım. Şüpheli davrandığı zamanlar olmuştu. Ama sonra başka bir düşünce aklımdan geçiyor.

Liste...

"Bu yüzden mi Martin'in adını listeden sakladınız? Jimenez'i öldürenin Martin olduğunu öğrenirse onu aramaktan vazgeçeceğinden korktunuz. ebeveynler?" Suçlayıcı bir şekilde sordum.

Marcel'in yüzü kızarır, tüm çehresi utancını haykırır.

Adrian, rahatsızlığına dönmeden önce Marcel'e ihanetten duyduğu hayal kırıklığını ifade eden son bir bakış atar.

"Neden? Jimenez senin için neden bu kadar önemliydi?" Adrian Valentino'ya seslenir. "Onu neden öldürdün?" Valentino başını sallar. "Ne yaptığını bilmiyorsun..."

Valentino alay ediyor. "Bitti mi? Bu dünyada dolaşan bir vebadan kurtuldum. Lütfen... Sanki herkes onsuz daha iyi durumda değilmiş gibi. Nedenine gelince? Oldukça basit. O benim karımı öldürdü. Ve bunu *neden* yaptığını biliyor musun?" Valentino'nun gözleri yuvalarından fırladı, ifadesi neredeyse manyakçaydı. "Onun ölümünden *beni* tutmak için, böylece Rocco kızını öldürdüğüm için bana düşman olabilecekti."

"Ve şimdi de *karımı* aynı kadere mahkûm ettin." Adrian'ın sesi acı doluydu.

Valentino kaşlarını çatı.

"Onu Jimenez zehirledi ve olan tek kişi oydu." Vlad araya giriyor, sesi sabit ve duygudan yoksun.

Valentino'nun yüzü bir an için düştü, ama hemen toparlandı. Bir saniye içinde kendimi sırtüstü yatmış ve Adrian'ın ona doğru hücum ettiğini görüyorum.

Onu yere yatırıyor, yumrukları doğrudan yüzüne iniyor. Gözlerim açılıyor ve Vlad'a onu indirmeme yardım etmesi için işaret ediyorum.

Çok yavaş olmalıyız çünkü bir silah sesi havaya karışıyor.

İkimiz de duruyoruz ve Valentino'nun nefes nefese Adrian'ı üzerinden itişini dehşet izliyoruz. Sırt üstü yatan Adrian acı içinde inliyor, ama ben sadece şakağında oluşan kırmızı lekeyi görüyorum.

"Hayır!" Bağırıyorum ve kendimi ona doğru fırlatıyorum.

"Hayır... Bu gerçekleşiyor olamaz. " Ellerim yarasına gidiyor.

Bir kafa yarası... Ne yapacağımı bilmeden çılgınca hareket ediyorum. Ellerimi gömleğime götürüyorum ve önemli bir kısmını , kanı durdurmak için kullanıyorum ve başının etrafına sarıyorum.

"911... 911'i arayın." Sığ nefeslerine bakarken sesimi tanıyamıyorum.

Lütfen, Adrian, lütfen! Benimle kal!

Valentino, yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle kendini ayağa sürüklüyor.

"Ben istemedim... Patladı..." Şok içinde başını sallamaya devam ediyor.

Sonra Marcel'e son bir kez bakarak silahı sıkıca kavırıyor ve çenesinin altına yerleştiriyor.

Valentino tetiği çekip hepimizin gözü önünde beynini havaya uçurmadan önce ona doğru koşarken sadece Marcel'in sesi duyuluyor.

Cesedi yere düşüyor ve hepimiz olayların bu şekilde gelişmesi karşısında şaşkına dönüyoruz.

Kardeşinin yanına koşan Marcel'den acı dolu bir feryat yükselir. Yüzü artık tanınmaz halde, alnında büyük bir çıkış deliği var ve beyni dışarı sızıyor.

Vlad tüm bu olanlar boyunca nispeten sakin olan tek kişiydi.

Odayı dolduran kan miktarını görünce gözlerini kaçırıyor.

Ölçülü adımlarla Marcel'in omzuna bir el koyar. Marcel hafifçe irkilir ama kardeşinin yasını tutmakla meşguldür.

"Zaten ölüyordu." Vlad şöyle diyor. "Multipl Skleroz hastasıydı." "Biliyor muydun?" Marcel'in dehşete düşmüş bakışı Vlad'ı korkutmaz. devam ediyor.

"Valentino başından beri öleceğini biliyordu. Ama önce Romina'nın intikamını almak ve adını temize çıkarmak istiyordu."

Adrian nefes nefese kalmış, gözlerini açık tutmak için mücadele ediyor.

"Şşş... Sorun yok." Gücümü kanayan yarasına odaklayarak ona söylemeye çalışıyorum.

"Bekle lütfen," diye tekrar yalvarıyorum ve Vlad bana başını sallayarak güvence veriyor.

"Ambulans birazdan burada olur." Diyor ve sonra odadan çıkıyor.

Ben Adrian'ın başını göğsüme yaslarırken, Marcel çoktan ölmüş olan kardeşi için yas tutuyor.

PARAMEDİKLER geldikten sonra ne tam olarak bilmiyorum. Beni Adrian'dan ayırmaya çalışıyorlar ve ben gitmeme izin veremiyorum.

"Hanımefendi, lütfen işimizi yapmamıza izin verin." Biri bana bunu söylüyor ama ben sadece başımı sallıyorum. "Hayır..."

"Bayan." Tekrarladılar ve beni Adrian'ın yanından ayırdılar. Gözleri kapalı ve yüzünde herhangi bir yaşam belirtisi göremiyorum. Nefes alışı zorlaşıyor.

Pantolonumun arasından "Lütfen kocama yardım edin," diyorum ve sağlık görevlilerinden biri Adrian'ı sedyeye yüklerken beni kenara çekiyor.

"Bayan, bana bakın." Gözlerim odaklanamıyor ve göğsüm daralıyor. Kafamın içinde hafif bir ses var ve her şey bozulmuş.

"Bayan, lütfen nefes alın. Panik atak geçiriyorsunuz." Söylediklerine odaklanamıyorum. Adrian'ın öleceği düşüncesinden başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Onsuz bir dünya fikri. Nefeslerim daha da seyrekleşiyor ve bir elim göğsümü tutarken diğer elim sağlık görevlisinin kolu.

"Bayan, durun yoksa sizi sakinleştirmek zorunda kalacağım." Neler olduğunu bilmiyorum ama duramıyorum. Nefesimi tuttuğum tek an Adrian'ın adını bağırarak. Ona ulaşmaya, iyi olduğundan emin olmaya o kadar odaklanmışım ki, bana bir şey enjekte ettiklerini fark etmiyorum. Birden göz kapaklarım ağırlaşıyor ve bayılıyorum.

GÖZLERİM ÇIRPINARAK AÇILDI. Her şey bana geri gelmeden önce birkaç saniyeliğine kafam karıştı. Adrian!

"Kocam nerede?" Yattığım yataktan fırladım ve bağırmaya başladım. Etrafıma bakıyorum ve bir hastanede olduğumu görüyorum. Etrafta birkaç sıra yatak var, hepsi de hastalarla dolu. Koluma bakıyorum ve muhtemelen sıvı içeren bir serum olduğunu fark ediyorum. İğneyi derimden çıkarıyorum ve istasyonun sonundaki hemşirelerden birine doğru gidiyorum.

"Kocamı arıyorum," dedim ona. Bana sıkılmış bir şekilde baktı ve sadece "Bilmiyorum." Sonra arkasını dönüp beni orada bırakıyor.

Tüm gücümle kolunu çekip onu duvara yasladım.

"Kocam nerede?" Ona bağıyorum ve o da güvenliği çağırarak karşılık veriyor. Onu serbest bırakmak için kolumdan çekistirmeye başladılar ama ben bağırmaya devam ettim. "Kocam nerede?"

Sonunda, bir güvenlik görevlisi beni zapt sonra, bir doktor geldi.

"Kocanız Theodore Hastings mi?" Adam soruyor ve ben de hızlıca başımı sallıyorum.

"Hâlâ ameliyatta. Bana bırakın." Doktor gardiyana tamam der gibi bir bakış attı ve beni yatağıma geri götürdü.

"Söyle bana," yalvarıyorum ve o da iç çekiyor.

"Kocanız başından vurularak yaralanmış. Neyse ki kurşun sadece şakak kemiğini sıyırmış ve içeri girmemiş."

"Bu iyi, değil mi? "Teşhis karşısında umutlanarak hemen soruyorum.

"Henüz bilmiyoruz. Kurşun yörüngesinde hasara yol açmış.

Yaralanmanın hastayı nasıl etkilediğini ya da uyanıp uyanmayacağını henüz kestiremiyoruz."

"Ne... uyanırsa mı demek istiyorsun?"

"Beyin hassas bir organdır. Hastanın nasıl iyileşeceği gerçekten vakadan vakaya değişir. Eşinize en iyi bakımı sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ancak siz her ihtimale karşı en kötüsüne hazırlıklı olmalısınız."

"En kötüsü...?" Sözümü kesiyorum.

"Her an beyin ölümü gerçekleşebilir." Doktor bana profesyonelce söyledi.

Darbe yine de ölümcül. Yatağa doğru sendeliyorum, elim hemen kalbime gidiyor. Doktor devam ettiğinde nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

"Dosyasını gördük ve kendisi bir organ bağışçısı. Bunu size istedim..."

Başladı ama ben onu duymazdan geldim. Organ bağışçısı mı? Evet, bu kulağa

Kocam.

Ama bu demek oluyor ki. Bununla
başa çıkamam. Hayır.

Elim dışarı fırlıyor ve doktorun boğazına sarılıyor.

"Onun yaşadığından emin olacaksın. Aksi takdirde, değer verdiğin herkesi
avlayacağım ve kafalarına birer kurşun sıkacağım. Anlaştık mı?" Sert bir sesle
tehdit ediyorum. Doktor sözlerimi duyunca sustu ve uyuşuk bir şekilde başını
salladı. I

onu serbest bırakırsın, o da koşarak uzaklaşır.

Oh, Adrian...

Titreyen bacaklarımla bekleme odasına nasıl ulaştığımı bilmiyorum ama
ulaştığımda, duvara yaslanmış Marcel'in görüntüsüyle karşılaşıyorum.

"Sen!" Kelimeleri tükürüyorum ve Marcel'başını kaldırıp varlığım
karşısında gözlerinin açılmasını izliyorum.

"Hepsi senin suçun." Kendimi ona doğru fırlatarak onu suçluyorum.
Yumruğumdan etkili bir şekilde Marcel solgunlaşıp kaçışırken ona
dokunamıyorum bile.

"Siktir git!" Kendimi tekrar ona doğru fırlatıyorum ama bu sefer beni
arkamdan tutan sert bir tutuş tarafından durduruluyorum.

"Yeter, B." Vlad saçıma fısıldıyor.

"Biliyordun... her şeyi biliyordun." Ona haykırdım ve gelişigüzel
yumruklar atmaya başladım. Vlad beni dizginlemeden önce bir dakika kadar
dayanıyor.

"Dur." Ve yapıyorum... istediğim için değil, bedenim artık bu çabaya
dayanamadığı için. Ona gömülüyorum ve gözyaşlarımdan özgürce akmasına
izin veriyorum.

"Nasıl ?" Tekrarlamaya devam ediyorum. Vlad saçlarımı okşamaya
devam ediyor, duygularımı gözyaşlarımdan içinden boşaltmama izin
veriyor.

Bir süre sonra ve ben sonra Adrian'ın vakasından sorumlu cerrah
ameliyatın başarılı geçtiğini söylemek için dışarı çıktı.

"Kurşunun ya da ameliyatın herhangi bir yan etkisi olup olmadığını
görmek için uyanmasını beklememiz gerekiyor." Daha sonra Adrian'ın özel
bir salona taşınacağını söyler.

Onu salona getirdikten sonra doktora *benden* başka kimsenin onu ziyaret
etmesine izin verilmediğini söyledim.

Marcel bana pişmanlıkla bakıyor ama Adrian'ın da onu görmek
biliyorum. *Güvendiği* adamının onu öldürdüğünü öğrendiğinde bunu
gözlerinde görebiliyordum.

Arkadaşı bunca zamandır onu kullanıyordu ve içinde bir şey ölmüştü.
İyileşmeye ihtiyacı varken ona daha fazla stres yüklemeye niyetim yok.

Böyle ağır bir yaralanma. Ayrıca Vlad'a ziyaret etmesinin uygun söyledim.

Vlad'ın tüm bu olaylara bakış açısının ne olduğunu tam olarak bildiğimi söyleyemem. Ama ortaya çıkanların hiçbirine şaşırılmış görünmüyordu. Şu anda ona güvenebileceğimden emin değilim.

Adrian'a göz kulak olmak için salonun içinde kendime ait bir alan yaratıyorum ve onu sadece birçok ihtiyacımın eksik olduğu belli olduğunda kısa bir süreliğine bırakıyorum.

Eve hızlı bir yolculuk yapıp bir hafta yetecek kadar giysi ve tuvalet malzemesi ile birileri bir şey yapmaya kalkışırsa diye birkaç silah alıyorum. Bu noktada, hazırlıklı olmak daha iyi.

Hastanedeki ilk gün herhangi bir değişiklik olmadan geçiyor. Doktor bazı insanların uyanmasının biraz daha uzun sürdüğünü söyledi.

Ve böylece bir gün ikiye, iki üçe dönüşüyor ve hala hiçbir şey yok.

Adrian için endişelenmekten kendi durumumu düşünecek zamanım bile olmadı.

Ancak üçüncü gün Vlad beni aradı ve zehri kontrol etmek için kan tahlili yaptırmamı istedi. İstemeyerek de olsa kabul ediyorum ve işlemi yaptırıyorum ama bunun tek nedeni Adrian'ın uyanacağına dair hâlâ umut besliyor olmam.

Eğer yapmazsa... o zaman hala yaşamamın ne anlamı var?

Haftanın sonunda kan tahlillerim temiz çıktı.

Vücudumda uyuşturucu ya da zehir gibi maddeler bulunmadı. Jimenez blöf yapıyordu.

Sonuçlara neredeyse güleceğim.

Tabii ki blöf yapıyordu.

İyi haberin tadını bile çıkaramadım çünkü Adrian hala uyanmadı.

Her gün onun yanında oturuyorum. Bazen ona kitap okuyorum, bazen birlikte yaşadığımız hayattan hikâyeler anlatıyorum. Bazen de bana geri dönmesi için yalvarıyorum.

Hepsi boşuna.

Ve tüm bunların benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum.

İKİ HAFTA BÖYLE GEÇTİ. Ne Marcel ne de Vlad bir daha hastaneye gelmeyi denediler, Vlad'la bağlantıda kalmama ve olan biten her şey hakkında beni bilgilendirmesine rağmen.

Polisler Jimenez'in yerleşkesini ele geçirmiş ve yasadışı silahlara el koymuştu. Adrian, Valentino tarafından öldürülmüş olmasına rağmen Jimenez'i yakaladığı için kahraman ilan edilmişti. Tüm olay Lastra ailesi ve Jimenez arasındaki bir mafya kavgası gibi gösterilerek örtbas edilmiş ve resmi raporda başka kimsenin adı geçmemişti.

Öte yandan, Gallagher'lar, Avrupa Komisyonu'na bir güç teklifi sunmuşlardır. Jimenez'in imparatorluğunun kalıntıları, Ortega ve diğer bazı küçük karteller kendi bağımsızlıklarını savunmaya çalışıyordu. Vlad'ın durum çok karışık. Marchesi'nin de New York'ta kamp kurmuş olması ve beş aileden birinin parçası olarak yeniden güç kazanmaya çalışması da işe yaramamıştı.

Enzo sonunda hayatta kalmayı başarmış ve yoğun bakımdan taburcu edilmişti. Sağlığı hâlâ istikrarsız olduğu için henüz siyasi oyunlara dahil olmamıştı.

Monitör aniden biplenmeye başladığında düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Başımı Adrian'a doğru salladım ve bunun son olabileceği fikriyle paniğe kapıldım. Yanıt alınamayan onca günden sonra, doktorlar bana onun uyanma şansının giderek azaldığını söylemişlerdi.

"Doktor?" Salonun kapısını açarak bağıríyorum. Birkaç hemşirenin aceleyle bana doğru geldiğini, ardından da bir doktorun geldiğini görüyorum. Hepsi beni arkaya itiyor ve hastayla ilgilenmeleri için onlara yer vermemi söylüyor.

Adrian. Alt dudağım titriyor, gözlerim buğulu. Bu bir son mu?

Hepsi yatağının etrafını sardığı için ne yaptıklarını bile göremiyorum.

"Merhaba, ben Dr. Evans, uzman doktorunuz. Bana durumunuzu anlatabilir misiniz?

isim?" Doktor bir soru soruyor.

"Ben... Theodore... Hastings." Adrian'ın sesini . O... uyanık mı? Ona doğru adım atarken bile kendimi kontrol edemiyorum.

"Ne hatırlıyor musun?" Doktor "Hayır" diyor.

"Başınızdan vuruldunuz. Son iki haftadır komadaydın. Hatırladığın son şey ne?"

Doktor ve hemşireler hala etrafında olsa da, yüzünü görmek için doğru açığı bulmayı başarıyorum.

"Belediye başkanıyla bir toplantıdaydım... tartışıyorduk..." Durdu ve kaşlarını çatı. "Hatırlamıyorum."

"Bu tamamen normal. Endişelenmeyin. Beyninizde büyük travma yaşadınız. Kafanın karışması ve bazı anılarının bulanıklaşması tamamen normal." Doktor, sonunda beni fark etmeden önce Adrian'a güvence verdi.

"Bayan Hastings. Gördüğünüz gibi hâlâ kafası karışık. Ama uyanması iyi haber. Beklediğimizden çok daha iyi. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bazı testler yapmaya devam edeceğiz." Doktor bana açıklıyor ve

Adrian'ın adımın geçmesiyle kafasının daha da karıştığını görüyorum.

"Theo." Ona doğru bir adım atıyorum ve o zamandan beri kullandığı resmi adını söylüyorum

etrafta hala insanlar var.

Başını yana eğerek bir an bana bakıyor.

"Kimsin sen?" Sonunda sordu. Sorusu karşısında gözlerim açılıyor.

"Doktor mu?" Panikle sordum. Beni hatırlamıyor mu?

Dr. Evans odadan çıkmak üzereyken bu konuşmayı duyar. Adrian'ın yanına geri gelir ve ona tekrar sorar.

"Bay Hastings, bugünün tarihi nedir?"

"İki hafta komada kaldığımı mı söyledin? O zaman şöyle olmalı.

20 Eylül?" Umutlu görünüyor. "Peki ya yıl?"

"2010."

"Bay Hastings, sakın olmanızı istiyorum. Yıl 2020. Görünüşe göre son on yılı hatırlamıyorsunuz."

Doktor bana bakıyor ve başını sallayarak dışarı çıkmamı işaret ediyor.

"Sadece kafasının karışık olduğunu söylemiştin," diyorum salonun dışına çıktığımızda. "Hafıza kaybı olabilir. Yaralanması temporal lobundaydı ve Böyle durumlarda hafıza kaybı

nadir değildir." "Ne zaman hatırlayacak?"

"Söyleyemem. Yarın olabilir, iki ay sonra olabilir ya da..."

"Asla." Cümlesini ben bitirdim. Yüzünü buruşturuyor ama başını sallıyor.

"Özür dilerim." Beni terk etmeden önce söyledi.

Duvara yaslanıyorum, tüm korkularım gerçekleşiyor. O yaşıyor... ama yine de beni tanımıyor. Birlikte geçirdiğimiz yedi yıllık anılar... öylece gitti.

Ya beni hiç hatırlamazsa? Ya...

Ama bu onun için daha iyi olmaz mıydı? Hatırlamıyor musun? Hatırlamazdı. arkadaşının ihanetini bilmeyecekti... gerçek ailesini bilmeyecekti... ve beni tanımayacaktı.

Ama beni tanımasının ona ne faydası oldu? Tek yaptığım ona yalan ve onu incitmekti, hepsi de bencilce saplantılarım uğruna.

Tüm bunlar olmadan daha iyi olmaz mıydı?

Bir de kendi babam meselesi var, onu öyle kabul etmek istemem ama, ailesini öldürmüş. Bu göz kamaştırıcı ayrıntıyı hatırlamadan bana bakabilir miydi?

Onu hastane yatağında çaresizce yatarken ilk gördüğümde beri bunu düşündüğümü itiraf etmeliyim.

Birlikte geçirdiğimiz hayatı düşünmek için iki uzun haftam olmuştu. Mutluluğum için Adrian'a ne kadar bağımlı olduğumu fark ettiğim on dört gün.

O benim olmuştu ve bu *beni* mutlu etti.

Ama benim olmanın sonuçları da vardı... sayısız tehlike.

Tek bir kararla ona yepyeni bir hayat verebilirim. İntikam için yaşamayacağı bir hayat. Keyif alabileceği bir hayat.

Bensiz.

Belki de bu bir işarettir. Sonunda gitmeme izin vermem gerektiğinin bir işareti.

Bir elim hıçkırıklarımı bastırmak için ağzıma giderken ayaklarım yere kayıyor.

Adrian'ım olmadan bir ömür. Yapabilir miyim? Muhtemelen hayır, ama onun için deneyeceğim.

Mutlu olmayı hak ediyor.

Yedi yıl boyunca bana ömür boyu yetecek anılarım var. Ve onun temiz bir geçmişi var.

Kararımı verdikten sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ve kararlılığımı kaybetmeden önce bunu hızlıca yapmalıydım.

Tüm hemşireler gittikten sonra, en iyi gülümsememi takınarak içeri giriyorum. "Kimsin sen?" Beni gördüğünde tekrar soruyor. Bunu bekliyordum, ama yine de

Gözlerindeki şüpheyi gördüğümde donup kalıyorum.

"Bir arkadaş." Yalan söyledim. İşte başlıyor, her şeyin başlangıcı.

"Bir arkadaş mı?" Beni dikkatle inceleyerek tekrarlıyor. "İşten bir arkadaş."

Düzelteyordum.

"O zaman... bana ne olduğunu biliyor musun?"

"Tehlikeli bir kartelle çapraz ateş arasında kaldınız. Ama iyi haber şu ki sen artık bir kahramansın. Jimenez senin sayende öldü.

FBI milyonlarca değerinde yasadışı silaha el koymayı başardı."

"Jimenez?" Aklının çalıştığını görebiliyorum. 2010'dan önceki her şeyi hatırladığını varsayarsak, Jimenez'e karşı verdiği mücadeleyi hâlâ hatırlıyor.

"Evet, kartelin lideriydi," diye ekliyorum.

"Ve ben onu yakaladım mı?"

"Evet." Ona daha fazla ayrıntı vermedim. Bilmesine gerek yok.

Bu iyi bir şey. Artık sadece intikam arayışını durdurmakla *kalmayacak*, aynı zamanda Marcel'in ihanetini ya da Jimenez'in biyolojik babası olduğu gerçeğini de hatırlamayacak. O kalp kırıklığını tekrar yaşamak zorunda kalmayacak.

Biraz daha konuşuyoruz ve ona bir anlatı oluşturmaya yardımcı olacak kadar belirsiz bilgiler veriyorum. Zamanımız dolmak üzereyken sandalyemden kalkıp ona veda ediyorum.

"Tekrar gelecek misin?" Ben gitmek üzereyken soruyor.

"Muhtemelen hayır." Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum ve o da hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

O anda başımı eğip alnına bir öpücük konduruyorum.

"Kendine iyi bak, Theo," diye fısıldıyorum.

Daireye gittim ve eşyalarımı boşaltmaya başladım. Bir taşıma şirketiyle temasa geçip her şeyi boş daireme gönderiyorum. Mally'yi de yanımda götürmeye karar verdim.

Bianca Ashby'nin tüm izlerini silmek iki tam günümü aldı.

Theodore Hastings'in hayatı. İşim bittikten sonra Vlad'ı arayıp bir iyilik isteyeceğim. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Vlad birkaç gün sonra sordu.

uçığa yaklaşıyoruz.

Yeni geleceğimi simgeleyen ufka bakarak başımı sallıyorum.

"Bir keresinde bana Adrian'a karşı hissettiklerimin aşk olup olmadığını sormuştun. Sanırım o noktada değildi... ama o zamandan beri öğrendim. Önceden Adrian'ı seviyordum çünkü o benimdi. O benim oyuncağımdı ve bu beni mutlu ediyordu. Ama bir kez olsun durup kendime bunun onu da mutlu edip etmediğini sormadım. Daha sonra, benim oyuncağımın Hayatındaki varlığı onu etkiledi. Onu incittim ama ne kadar incittiğimi hiç fark etmedim. Gözlerindeki ışığın öldüğünü görene kadar. Marcel'in ihanetini ya da Jimenez'in biyolojik babası olduğunu. Onun adına o kadar ki aynısını ona yaptığımı ancak daha sonra fark ettim. Yalan söylemiş, onu manipüle etmiş ve güvenine ihanet etmiştim.

Evet, onu seviyordum ve onu her şeyden çok istiyordum ama bu zehirli bir şeydi. Bunu artık biliyorum. Tıpkı onu, ona bir hediye verecek kadar sevdiğimi bildiğim gibi. gerçek mutluluk şansı. Jimenez olmadan, mafya olmadan... ben olmadan." Elimi bavulumun üzerinde sıkıyorum. "Ben normal değilim, hiçbir zaman da . O daha iyi birini hak ediyor. Mutlu olmayı hak ediyor."

"Peki ya sen?" Sorusu karşısında nedense bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

"Hayatta kalacağım. Her zaman yaparım. Sadece en iyi yaptığım şeyi yapacağım - öldürmek." "Seni özleyeceğim, B."

Vlad bana dönüyor ve beni kollarının arasına alıyor. "İrtibatta olacağız... patron" Gülümsüyorum ve sırtını sıvazlıyorum.

"Moskova'nın yılın bu zamanlarında güzel olduğunu duymuştum." Hüzünle söylüyor. "Her zaman ziyaret edebilirsin."

"Yapabilirim... yapamaz mıyım..." Vlad'ı geride bırakarak uçağa ilk adımımı atmadan önce bir süre sessizlik içinde duruyoruz.

"Teşekkür ederim Vlad. Her şey için."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Kırk Yedi

Bianca

ÜÇ AY SONRA

Telefonum silahımı dikkatlice temizliyordum. Bir göz attım ve Vlad'dan bir mesaj olduğunu gördüm.

Ona New York'ta neler olduğunu bilmek istemediğimi söyledim ama o bana devam eden mafya savaşıyla ilgili farklı makalelerin linklerini göndermeye devam etti. Tansiyonun yükselmesiyle birlikte durumun kontrolden çıkması ve histerinin sokaklara taşması şaşırtıcı değil. Her şeye rağmen

zamana ayak uydurma konusunda isteksiz olsam da, her zaman boyun eğdim ve makaleleri kontrol ettim.

Bu benim lanet merakım.

En azından Vlad, Adrian'la ilgili haberleri kendine saklamıştı.

Şimdiye kadar kolay olduğunu söyleyemem. Her saat en az bir kez onu düşünüyorum. Ama gün geçtikçe ondan ayrı olmanın acısı daha katlanılabilir hale geldi.

Moskova'ya iner inmez Vlad'ın benim için ayarlamasına yardım ettiği daireye gitmiştim. Ardından birkaç günümü sadece etrafta dolaşarak ve yeni şehri tanıyarak geçirdim.

Vlad beni Rusya'nın en önde gelen suç ailelerinden biri olan Andropov ailesiyle temasa geçirmiş ve yeteneklerimden dolayı beni tavsiye etmişti. Pakhan'larıyla görüşmeye gitmiştim ve kendimizi rahat bir ortaklık kurarken bulmuştuk.

Elbette, her şüpheli Rus lider gibi, önce beni test etmişti ve bu pek de hoş olmamıştı.

Beni ünlü bir siyasi figüre suikast düzenlemem için bir göreve göndermişti. Görevi tamamlamam iki haftamı almıştı ama sonuçlarımdan fazlasıyla etkilenmişti. Bana bir münhasırlık sözleşmesi teklif etti. Başlangıçta beş yıl istemişti. Ben onu bir yıla . Öylece yerleşmek istemiyorum. Bu noktada dünya benim istiridyem, değil mi?

Ne zaman aklım Adrian'a takılsa, aklımı ondan uzaklaştıracak başka bir şey bulmaya çalışıyordum. Takıntı haline getirmeye başladığım şeylerden biri de dövmelemdi.

Andropov'un birkaç yetenekli ressamı vardı ve onlardan biri benim birbirinden kopuk fikirlerimi harika bir masala dönüştürmeyi başarmıştı. Sol elime koca bir kol yaptırmıştım ve sırtımda daha da genişlemişti.

Dövmeci

Bir kerede çok fazla konusunda beni uyarmıştı ama devam etmek için acıya ihtiyacım vardı. Birkaç tehditten sonra sonunda vazgeçti.

Elimden başlayarak, parmak eklemlerim boyunca bir yay yayılıyor. Ok dışarı çıkıyor ve orta parmağıma doğru uzanıyor. Kolumun yukarısında Hero ve Leander efsanesini tasvir eden farklı sahneler var. Adrian'la olan hikâyemi onların içinde görebildiğim için bunun çok uygun olduğunu düşünmüştüm.

İkisi de doğal olarak asla bir araya gelemeyecek şekilde zıt taraflarda yer almıştı. Ama aşkları kaderi kandırmış ve Hero meşalesinin rehberliğinde Leander'a doğru yüzerken birlikte güzel anlar yaşamışlardı. Ama tüm aşk hikayeleri gibi, ışık söndüğünde trajik bir şekilde sona erdi ve Hero dalgalar tarafından uzaklaştırıldı. Adrian'ı korumayı başaramamıştım ve o da hafıza kaybı yüzünden benden uzaklaşmıştı.

Orijinal hikayede Leander, Hero'ya ölümde katılır. Sırtımdaki yorumun finali hala devam eden bir çalışma... yine de nasıl sonuçlanacağını şimdiden biliyorum.

İç çektim ve mesajı açtım. Başka bir makale. Harika. Acaba şimdi kim öldü... Başımı sallayarak telefonu yere bıraktım. Geri dönmeye çalıştım ve silahlarımı temizlemeye devam ediyorum, ama merak beni öldürüyor. Sonunda dayanamayıp açıyorum. Makalenin başlığını gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve telefonu bırakıyorum.

New York Polis Teşkilatı Baş Komiseri Theodore Hastings ölü bulundu.
34.

Bir kez göz kırpyorum. İki kez. Telefonu tekrar aldım ve okumaya başladım. midemin çukurunda birikiyor.

NYPD Baş Komiseri Theodore Hastings ölü bulundu; kaynaklar öyle diyor. Jimenez'in terör saltanatına son veren kahraman, komplikasyonlara yol açan bir kafa yaralanmasından muzdaripti. NYPD ve Belediye Başkanı'nın ofisi

konu hakkında yorum yapmayı reddetmiştir.

Okudukça aklımı kaçırmışım gibi hissediyorum. Bu doğru olamaz.

Vlad'ı aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Bu doğru olamaz.
Theodore Hastings'i Google'da arattım ve birkaç haber kaynağı daha aynı bilgiye ulaştı.

Öldü.

Kafa travması
komplikasyonları. Bu doğru.
Bunu sindiremiyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca, evimin zemininde oturup duvarlara bakıyorum. Adrian'ın anıları zihnimi istila ediyor. İlk başta yavaş yavaş, bir barajdaki çatlak gibi. Ama yavaş yavaş, ağzına kadar sular altında kalıyorum ve elimde olmadan, var olmayan duygularım taşıyor.

"Hayır!" Telefonumu duvara fırlatarak bağırıyorum. Bana en yakın ne varsa tutup onu da fırlatıyorum ve paramparça ediyorum. Evim tıpkı benim gibi kırık dökük bir yığın olana kadar yoluma çıkan her şeyle aynı eylemi tekrarlıyorum.

Orada bir dakika daha duramayacağımı anlayınca paltomu alıp Andropov'un kulübüne .

Bununla başa çıkamam. Bu çok fazla... duygu.

KULÜBE GİDER GİTMEZ bara yöneliyorum ve bir şişe votka sipariş ediyorum. Barmen bir shot bardağıyla birlikte şişeyi önüme gözünü bile kırpmıyor.

İlk kadehi dolduruyorum ve içiyorum. Sonra ikinciyi. Ve sonra üçüncüyü. Bir noktada, saymayı unutuyorum.

Pakhan'ın adamlarından biri, Nikolai, beni fark ediyor ve bana doğru ilerliyor.

"Artemis." Gözleri votka şişesine gidiyor ve kaşlarını çatıyor. "Zor bir gece miydi?"

"Öyle de denebilir." Sözcüklerimi geveliyorum.

"Gel dans edelim." Ellerimden tutup beni dans pistine götürdü. Ne yaptığımı bilmiyordum, uzuvlarım hareket ediyordu. Alkolün acımı dindireceğini düşünmüştüm. Olmadı.

"Durdur şunu!" Bağıryorum, ellerim kulaklarıma gidiyor. "Lütfen, her şeyi durdur."

Nikolai başını eğip beni inceliyor, yavaşça cüzdanını çıkarıp içinden bir şey alıyor. Küçük bir tablete benziyor.

"Bunu ister misin?" Bana gösterdiği şeyi görmek için gözlerimi kısmağa çalışıyorum, ama bu noktada biraz bulanık.

"Nedir bu?"

"LSD."

"Acıyı uyuşturacak mı?"

"Olabilir." Başka bir şey söylemesine gerek yok. Elinden kaptım ve ağzıma attım.

Bir süre daha dans etmeye devam ettik ve ben kendimi kötü hissetmeye başladım. Artık uzuvlarımı bile hissedemiyorum.

Eve gitmem lazım.

Kulüpten nasıl çıktığımı, eve nasıl yürüdüğümü ya da evin nerede olduğunu nasıl bildiğimi bile bilmiyorum. Çok az farkındalık anım var.

Sadece bir noktada eve döneceğimi biliyorum. Yatağıma düşüyorum, gözlerim açılıyor. Duvarları kaplayan mavi dantelleri görmeye başlıyorum. O kadar ilgimi çekiyor ki, duvarın bir ucundan diğerine karmaşık deseni izlemeye başlıyorum. Parmağım havada bir şekil çiziyor ve bunun aptallığına gülümsüyorum. Keşke Adrian hayatta olsaydı.

Bir dantel ipliğini takip ederken, parmak ucumda yumuşak bir şey hissettiğimde aniden duruyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Bir kez itiyorum. Çok yumuşak. Tekrar itiyorum. Ve tekrar.

Ta ki bir şey parmağımı yakalayana kadar.

"B?" Halüsinasyonlar başladı, gözlerimi kaldırıp Adrian'ın yüzü. Onun güzel, melek yüzü. Şimdi meleklerle birlikte olmalı, değil mi? Belki de cennette onunla iletişim kuruyorumdur. Farkına vardığımda ağzım bir karış açık kalıyor.

Adrian... bir melek.

"Sen bir meleksin," diyorum ona, ellerim yüzüne gidiyor, psikedeliklerin etkisi altında olsa bile onu son kez hissetmeye çalışıyorum.

"Kanatların var." Sırtındaki beyaz, neredeyse maddesel olmayan konturu işaret ediyorum.

"B? Neyin var senin?" Kaşlarını çatarken sesi endişeliydi.
"Bir melekle konuşuyorum." Söylemeye devam ediyorum.
Üzerine atlayıp göğsüme sarılıyorum ve mırıldanıyorum. "Benim
meleşim." Hatırladığım son şey buydu.

Biraz geriniyorum ve yüksek sesle inliyorum. Bu akşamdan kalmalık da ne?
Yemin ederim hayatımda alkol yüzünden hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.
Ama sonra birden Nikolai'nin tabletini hatırladım.

Kahretsin... Ve sonra, daha fazla anı akmaya başladı. Ve onlarla birlikte
gözyaşları da.

Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!

Ellerim yatağın üzerindeki çarşafı sıkıyor ve derin bir nefes almaya
çalışıyorum. Bunu yaptığımda burnumu çekiyorum, yemek kokusu alıyorum.
Yemek mi? Evimde hiç yiyecek yok.

Gözlerimi açtım ve yataktan fırladım. Ya biri gelip
Ben içeride mi? Her zaman yastığımın altında sakladığım alıp mutfağa
doğru gidiyorum. İçeride, silahımı bırakmama neden olan bir şey
görüyorum.

Hala halüsinasyon mu görüyorum?

Adrian mutfağımda, önlük giyiyor ve krep yapıyor.

"İşte " Dönüyor ve bana gülümsüyor. Mally bacaklarının etrafında
dönüyor, patilerini zarıfça yalıyor ve ona doğru mırıldanıyor.

Daha düşünmeden harekete geçiyor, üzerine atlıyor ve ona sarılıyorum.

"Ölmedin mi?" Yüzüne öpücükler kondurarak soruyorum.

"Hayır." Eğlenerek söylüyor. "*Theodore Hastings* öldü. Adrian Barnett
ise hayatta." Ne dediğini anlamam tam bir dakika sürdü. Ama anladığımda
onu itiyorum ve masadaki kabarık krepleri kaptığım gibi üzerine fırlatıyorum.

"Beni öldüğüne mi inandırdın, pislik?" Ben soruyorum, o da kollarını kavuşturuyor.

"Ve sen beni *sadece* işten bir arkadaş olduğuna inandırdın." Bana bir kaşını kaldırdı.

Tamam, evet, bunu yaptım.

"Ne zaman hatırladın?"

"Sen gittikten kısa bir süre sonra." İtiraf ediyor ve ben daha da sinirleniyorum. "Ve sen ortaya çıkmak için şimdiye kadar bekledin?"

"Bakın hanımefendi, *beni* terk eden sizdiniz." Öfkeyle diyor ki. "Sadece hiç hatırlamayacağını düşündüğüm için Bazı şeyleri *asla* hatırlamamak için." Kendimi savunmaya çalışıyorum. Ayrıca eklemek zorundayım.

"Hayatımda bencilce *olmayan* tek şeyi yapıyorum ve sen bunu yüzüme mi vuruyorsun?" Adrian kıkırdıyor. "Sanırım bencil olduğun zaman seni daha çok seviyorum."

"Pislik," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, ama küçük bir gülümsemeye de engel olamıyorum. Oturduk ve biraz krep kurtarmayı başardı.

"Nasıl hatırladın?"

"Sen gittikten birkaç saat sonra anılarım canlanmaya başladı. Olanları kabullenmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Özellikle Jimenez ve Marcel konusunda. Senin de beni rahat çalıştığını düşünmüştüm. Ama her gün ortalıkta görünmeyince seni aradım. Vlad ilk defa çok açık sözlü davrandı."

"O hain."

"Daha erken gelirdim ama Theodore Hastings'in ölümüyle ilgili her şeyi ayarlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Siz haberleri görmeden önce buraya gerekiyordu ama uçağımda ciddi rötarlar oldu." Anlatıyor.

"Yani şimdi sadece Adrian Barnett mi oldun?"

"Evet, hepsi senin." Eskiden benim ona yaptığım gibi o da bana kirpiklerini kırıştırıyor. "Gerçi artık işsizim, yani ikimizi de geçindirmek zorundasın. Bir ev kocasıyla idare edebileceğini düşünüyor musun?"

"Senin için bir istisna yapacağım." Alay ediyorum. "Ayrıca, sözleşmem bitene kadar bir yıl boyunca burada kalmamız gerekiyor."

"Peki sonra?"

"Hayat bizi nereye götürürse."

Geçmişte hep yaptığı gibi bana yine sevgiyle bakıyor. Ve onun *benim* olduğunu biliyorum.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bianca

1 YIL SONRA

Yere çömelip, beni oluşturan farklı kablolara bakıyorum. Sylvester'in güvenlik sistemi. Bu işin kolay olması gerekiyordu. Gir ve çık, dediler.

Ama kimse beni bu lanet güvenlik sistemi hakkında uyarmadı.

Beni yanlış anlamayın. Bugüne pek çok güvenlik sistemiyle uğraştım ama hiçbiri yapay zeka tarafından işletilmedi. Şimdi, tek seçeneğim bunu kaynağından kapatmak.

Lanet olsun sana, Sylvester!

Kablolardan birini kestikten sonra evin karanlığa gömülüşünü izliyorum. Şimdi sadece zamana karşı bir yarış. Ayağa kalktım, Glock'uma susturucu taktım ve içeri girdim.

Şimdiye kadar alışkanlıkları hakkında yeterince bilgi sahibi olduğum için onu bulmak zor değil. Doğrudan bilgisayarlarının ve silahlarının bulunduğu çalışma odasına gidiyorum ve orada bekliyorum. Yeterince eminim, ortaya çıkmasına dakikalar var.

Gölgelerde saklanıp zamanımı bekliyorum. Sandalyeye oturup bir çekmeceyi açarken sakın, muhtemelen davetsiz bir misafir olması ihtimaline karşı silahını arıyor. Tabii ki tam o sırada silahının olmadığını, daha önce ondan kurtulmuş olduğunu fark edecek.

İki adım sonra arkasındaydım, susturucumun kabzası şakağına dayanmıştı. "Özür dilerim Bay Sylvester," dedim ona yaklaşmak için kullandığım sesle

birkaç . Tam tetiği çekecekken telefonum çaldı.

Görmezden gelmek istiyorum ama saatime bir kez bakınca kim olduğunu görüyorum. Bunu görmezden gelemem!

"Sakın kımıldama!" Sylvester'a emrediyorum ve çağırıcıyı almak için kulak telsizime tıklıyorum.

"Selam bebeğim," diye cevap veriyorum silahımı Sylvester'ın etine saplarken. Hareket etmeme olayını anlayamıyor gibi görünüyor.

"B, sana ihtiyacım var." Kocam dedi ve ben iç çektim. "Bu bekleyemez mi?"

"Diana ağlamayı kesmiyor. Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Lütfen, lütfen yardım edin." Bana yalvarıyor ve ben de kabul etmek zorunda kalıyorum.

"Hoparlöre ver," diyorum ve o onaylarcasına homurdandığında şarkı söylemeye başlıyorum:

Sessiz gece, kutsal gece

Her şey sakın, her şey

aydınlık...

Çok geçmeden telefonda Diana'nın yumuşak nefesini duyuyorum.

"Sen benim kurtarıcısın, tatlım," diye fısıldıyor Adrian. "Evde görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum ve dikkatimi Sylvester'a yöneltiyorum, yüzündeki eğlenceyi görünce şaşıyorum.

"Bana mı gülüyorsun?" Neden umursadığımı anlamadan sormak zorunda hissediyorum.

"S...Üzgünüm." Mırıldanıyor.

İtiraf etmeliyim , gelmiş geçmiş en kötü şarkıcıyım. Ama Diana öyle düşünmüyor.

Aslında, sadece benim berbat şarkı sesimle uykuya dalabiliyor. Başımı sallayarak silahı Sylvester'ın kafasına doğrultuyorum ve tetiği çekiyorum. Koltuğuna geri düşerken, kendimden memnunum çünkü onu vurduğum açığı, üzerimde çok az kan kalması anlamına geliyordu.

İşim bitti; onun evinden kendime ait tüm izleri sildim ve kendi evime geri döndüm.

Adrian

DIANA'yı beşiğine geri koydum ama alnından öpmeden önce değil. Daha üç aylık ama ileride annesine benzeyeceğini şimdiden söyleyebilirim. Bir dakika boyunca onu izliyorum, odayı kapatıp mutfığa gitmeden önce küçük formuna gülümsüyorum.

Bianca an eve gelebilir ve muhtemelen acıkmıştır. Hemen bir şeyler hazırlamaya başlıyorum.

Diana, planlanmamış olmasına rağmen hoş bir sürpriz olmuştu. Bianca'nın bir bebeğe nasıl tepki vereceği konusunda biraz endişeliydim, ama o oyuna gelmişti.

En beklenmedik şey doğumdan sonra doktorun Diana'yı Bianca'nın göğsüne koymasıydı. B ona bir kez baktı ve *Mine* olduğunu ilan etti. O anda tüm korkularım hafiflemişti. O anda Bianca'nın o kız bebeği tüm kalbiyle seveceğini biliyordum, tıpkı benim gibi.

Bianca'nın Andropov'la yaptığı sözleşmeye sadık kalması gerektiğinden beri bu kesinlikle kolay olmadı. Ama bu onun son görevi.

Kapının açıldığını duydum ve onu karşılamaya gittim. Beni gördüğünde ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ve silah çantasını bırakıp uçarak kollarıma geliyor.

"Zor bir şey miydi?" Burnunu öperken soruyorum. O başını sallıyor.

"O kadar kötü bir şarkıcı mıyım?" Sanki cevabı bilmiyormuş gibi soruyor.

"B, seni ne kadar sevsem de... Olumlu."

"Sylvester denen herif şarkı söylememe gülmeye cüret etti." Suratını astı ve ben de ona hızlı bir öpücük verdim.

"Birinin egosu mu zedelendi?" Ben takılıyorum, o da şakacı bir şekilde omzuma vuruyor.

"Daha iyi yapmamı ister misin?" Gözleri müstehcen bir şekilde açılıyor ve hiç vakit kaybetmeden gömleğimi avuçluyor. Birdenbire bir feryat duyduğumuzda genellikle olduğu gibi şiddetli bir hakimiyet yarışına kilitlendik.

Diana.

"En azından biri şarkı söylemeni seviyor." Onu yere bıraktım ve özel bir performans için Diana'nın odasına gönderdim. Bana bir bakış attı ama toplardı.

Yemeğimi bitirmek için geri dönüyorum ve etkileyici kulak tıkacı koleksiyonuma uğrayıp bir çift alıyorum.

Kesin olan bir şey var. Bianca ile hayat asla sıkıcı değildir.

• • • •

SON

(yoksa öyle mi?)

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Marcello

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süredir Tino'nun mezarında oturuyorum. On yıl... Onu on yıldır görmemiştim. Ve şimdi o öldü.

Bu hayatta pek çok pişmanlığım oldu. Bunlara eklenecek daha ne var?

Son bir bakışla, gitmek için ayağa kalkıyorum.

Çok uzakta değil, Vlad'ı görüyorum, elleri cebinde, bekliyor.

Ben.

"Vlad." Başımı eğiyorum, onun buradaki varlığının

Bana iyi haberler getir.

Jimenez'in ölümüyle her şeyin biteceğini düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Her şey daha yeni başlıyor.

"Capo Lastra." Bana sırtıyor ve dudağım rahatsızlıkla seğiriyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Konumunu geri almalısın dostum. Savaş yaklaşıyor." Seçtiği kelimelerle alay ettim.

"On yıl önce de ilgilenmiyordum, şimdi de ilgilenmiyorum," diye cevap veriyorum ve yanından geçip gidiyorum.

"Peki ya kız kardeşlerin?" Diye soruyor ve ben de olduğum yerde durup hafifçe dönüyorum.

"Peki ya onlar?" İki kız kardeşim var, Assisi ve Venezia. İkisi de genç... Dünyanın acımasızlığını bilemeyecek kadar genç.

"Meşruiyet arayan herkes için adil bir oyun olacaklar. Hala işiniz değil mi?"

"İdare edecekler." Yalan söylüyorum, asla başaramayacaklarını biliyorum.

O hayatı on yıl önce geride bırakmamın bir nedeni vardı. Şu anda bile geceleri uyumamı engelleyen bazı şeyler yapmıştım.

"Yapmayacaklarını biliyorsun. Venezia kaç yaşında... on beş mi?" Vlad kayıtsızca soruyor ve ben dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

Ben gittiğimde küçük bir çocuktum. Onu zar zor hatırlıyorum. Ama o haklı. Eğer müdahale etmezsem, adil bir oyun olacaklar.

Her ne kadar son birkaç hafta yaşanmamış, ben hâlâ Marcel Lester'mışım ve Tino hâlâ hayatta ve iyiymiş gibi davranmak istesem de... Ama yapamıyorum.

"Yakında eve taşınacağım." Pes ediyorum.

"Mantıklı düşüneceğini biliyordum." Vlad bana bakıyor. "Gallagherlar çoktan ilk hamlelerini yaptılar. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum. Enzo'ya uğrayıp onunla barışacağım, artık Romina'yı gerçekten kimin öldürdüğünü bildiğimize göre."

"Ben bundan bahsetmiyordum..." Vlad gözlerini kaldırıp bana baktı. "Bir ittifak kurman gerekecek. Evlilik."

"Venezia çok genç. Assisi de yakında yemin edecek." Hemen ekliyorum.

"Ben onlardan bahsetmiyordum."

"Ben evlenemem. Nedenini en iyi siz bilmelisiniz." Altını çiziyorum.

Geçmişim beni kirletti. Bir kadının dokunuşuna bile tiksintiyle geri çekilmeden katlanamıyorum.

Asla evlenemezdim.

"Yapmalısın. Tek yolu bu." Vlad ısrar ediyor.

"Evlenmeyi düşündüğüm tek bir kadın var. Ve o da gitti." Başımı kaldırıp bir an için gözlerimi kapatıyorum ve onun yüzünü gözümün önüne getiriyorum.

"Aynen öyle. O gitti. Bu da Enzo'nun teklif ettiği kişiyle evlenmen gerektiği anlamına geliyor. Zamanın değiştiğinin farkına varmalısın." Vlad onu hiç görmediğim kadar sert davranıyor.

"Sorumluluğumdan kaçmayacağım... sadece kız kardeşlerim için bile olsa."

"Sadece ismen bir evlilik olabilir. Daha önce de yapıldı." O ekliyor ve ben homurdanıyorum.

Yapabileceğim *tek* evlilik sadece ismen bir evlilik. "Eğer hepsi buysa..." Diyorum ve gitmeye hazırlanıyorum.

"Hayır." Vlad önüme bir dosya itiyor. Kaşlarımı çatıttım.

"Nedir bu?" Vlad'ın elinin altında başka ne olduğunu merak ederek soruyorum. "Capo olarak ilk görevin." Dosyayı alıp açıyorum.

Seri cinayetleri belgeleyen bir FBI raporu. Sayfaları karıştırıyorum ve midemde bir düğümün sıkılaştığını hissediyorum.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Sesim telaşla titreyerek soruyorum.

"Yeterince uzun." Omuz silkiyor ve son sayfayı işaret ediyor.

5 Mayıs - Philadelphia

Korkunç ayrıntılara bakarken, "Bu geçen ay," diyorum. Cinayet iki çocuklu bir aileye aittir. Görüntüler grotesk.

Çocukların ekilmiş uzuvları ile yetişkinler ve tam tersi. "Bu Chimera olamaz," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Haklısın. Ama eğer Chimera değilse, zaman kim?" Vlad dudaklarını . Bakışlarımı kaçırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Günahlarımız her zaman bizi yakalar. Ve benimkiler çok uzun zamandır beni kovalıyor.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon veya Goodreads'te bir yorum bırakmayı düşünün. Benim için çok anlamlı olur!
Yepyeni Facebook grubumuz [VL's Moral Dilemma](#)'ya katılın, burada en sevdiğiniz kitapları benzer düşünen okuyucularla tartışabilir ve gelecek kitaplar, hediyeler ve diğer güzellikler hakkında güncellemeler alabilirsiniz.

Beni takip edin:

[Web Sitesi](#)

[Facebook Grubu](#)

[Facebook Sayfası](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

[Haber Bülteni](#)

[OceanofPDF.com](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sırada ne var?

Serinin 2. kitabı olan Morally Blasphemous, 5 Ocak 2021'den itibaren satışa sunulacak.

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

[Apple](#)

[B&N](#)

[Kobo](#)

Bir günahkar

Marcello Lastra her zaman tek bir şey istemiştir; huzur içinde kalmak. Yabancılaştığı ağabeyi intihar edince, aile içinde liderlik görevini üstlenmek ona kalır. Hiç dahil olmak istemediği bir mafya savaşının içine itilen genç adam, müttefikler edinmeli ve düşmanlarını alt etmelidir.

Bir evlilik ittifakı onun tek yaşam çizgisi olabilir, ama dokunmaktan nefret eden bir adam kendini nasıl isteyerek bir başkasına bağlayabilir?

Bir aziz

Catalina Agosti her zaman tek bir şey istemiştir: çocuğunu korumak. 'Hasarlı mal' olduğu için ailesi tarafından reddedilen Catalina, son on yıldır bir manastıra sürgün edilmiştir. Trajik bir olay tüm seçeneklerini elinden alır ve gizemli bir geçmişi olan bir adamdan koruma istemek zorunda kalır.

Ama hayatı boyunca onu sevmesi gerekenler tarafından ihanete uğrayan

Catalina bir başkasına nasıl güvenebilir?

Marcello ve Catalina yeni koşullarda yollarını bulmaya çalışırken, geçmişteki hatalar yeniden su yüzüne çıkar ve yeni sırlar onları birbirlerine düşürmeye çalışır.

Savaşan Aileler. Parçalanmış İttifaklar. Serbest dolaşan bir seri katil.

Ve yine de...

En büyük düşman kendi içinizdeki olabilir.

[OceanofPDF.com](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sözlük

Morally Corrupt'ta bulunan yabancı ifadelerin çevirileri, kitapta geçtikleri sıraya göre.

Malyshka - küçük olan

Shashka - Geleneksel Rus kılıcı.

Ay cabron, tenemos que terminar esto antes de que el jefe se de cuenta de lo que paso. - Dostum, patron ne olduğunu anlamadan bu işi bitirmeliyiz.

Estupido - Aptal/Aptal

Fikirleriniz olmasaydı bu durumda olmazdık. Kim bir başkasına zarar verebileceğini söyledi? Si alguien escucho? - Eğer senin için olmasaydı senin fikirlerinle bu durumda olmazdık. Kim sana herkesi vurabileceğini söyledi? Ya insanlar duyarsa?

Carnal. Hiçbir yerin ortasındayız. Quien podría escuchar? - Dostum. Hiçbir yerin ortasındayız. Kim duyabilir?

Ay callate. Sabes que pasa si nos devolvemos sin prueba que este gringo esta muerto. - Kapa çeneni! Bu gringo ölmeden dönersek ne olacağını biliyorsun.

Adamın öldüğüne dair kanıt.

Hijo de puta - Orosu Çocuğu

не могу говорить. думаю что муж. он увидел мне убить человека - Konuşamıyorum. Sanırım kocam biliyor. Beni üç kişiyi öldürürken gördü.

да, Тео был подозрительный. ему один завтра. Evet, Theo şüpheliydi. Yarın yalnız git. Hoşça kal.

Skolko lyudei? - Kaç kişi?

Tolko ya, - Sadece ben

Nyet - Hayır

Ne bezopasno - Güvenli değil

Yeshyeo net - Henüz değil.

Pochemu? -

Neden? Est eta -

Eat this Est! - Ye

Shto eta? - Bu da ne?

Za galavi i protiv infektsi - Baş için ve enfeksiyona karşı

Sposiba - Teşekkür ederim

Idti - Git

Mi senor - Lordum.

Cabron, dejala. Es blanca. - Dostum, onu bırak. O beyaz.

Pues que quiere que haga? Mirala, se la pide - Ne yapmamı istiyorsun?

Ona bak, o istiyor.

No te cansas de mirar - İzlemekten bıkmadınız mı?

El jefe - Patron

Un medico - Bir doktor

Un medico, pendejo! Ya te lo he dicho. Ne ? - Bir doktor, aptal. Sana zaten söyledim. Ne yapıyorsun?

Perdon, patron - Üzgünüm, .

Bir sarsıntı geçirdim. Dejala descansar y la voy a examinar otra vez mañana. Le voy a dar un analgesico por ahora. - Havale geçirdi. Bırakın dinlensin, yarın onu tekrar muayene edeceğim. Şimdilik ona bir sakinleştirici vereceğim.

Doktor, ciddi bir şey olmadığına emin misiniz? - Doktor, ciddi bir şey olmadığına emin misiniz?

Evet, açık. Quiero hacerla un prueba de sangre. - Evet, tabii ki. Kan testi yapmak istiyorum.

Dale. Çözmem gereken bir şey var, ama geçtiğinde sonuçları istiyorum. - Güzel. Bir şey yapmam gerekiyor, ama sonuçları hazır olduklarında bana gönder.

Fratello - Kardeş

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.